

ἀφορμή της στάσεως; Ἐν τίνι μέτρῳ καὶ ἐν μέσῳ τίνων περιστάσεων ἠσχύνθη τὸ δικαιώμα της καταστολῆς; Κατὰ βάθος οὐδεὶς γινώσκει καὶ διὰ τοῦτο ἀκριβὲς ἡ ἀνάγκη της ἀνακρίσεως ἐπεβλήθη εἰς τὰ πνεύματα πάντων. Πρώτη ἡ Πύλη κατενόησε τοῦτο· ἀλλ' οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἔκριναν ὅτι ἡ σημασία τῆς ἀπαραιτήτου ἀνακρίσεως ἠμαυρώθη ἐκ τοῦ προτέρου διὰ τῆς ἀπονομῆς παρατήριων εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῶν στρατευμάτων καὶ εἰς τὸν μουρτίῃ τὸν Βιτλῆς, οἵτινες κατέστησαν τὸσον αὐστηρῶς τὴν στάσιν, ὅσα καὶ δι' ἀπλοῦ ἀδρόν ἐφημερίδος. Ἡ «Ταρίκ» ἐδημοσίευσεν, καθ' ἡμειπίστημον προδήλως ὑπαγόρευσιν, ὅτι ἡ ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ ἐμελλε νὰ στρέψῃ τὰς ἐρεῦνας τῆς «ἐπὶ τῶν ἐγγλῶν μακτων τῶν Ἀρμενίων ληστῶν». Οὕτως ἐλύετο τὸ ζήτημα διὰ τοῦ ζητήματος καὶ προεδικάζετο τὸ πόρισμα τῆς ἀνακρίσεως. Τοιαύτη, τοιαύτη, τοιαύτη, ὑπῆρξεν ἡ ἐντύπωσις ἐν Ἀσυνίᾳ, ἐντύπωσις ἀποδοτικῇ, ἐν κρίνωσιν ἐκ τῆς γλώσσῃς, ἣν μετῆλθε τῇ 29 Νοεμβρίου ὁ λόρδος Κίμπερλι πρὸς τὸν Ρουστὴμ-πασσά. Τὸ ἀγγλικὸν ὑπουργεῖον, συνελθὼν εἰς συμβούλιον, ἀπεράνθη ὁμοφώνως ἐπὶ τῇ διαγωγῇ τῆς Πύλης δὲν ἦτον ἀνεκτὴ καὶ ὅτι ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῇ ἀπευθυνῇ διαμαρτυρίας κατὰ τύπον, μὴ προδικάζουσα ἄλλα μέτρα πρὸς κανονισμὸν τοῦ ἀρμενικοῦ ζητήματος. Ταυτοχρόνως ἐν ὁ Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτῆς τῆς ἀνακρίσεως ἀνέκυρσε τὰς δηλώσεις τοῦ λόρδου Κίμπερλι. Ἀναγγέλλειν ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ πρεσβυτεία νὰ ὑποβάλῃ τὸ ζήτημα εἰς τὰς δυνάμεις, ἐπικαλουμένη τὸ ἐξήκουστον πρῶτον ἄρθρον τῆς βερολινεῖου συνθήκης καὶ ν' ἀπευθύνῃ εἰς τὴν Πύλην διαμαρτυρήσῃ ἐν τύπῳ ἐπισήμου διακονιώσεως. Ὑπεδείκνυνται ὅμως ὅτι ἡ Πύλη ἤδυνάτο ἐπὶ ν' ἀπορρίψῃ τὴν προεικινύμενην καὶ τὴν εἰς τὰς δυνάμεις ἐκκλησίαν, ἀποδοκιμάζουσα ἐπίσημως τὴν δηλῶσιν τῆς «Ταρίκ», ἀνακηρύττουσα τὸν ἀμερόληpton χαρακτήρα τῆς ἀνακρίσεως, ἐπιτρέπουσα εἰς τοὺς ξένους προξένους νὰ παρίστανται εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἐπιτροπῆς διηκνῇ ἐλεγχόντων καὶ νὰ παρατείνωνται τὸν ἐλεγχον, ἀπευθύνοντες μηχανίας ἐκθέσεις εἰς τὰς κυβερνήσεις των. Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ ἀφετηρία τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως. Ἡ ἡμέτερη διπλωματικὴ δὲν ἤδυνάτο μὲν φυσικῶς τῶν λόγων, ὃ ἀδιαφορήσῃ πρὸς τὰς υποθέσεις τῆς ἀνακρίσεως, ὅτι ἡ Πύλη ἤδυνάτο νὰ λαβῇ τὴν πρωτοβουλίαν, τὰ τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς ὁμογενείας τῆς Πύλης, δεῖν ἐπετρέψει ἀκριβολογίαν περὶ τῶν φιλικῶν ἡμεῶν ἀσθενειῶν, ἐπὶ δὲ ὀλιγώτερον εἰς τὴν Ρωσίαν. Οἱ τὰ ἀφορὰ τὴν Ἀγγλίαν, αἱ ἀγαθὰ ἡμῶν σχέσεις ὑπερήκουσαν νὰ ὑποδορθώσωμεν προσπάθειάς, ὧν ἡ ἀρχὴ ἦτον ἀναντιρρόητος νόμος. Καὶ γενναίωσαν, ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ νὰ τὰς μετριάσωμεν. Ὅπως δὲ ἡμεῖς τὸ ἐπὶ ἡμεῶν ἀποτήματα, ἔνν κατελείποντες τὴν Πύλην ἀντιμετωπίζον μόνον τῆς Ἀγγλίας, καὶ τὰ ἀποτήματα ταῦτα κατενόουν ἐπὶ ὀψέτερον οἱ ἐν Πετροπόλει. Ἡ σχετικὴ ἑλλειψὶς ἰδίων συμφερόντων ἐν ζήτηματι, ὅπερ ἔβλεπον ἡμῶς μόνον διὰ τὸν γενικότερον αὐτοῦ χαρακτήρα, ἐπέτρεπε νὰ παραστήσωμεν πρόσωπον διαλλακτικόν, τὸ πρόσωπον δὲ τοῦτο παραστήσαμεν πράγματι. Τῇ 6 Δεκεμβρίου ὁ Ἀγγλος πρεσβευτῆς ἀνεκοίνωσε διὰ ζωῆς εἰς τὸν ἡμέτερον πρεσβυτὴν καὶ τὸν Ρώσον ἐπιτετραμμένον ὅτι, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς «Ταρίκ», ἡ κυβερνήσις τοῦ οὐδεμίαν παρῆεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀνακρίσιν τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως καὶ ἐρόρει ἐπὶ ὅλους διακεκριμένῃ καὶ ἀνεξάρτητος ἀνακρίσις ἐπρεπε νὰ διεξαχθῇ ὑπὸ τῶν ἐν Ἑρζερούμ Εὐρωπαϊκῶν προξένων. Ἐπειδὴ Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Ρωσίας ἦσαν αἱ μόναι δυνάμεις, αἱ συντηρούσαι προξενεῖαν ἐν Ἑρζερούμ, ὁ Ἀγγλος πρεσβευτῆς δὲν ἀπυθύνθη εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν λοιπῶν δυνάμεων. Τὸ διάβημά του, γινώσκον γενόμενον ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρήγαγεν, ὡς ἦτον ἐπόμενον, ζωηρὰν συγκίνησιν, περὶ τῆς σφοδρότητος δ' αὐτῆς δύναται εἶναι νὰ κρίνῃ ἡμῶς, ὅπως προστέθη εἰς τὴν τουρκικὴν ἐπιτροπὴν καὶ Ἀγγλίας, ὅπως πρὸς τὸν ἡμέτερον πρὸς τὴν Ἀγγλίαν Ταυτοχρόνως, τῇ 8 Δεκεμβρίου, ὁ Κ. Καμβίων ἐτύγχανεν ἀκροάσεως παρὰ τοῦ Σουλτάνου. Τί ἐβόλη κατὰ τὴν συνδιάλεξιν τῆς Α. Α. Μ. καὶ τῶν ἡμετέρων πρεσβυτῶν εἶναι ἄγνωστον. Τὸ αὐτὸ ὅμως ἐστέρας ὁ Ἀβδὺλ-Χαμίτ παρεκάλει τὸν Κ. Καμβίων καὶ τὸν Ρώσον ἐπιτετραμμένον νὰ δώσωσιν εἰς τοὺς προξένους των τὴν ἀδείαν νὰ συμμετάσχουσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ Σουλτάνου διεβιβάσθη εὐθὺς εἰς Παρίσιος καὶ εἰς Πετρούπολιν. Ὁ ἡμέτερος ὑπουργὸς ὤποιε βεβαίως πρὸ πάντων ἄλλων νὰ συνεννοηθῇ πρὸς τὸ ἀνακτοβούλιον τῆς Πετρούπολεως καὶ νὰ ἐξακριβώσῃ τὰς διαβίσεις του. Μετὰ μικρὸν ὁ Νελίδωφ ἐπάνηρχετο εἰς Κωνσταντινουπόλιν φέρων ὀδηγίαν, ὧν ταχέως ἐγνώσθη ἡ φύσις. Πράγματι, ὅσα ἀφύγεις, ὁ Νελίδωφ εὐρέθη ἡ ἐτέθη εἰς συμφωνίαν πρὸς τὸν Καμβίων περὶ τῆς χρησιμότητος τῆς συμμετοχῆς τῶν δύο προξένων εἰς τὴν ἀνακρίσιν. Ὁ Σίρ Φίλιππος Κούρρη τὴν αὐτὴν εἶχε γνώμην καὶ ἀνεκοίνωσεν αὐτὴν εἰς τὴν κυβερνήσιν του. Καὶ ὁ Σίρ συνεισέφερεν ἀσθενῶς ἐμμένον εἰς τὴν ἀπερίστατον μετὰ τῆς Πύλης πρὸς τὸν Καμβίων, ἔβλεπε τὸν πᾶν πληρῆς τῇ 9 Δεκεμβρίου, ὅπως ἐπὶ τῇ διπλωματικῇ, ἥτις συνήθως καταγγέλλεται ὡς βραδυκίνητος, δὲν ἐγένετο ἐν τῷ Ἀγγλικῷ ζήτηματι ἀξία τῆς μομφῆς ταύτης. Ἀλλὰ τῇ 13 Δεκεμβρίου τὰ πάντα ἐτίθησαν αὐθις ἐπὶ στιγμῇ ἐν ἀμφιβολίᾳ. Ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις, κάλλιον σκεφθεῖσα, εὔρεν

ἀνεπαρκῆ τὸν ἐλεγχον, ὃν ἔσπερον οἱ τρεῖς πρεσβευταὶ, καὶ διέταξε τὸν Σίρ Φίλιππον Κούρη νὰ καταστήρῃ γνωστὸν τῇ Πύλῃ ὅτι ἀπεδέχετο τὴν συμμετοχὴν τοῦ Ἀγγλοῦ προξένου εἰς τὰς ἐργασίας τῆς ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ μετὰ τῆς ἐξουσίας νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως μάρτυρας καὶ νὰ ὑποβάλῃ χωριστὴν ἐκθέσιν, ἥτις Ὁ ἀνακτοβούτις εἰς πᾶσας τὰς ἐν Βερολίῳ συμβαλλόμεναις δυνάμει. Τὸ νέον τοῦτο καὶ ἀπροσδόκητον ἥθος τοῦ ἀνακτοβούτου τοῦ Λονδίνου ἐπήνεγκε πινὰς μεταβολὰς εἰς τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων. Ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ καὶ αἱ ἄλλαι δύο δυνάμεις εἶχον προβλῆ εἰς δευτέρας σκέψεις. Ἦτον ἀρὰ γε ἡρόνιμον νὰ ἐπιβλήθῃ εἰς τοὺς προξένους ἡ εὐθύνη τῆς ἀνακρίσεως; Ἐπρεπε βεβαίως νὰ δοθῇ ἰκανοποίησις εἰς τὴν ἀγγλικὴν κοινὴν γνώμην· ἀλλ' ἦτον διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον νὰ παρατηρήσῃ καὶ νὰ ἐκτεθῶσιν οἱ προξένου; ὅσοι οἱ ἀγγλικοὶ πρὸς τὸν προξένον δὲν θὰ ἐπέτελλον τὴν ἀρτίαν, μετὰ τῆς αὐτῆς λυστέλειας καὶ μετ' ὀλιγώτερον ἀποτήματος; Ὁ Καμβίων διετύπωσε τὴν ἰδεάν ταύτην, ἣν ἀπεδέχθησαν ὁ Νελίδωφ καὶ ὁ Κούρρη, ἡ δ' ἀγγλικὴ κυβερνήσις, μετὰ προεκτικὴν ἐξέτασιν, συνήνεκεν. Ὁ πρὸς πρεσβυτῆς βεβαίως συνεννοήσαν καὶ τῇ 16 Δεκεμβρίου ἐπεστράσαν τοὺς διεργημένους τῶν ν' ἀνακοινώσωσι διὰ ζωῆς εἰς τὴν Πύλην, ὅτι, ἐπόμεναι τῇ προσλήξει τῆς, αἱ κυβερνήσεις τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσίας ἐπέτρεπον εἰς τοὺς ἀντιπροξένους τῆς ἀνακρίσεως ν' ἀντιπροσωπεύωνται ἐν τῇ ἀνακριτικῇ ἐπιτροπῇ δι' ἐιδικῶν ἐπιτρόπων, εἰς οὓς θὰ δοθῇ ἡ διαταγὴ νὰ συνοδεύσιν τὴν ἐπιτροπὴν καὶ νὰ παρίστανται εἰς πᾶσας τὰς ἐργασίας τῆς, νὰ δίδωσιν αὐτῇ νύξεις χρησιμίας πρὸς διεξαγωγὴν τῶν ἐρευνῶν, νὰ ὑποδεικνύωσιν εἰς τὸν πρόεδρον τὰς ἐρωτήσεις, αἷς ἤθελον κρίνει ἐπ' αὐτῇ ν' ἀπευθύνωνται εἰς τοὺς μάρτυρας, καὶ νὰ διατιπώσιν αὐτοὺς, ἐν ἀνάγκῃ, τὰς ἐρωτήσεις ἀπ' εὐθείας, νὰ λαμβάνωσι ἐν τῇ ἀνακρίσει τὰς ἐρωτήσεις καὶ νὰ δίδωσι λόγον εἰς τοὺς προξένους τῶν πραγμάτων καὶ νὰ δίδωσι λόγον εἰς τοὺς προξένους τῶν πραγμάτων. Ἡ Πύλη δὲ προτίμα νὰ μὴ ἀνεγνωρίζετο εἰς τοὺς ἐπιτρόπους τὸ δικαίωμα τῆς ἀμέσου ἡ ἐμέσου διατυπώσεως ἐρωτήσεων, ἀλλὰ ὁ Ἀγγλος πρεσβυτῆς ἐκράνθη ἀπὸ οὐσιμότητος, ἐπειδὴ δ' ἐξ ἀρχῆς ἐδεῖε πνευμῶν διαλλακτικῶν, δὲν ἤδυνάτο νὰ ἐπιτελέσῃ αὐτὸν ἡ υποστήριξις τῶν συναδελφῶν του. Ὁμοιογενεῖς ἡ συμφωνία, εἰς ἣν κατέληξαν αἱ διαπραγματεύσεις, εἶναι εὐχάριστη. Ἡ ἀρχὴ κατέληξε αἱ διαπραγματεύσεις ἀνακρίσεων ὑπὸ τῶν πρακτικῶν διεξαγωγῆς ἀνεξαρτήτως ἀνακρίσεων ὑπὸ τῶν πρακτικῶν ἐνεργειῶν καὶ διευθετῶν τὰς ἀνακρίσεις. Ὁ Ἑρζερούμ ἐπιτροπὴ παρίστανται ὡς ἐπικύριον, ἐκ τοῦ ὅτι, ἡ Πύλη δὲν παραγγέλλει βεβαίως τὴν ἀνάγκην πρόεδν, δὲν νομοθεύουσι τὴν ἐπιτροπὴν αὐτοὶ οἱ προξένου, ἀλλ' οἱ ἐπιτροπῶν. Ἀπ' ἑτέρου, ἡ παρουσία τριῶν ἐπιτρόπων ἀντὶ τοῦ ἀρκεί, ὅπως ἐξευρωπαϊσθῇ τὴν παρέμβασιν καὶ ἀραιώσῃ αὐτὴν πάντα ἀποκελιστικὸν χαρακτήρα. Οὐδεμία ἐξεληλυθὴ προτίμησις καὶ οὐδεμία δύναμις ἐξωβλήθη, ἀλλὰ τὸ γεγονός ἐστὶ ἀνεκτὸν ἐδρεύουσιν ἐν Ἑρζερούμ τρεῖς μόνον προξένου ἀποδεικνύει ὅτι τρεῖς μόναι δυνάμεις ἔχουσιν συμφέροντα ἡμεῶς καὶ διαρκῇ κατὰ τὰς χώρας ἐκείνας. Ἦτον ἐνὶ λόγῳ ἀδύνατον νὰ ἐπιτελέσῃ μείζων σεβασμὸς πρὸς τὴν κυριαρχίαν τῆς Πύλης καὶ νὰ ἐξαιρεθῇ λύσις μάλλον συμφωνία πρὸς τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων. Ὁ Σουλτάνος μετ' ἀρκας συνέσεως ἀνεγνώρισε τοῦτο καὶ τῇ 21 Δεκεμβρίου ἀπεκρίθη ἐμμένως εἰς τὴν τελευταίαν τῶν πρεσβυτῶν ἀνακοίνωσιν, ἀνεκοίνωσε δὲ καὶ αὐτὸς τὸ κείμενον τῶν νέων πρὸς τὴν ἀνακριτικὴν ἐπιτροπὴν ὀδηγίαν, συνταχθεῖσαν κατὰ τὴν συμφωνημένην ἔννοιαν. Καὶ νῦν δέον νὰ περιμενόμεναι τὰς ἐκθέσεις τῆς ἀνακριτικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τῶν ἐπιτρόπων. Τότε μόνον θὰ λάβωμεν ἀξιόπιστους πληροφορίας περὶ τὸν αἰματηρὸν σκηνῶν, ὧν ὑπῆρξε θέατρον ἐν διαμέρισμα τῆς Ἀρμενίας. Ἦσαν τὰ γενόμενα ἐξωκώθησαν. Ἀλλ' ὅπως δὲ τὰ ἀναθὰ διάβηται, ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἐπιμενῇ καὶ ὑπὸ τῆς Γαλλίας, καὶ ἡ μετροπὴ καὶ τῶν τελικῶν ἀποφάσεων μαρτυροῦσιν ὅτι πᾶσαι αἱ κυβερνήσεις ἐμφοροῦνται ἐπὶ ἐπιθυμίας νὰ ἐπαγρυπνήσωσιν εἰς τὴν ἐπαρμόγη τὸν ἐξήκουστον πρῶτον ἄρθρον τῆς βερολινεῖου συνθήκης, ἀλλὰ μὴ ἐπιθυμοῦσιν ἰδίαν συμφέροντα, μὴ δὲ θίγουνται τὰ κυριαρχικά τοῦ Σουλτάνου δικαιώματα. Αἱ ὀδηγίαι, αἱ ἐπιμενῶν ὁ ἡμέτερος ὑπουργὸς εἰς τὸν Καμβίων καὶ δὲ ὁ ἡμέτερος πρεσβευτῆς ἐξετέλεσε μετὰ πολλῆς νοημοσύνης καὶ λεπτοτήτος, ἀπήνεγκον ἀρίστα ἀποτελέσματα. Ἡ ἡμέτερη ἀφικονέρεται ἐπὶ οὐσίᾳ μείζων κύρος εἰς τὰς ἡμετέρας συμβουλίας, οὐδεὶς δ' ἔχει λόγον νὰ θλιβῇ ἐπὶ τῇ ἐπιτελούσῃ λύσει.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΑΡΟΛΟΥ.

Ζ'.

Αἱ φροντίδες τῆς πολιτικῆς ἐκπόαντος· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἄλλαι φροντίδες, καὶ νῦν οὐδὲν ὕψος θέσεως προφυλάσσει τοὺς θνητούς, εἰς τὸ ἡγεμονικὸν δὲ ζεύγος ἐπευλόγησεν ἡ ὑπεράττη πικρία τῆς ἀπωλείας τοῦ μονογενοῦς καὶ ἀντρευτοῦ θυγατρὸς. Τὸ «Ἡμερολόγιον» διηγεῖται σπαρτακτικῶς τὴν ἀγωνίαν τῆς πολυμήνου νόσου· ἀλλὰ ὁ Κάρλος ἐξηκολούθη ἐπιτελῶν ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ εὐσεμνότητος τῇ ἡγεμονικῇ αὐτοῦ καθήκοντι καὶ ἀναιμῶς πρὸς δειλίαν ὑποφύοντος ἐν στρατιωτικῶν περὶ ὁργανώσεως τοῦ κυριαρχικοῦ τῆς ἐθνοπρονοίας. Οὕτως αἱ ἡγεμονίαι μαρτυροῦσιν εἰς τοὺς λαοὺς καὶ εἰναι πράγματι πεπληρωμέναι ἐξ ὑπερτέρας ζήτης καὶ εἰς πρῶτον παρῆσαν τὸ παρελθόν τῆς εἰς τὸ καθήκον ὑπακοῆς, ἣν ζητοῦσιν, ἐπὶ δὲ τοῦ θρόνου δὲν ἐκτιμῶσι μόνως τὰς στυλινὰς ἀποβείας, οὐδὲ τὰς ἀδικαίριαν τῶν κοινωνικῶν ἀπολαύσεων. Ἐντὶ τὸ πρὸς τὸν αὐτο-

χράτορα Φραγκίσκον Ἰωσήφ λατρεῖα τῶν λαῶν τοῦ ἐπεδέχετο αὐστηρίαν, θὰ ἠδύνατο, δὲ ἐγνώσθη ὅτι, δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνεπαρόρρωτον ἀπώλειαν τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ καὶ διδοχθῶν, πρῶτον ἐν τοῖς ἀνακτορίοις τῆς Βιέννης πολυάριθμον πολεμικὸν συμβούλιον. Ἀλλὰ τὸ περὶ τοῦ θανάτου τῆς πριγκίπισσας Μαρίας κεφάλαιον τοῦ «Ἡμερολογίου», ὅπερ ἀναλύοντες, διδάσκει καὶ ἄλλο· τίς εἶναι ἡ γλώσσα, ἣν ὀφείλουσαν νὰ ὁμιλῶσι καὶ ἡγεμόνες πρὸς τοὺς ὑπηκόους. Ἐκ τῶν χειλέων των δὲν πρέπει νὰ ἐξέρχονται φράσεις πρόστυχου καὶ σόλοκου, πᾶσα δ' αὐτῶν ἐκδήλωσις, καὶ προφορικὴ καὶ ἔγγραφος, πρέπει νὰ συνῶν πρὸς τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Στέμματος καὶ νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὰ εὐγενέστερα τῶν λαῶν αἰσθήματα. Πρὸς τὸν κανὼνα τούτων συνεπρωβῶν ἀνέκαθεν ὁ Κάρλος κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν ἀποφασιστικῶν πρὸς τὰς Βουλὰς, τῶν ἡμερησίων διαταγῶν πρὸς τὸν στρατὸν καὶ τὸν πρὸς τὸν λαόν προκαλέσας, καλῶς ἐνόησεν ὅτι ὁ ὑπέρτατος ἄρχων δὲν πρέπει οὐτε νὰ ὁμιλῇ, οὐτε νὰ γράφῃ δημοσίᾳ ἐκ κοινῆς τῆς ἐπαρχος. Τὸ γράμμα, ὅπερ ἀπυθύνον εἰς τὸν πρωθυπουργόν μετὰ τὸν θάνατον τῆς πριγκίπισσας Μαρίας, εἶναι ὑπόδειγμα τοῦ προσήκουστος ὅρους. Οἰκίᾳ περὶ τῆς πρὸς τὴν χώραν γάλας τῆς θανάτου, ἥτις ἦτον τότε, ὥστε, παρὰ τὴν νεαρωτάτην αὐτῆς· ἡλικίαν, δὲ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀλλοδαπὴν, κατελήθη ὑπὸ νοσταλγίας. «Ὁδῆσεν (προστίθεται) ἡ εὐλαβὴς ἡμῶν πρὸς τὴν θρησκείαν, ἣν ἐπέσβευσεν τὸ ἡμέτερον θυγάτριον, ἀπὸ τοῦδε δὲ πᾶσα ῥωμαιοῦ καὶ λέξις θὰ ἦναι δι' ἡμᾶς ἡγῶν τῆς γλυκείας φωνῆς, ἥτις πρὸς τὸν πᾶν τὸν γλυκὺ ἀκτινοβόλησαν τὸν ὀρθαλμὸν καὶ τὸ ἐπέραστον μεδίδια. Ἐν τοιαύταις ὥραις, παρὰ πᾶσαν χριστιανικὴν ἔγκρατῆσιν, ἀγεται εἰς τὴν ἐρωτήσιν «ἦτον ἀνάγκη νὰ γίνῃ τοῦτο;» καὶ δυσχερῶς ἀναβίνει ἐπὶ τῶν χειλέων τὸ ἐπιφώνημα «γεννηθῆτω τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου».

Ἐν τῇ βασιτευσίᾳ τοῦ Κάρλου, οἱ δὲ ἡμέτεροι ἀλλήλων ἀπομνημονεύματα. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἐπὶ δὲν ἐληγονόνηται τὴν ἀπώλειαν, καίτοι παρήλθον ἐπὶ πολλὰ καὶ ὁ Θεὸς ἐχάρισε καὶ θαλέρων τέκνων θυλιν. Ἡ ὀδύνη σὰς εἶναι ὀδυνημὴ καὶ πρὸς ἡμᾶς στρέφονται καὶ αἱ σκέψεις ἡμῶν καὶ αἱ δέσεις. Τὸ σπυλπητήριον γράμμα τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἐκόμενον ὁ νέος διπλωματικὸς πράκτορας τῆς Ἑλλάδος Κλέων «Ραγκάβης» ὁ Κάρλος ἀπεκρίθη. «Ἡ Μεγαλειότης σου, ἀπολαύουσα τῆς ἀπύτου εὐδαιμονίας νὰ περιστοιχίζῃ καὶ ὑπὸ συμπελέμας τέκνων θαλασσινῶν, δύναται νὰ ἐνοήσῃ τὴν ὑπομέμνην ἡμεῖς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλῆς δέξυτης. «Εἶναι (λέγει) νεανίας εὐειδής καὶ ἐξυμνηστικὸς τῆς ἀντιπαρῆς, οἵτινες ἐν καὶ μόνον εἴχαμεν καὶ τὸ ἐχάσμεν. Μόνη ἡ λατρεία, ἣν ὁμοῦσαμεν εἰς τὴν ὁράϊαν ταύτην χώραν, συντελεῖ, ὅπως ὑπομεινόμεν τὸ περὶ ἡμᾶς κενόν.» Ἡ ἡμέρας πένθος ἐπεσκέφθη τὸ Βουκουρεστίον ὁ Μιλόνας τῆς Σεβρίας, ὃν ὁ Κάρλος κρίνει μετὰ πολλ

ἐνίσχυσε τὸ στρατὸν, «διότι τὸ προσεχές ἔτος δὲν θὰ παρέλθῃ ἀνεὺ πολέμου». Ἐν ὑπουργικῇ συμβουλίᾳ οἱ ἡγεῶν ὑπέβαλλε τὸ ζήτημα περὶ τῆς προσπονήσεως τῇ Ῥωμουνίᾳ πολιτικῆς, ἐν περιπτώσει πολέμου. Ἄλλ' οἱ ὑπουργοὶ ἐκείνου ἀναπόφαστοι καὶ συνίσταν ὑπερικρινομένη μὴ παραδεχόμενοι ὡς δυνατόν τὴν αἰρίσιν τῆς θαλλῆς ἔκρηξιν. Ἐρ' ὅσον αἱ σχέσεις Ῥωσσίας καὶ Τουρκίας παραρῶντο, ἐπὶ τοσούτῳ, φυσικῇ τῇ λόγῳ, ἐπεδεικνύοντο οἱ ἀπειλοῦντες τὴν Ῥωμουνίαν κίνδυνον καὶ ὁ Ἰγνατίεφ, συνομιλῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει πρὸς τὸν Γκίκαν, δὲν ἀπέκρυπτεν ὅτι ἥσαν δυναταὶ περιστάσεις βιάζουσαι τὴν Ῥωσσίαν νὰ καταλάβῃ τὴν Ῥωμουνίαν ὡς ἐνέμερον Ἡ τελευταία τοῦ δευτέρου τόμου τοῦ «Ἡμερολογίου» σελίς, γραφείσα τῇ 17/29 Δεκεμβρίου 1875 χάρασσε πιστὴν εἰκόνα τῆς ἀκροατοῦς τῶν πραγμάτων θέσεως. «Ὁ Ἀνδράσπης πιστεύει ὅτι τὸ προσεχές ἔαρ δὲν θὰ φέρῃ τὸν ἀνατολικὸν πόλεμον». Ὑπόσχεται ὁπωσδήποτε νὰ τηρῇ τὴν Ῥωμουνικὴν κυδερνήσιν ἐν γνώσει. Ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐρωτήσθη τὸ βασιλεῖον ἐν ἄρκᾳ ἀβυθμῷ. Οἱ Ἀγγλοὶ πιστεύουσιν ὅτι, ἐὰν διευθετηθῇ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις, δὲν παρέλθῃ καὶ ἡ πολιτικὴ, διότι ὁ χριστιανικὸς πληθυσμὸς οὐδὲν ἄλλο ζητεῖ, ἢ νὰ μὴ ἀπογομνῶνται ἐντελὲς ἢ ἀπολαύτῃ μετῶν τινῶν δικαιοσύνης. Ἀλλ' ἡ Πύλῃ γνώσκει διὰ Βούλγαρον, Σέρβους, Μαυροβούνιαν περιμένοντο τὸ ἔαρ, ὅπως ἐγερθῶσι, καὶ ἐλπίζουσιν νὰ παρασύρῃσι καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἥ νὰ βιάσωντο, τοὐλάχιστον, αὐτὴν νὰ διατυπώσῃ τὰς αἰτήσεις τῆς ἐπὶ τῇ Κρήτῃ. Ἡ Ῥωσσία πρωταγωνιστεῖ κατὰ τὰ σχέδια ταῦτα, ἐλπίζει ὅ' ἐν τῇ ἀπελασίᾳ τῆς ἑν Τουρκίᾳ δὲ βιβρῇ ἡ λωὸς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς. Ἐν Κρήτῃ οἱ Ἀγγλοὶ παρασκευάζουσι κρύφα κίνημα, σκοποῦν τὴν ἀνακήρυξιν τῆς βρετανικῆς προστασίας ἐπὶ τῆς νήσου. Ἀνὰ μέσον Ἰγνατίεφ καὶ Ζίχην ἀνεύρου διτάσας τίς, διότι ὁ Ῥώσος προσβευτὴς φοβεῖται ὅτι ἡ Ἀδστρία, συνηγοροῦσα ὑπὲρ βίξικων μεταρρυθμίσεων, δὲν ὑποκελίσθῃ τὴν Ῥωσσίαν ἐν τῇ εὐνοίᾳ τῶν σλαβικῶν πληθυσμῶν. Ὁ Γερμανὸς πρεσβετὴρ προσποιεῖται τὸν νεκρὸν. Πάντες ἀνεΐκοντο μετὰ θεοῦ πρὸς τὸ προσεχές ἔαρ». Ὁ τρίτος τοῦ «Ἡμερολογίου» τόμος οὐ ἀφηνίγη τὰς περιπετείας τῆς μεγάλῃς ἀνατολικῆς κρίσεως, καὶ ἦν ὁ Κρόλος ἔδραμε τὸ γέρας δεκτικῶν προσπαθειῶν, ἀσφαλῆς ἐν τῇ πυρὶ τῆς Πλέβας βασιλεῖος τοῦ στέμματος ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ δόξαν καὶ δυνάμειν ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τοῦ

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ἐν Ἀθήναις, 17/29 Δεκεμβρίου.

Ὁ θά ψηφισθῇ ἡ δὲν θά ψηφισθῇ ὁ προϋπολογισμὸς
 τῶν Χριστογεννημένων· Ἰδοὺ τὸ μέγα ζήτημα, ἐξ οὗ ἐ-
 ξαρτάται ἡ διατήρησις ἢ ἡ πτώσις τοῦ ὑπουργείου, φυ-
 σικῶς δὲ τῷ λόγῳ, ἡ μὲν κυβερνήσις προσπαθεῖ κατὰ πάντα
 τρόπον νὰ ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπιψήφισιν, ἡ δὲ ἀντιπολιτευσις
 μακρονεκᾷ τὰ πάντα, ὅπως παρατείνῃ τὴν συζήτησιν. Ἰνα-
 μὴ ὑποβοηθῆσται τὸ τέχνασμα τοῦτο, οἱ ὑπουργοὶ ἀρί-
 στουσιν ἀνὰ ἀνασκευῆς τὰς προσβολὰς τῶν πολεμίων καί
 εἰς τὸ βῆμα διαδρόξανται ἀλλήλους ἀντιπολιτευόμενοι. Μετὰ
 τὸν Κ. Χατζίσκον καὶ τὸν Κ. Καρῆν, ἠγόρευσαν ὁ Κ. Σκου-
 ζῆς καὶ ὁ Κ. Εὐταξίας. Ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς, οὗ ἡ γνώμη
 πολλὴ ἔχει τὸ κύρος καὶ ὅστις πρὸς διέταξις ὑπῆρξεν ὁ εἰση-
 γητὴς τοῦ τελευταίου πρὸ τῆς χρεωκοπίας προϋπολογισμοῦ
 τοῦ Κ. Τρικούπη, ἰσχυρίσθη διὰ τὴν χρεωκοπία ἐπέβαλλε
 ἡμῖν, ἐὰν οὐκ ἄλλο, τὴν υποχρέωσιν ἀπολύτου καλῆς πε-
 στῆως καὶ διὰ πρὸς τὴν υποχρέωσιν ταύτην δὲν συνεμει-
 φώθῃ ὁ Κ. Τρικούπης, καταστρώσας καὶ ἐρότος προϋπο-
 λογισμόν, ἐν ᾧ δεικνύονται ῥηθῆμένα τὰ ἔσοδα καὶ ἡ ἡτα-
 τωμένη τὰ ἔξοδα. Εὐλόγως ἠγόρευσεν ὁ Κ. Σκουζῆς πῶς
 ὁ Κ. Τρικούπης, ἵνα μείωσῃ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ εὐθύνην, ἐ-
 πιράθῃ ν' ἀποδείξῃ διὰ τὸ κράτος τὸν ἀπεργέγγυον ἀπὸ τοῦ
 1881. Διὰ τῆς βραβύσεως ταύτης πρωθυπουργὸς, κυβερ-
 νήσας ἔκτοτε ἐπὶ δεκαετίαν καὶ συνομολογῶντας ἔξ με-
 γάλα δάναει, ὠμολόγησεν διὰ τὴν ἑλὴν δράσιν τοῦ οὐδὲν ἄλλο
 ὑπῆρξεν, ἢ ἔργον μεμελετημένης ἀπάτης πρὸς τοὺς δανει-
 στὰς, τοὺς ἐμπαισθέντας αὐτῷ τὰ κεφάλαιά των, μεμελε-
 τημένης ἀπάτης πρὸς τὸ ἔθνος, εἰς δ' ἐπηγγέλλετο οἰκονο-
 μικὴν ἀνόρθωσιν, ἣν ἤξερεν εἰς τὸ πρῶτον ἀδύνατον.
 Ὡς ἀξιωματικὸν συνστήσῃ ὁ Κ. Σκουζῆς τὸ παράδειγμα
 τῆς ἰταλικῆς κυβερνήσεως, ἥτις ἐπέτελεσε γενναίας οἰκο-
 μίας, πρὸς οικονομίαν δ' εὐρὺ παρέχεῖ στάθμην καὶ ὁ ἑλλη-
 νικὸς προϋπολογισμὸς, τὸ σχοινιόεντος τοῦτο μισθολόγιον.
 Ἀλλ' εἶναι καὶ ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς ἐκ τῶν φρονούντων
 διὰ τὴν ἑλληνικὴν οικονομικὴν κατάστασιν εἶναι ἀπόρροια ἐλευ-
 νῆς διοικήσεως καὶ διὰ δὲν ὁ ἀνάκλυστος οικονομικὸς ὁ τό-
 πος, ἐὰν μὴ μεταβληθῇ ῥιζικῶς τὸ κυβερνητικὸν αὐτοῦ σύ-
 στημα. Ὁ Νομίζουσι (εἶπεν) οἱ πολλοὶ διὰ ἰσχυρί πρὸ ἡμῶν
 τὸ κοινοβουλευτικὸν πολιτεῖμα. Ἀλλὰ πράγματι ὑπεσπί-
 αμεν εἰς ἀπολυταρχίαν, μετὰ μόνῃς τῆς διαφοράς διὰ τὴν ἀ-
 πολυταρχίαν δὲν ἀρκεῖται, ὡς συνέβη ἄλλωγῳ, ἄνωθεν ἀπὸ
 τοῦ θρόνου, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἐκστότος ἡγευμένου τῆς πλειο-
 νομῆφας ἐν τῇ Βουλῇ. Ἡ πρωθυπουργικὴ δικτατορία εἰ-
 καὶ λοιπὸν, κατὰ τὸν Κ. Σκουζῆν, ἡ πηγὴ παντός κακοῦ,
 καὶ ταύτην πολεμεῖ, οὐ μόνον λόγῳ, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ. Ὅτε
 ἐνόμισεν διὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξακολουθῇ ὑποστηρίξαι
 εἰς πλέον τὸν Κ. Τρικούπην, ἀπεψύχθη μὲν τῆς πλειο-
 νομῆφας, δὲν προσεχώρησεν διῶς εἰς ἄλλο κόμμα, οὐδ'
 ὥμοσε δουλικὴν πίστιν εἰς ἄλλον κομματάρχην. Εἶναι εἰς
 τῶν ἀνεκέρητων, οἵτινες συμποσύνται ἤδη εἰς 16—
 18 καὶ οἵτινες, ἐὰν δὲν δύνανται νὰ βαρύνωσιν τὴν πλά-
 στικὰν ἐν τῇ Βουλῇ τὴν, ἐν ἣ ἔξ ἀρχῆς ἐπεκράτει ἀδι-
 ἀφιλονεικήτως τὸ πρικομπικὸν κόμμα, ἢ ἀνέλθωσιν εἰς μέ-
 ζονα ἰσχυρὴν ἐν Βουλῇ ἰστέρον κατεκτημένην καὶ θὰ ὑπο-
 βάλλωσιν εἰς χαλινὸν τὴν δύναμιν τοῦ ἐκστότος ἡγέτου
 τῆς πλειονομῆφας, κρινόντες τὰ νομοθετήματά του κατὰ
 συνειδήσιν καὶ ἐξαρκούντες τὴν ὑποστήριξιν τὴν ἐξ ὀρων
 δημοσίου συμφέροντος, κωλύοντες δὲ τὴν ἡμέριστον ἐπι-
 κρασίην μίαις φταίξας, ἥτις ἀπεδείχθη τοσοῦτον φθοροποιὰ.
 Δὲν εἶναι ἐξ ἰσῶ ἀπληλαγμένους κομματικῶν δεσμών ὁ Κ.
 Εὐταξίας, ὅστις ἠγόρευσε μετὰ τὸν Κ. Σκουζῆν, ἐκτείνας
 τὸν λόγον εἰς τὴν τριήμερον καὶ ἀδικήσας οὕτω καὶ ἑαυτὸν
 καὶ τὸ ἀκροατήριον. Ὁ Κ. Τρικούπης εἶναι ἡ ἀριστερὰ χεὶρ
 τοῦ Κ. Ράλλη (διότι ἡ δεξιὰ κεῖται ἐκτός τῆς Βουλῆς καὶ
 ἐν ταῖς γραφαῖς τῆς «Ἐφημερίδος») κατέκτησε δ' ἀναντιρ-
 ρήτως θέσιν ἐπιφανῆ ἐν μέσῳ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἡμῶν
 ῥητόρων, καίτοι οἱ περὶ τὸν Κ. Τρικούπην ἐξακολουθοῦσιν
 σκώπτοντες τὴν ρομειλιωτικὴν αὐτοῦ προσωρὰν, ὡς ἐάν
 μισοὶ τοῦτο τὴν ἀξίαν τὴν ἰδῶν καὶ ἐπιχειρημάτων. Ὁ
 βουλευτὴς Λοκρίδος ἀνέλασε τὸν προϋπολογισμὸν κονδυ-
 λιον πρὸς κονδυλίου, ἵνα ἀποδείξῃ διὰ τὸ σύστημα τῆς
 σπατάλης ἐξακολουθεῖ καὶ μετὰ τὴν χρεωκοπίαν καὶ διὰ
 πρὸς ἱκανοποίησιν προσωπικῶν ἀξιώσεων, ὁ Κ. Τρικούπης
 ἠύψησε τὰ ἔξοδα κατὰ ἕνα ἐπέκεινα ἑκατομμύριον, ἐνφ.
 τουναντίον, ἦτον δυνατόν νὰ ἐνεπεχθῶσιν οικονομίαι τεσσ-
 σάρας καὶ πλέον ἑκατομμυρίων. Ἀλλ' εἴτε κατὰ τὰ ἰδιώ-
 τῶν χρεωκοπικῶν προϋπολογισμὸν φαντασιώδῃ εἶναι τὸ πο-
 σόν, τὸ ἀναγράφοντες πρὸς ὑπέρσταν τὸν δημοσίου χρέ-
 ος καὶ ὑποκείμενον εἰς τὰς ἀνυπολόγιστους αὐτομειψίας
 τοῦ χερτονομίσματος. Κατὰ τὸν Κ. Εὐταξίαν, ἐὰν ἐπιτυχ-
 χάντο προτήκων συμβιβασμοί, τὸ χαρτονομίσμα θὰ ἐβελ-
 τιούτο διὰ τῆς ἀποδόσεως τῆς πιστέως τῶσαν ἐπιστήφης,
 ὥστε ἢ ἀπέμενεν ἐκ τοῦ ποσού, τοῦ ἀναγεγραμμένου πρὸς
 ὑπέρσταν τὸν δημοσίου χρέους, περισσότερα ἀρκούν πρὸς
 βαρύναντα ἀπόσβεσιν τοῦ δανείου τῆς ἀναγκαστικῆς

δευτέρῃ ὑποστάσει, κατεδείχθη διὰ τῆς ἐν τῇ Ἐρ. τῶν Συζητήσεων» δημοσιεύσεως τῆς περὶ τοῦ Συμβιβασμοῦ μελέτης τοῦ Κ. Ἀδάμου Κορομηλά. ἤτις ἐνεπείθετο πρωτοφανῇ ἐντύπωσιν καὶ κατήνεγκε κατὰ τῶν ἀπὸ τῆς χρεωκοπίας σχεδίων τοῦ Κ. Τρικούπη ἰσχυρὸν καὶ θανατηφόρον ἰσὺς κτύπημα. Οὐδόποτε μέχρι τοῦδε αἱ περὶ οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως θεωρίαι, ἃς ἀνέπτυξεν ὁ Κ. Τρικούπης κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους τῶν ὁμολογιούχων, ἀνεκπευδάσθησαν μετ' ἱσυχίας γνώσεως τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀριθμῶν καὶ οὐδέποτε ἡ λύσις τοῦ προβλήματος ἐπεζητήθη μετ' ἱσυχίας χρηστῆς προαιρέσεως. Αἱ βάσεις τοῦ σχεδίου τοῦ συμβιβασμοῦ, ὅπερ ἀντιτάσσει ὁ Κ. Κορομηλάς εἰς τὸ γνωστὸν σχέδιον τοῦ Κ. Τρικούπη, εἶναι αἱ ἑξῆς· α') προσδιορισμὸς τοῦ ποσοστοῦ εἰς 40 τοὶς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ ἀρχικοῦ τόκου, πληρωτέα εἰς χροτονόμισμα β') ἐλάττωσις τοῦ ὀνομαστικοῦ κεφαλαίου τῶν εἰς χρυσὸν δανείων κατὰ 25 τοὶς ἑκατὸν· γ') πληρωμὴ τῶν τόκων κατὰ τριμηνίαν, οὕτως ὥστε ἡ εἰς χρυσὸν τρῶπὴ μικρὰν σχετικῶς ποσὴν καὶ μὴ διακατέχου ἀποτόμως τὴν νομισματικὴν ἀγορὰν· δ') βαθμιαία αὐξήσις τοῦ ποσοστοῦ μέγιστον σχεδὸν τοῦ ἀρίου, καθ' ἕνα ἐν ἄλλων μέτρων θὰ βελτιούνη ἡ τιμὴ τοῦ συναλλάγματος· ε') βαθμιαία καὶ συστηματικὴ ἐξόφλησις τοῦ ἑσωτερικοῦ κυμαινομένου χρέους ἀντὶ τῆς δὲ ἀόρων χρεωλυσίων ταχέας ἀποσβέσεως τῶν ἐξωτερικῶν δανείων, ἐφ' ἧς ἐθεμελιώτο ἡ μονογραφηθεῖσα σύμβασις τοῦ Κ. Τρικούπη ζ') ἰδρυσις ἰδίας ἐξαγωγικῆς ὁμοσέας ὑπηρεσίας, εἰς ἣν ὁ ἀναθετὴ νόμος διέλιγνεν ἅπαντα τῶν ἀφορώντων εἰς τὰς ἐκ δανείων υποχρεώσεις τοῦ κράτους. «Ὁ Κ. Κορομηλάς υπολογίζει ἐτι ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ τοῦ δημοσίου χρέους θὰ διαθέτῃ κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν ὑπεργύμων προσδῶν 24 1/4 ἑκατομμύρια δραχμῶν, ἐποὶ δ' οἱ τόκοι θ' ἀπαιτῶσι μόνον 19 1/2 ἑκατομμύρια, θ' ἀπομένουν εὐθὺς ἀπὸ τοῦ πρώτου τοῦτος πέντε ἑκατομμύρια πρὸς ἐξόφλησιν τοῦ ἑσωτερικοῦ κυμαινομένου χρέους καὶ ἄρα ἐν τῆς ἀναγκαστικῆς, τὸ περίσσευμα δὲ τοῦτο θ' αὐξάνῃ κατ' ἔτος. Τὴν αὐξησὶν τῶν ποσοστῶν συνδέει ὁ Κ. Κορομηλάς πρὸς τὴν ἀρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς. «Ἡ αὐξήσις τῶν ποσοστῶν δυνάται καὶ προχωρήσῃ τότε (λέγει) κατὰ 8 μονάδας ἐτησίως, δηλαδὴ νὰ ὀρθῶσι τάτε ἄλλεπαλλήλως, εἰς 48 τοὶς ἑκατὸν, διὰ τὸ πρῶτον μετὰ τῆν ἀρσιν ἑτος, προστιθεμένων πάντοτε 8 μονάδων δι' ἐκάστὴν ἐτήθειαν εἰς τὸ νέον αὐτῶν ἄριον, δηλαδὴ εἰς τὰ 1/4 ἐν μέσῳ ὅρῳ τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν ὀνομαστικῆς τιμῆς. Μέγα εἶνε τὸ ἐκ τοῦ συστήματος τούτου ὄφελος τῶν ὁμολογιούχων, εἰς οὓς ἡ κυβερνήσις πρότεινε ν' αὐξάνῃ ἐτησίως, τὸν τόνον οὐ κατὰ 1 τοὶς ἑκατὸν, ἀλλὰ τμήμα μόνον τοῦ 1 τοὶς ἑκατὸν! Ἀφ' ἐτέρου οὐδ' ἡ χώρα θὰ ὑφίσταται ἐκ τῆς αὐξήσεως ταύτης τὴν ἐλαχίστην στενωχωρίαν· ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία θὰ ἔχῃ ἀρθρῇ, ἡ ἰσοτιμία τοῦ τραπεζογραμμάτιου πρὸς τὸ μεταλλικὸν νόμισμα θὰ ἔχῃ ἀποκαταστήθῃ ἡ ὑπηρεσία τῶν τόκων τῶν δανείων τούτων θὰ διεξάγεται κατ' ἀρχὴν ἀπαράβατον εἰς χροτονόμισμα, ὥστε πάντοτε ἀναλόγως τῶν πιστοχυρῶσεων τῆς χώρας θὰ κινουμένηται εἰς χρυσόν. Οὕτως ὑπολογίζονται ἐν ἑνὸς 15 ἑτῶν οἱ ὁμολογιούχοι θὰ λαμβάνωσι τοὐλάχιστον 60 τοὶς ἑκατὸν, εἰς τραπεζογραμμάτια ἰσότημα τῷ χρυσῷ, δηλαδὴ εἰς χρυσόν, διότι θὰ ἔχῃ ἀρθρῇ τότε ἡ ἀναγκαστικὴ κυκλοφορία, ἂν μὴ ἔκτακτα γεγονότα συμπτώσων ἐν τῷ μεταξῷ. Ὁ λαμβάνωνσι δηλαδὴ πολὺ πλείονα, σχεδὸν τὰ διπλάσια ὅσων προσέφερεν αὐτοῖς ἡ κυβερνήσις, τὸ 15ον ἑτος, διὰ τοῦ ἀσυνάρτητου ἐκείνου πίνακος τοῦ ἀξιούντος νὰ εἶνε συμβιβασμός!!» Δὲν ἰσχυρίζομαι, πολλοὺ γε καὶ δεῖ, ἐπὶ πᾶν δὲ προτείνει ὁ Κ. Κορομηλάς πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὸν ἀβασανίστως. Νομίζω ὅμως ἐτι αἱ βάσεις τοῦ σχεδίου, ὅπερ διατυπώσιν μέχρι τῶν ἐλαχίστων λεπτομερειῶν, εἶναι ὑγιεῖς καὶ θὰ ἐτύγχανον τῆς συναίνεσεως τῶν ὁμολογιούχων, καίτοι τὰ 40 τοὶς ἑκατὸν εἰς χροτονόμισμα θὰ ἐδίδον αὐτοὺς κατ' ἀρχὰς ὀλιγώτερα τῶν 30 τοὶς ἑκατὸν εἰς χρυσόν, ἅτινα ὑπεσχέθη κούρῃ τῇ καρδίᾳ ὁ Κ. Τρικούπης, χωρὶς νὰ πολυσχευῇ ἐὰν θὰ ᾔδυντο νὰ καταβάλλῃ διαρκῶς καὶ αὐτὰ. Ὁποσδήποτε ἔτι προτείνεται σοβαρῶς πρέπει καὶ σοβαρῶς νὰ συζητητῇ, εἶναι δὲ λυπηρὸν ἐτι τὸ «Ἄστυ», ἀντὶ λογικῆς συζητήσεως, ἀρεσκαί χλευαστὸν τὸν Κ. Κορομηλᾶν, τὸν Κ. Εὐλάττην, πάντα πόλιντ' Ἑλλήνα τολμῶντα νὰ ἐκφράσῃ εὐπρεπῶς ἐλικρινῇ γνώμην περὶ ἀνορθώσεως τῆς ἡμεῖς κειμένης πολιτείας καὶ ν' ἀμειψιότησιν τὸ ἀναμάρτητον τοῦ πρωθυπουργοῦ. Ἐννοῶ τοὺς θιασάτους τοῦ Βίσματος περιπαίζοντας ἐκ τῶν ὁστέρων τῶν μὴ ἀναγνώσαντας ἐγκλίνας τὴν μεγαλοφυΐαν τῶν συνδυασμῶν τοῦ ἀρχικηγευαλείου. Ἄλλα πολιτικῶς, οὐ οὐδέμει προῤῥήσεις ἡλθίσουσιν, οὐ οὐδεὶς συνδυασμὸς ἐπέτυχεν, ἔπρεπε πρὸ παντός ἄλλου νὰ γίνῃ μετριοφρονέστερος καὶ νὰ πείσῃ καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ἐπὶ ἡ μετριοφροσύνη δὲν εἶναι μόνον χριστιανικὴ ἀρετὴ, ἀλλ' εἰς τῶνας περιστάσεις καὶ ὑπαγόμεναι du bon goût. Πρὸς τὸ παρὸν ἐνῶ ὁ πρωθυπουργὸς ἐμμένει ἀκατέκλιτος εἰς ἐτι ἀπαξ ἐφθέγγετο καὶ ἀξίει νὰ ἐπιβάλλῃ τὰς γνώμας του καὶ εἰς τὴν ἐρωπαικὴν διπλωματίαν καὶ εἰς τοὺς ὁμολογιούχους καὶ εἰς τοὺς ἐνδοξάστους τῶν Ἑλλήνων, ἐν τῇ κοινῇ γνώμῃ ἐπιτελεσθῇ ἡμετέροισι τὰς ἀποφάσεις καὶ ὑποτάσσῃ ἡ πολιτεία τὰς ἀποφάσεις τοῦ κράτους καὶ τῆς ἀρχῆς.

συμβιβασμὸς μένει εἰς τὸ αὐτὸ σημείον· ἀλλὰ πράγματι προχώρησε, κατὰ τὰς τελευταίας ἐβδομάδας, πολὺ περισσότερο, ἢ διὰ τὸν ἐπιστήμον διαπραγματεύσεων τὴν ἀνοιξιν, καὶ ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐγένετο ἐκτός τῆς κυβερνήσεως καὶ ἐναντίον αὐτῆς. Πολλὰ κατὰ συνθήκην προλήψεις διεσκαδίσθησαν, δὲν εἶναι ὁ ἀνάξιον προσοχῆς σύμπτωμα δι- δημοσιογράφος, οὐ πάντες ἀναγνωρίζουσιν τὴν ἀγαθὴν πίσ- τιν καὶ τὴν χρηστότητα, ὁ Κ. Μαυρομένης, παρακαλεῖ ἐν ἀθηναίῃς ἐφημερίδι τοῦ δημοσίου νὰ αὐτὴν καταβάλῃ κατὰ τοῦ «ἐλέγχου», χωρὶς νὰ ἡξέουρ καλὰ καλὰ περὶ τίνος πρόκειται, καὶ νὰ ἐξετάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἐὰν τὸ μυθι- κὸν αὐτὸ θηρίον ἔχει πράγματι τὸσον φοβεροὺς ὀδόντας καὶ δυνάεις. Ὅτι ὅπαιτοῦνται θετικωτέραι ἐγγυρήσεις, δι- κράτος χρεωκοπήσαν καθ' ἡν ἡ Ἑλλάς τρόπον δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ τὰς μόνην ἐγγύησιν τὸν λόγον του, ἐνοήθη πλέον ὑπὸ πάντων πλὴν τοῦ Κ. Τρικοῦπτι. Ἡ διὰ νόμου σύστασις ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ δημοσίου χρέους εἶναι σήμερον ἡ ἐμπεικτοῦσα γνώμη, ἡ παρεδόντο ὁ ἴσως, τὴν λίστιν ταύτην καὶ οἱ δανεισταί, ἀρκεῖ νὰ ἐξαίρεθῇ ἡ ἐπιτροπὴ 5- λόγος τῆς κυβερνητικῆς ἐπιδράσεως καὶ νὰ μὴ χρησιμομεύ- ῶντος, ὅπως ἀμφιβόθῃ διὰ παχυμίσθων ἀξιωματικῶν οἱ πι- σσότεροι ὑπερῆλθον τῆς κρατούσης φανίας. Ὅδὲν προφυ- λακτικὸν μέτρον εἶναι περιττὸν ἐν τόπῳ, ἐν ᾧ φαρισμοὶ οὐδὲν ἔχει ἱερὸν καὶ ὅσιον, ἐνθα ὁ μὲν Κ. Τρικοῦπτις κα- τέκλυσε διὰ τῶν ἐννοουμένων του καὶ αὐτὸ τὸ ἐλεγκτικὸν Συνέδριον, ὁ δὲ Κ. Δεληγιάννης ἐγκατέστησεν ἐν τῷ ὁ- ποιοίγῳ τῆς δικαιοσύνης τὸν συνεταίρου τοῦ Ἀγόλου. Χάρτι θεῖα, δὲν λείπουν καὶ ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐκτός τῆς Ἑλλάδος πρόσωπα ἀπολαύοντα καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ Πανελληνίου καὶ τῶν ζωνικῶν κεφαλῶν καὶ ἐκ τοιούτων προσώπων καταρτιζόμενῃ ἐπιτροπῇ εἰς ὠρισμένον ἀριθμὸν ἔσται ὡ ἐξελαμβάνον ἀποχωρήσας ἐγγύησις. Οἱ ὅροι ἐπιδέ- χονται συζήτησιν. Ὅτι δὲν ἐπιδέχεται συζήτησιν εἶναι δι- ὁ συμβιβασμός, συμβιβασμός ἀλήθης, ἀποδοὺς ἐνῶθς τὴν πίστιν καὶ διαβήρην τὸν περὶ τὴν Ἑλλάδα οικονομικὴν ἀποκλεισμόν, πρέπει νὰ ἐπιτευχθῇ ὅτι, τάχιον καὶ δι' ὁλο- κλήρητος θυσίας. Καὶ ἐκείνοι, οὐτις δὲν ἀμειψιβετοῦσι τὰ σπάνια χαρίσματα τοῦ Κ. Τρικοῦπτι, διὰ συλλαβῶν ἀμ- φιβολίας περὶ τῆς νομοσύνης του, ἐὰν ἐξακολούθησιν φαν- τάζομενος διὰ ἔχει καὶρόν, διὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον διὰ τὰ διαδοχὰς βλα. εἰς ποδὸς τὸ πρὸν τὸ σπουδαίον εἶναι νὰ

πίπτῃ τῇ ἐπιφύσει τοῦ προπολογισμοῦ καὶ διὰ βο-
 ῦτερον οὐ βολογισμῶν, βέροντες αὐτὸν ἀσάλευον θὰ
 προσέπειται καὶ θ' ἀποδεχθῆσιν εὐγνώμωνας τὸ νηστειῶν
 πινάκιον τῆς φακῆς, ἀφ' οὗ ἀπέστρεψαν μορφαίνοντες τὸ
 πρόσπονον πρὸ τιναν μοῦλον. Τὸ κράτος τοῦ σαλευέται ἤδη
 ἐπιφύσας καὶ ἐν τῇ Βουλῇ καὶ ἐν τῇ κοινοβίῳ. Ἡ μετα-
 στασις τῶν τεσσάρων βουλευτῶν τοῦ Βουλῶ ἐχει σημασίαν
 μείζονα τῇ συνήθει, διότι μεταξύ αὐτῶν ὑπάρχει καθεὶς
 τὸν στόλον τοῦ κόμματος, μεγάλη ἐκλογικὴ ἐπιρροὴ τῆς
 ὅλης Θεσσαλίας, ὁ Καρτάλης. Ἡ συμπολίτευσις ὑπερτερεῖ
 ἀλλά ἐστι τῆς ἀντιπολίτευσεως κατὰ δέκα ψήφους καὶ
 Πάλαμπος ἐκύβριτα ἄλλοτε τὴν Ἀγγλίαν διὰ τριῶν
 ψήφων, ἀπάντων εἰς τοὺς ψέγοντας τὸ ἀνεπαρκές τῆς πλεί-
 ονουφίας τοῦ «ἐναι» τοῦ περιστάσεων τοῦ «δόντος»· ἀλλ'
 ἡ Βουλὰς, εὖθις ἡ κυλοστραφία ἀνεγράφει καὶ θεωρητικῶς
 ὑπὲρ τοῦ Κ. Τρικομίου εἰς τὸ συνεγκατακλινὸν δικαίον, δὲν
 ἐναι καὶ ἀπὸ καὶ μετὰ τὴν ἀπαρτίσιν ὡς ἡ τοῦ Καρτάλη,
 διὰ καὶ τὴν συμπαρτίσιν ἀπαρτίσιν ἄδυνατον. Ὡς οὖν
 βραχυτέρας, παρὸς μέχρι τέλους εἰς τὸ δόγμα τῆς δεδηλω-
 μένης, ὥσπερ τὴν διέλυσιν εἰς τὸν Κ. Τρικομίου· ἀλλ' ἀν-
 τιδομιστικῶτα ἐν ἡξέλεγει ἐκλογικὸν ἔδαφος ὁ πρωθυ-
 πουργός, ἐάν παρίστατο ὁνομιον λαοῦ, δὲ κατατρέχει ἐπὶ
 μάλλον καὶ ἄλλον τὸν ἐκονομικὴ κρίσις, ὡς ὑπερμαχῶν
 τῆς δικαιοσύνης τῆς ἐνστάσης ἀγωνίας καὶ ἀποκρούων
 ἀφιρβοδικίον συμβιβασμὸν. Πέρουσι κατωθῶτες, καὶ μετὰ
 τὴν πρότιμον ἡττῶν φυγῇ, ν' ἀνατρέψῃ τὸν Κ. Σωτηρό-
 πουλον, διότι ἐπηγγέλλετο τάχιστον συμβιβασμὸν, ἀναδι-
 οργάνωσιν τῆς ὅλης. Τραπέτῃ διὰ ξενικῶν κεφαλῶν καὶ
 μερικῇ ἄρειν τῆς ἀναγκαστικῆς διὰ δανείου. Ἐφέτος τί
 θὰ ἐπηγγέλλετο, ἀπὸ τὸ περσινὸν τοῦ προγράμματος καταγ-
 γέλλει εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ εἰς τὸ μίστος τοῦ Πανελληνίου ὡς
 ἀποκύνῃ τῆς μαθηρᾶς ἐυεροβοουλίας τοῦ Βλαστοῦ, ὡς
 ἐγκατάστασι «ξενικοῦ ἐλέγχου»· Κενοὶ λόγοι, δὲν ἐμποι-
 οῦσι συνήθως πολλὴν ἐντύπωσιν, ὁσῶκις εἶναι κεναὶ καὶ αἱ
 γαστέρες, ἤδη δ' ἀγγέλλεται ἐκ τῶν εὐφωρητῶν ἐπαρχιών
 τῆς Πελοποννήσου ὅτι οἱ κῆποι· χωρίων ὅλων προσέ-
 ρχονται, ἡγομένων τῶν ἱερῶν, εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ λητούσι
 νὰ φυλισθῶσι, διότι δὲν δύναται νὰ καταβάλλωσι τοὺς
 φόρους. Ἡ ἑκατέρησις ἔχει ὅρια, ἀμφιβάλλουσι δ' ἐάν θὰ
 στερεῇ ληγιόντος τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος, νὰ ἔχη αἰ-
 ωνίως, κατὰ τὰς παρακλίσεις ἐτέρου μεγαλοφύσεως πολι-
 τικῆς ἀφ' ἧς ὁποῖον ἀποκρίνεται, ὡς ἀπὸ τῆς ἐκείνης ἡμέ-
 ρας τοῦ Σλήμαν, εἶχεν ἀνέλθει εἰς ἔξοχον βαθμὶν
 πλούτου καὶ πολιτισμοῦ τρισχολία καὶ τετρακσχολία ἤθη
 πρὸ Χριστοῦ. Κατὰ τὰς ἐκλογὰς θὰ νικήσῃ τὸ κόμμα,
 ὅπερ θὰ πᾶν μάλλον προσεγγίξον πρὸς τὰ αἰτήματα τῶν
 βολογισμῶν καὶ ὑποσχεόμενον ταχέοντα τὸν συμβιβας-
 μόν, θὰ ἦτο δὲ λυπηρὸν, ἐάν τὸν γοργῶ τῷ ποδὶ προ-
 χωροῦντα συνετισμὸν τῆς κοινῆς γνώμης διέκοπτον διπλω-
 ματικὰ διαμήματα, ἀρτυνίζοντα τὸν σωβινισμόν καὶ δίδοντα
 εἰς τοὺς ὀμφοκίτους πρόφασιν, ὅπως παραστήσωσιν τὴν
 χρεωροκτικὴν ἀποτελεμάτωσιν ὡς ἀμυναν ὑπὲρ τῆς κυριαρ-
 χίας τῆς χώρας καὶ ἀντίστασιν κατὰ τῆς ξενικῆς ἐμεμβά-
 σεως. Λέγω δὲ τοῦτο, διότι φιλοῦρκεται διὰ οἱ πρᾶσις τῆς
 Γερμανίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας διεταχθῆσαν ν'
 ἀπευθύνωσι κοινὰς καὶ ἐντόνους παραστάσεις ὑπὲρ τῆς ἀ-
 ποδογῆς τῶν αἰτημάτων τῶν βολογισμῶν. Τῇ ἀληθείᾳ,
 ἀπὸ αὐὰς τρεῖς ἐνδιαφερόμεναι δυνάμεις περιέμουν μετὰ
 τόσης ἀφορτικῆς ἐν ὅλῳ ἔτος, ἡδύνατον νὰ περιμενέωσιν
 ἀκομὴ ὀλίγας ἐβδομάδας, ἕως οὗ ἀποδοχῇ, ἐάν αὐτὸς ὁ
 ἑλληνικὸς λαὸς ἐμπορεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς πείσμα κοινῆς
 ἡγετῆς τῇ πλίσιν, ἣν ὑπαγορεύουσιν ἐπιτακτικῶς τὰ ζωτικά
 αὐτοῦ συμφέροντα.

Η: τὸν «Χρόνον» ἐδημοσιευσθὴ τῆς ἐξῆς τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν. «Ἐξ αὐθεντικατῆτος πηγῆς μάθαντο ὅτι προοίς ἡ πρόσθετος ἡ Ἀγγλία, τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Γερμανίας ἐπεσκέψανται ταυτοχρόνως τὸν ὑπουργὸν τῶν ἑξωτερικῶν καὶ ἐπέδωκαν ταυτοχρόνως διακοινώσεις, συνιστῶσαν ἐπεὶ οὐκ αὐτὴ τὴν ἑλληνικὴν κυβερνήσιν ὡς ἀναθεωρήσῃ τὰ αἰτήματα τῶν βομολογιῶν καὶ νὰ διορίσῃ ἐπιτροπὴν, ὅπως ἀπαγορευθεῖ πρὸς τὸν ἀντιπροσώπου αὐτῶν ἐν οἰκιστῇ ἄλλῃ πόλει πλὴν τῶν Ἀθηνῶν, ἀπαγορεύουσιν ὁ οἰκιστὴς μεταβῆναι τὸν προσωρινὸν modus vivendi μέγιστος περὶ τῶν διαπραγματεύσεων».

ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Χρόνου» ἀπέδωκε πιστῶς τὴν ἐννοίαν τῆς κοινῆς διακονήσεως, εἶναι πρόβλημα διὰ πρόκειναι περὶ διορθώματος σοβαροτάτου, περὶ τῆς ἐνάρξεως διπλωματικῆς ἐκπατρείας, εἰς ἣν ὅττον τὴ βράδιον θὰ ὑποκύβῃ αὕτῃ ἡ ἄλλη ἐλληνικὴ κυβέρνησις. Ὁ συνειστώσων ἀρά γε, τοῦλάχιστον τώρα, οἱ ἐν Ἀθήναις; Ὁ ἀρῶντες δὲ οἰκουμενικός συνθηκολογία μέτρα ἐντονωτέρου ἡθικοῦ βασισμοῦ; Ὁ Κ. Τρικοῦνης κατέδειξαν ἄλλοτε αὐτὴν στρατὸς τὸν Κ. Δεληγιάννην, διότι ἐν ἐτῇ 1886 ἀνέββαλλον ἐπὶ μηχανῶν τὸν φορτισμὸν, ἕως οὗ ἐπεβλήθη ἔξωθεν. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει βρομὸν σφάλμα καὶ ἐπὶ ἐτος ἀναβολῇ τοῦ συμβιβασμοῦ, ἕως οὗ ἐπῆλθεν ἡ ἔξωθεν πίεσις; Σήμερον εἶναι ἐπὶ καὶς, ὅπως ὑποχωρήσῃ εὐπρεπῶς. Ἀναβάλλων ἐπὶ, ἐμμένον ἀκίνητος ἐν τῇ πείσματι, δὲν θὰ ἐπεράτωται ὁ σκοπὸς καὶ τὸ ὅλον πολιτικὸν αὐτοῦ σκάδιον.

Μακρόν πρὸς τὸν «Χρόνον» τηλεγράφημα ὑπὸ ἡμε-
ρημῆν 18/30 Δεκεμβρίου ἀρρηγίστα ἐκτενὺς τὰς ἐν τῇ
ἀθηναίῃ Βουλῇ σκῆψας. «Ἡ κοινοβουλευτικὴ θέσις (λέγει)
ἐγένετο ἀντιπρόθεως δυσχερεστέρα κατὰ τὰς τελευταίας
ἡμέρας. Ἡ κυβερνήσις ἐπέμεινε, ὅπως συζητηθῇ ὁ προϋ-
πολογισμὸς πρὸς πάντος ἄλλου νομοσχεδίου καὶ ψηφισθῇ
πρὸ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγεννίων, διότι εἶναι πασίγνω-
στον ἀπόρρητον διὰ τῆς Βουλῆς δὲν θὰ συνέλθῃ πάλιν μετὰ
τὴν πρώτην τοῦ ἐτους. Ῥωπὰς κωλυσιεργίας ἐξεδούλω-
ν ἡ ἀντιπολιτεύσις ᾗδῃ πρὸ ἐβδόμαζον· ἀλλὰ τὴν σημαίαν
τῆς κωλυσιεργίας ἀνεπέτασε ἀναφανδὸν μόλις κατὰ τὰς
τελευταίας ἡμέρας. Σκοπὸς τῆς εἶναι νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ψή-
φισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ, ὅπως βιάσῃ τὴν κυβερνήτην, ἵ-
να νὰ προσπαθῇ νὰ φέρῃ αὖθις τὴν Βουλὴν μετὰ τὰς δια-
κοπὰς διὰ νέας δικονομίας ῥουσφετιῶν, ἢ νὰ παρατηθῇ. Ἡ
κωλυσιεργία ἐρημοποίησεν οὐ μόνον δι' ἀποχωρήσεων, ἀλλὰ
καὶ δι' ἀτελεστῶν συζητήσεων ἐπὶ τῆς σταδερικῆς κρίσεως.
Ἡ συνεδρίασις τῆς τελευταίας νυκτὸς διήρκασε ὅταν ὡ-
ρας καὶ ὑπῆρξεν ἀσυνήθως θορυβώδης. Οἱ γῆγάτες τῶν ἀν-
τιπολιτευόμενων ᾗξισαν νὰ προηγηθῶσι τῆς συζητήσεως
τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ ζητήματι τῶν σταδερικῶν καὶ τοῦ
σῖτου. Ὁ Κ. Τρικοῦπιδης γῆγάθη, εἰπὼν διὰ οὐδὲν ἐνίσταται
πρακτικῶς μέσον, ὅπως κωλύσῃ τὴν ὑποτίμησιν τῶν στα-
δερικῶν. Ἐπὶ τέλος ἡ συμπολιτεύσις καθώρτισε ν' ἀποφα-
σισθῇ διὰ τὰ συγκριτῶνται δύο συνεδριάσεις καθ' ἑκάστην,
ἡ μὲν πρωινή πρὸς συζήτησιν τῶν νομοσχεδίων, ἡ δὲ ἑ-
σπερινὴ πρὸς συζήτησιν τοῦ προϋπολογισμοῦ. Δύο βουλευ-
ται ἄλλων εἰς χεῖρας καὶ ἐπὶ τῶνα λεπτὰ ἡ Βουλὴ μετε-
βλήθη εἰς πανδαμῖον. Ἀπὸ ἀπερίφρητ πρότασις τις τοῦ
Κ. Ράλλη, ἡ συνεδρίασις ἀνεβλήθη ἐν μέσῳ θορύβῳ. Ση-
μερον τὸ πρωί, καίτοι ἦτον Κυριακὴ, ἐγένετο ἀποπειρά συ-
νεδριάσεως πρὸς συζήτησιν τοῦ σταδερικοῦ ζητήματος,
προσβλὼν δ' 103 ὑποψηφιοὶ καὶ 4 ἀντιπολιτευόμενοι. Ἀλλ'
εἰς τὸν ἀντιπολιτευόμενον ὑπεβλήθη ἐνστατικὴ μὴ ἀπαρτίας
καὶ ἐξήγησε τὴν ἀνάγκωσιν τοῦ καταλόγου (τοῦτο εἶναι τὸ
συνηθεσάτο μέσον κωλυσιεργίας ἐν τῇ Βουλῇ) καὶ ἡ
συνεδρίασις διεκόπη. Τοῦτο ἀποδεικνύει διὰ αἱ ἐν τῇ
φωνακσίᾳ περὶ τῆς σταδερικῆς κρίσεως δὲν εἶναι ἐπιτρι-
νεῖς καὶ διὰ τοῦ ζητήμα διηγέρθη μόνον, ὅπως κωλυθῇ
ἡ ἐμπόριστις τοῦ προϋπολογισμοῦ καὶ βιασθῇ τὸ ὑπουρ-
γεῖον

να παρατηρήθῃ. Ἐάν ἡ κυβερνήσις θά κατορθώσῃ νά ψηφισθῇ ὁ προϋπολογισμός ἐνώπιον τῶσαν πείσμονος κωλυσιεργίας εἶναι ἀμφίβολον, πᾶσα δὲ πρόβρισις περὶ τοῦ συμβητομένου, ἐν περικρίτοις ἀποτυχίας, ἥ θὰ ᾔδει ματαίᾳ. Ἀναντιρρήτως εἶναι μόνον δι' ἡ' οικονομικῇ χρίσει χορεῖ γοργῶ τῷ ποδὶ εἰς τὸ κατακροφυον. Ἡ πενία ἐν ταῖς σταδιοφοροῖς ἐπαρχίαις εἶναι μεγάλη, καὶ Ἡλῖος δὲ καὶ Πατριῶν ἐπέμψθησαν ἀναφοραὶ εἰς τὸν βασιλεῖα λέγουσιν αὐτὴν δὲν δύνανται νά καταβάλλωσι τοὺς φόρους. Ἡ ἀνέχεσις αὐτῇ, ἣν ὑποβάλλουσιν πολιτικοὶ συμμαχῶσι, θά γεννήσῃ ταχέως σοβαρὰς παρατάξεις.

Δευτερον προς τον «Χρόνον» τηλεγράφημα υπό ημερομηνία 19/31 Δεκεμβρίου: «Πολυάριθμα και εδωτικά συλλαλητήρια συνεκλήθησαν σήμερα εις Πόρον και Φιλιππάρη, ἐν οἷς ἀπερσίσθη νὰ μὴ καταβληθῶσι φόροι, ἕως δὲ ἡ Βουλὴ ἀποδεχθῇ μέτρον τῆ ἀνακούφισως, προσεκλήθησαν δὲ οἱ βουλευταὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἐκείνων ν' ἀποσχισθῶν συνεδριάσκειν, ἕως οὗ προταχῶσι τοιαῦτα μέτρα. Λαβούσα ὅπ' ἐκὴν τὴν κινδυνώδη ἑξάφην τοῦ δημοσίου φρονηματος ἐν τῇ δυσμενί Πελοποννήσῃ, ἡ κατανοήσασα τὸ ἀδύνατον τῆς ἐπιφθρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ πρὸ τῶν ἑορτῶν, ἡ κυβερνήσις ἐδήλωσε σήμερον τὸ πρῶτὸ εἰς συναινέει, ὅπως τὸ σταδιοδικὸν ζήτημα καὶ τὰ ἄλλα νομοσχέδια ἐπαυχολῶσι τὰς ἐπερινεὰς συνεδριάσεις, παύσων δ' αἱ πρωϊνῆαι. Ἡ μεταστρεφὴ αὕτη ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὡς ἀναγνώρισις τῆς καινοβουλευτικῆς ἀδυναμίας τῆς κυβερνήσεως. Ἀποδεικνύει ὅπωποδ' ὅποτε οἱ τῆς κυβερνήσεως ἐγκατέλιπε πᾶσαν ἐλπίδα ἐπιφθρίσεως τοῦ προϋπολογισμοῦ πρὸ τῶν Χριστουγέννων καὶ ἤτις, ἀφοῦ παρελθούσιν αἱ ἑορταί, θὰ ἐρεθίσῃ ἡναγκασμένη, ἡ νὰ καταστήσῃ αὐτὴς Βουλὴν ἢ νὰ παρατεθῇ. Ὁ βασιλεὺς ἐπανήλθε σήμερον ἐκ Δεκλείας εἰς Ἀθήνας.»

Τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν εἰς τὰ γαλλικὰ φύλλα, ὑπὸ
ἡμερομηνίαν 18/30 Δεκεμβρίου λέγει: « Συγκλησις τῆς ἐ-
πικρατεῖται ἐν τοῖς κοινοβουλευτικοῖς κύκλοις ἐνεκεν τῆς πε-
σιμονος καλοστηρίας τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Χθὲς ἡ Βουλὴ,
μετὰ θεαλλῶδῃ συζητήσει, ἀπαρτίσθη ἀνὰ συνεδριάσει δις
τῆς ἡμέρας, ἵνα ψήφισεν τὸν προϋπολογισμὸν πρὸς τὴν ἐ-
ξοικονομῶν, ἀλλὰ σήμερον τὸ πρῶν δὲν ἐγένετο, συνεκρί-
σθη δὲ τὸ ἀντιπολιτευτικὸν βουλευτικὸν δὲν ὑπῆρχεν ἀπαρ-
τίσθη. Ἡ κυβερνήσις δὲ προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπι-
ψήφισιν τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐντός τῆς ἐβδομάδος. Ἐν ἐ-
ναντίᾳ περιπτώσει, ὁ ἀναγκασθὲν πιθανὸς νὰ λάβῃ μέτρα
περὶ τὸν ἀντιπολιτευτικὸν τὴν πολιτικὴν ἀβεβαιότητα. »

Μεταγενέστερον τηλεγράφημα εξ' Αθηνών υπό ημερομηνία 19/31 Δεκεμβρίου λέγει: «Οι βουλευταί της αντιπολίτευσης, απορρίπτοντες να μετέλθουν πάντες μόνον ως λυσιτεργίας, όπως μη ψηφισθή ο προϋπολογισμός πρό των εορτών, ηλπίζον άλλωθεν ότι ή άπουσία των θα έμπατοί την άπατίαν, Άλλ' αφού το ύπουργείον κατώρθωσεν άπατίαν διά μόνων των φίλων του και εκηρύχθη ή έναρκσις της συνεδριάσεως, εισήλθον εις την αίθυσαν, έν μέσσω των ειρωνικών επιφωνημάτων της πλειονότητας. Άλλως τε, βεβαιοῦται ότι πρός επιψήφισιν του προϋπολογισμού πρό των εορτών ή Βουλή δεν θα διακόψη τάς συνεδριάσεις της χάριν των εορτών»).

Ἐν Ἀθήναις, 17/29 Δεκεμβρίου. — Διάφοροι εἰδήςεις. — Τελευταίον τῶν ἀνακτόρων, ἀντί τοῦ πρό τινος μνηνὶν τραγικῶς τελευτήσαντος Σπατακού Βουδοῦρη, ὁ Κ. Μιχαὴλ Παπαζήνσιουλος, πρῶτον πρέσβης ἐν Ρώμῃ, Περικλεῖται καὶ Βουκουρεστίον, διπλωμάτης ἀφ' ὧς τῶς τρόπους καὶ λεπτοὺς τῇ μέσσει. Ὁ Κ. Θωὸν προχρήθεις ἐπιμελητὴν ἐν Β. Χοργιάς. — Διατρίβει καὶ αὖθις ἐναυθα ὁ Κ. Βιλέλμος, ἀνεβάν ὑπὲρ τῆς τελευτῶς τῶν διεθνῶν διωρικῶν ἀγώνων Δουτυτῶς τοῦ δρωσίου ἀρκεταί μέχρι τοῦδε, παρὰ τὴν γενναίαν δυνάμειν τοῦ Κ. Μάνου, αἱ πλατωνικαὶ ἐνέργαι καὶ διαμαρτυρήσεις, ἡ δὲ πάλιν καταρτισθεὶσα ἐπιτροπὴ ἀπεδείχθη περ τῆς δαπάνης 200 χιλιάδων δραχμῶν, ἣν δὲ ἤνυσαν ἀ καταβάλων ἀκόσως μόνῃ τῇ πλουσίᾳ τῶν μελῶν τῆς. — Τὸ ἐν Ἀθῶναις τυροκρατικὸν Μουσεῖον ἔπαυσε διὰ τοῦ ἐν Σίνδνι προζέοντος Κ. Φολερὸ περιεργα εἶδη πτεράν καὶ ὠνὼν τῶν πτηνῶν τῆς ἡπείρου ἐκείνης. — Ἡ πασιευτικὴ ἀπόδειξις τῆς ἐντοπισμῶς, ἣν ἐνοπιοῦν ἡ δημοκρατία τῆς μελέτης τοῦ Κ. Κορυμμάχου, ἐναι ἴσως διὰ τὰ κῆρυκα ἀντιποιστοῦν νῦν τὴν ἐν αὐτῇ ἰδεῶν. Ἡ «Ἐρμηνεία» ἰσχυρίζεται ἐν πρώτῳ αὐτῇ ἐπρότεινε τὴν καταβολὴν τῶν τῶν αἰς χερσινωρικῶν καὶ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ ἐσωτερικοῦ, οὐχὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ χρόνου. Καὶ οἱ «Καίροι» ἀναφέρουσιν λόγους τοῦ Κ. Καραπάνου, ὅπως ἀποδείξουσιν ὅτι ὁ ἡγήτης τῶν «προοδευτικῶν» ἐπρότεινε περ πολλῶν τῶν χωρισμῶν τῶν υπεργῶν προδόντων τὴν διεύθυνσιν τῆς δημοσίας υπηρεσίας. Καὶ ὁ Κ. Δεληγιάννης λέγεται ὅτι ἀποδέχεται τὰς ἰδέας τῆς μελέτης καὶ ἐπ' αὐτῶν θεμελιούται καὶ τὸ σχέδιον τοῦ συμβιβασμοῦ, ὅπερ ὁ ἀντικείμεν ἐν τῇ Βουλῇ. Αἱ ἀντιποιοῦν αὐτῶν ἐν ἔχουσιν ἰδίως τὸ ἐνῆργιστον, διὰ μαρτυροῦν σχέδον συμφωνίας ἐν ταῖς περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ ἰδέαις τῶν κορυμῶν τῆς ἀντιπολιτευσεως. Ἡ δὲ κυβερνήσις ποῖον ἔχει σχέδιον καὶ τίνας ἐπιβλάς; Κατὰ τίνα δὲ τρόπον τὰ χρησιμοποιοῦν τὴν νέαν χρονικήν προθεσμίαν, καὶ τίνα ἐπιτύχῃ, ἀνὰ κατορθωτὴν δὲ ὑψηρὴν ὁ προπολιτευσιμῶς; — Ἀπερίσβην ἀνερίσις ἐν συμποσίῳ τῆς Βουλῆς τοῦ «Ἐλληνοῖσι», ἡς προέστη, ὁ ἀκριβεστὴς φιλόκατος ἀνὴρ Ἰωάννης Θεοτόλας, εἰς τὴν ἀνταπαικτικὴν τὴν ἐπὶ τοῦ Δουναβίου ἑλληνικήν ἀποπολιτισμῶν. — Νουμηνόστατον ἀφῆρον περὶ τοῦ συμβιβασμοῦ δημοσιεύει ἐν τῇ «Βατίᾳ» ὁ Κ. Μαυρογιάννης. Παραδέχεται ὅτι αἱ γνώμαι, αἰτίως ἀισιευποῖσθον ἐπ' ἐσχάτων ἐν τῇ Βουλῇ ὑπὸ ἡγεσάν τῆς ἀντιπολιτευσεως, διηκύναν τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἐνός τῶν ἀντιπράκτων τῶν δυνάμεων, τοῦ περὶ διανομῆς τῶν πλεοναυτικῶν, συμβολοῦν δὲ νὰ ἐξετασθῇ μετὰ προσοχῆς κατὰ τὴν ἡγεσίαν τῶν ἐγγυσησῶν, προσόνει διὰ τὸ φοβερὸν ὅληρον, ὁ «Ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ» ἐναι ἀποδοχὴς ὅλων τῶν ἐνέργειαι καὶ ἀδύναται, ἀπὸ ἀποδείξις ὁ ἀναγκαστικῶς ὅλων τῶν ἐνέργειαι καὶ ἀδύναται, ἀπὸ ἀποδείξις

ΑΥΣΤΡΟΥΓΓΑΡΙΑ.

Ἐκ τῶν κατὰ τὴν δευτέραν πενηντοναεστηρίαν τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰ-
ῶνος ἐν Γερμανίᾳ σπουδασάντων Ἑλλήνων ὀλίγοι δύνανται νὰ ἀντιμε-
τρεθῶσι λόγῳ ἀρχαιολογικῆς μαθησίας καὶ ἐμπειρίας περὶ τὴν γερ-
μανικὴν γλῶσσαν πρὸς τὸν ἄρι ἐν Τεργεστὶ μετὰ μακρῆν καὶ ἐπι-
μόνων νόστον τελευταίας Πέτρον Περβάνωγλον. Γεννήθης πρὸ ἐξήκον-
τα ἐνταῦθα ἐν Τεργεστὶ, ἐνθὰ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο ἕκ τῶν πολλῶν ἑταί-
ρων ἐμπόρων, μεταβὰς ὅμως εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μακρὸν χρόνον
διατρίψας ἐν Ἀθήναις, εἰτα δὲ περατώσας τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν τοῖς
 πανεπιστημίοις τῆς Βόννης, τῆς Γούτιγγης καὶ τῆς Λειψίας, ὁ Πέτρος
Περβάνωγλος ἀπεδείχθη διαπρεπὴς λόγιος καὶ δόκιμος ἀρχαιολόγος. Ἐν
τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηνῶν παρέδωκεν ὡς ὑφηγητῆς μαθήματα ἑλ-
ληνικῆς ἀρχαιολογίας, μετὰ μικρὸν δὲ ἀπελθὼν ἐν εἰς τὴν γενέθλιον
πόλιν ὁρίσθη ἐνταῦθα το κλειστόν τοῦ βίου, τιμωμένος ὑπὸ πάντων,
δομωμένων τε καὶ ἀλλοδαπῶν. Οὐκ εὐάριθμοι εἶναι αἱ ὑπὸ τοῦ Περβάνω-
γλου γερμανοῖν συνταχθέντι πραγματεῖαι, τὰς Ἀθηνῶν ὁ Γερμανὸς ἀρχαι-
ολόγος πολλὰ καὶ λίαν εὐρήματα ἀναφέρειν το ὄνομα τοῦ Περβάνωγλου,
ὅστις ἔχαιρεν ἄλλως παρ' αὐτοῖς καὶ ἐπὶ τῶν ὑπολήψεων, οἷον ὁ Κούρ-
τιος, ὁ Κάρολος Φρ. Βορμάνος, ὁ Ἰάν, ὁ Οὐέλκερ, ὁ Βρόνν καὶ ὁ ἄλλοι
κορυφαῖοι τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης γὰρ προσποικίλοι αὐτοῦ εἶναι.
Ὁ κλεινὸς καθηγητῆς τοῦ Οὐξμύου ἐν τῷ περὶ Ἀθηνῶν συγγραμμάτι
αὐτοῦ πλέον ἢ ἅπας παραπέμπει εἰς τὰς πραγματείας τοῦ Περβάνω-
γλου. Οὐ μόνον δὲ γερμανοὶ ἀλλὰ καὶ Ἕλληνοὶ συνέγραψαν ὁ βελ-
μηντος ἀπὸ πολυτίμου διατρίβας, καταγεγραμμέναν ἐν τῷ ἐφ' ἡμῶν
στορίῳ καὶ τῇ «Κκίστῃ», καὶ ἰταλτοὶ δὲ οὐκ ὀλίγα συντάξας ἀρχαι-
ολογικὰ ἄρθρα, κομίσαντες διὰ τούτων τὰς στήλας τοῦ «Γερμανιστοῦ Ἀρ-
χαιολογίστου». Ἀποδείξας περὶ τῆς μεγάλῃς ὑπολήψεως καὶ τιμῆς
τῆς ἀπελευθ. ἐν ἐν Τεργεστὶ ὁ Περβάνωγλος εἶναι, διὰ ἐπὶ εἰκοστὸν εἰς
ὅπῃς διάρκειας δημοτικῆς συμβούλου καὶ ἑσποροῦ τοῦ μουσείου καὶ τῶν
δημοτικῶν σχολείων. Ἀφορῶντος καὶ ἀνεπαρκέως ὀλίγα μετ' ἀπαραι-
τήτων τοις αἰσθητικῶν καὶ δραστηριοτήτων ἐπέτελεσαν ἀνάγκαν τῆς ἀναπεψι-
μένα αὐτοῦ πολλαπλὰ καὶ χαλεπὰ καθήκοντα, ἐπὶ ἂν διὰ τῆς δημοτικῆς
ἐκπαίδευσης, πάντα δὲ τὰ ἐγὼντρία εὐλὰ μετ' ὧν καὶ εὐνομένων
καθεσθόνοισι τὰς ἀφελονερίας καὶ γονίμως ὑπερστὰς τοῦ αἰσθητοῦ
Ἑλλήνος.

Το Fremdenblatt της Βιέννης προέκφραζε «διαγωνισμούς επί των ἑξῆς δύο ἐρωτημάτων· Α') ποῖον το μᾶλλον ευρύνοντος γενοῦντος τοῦ 1894; Β') τίς ἡ ἀγκαταστάσις περὶ τοῦ 1895 εὐχῇ; Ο Γερμανοὶ ποιήτης Βόλφμουζ ἀπεκρίθη· «Α') ἡ ἀνακλίσις τοῦ ἀντιδριστητικοῦ ὁροῦ Β') μὲν οὐκ ὀφείλου ὀφείλου συγγραφῆσαι «ῥαζόμω γερμανιστὶ» Ο Γάλλος συγγραφεὺς Ἐριέστως Λωδὸς ὑπέδειξε ἐπ' ὅτι ὡς το μᾶλλον ευρύνοντος γενοῦντος ἡ ἀνακλίσις τοῦ ἀντιδριστητικοῦ ὁροῦ, ἐξέφραζε δὲ τὸν πόδον να τῆρησι τῇ δυνάμει τῆς ἐργασίας. Τοῦ Γερμα-

μεν (είπεν ο Βασις) ἡ ἀλλοιότης ἡ θεμελιώδης χαρακτήρ τοῦ ἡμετέρου κράτους, ὁ θεμελιώδης δ' οὗτος χαρακτήρ εἶναι ἡ ἐκπαιρέσις ἐνὸς ὁρμητικῆς. Καὶ ἐν ἐπὶ ἐπὶ παραπομπῇ αἱ διαπραγματεύσεις, διὰ τῶν μέσων τῆς πειθοῦς δὲν θὰ παρεκκλίνῃ ἐπαισιθῶς ἡ Πύλη ἐκ τῆς βασιλείας, ἐξ ἧς ἐτέθη ἐξ ἀρχῆς, κρινόντες δὲ τις ἐκ τοιαύτης ἀπόψεως, δὲν δύναται νὰ μὴ εὐρὴ τὴν πεποιμένη αὐτῆς ἀντίστασιν λογικωτάτην. Παράλογον δὲνέκεται ἡ Ἀγγλία, ἀναγκάσει ἐν στιγμῇ παραπομπῇ τὰς παραδόσεις ἐνὸς αἰῶνος, μὴ τολμῶσα ὅμως νὰ προαγάγῃ τὴν κακὴν πολιτικὴν μέχρι τῶν ὑστάτων συνεπειῶν, νὰ κηρύξῃ ἀκύρους τὰς συνθήκας, δι' ὧν ἠγγυλῆθ' ἡν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀκρατοῦτητα τοῦ ὁθωμανικοῦ κράτους, καὶ νὰ σείσῃ ἰδίᾳ χεὶρὶ τοῦ γρηαῖον οἰκοδόμημα, οὗ τὰ θεμέλια συνεπληρώσαν διὰ ποταμῶν ἀγγλικῶν αἱμάτων.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΛΑΟΣ ΤΟΥ.

Τὸν τίτλον τοῦτον φέρει τὸ ἄρθρον τῆς «Ἐθν. Ἐφημερίδος» τοῦ Βερολίνου, οὗ περιλήψιν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὴν προηγουμένην φύλλον καὶ οἱ πιστὴν μεταφράσαν δημοσιούμεν σήμεραν. «Περὶ τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἐγράφη ἄλλοτε ἐν, μετὰ τὴν ἐνηλικίωσιν τοῦ διαδόχου καὶ τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀπόκτησιν υἱοῦ, προϋθιτο νὰ καταβῇ τὸ στέμμα. Ὁ δεκαοκταετής ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ θρόνου Δανὸς πρίγκιψ, μετὰ βασιλείαν μίαν καὶ ἑπταετίαν γενεάς, θὰ ἐδικαιοῦτο νὰ τυχῇ ἀναπαύσεως, ἡ δ' ἀγορὰ κτήματός τινος ἐν τῇ βορείᾳ Ζελλανδίᾳ δὲν εἶναι βεβαίως ἐπιχείρημα κατὰ τὴν ἀποδοθείσης εἰς τὸν μὲν πεντηκονταετὴ μονάρχην προθέσεως. Ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ εἶναι νῦν ἐγγλῆς καὶ ἔχει ἀπογόνους ἄρρενας. Μέχρι τοῦδε ὅμως ὁ δεύτερος τῶν ἑλλήνων βασιλέων δὲν ἐξετέλεσε τὰ περὶ παραίτησεως σχέδια, ἀποδίδεται δὲ τοῦτο εἰς τὴν ἀντίστασιν τῆς βασιλείας. Ὁ γὰρ, γεννηθεὶς ὡς Ῥωσίδος μεγάλῃς «δουκίας», ἔπ' ἑσχάτων ὅμως ἐπλήθυν ἐκδηλώσεις, ἐξηγοῦσαι καὶ ἄλλως τὴν ἐμμονὴν τοῦ βασιλέως εἰς τὸ ἀκωνθῶδες αὐτοῦ αἷμα, παρέχουσαι δὲ πολέμιον ὕλην πρὸς κρίσιν τῆς ὅλης νεοελληνικῆς πολιτικῆς. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπιθυμῶν, ὡς φαίνεται, νὰ παραδώσῃ εἰς τὸν υἱὸν τὸ στέμμα ἰσχυρότερον, ἢ ὅσον παρέλαβεν αὐτὸ παρὰ τοῦ Βασιλεῦς Ὀθωνος. Δύναται τις νὰ κρίνῃ τὸν πόθον τοῦτον πληρέστατα δεδικαιολογημένον, δύναται τις νὰ φρονῇ διὰ τὸ ἄκρος κοινοβουλευτικὸν ἐπιδόρατον ἐπιβλαβὲς ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν λοιπῶν βαλκανικῶν κρατῶν, οὐχ ἦτοιν αἱ δηλώσεις, ὅν ἐκνήθησαν, ἔχουσι τὸ ἐκπληκτικόν. Κατ' αὐτάς, ὁ βασιλεὺς φαίνεται ἐργαζόμενος ὑπὲρ προσωπικῆς κυβερνήσεως. Τὸ αὐλικὸν τῆς Κοπεγχάγης φύλλον ἐνδοκίμει ἐν γένει ἐπιμειλὸς εἰς τὰ ζητήματα τῆς μεγάλῃς πολιτικῆς, ὅσκις δ' ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπισκέπτεται τὸ θέρος τὴν δανικὴν πρωτεύουσιν, εὐρίσκει μὲν τακτικῶς ἐν ταῖς στήλαις τοῦ καὶ δικτακτικῆς περὶ Ἑλλάδος ἐκθέσεις. Τοῦτο ἐγένετο καὶ ἐφ' ὅτου, κυρίως ἐν σχέσει πρὸς τοὺς κομμάτιας, καὶ ὁ βασιλεὺς ἔχει, ὡς φαίνεται, παράπονα. Ἐκ πάλιν οὐχίεται φῶς τι καὶ ἐπὶ τῆς καθόλου ἀνατολικῆς θέσεως, ἀξιοπαράκλητον κυρίως ὡς ἐκ τοῦ διαφωτίζοντος. Ἐὰν ὁ Ἑλληὴν πρωθυπουργὸς καλεῖται Δεληγιάννης, Τριχοῦτης, ἢ Σωτηρόπουλος, εἶναι δι' ἡμᾶς τοὺς Γερμανοὺς ἀδιάρκον, ἰδίως ἀφ' οὗτο τὸ νεο-ελληνικὸν κράτος δεικνύει τὸν ἐνδοκίμωτον κυνισμόν πρὸς τοὺς ξένους ὁμολογητοὺς, ἐν οἷς ἔχουσιν αἱ Γερμανίαι. Ὁ βασιλεὺς προσωπικῶς δὲν εὐθύνεται ἐπὶ τῇ διαγωγῇ ταύτῃ. Τὸ ἄρθρον τῆς ἐφημερίδος τῆς Κοπεγχάγης πειράται, τοῦναντίον, ν' ἀποδείξῃ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἐπιτολμῶσα τιμω-τερον πρὸς τοὺς δανειστάς τας, ἐν ὁ βασιλεὺς ἤδυνετο νὰ πράξῃ, ἐπὶ ἤθελε. Κατὰ τὴν ἀφῆρσιν αὐτοῦ, ὁ μονάρχης πλέον ἢ ἀπαξ περιήγαγε τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς θέσιν ν' ἀνταλλάξῃ τὸ ἰσχυρὸν κοινοβουλευτικὸν σύστημα πρὸς κυβερνήσιν προσωπικωτέραν, πολλὰς δ' ἔλαβε καὶ παρὰ τοῦ λαοῦ παρορμητικὰς πρὸς τοιοῦτο διάβημα, τὸ ἔθνος ὅμως ὡς σύνολον δὲν εὐρέθη «ὠρμηον» πρὸς τοιαύτην ἀπόφασιν. Ἡ γλώσσα αὐτῇ, ἡν ἠκούσαμεν καὶ ἀλλοῦ, ἦγε ὑπό-πτως. Δὲν ἀνυμνεῖται οὐχ ἦτοιν διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ ἀπερί-στατος κοινοβουλευτισμὸς ἀπέβη ἀλήθης μαστίξ. Ἡ κυρία διαχείρις ἐγκρατεῖα προδήλως εἰς τοῦτο, δι' οἱ ἡγέται τοῦ κοινοβουλίου, ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν τοῦ βασιλέως, ἐκ-μεταλλεύονται ἐπιτυχῶς τὴν αὐθαίρεσιν καὶ ἰδιωτέλειαν τοῦ λαοῦ ἐν τῷ ζήτηματι τοῦ κανονισμοῦ τοῦ δημοσίου χρέους. Ἀφ' οὗτο ὁ Τριχοῦτης ἐξεστῶς μὲν ἐπὶ τῇ Βουλῇ τὴν λέξιν χρεωκοπία, ἀπόλωλε, κατὰ τὴν γωνίαν τοῦ βασιλέως, πρὶν κόμμα, πᾶν ὑπουργεῖον ἀπορριπτόμενον ὑπὲρ τῆς εἰς ἀκέραιον καταβολῆς τῶν χρεῶν. Ἀλλὰ περὶ τῆς ἀπολύτου πρὸς τοὺς δανειστάς δικαιοσύνης φαίνεται, ἐρη-σθῶ ἐν παρόδῳ, ἐπὶ καὶ τὸν βασιλέα ὀλίγον τὸν μέλει, διότι θεωρεῖ τὴν ἀπὸ 6 Ἰουνίου 1894 συμφωνίαν τοῦ Τρι-χοῦτη πρὸς τοὺς ἀσπαστάς τῶν κομμάτων ὡς ἡλικίαν ἐγκυρον, καίτοι αὐτὰ τὰ κομμάτια ἀπέκρουσαν βραδύτερον τὴν λεγομένην συμφωνίαν. Τὸ λόγιον τοῦ Τριχοῦτη διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος δὲν ὀ ἀνεχθῇ τὴν ἐκμετάλλευσιν τοῦ ὑπὸ ξένων» ἀνέβη πυρὰν καὶ δι' αὐτοῦ ὁ ἐντιμος τοῦ δη-μοσίου χρέους κανονισμὸς ἐγένετο κοινοβουλευτικῶς συζη-τεσάτος. Ὁ βασιλεὺς εἶχε πάντοτε ἄλλοτε τὴν θέλησιν, ἰβήσθαι ὅμως ἐκῆστοτε ὑπὸ τῶν περιστάσεων νὰ ἐπικυρῇ τὰς ἀποφάσεις τῶν διαφόρων ὑπουργείων του, — ὡς βε-βαιούται ἐν Κοπεγχάγῃ. Ὁ Θεόδωρος Δεληγιάννης ὡς πρωθυπουργὸς ἐν ἔτει 1886 ἤγαγε τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κατὰ Τουρκίας πολέμου, ἐδαπάνησε δ' εἰς ἐξο-πλίσεις ἀμέτρητα ποσά, καὶ ἐκτοτε τὰ οικονομικὰ οὐδέποτε ἀνέκυψαν. Τὸν Δεληγιάννην διεδέχθη πάλιν ὁ Τριχοῦτης, καὶ τοῦτον πάλιν ὁ Δεληγιάννης, ἐπεὶ δ' οὗτος ἀπεπειράθη

νὰ σχηματίσῃ ἐν τῷ στρατῷ κόμμα κατὰ τοῦ βασιλέως, ἀπελύθη. Αἱ ἐκλογαὶ τοῦ Μαΐου 1892 ἐπόρισαν εἰς τὸν Τριχοῦτην ἰσχυρὰν κοινοβουλευτικὴν πλειοψηφίαν. Ἡ εὐδὴ ἀνεύρησιν αἱ διασχέται. Ὁ νέος πρωθυπουργὸς ἔ-τρεσε μὲγα δάνειον ἐν Λονδίῳ, προσεγγικόν ὡς ἀλλο-παγμα τὸν ἐπὶ τῶν ἑλλήνων οικονομικῶν ξενικὸν ἐγ-χρον. Τοῦτο ὅμως ἀπέκρουσε ὁ βασιλεὺς, διότι ἡ Ἑλ-λαδὶς ἀπελύθη διὰ τῆς τύχης τῆς Αἰγύπτου. Ὁ πρωθυπουργὸς ἀπελύθη, ἰσχυρισθὼν δὲ τὸ μεταβατικὸν ὑπουργεῖον α-πὸ τοῦ βασιλέως. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοῦτο δὲν εὐρε δάνειον, ἡγ-κασθὴ ὁ βασιλεὺς νὰ δεχθῇ αὐθὺς τὸν Τριχοῦτην, οἱς ἐπρότεινε τὴν περικοπὴν τῶν τόκων εἰς 30 τοὺς ἐκατ. Καὶ πάλιν βασιλεὺς καὶ πρωθυπουργὸς διέστησαν. Ὁ τρι-χοῦτης ἐτάπητ τὴν ὁδὸν τοῦ Δεληγιάννη ἐν τῇ ἀπο-πρᾶ τῆς ἀνακαταστάσεως τοῦ στρατοῦ. Ἐνεκεν τοῦτου πάλιν εἰς σύγκρουσιν πρὸς τὸν διαδόχον καὶ μετὰ δύο ἡμέρας ἀ-πὸ τοῦ βασιλέως ἀπελύθη. Ὁ βασιλεὺς ἀπελύθη, εἰς δ' ἐξοδὸν τὸν βασιλῆα ὑπουργεῖον ὡς «βασιλικὸν ὑπακισπύον». Αἱ τελευταῖαι ἐκλογαὶ κατα-στῆσαν τὸν Τριχοῦτην, ἀποτυχόντα καὶ προσωπικῶς τὸν δ' ἀνεψιὸν διεδέχθη ἐν τῇ κυβερνήσει ὁ θεῖος, ὁ Θεόδωρος Δεληγιάννης, ὁδὸς τῆς 12 Ἰουνίου τὸν ὅρον τῆς πρῆ-της ἐν ταῖς χερσὶ τοῦ κατ' ἐπίστασιν συνδιαλλαχῆς βασι-λεῖς. Ὁ μονάρχης ἐπὶ καὶ νῦν οὐδαμῶς εἶναι εὐχαριστήριος, διότι καὶ ἡ νέα Βουλὴ ὀλίγα κατώρυσεν. Ὁρεῖται ὅμως νὰ χρησιμοποιοῖ τὸ πολιτικὸν ὕλικον, ὅπερ ἔχει πρὸς ἑαυ-τόν. Μέχρι τοῦ σημείου τοῦτου ἐξικνεῖται ἡ ἔκθεσις, μαρτυροῦσα τὴν δεδηλωμένην πρὸς προσωπικὴν κυβερνήσιν ῥοπήν τοῦ βασιλέως, ῥοπήν μὴ δὲν ἔχουσαν τὸ λίαν ἀξιοκατακ-μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ πείραν. Ἐκ περισσοῦ τὰ συμβάντα τοῦ Φεβρουαρίου 1892 καὶ τὰ ἐ-πεταίνον Ἰανουαρίου ἐμαρτύρησαν τὴν προσπάθειαν τῶν κομμάτων, ὅπως ἀποκτήσωσιν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς ἐνὸλου δυνάμεως. Ἄλλα τὰς ἀποπειράς ταύτας πιστεύει διὰ προ-λαβὴν ὁ βασιλεὺς, διορίσας τὸν διαδόχον ἀρχὴν τοῦ στρα-τοῦ. Τὰς ὑποδηλωμένους οὕτως ἀποφύεις παρεργόμεθα. Πει-ότερον ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἄρθρου, δι' ἡ οικονομικὴ ἀδυναμία καὶ ἡ πολιτικὴ κατάρσις τῆς Ἑλ-λαδὸς λύτην γενεὰ ἰδίως, διότι ἱσταται ἐπὶ ὅρους τὸ μα-κεδονικὸν ζήτημα. Τῇ 16 Ἰουλίου κυβερνήσαν καὶ Βουλὴ ἐδήλωσαν ὁμοφώνως δι' ἀπόφασιν ἔχουσι νὰ ὑπερασπίζω-ται τὰ δικαιώματα τῆς ἑλληνικῆς φύλης. Ἡ διαφύλαξις ἐκείνη δὲν εἶχε σοφάρων σημασίαν. Πρῶτον, δὲν ὑπερβαίνει τὸν παρὸν μακεδονικὸν ζήτημα, καὶ ἡ Γερμανία δὲ πράξῃ τὸ κατ' αὐτὴν, ὅπως μὴ ἀναρῇ. Δεύτερον, ἡ Θεσσαλία ἐπο-ρίσεν εἰς τὸ ἑλληνικὸν κράτος ἐπὶ ἱκανὸν χρόνον ἐπαρκές στάδιον δράσεως. Ἐπὶ πᾶσιν ὅμως οὐδεὶς τὸ ὑποστήρι-ξας ἀξιώσεις κράτους, ὅπερ ἀνεκέρυε τὴν χρεωκοπίαν πρὸς τοὺς ξένους δανειστάς, καίπερ ὑπὸ οικονομικὴν ἐποψὴν οὐχὶ ἐνδῶς ἔχον. Ὁ βασιλεὺς ὤφειλε νὰ εἴπῃ θαρράλως πρὸς τὸν λαόν, δι' ἡν θέλει νὰ λογίζηται εἰς τὴν ἐν τῇ ἀλλο-δαπῇ, πρέπει νὰ ἐπιτελῇ τὰς διεθνείας τοῦ ὑποχρεώσεως. Ἐ-τει 1881 ὁ Βισμαρκ ἐξήρτησεν τὴν παρὰ τὸν τῆς Θεσα-λίας εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ τῆς ἀποτίσεως τῆς ὀρεῖλης πρὸς τὸν Λουδοβίκον Α' τῆς Βαυαρίας, ἔπραξε καλῶς καὶ τὸ παράδειγμα ἐκείνου εἶναι ἀξίον μιμήσεως, ἐὰν τυχόν ἐπιβῇ, ἐπὶ τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἰῶνος νὰ διανομῇ, ἡ εἰς ὅμως δὲν φαίνεται ἐν τῷ προσεχῇ μέλλοντι πιθανή. Ἀπὸ τοῦ 1880 παρήλθον δύο καὶ ἑπταετίαν γενεαί, ἥκει δὲ τόσος χρόνος, ὅπως συναισθανθῶσιν οἱ Ἑλλῆνες δι' ἡν εἶναι πλέον οἱ «χρεωμένους» τῆς Εὐρώπης. Ψυχολογικῶς ἡ ἔκθεσις τοῦ βασιλέως Γεωργίου πρὸς τῆς καταστάσεως τοῦ κράτους τὸν εἶναι χαρακτηριστικὴ. Βασιλεὺς, ἀπερχόμενος ἐπὶ τὴν ἀλ-λοδαπὴν, ἵνα εἴπῃ ἐκείθεν τὴν γνώμην του εἰς τὸν λαόν του, εἶναι προσωπικῶς ἀξίος ἐνδιαφέροντός τινος.»

Μὴ ἔχοντες ὑπ' ὅψιν τὸ φύλλον τῆς Κοπεγχάγης, ἀγνοοῦμεν ἐὰν ὑπάρχῃ ἐν τῇ ἐκθέσει ῥακτικὴν ὑπερμαί-λουσα τὴν ὑψηλὴν ἐμπνευσιν, ἢν παραδέχεται ἀβασανιστως ἐν τῇ ἀναλύσει τῆς «Ἐθν. Ἐφημερίδος». Τὸ δὲ τὸ περὶ οἱ ὁ λόγος φύλλον (εἰκάζομεν διὰ προκρίται περὶ τῆς «Πολιτικῆς») ἐκλαμάνει ἐν γένει ὡς ὄργανον τῆς δανικῆς αἰγῆς δὲν εἶναι ἀπορριπ-τόν, ὅπως συμπεραίνει διὰ τῆς βασιλείας, οὐ ὑπὸ οὐδενὸς οὐδέποτε ἡμερισθῆναι ἡ εὐφυία, προέβη περὶ τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων τοῦ κράτους τοῦ εἰς ἀνακρινώσεως καὶ κρίσεως, αἰνέτες, μὴ σκοπομένης τῆς ἀ-κριβείας τῶν καὶ τῆς ὁρθότητος τῶν, ἀνάμνηστοι θὰ ἦσαν πάντοτε ὡς ἐξενεθῆσαν ἐν ζήνῃ καὶ πρὸς ξένους. Ἵσως ὑπῆρχεν ἀκριτοκρίσις τῆς ἀντιπαλάμης. Ἀλλ' ἐὰν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐνόμιζε χρίσμον νὰ ἐλευθεροτομήσῃ πρὸς τὸν λαόν του καὶ τὰς πικροτάτας τῶν ἀληθειῶν, εἶχε πρόχειρα ἄλλα μέσα ἐπικοινωνίας καὶ δὲν θὰ προσέφερε βεβαίως εἰς τὰς στήλας δανικοῦ φύλλου, ἀπρὸς τοῦ εἰς τὸ ἑλλη-νικὸν δημόσιον. Ἄλλως τε, συνάδει καὶ ἡ ἔκθεσις πρὸς τὰς ἰδέας, πρὸς τὰ αἰσθηματικά τοῦ βασιλέως Γεωργίου. Ὅλοι οἱ πλησιάζοντες αὐτὸν γινώσκουσιν δι' ἡν ὁρᾶται προ-σωπικῆς ἐξουσίας, εἶναι δ' ἀμφίβολον ἐὰν θὰ ἐδέχτο αὐτὴν καὶ προσπερριμένην. Τὸ ἐνδοκίμωτον δὲν πορίζει μὲν, οὐτε δόξαν εἰς τὸν βασιλέα, οὐτε εὐδαμονίαν εἰς τὸ βα-σιλεῖον, συνεπάγεται ὅμως δόξιν ἀνέσεως καὶ ἀπαλλαγῆς ἐξουσίας, συνδύσαντες πρὸς τὰς δυσμεταβολὰς πλὴν ἔξει-τριῶν καὶ ἐπικρατῶν δεκάδων ἐτῶν. Ὁ ἡγέτης κράτους κλυ-τωμένον πολιτικῶς, κοινωνικῶς, οικονομικῶς δύναται ν' ἀποδημῇ ἐπὶ μακρότερον χρόνον, ἢ οἱ ἡγεμόνες τῶν πα-τριαρχικῶν τῶν γερμανικῶν δυνατειῶν, καὶ νὰ διήκῃ τὸν ἀμείνονος βίον τῶν χελιδόνων, ἢ τῶν νομαδικῶν ποιμῆ-νων, οὐδ' ὅμως ἡ προσέγγισις τοῦ χειμῶνος ἐπακφέρει εἰς τὸ «νεμεαδὸν». Προσωπικῆς ἐξουσίας θὰ ἐστήμιαν τὴν ἐγ-καταλείψιν ἡ τὴν εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅριον περιστολῇ τῶν

ταξιδίων, δεκατετράκωρον καθ' ἑκάστην ἐργασίαν καὶ ἀνι-ράς φροντίδας διηγεῖται. Βασιλεὺς φιλόλαος οἷος ὁ Γεώρ-γιος θὰ ὑπεβλάλλετο ἴσως καὶ εἰς τὴν θύσαν ταύτην, ἐὰν ἐξήρτη ἐπιμύνην ὑπὸ τοῦ λαοῦ τοῦ Ἄλλ' ὁ ἑλληνικὸς λαὸς οὐδέποτε ἐξήρτησε τὴν παρὰ τῆς ἑλπίδος ἐξου-σίαν φωνῇ, ζήτοῦσαι τὴν ἐνίσχυσιν τῆς βασιλικῆς ἐξου-σίας, ἐμειναι πάντοτε μεμονωμένην. Προχθές ἀκόμη, ἀφ' οὗ ἐγένοντο κατὰ τὸν αἰ ῥοβερταίται συνέταται τοῦ κοινο-βουλευτισμοῦ, διεδίχθη ἀληθῆς δημοδολεῖμα καὶ ὁ ἑλλη-νικὸς λαὸς ἀπῆλθεν μίᾳ σχεδὸν φωνῇ. «Θέλω νὰ κυ-βερνηθῇ πάλιν ὑπὸ τοῦ Δεληγιάννη καθ' ὅν τρόπον ἐκυ-βερνήθη μετὰ τῆς χθὲς ὑπὸ τοῦ Τριχοῦτη». Τίνα λόγον θὰ εἶχεν ὁ βασιλεὺς νὰ διαταράξῃ τὴν ῥοπήν ταύτην τῶν πραγμάτων, ἥτις, συνδύσαντες πρὸς τὴν ἰδίαν ἐκπύσην ἀνείσιν, συνάδει καὶ πρὸς τὴν ἐπίμονον ἐθνικὴν θέλησιν; Ἄλλως τε, καὶ ἡ ἔκθεσις ὁμολογεῖ δι' τὸ ἔθνος δὲν εἶναι «ὠρι-μα» πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐξουσίας. Ὅπως ὠρμαίει, οὐδὲν κα-ταβάλλεται προσπάθεια. Τοῦναντίον, οὐτεὶται κατὰ μικρὸν καὶ ὁ διαδόχος εἰς τὴν τυπικὴν ἐνάγκησιν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς. Ρίχεται μεταβολὴ κυβερνητικὸν συστήματος δὲν αὐτοσχεδιάζονται. Ἀπαίτουσι μακρὰν καὶ ἐπιμελῆ προπα-ρασκευαστικὴν ἐργασίαν, ἀπαιτοῦσιν ἰδίως τὴν ἐξέφεσιν καὶ τὴν ἀόριστον καταλλήλων προσώπων, ἐν Ἑλλάδι δὲ τὰ ὄνομα, ἄτινα ἀναμινγνύει συνθήκας ἡ κοινὴ φήμη εἰς τοιαῦτα σχέδια, μόνον μειδιάμα δύνανται νὰ διειργώσιν καὶ ἀρκούσιν, ὅπως καταδικάσωσιν ἐκ τοῦ προτέρου καὶ τὴν συστικωτάτην ἀποπειραν εἰς καταγέλαστον ναυάγιον. Ἡ ἔκθεσις ἰσχυρίζεται δι' τὸ Στέμμα συνδιελλάγη πρὸς τὸν Κ. Δεληγιάννη «μόνον κατ' ἐπίστασιν». Ἀλλ' ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος, ἀπῆλθεν πρὸς τὴν ἱστορικὴν τοῦ βασιλέως ἐξουσίαν, ἀναίρεται καὶ ὑπὸ τῶν γεγονότων. Δὲν ἐπιδέχεται ἀμφι-βολίαν δι' ἡν ὁ Κ. Δεληγιάννης ἐπατήθη μετὰ τῆς καταβλητικῆς δυνάμεως, τὸν ὅρον τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ὀρε-ί-της ἐν οὐ σμικρῷ μέτρῳ εἰς τὴν ἐνέγνυν διδομένην πε-ποιθήσιν δι' οὗτος ἦτον ὁ ἀνωθεν ἐνδεειγμένος πρωθυ-πουργός. Καὶ πρὸς τῆς ἐν τῶν διαδοχῶν τῶν ἀνακτόρων τυχαίας συναντήσεως ἡ συνδιελλάγη εἶχεν ἐπείλει πλῆ-ρης, τὸ δ' ὄνομα τοῦ πληρώσαντος τὸ κεχρῆς τοῦ ῥυθμοῦ ἦτον ἐυλόγων προάγγελος τῆς σχεδιαζομένης καὶ ποθυ-μῆνης λύσεως. Καὶ ὅμως συνέφερε ἴσως καὶ εἰς τὸ Στέμμα καὶ εἰς τὸν τόπον μετῶν ἰσορροπία δυνάμεως, οὐδ' ἦτον δύσκολον καὶ ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐπεμβατικῆς νὰ μὴ προσλάβῃ ἡ καταστροφικὴ τῶν τρικουπιαῶν, ὁ θριαμβικὸς τοῦ «κορδονίου» τὰς διαστάσεις, ἀς προσέλθαι, ἐν ἐνι-σχυρίσει δὲ τὰ μεσὰ στοιχεῖα, δι' ὧν δὲ ἐξουδετέρουτο ὅπως οὐδὲν τὰ δύο μεγάλα κόμματα. Ἐὰν ὑπῆρχον οἱ ὑπερ-ρολογισμοί, οὐδ' ὑπαινίσταται ὁ ἀρρογότατος τῆς Κοπε-γχάγης, ἡ πρώτη μετὰ τὸν ἀπότομον χωρισμὸν τοῦ 1892 συνάντησις δὲν θὰ ἐπῆρχετο ἐκ τυχαίας συμπτώσεως, οὐδὲ θὰ παρεδίδοτο «ἀνευ ὄρων» ἡ ἐξουσία εἰς τὰς αὐτάς χεῖ-ρας, ἐξ ὧν πρὸς τριετίας ἀπεσπάρθη, ἐπὶ κινδύνῳ στάσεως καὶ ἐμφυλίου πολέμου. Ἡ δεινὴ τοῦ Κ. Τριχοῦτη πτώσις ἦτον ἡ κατάλληλος ψυχολογικὴ στιγμή, ὅπως ἀνακίψῃ ὀλίγον τὸ Στέμμα εἰς τῆς ἐκμηδύνσεως καὶ ῥιζοβολήσε-σιν αἱ ἰδέαι τῆς ἀπὸ τῶν κομμάτων χειραφετήσεως, ὑπὲρ ὧν εἶχε σχηματισθῇ ῥεῦμα ἐπὶ κοινῆς γνώμης. Δυστυχῶς, ἐπὶ νὰ ἀνακίψῃ ἑδάρως ἀπωλέσθη, αἱ ἰδέαι τῆς ἀνεξερ-σίως ἐξηγισθῶσαν καὶ ἡ Ἑλλὰς κομματοκρατεῖται πάλιν ὑπὸ τὸν εἰδεχέστατον τύπον. Ἐκφυρτὴ ἀσυνήτη ἡ κα-τάρσις τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας, ἡ κατάρσις τῶν περὶ προσώπων νόμων, ἡ ἀρεσις τῶν εκπαιδευτικῶν τε-λών, καὶ βασιλεὺς καὶ ἀντιβασιλεὺς ὑπερῆραν, ἐὰν δὲν ἀπαυμνεῖται, ἐντὸς τριῶν μηνῶν ἑνδεκα χιλιάδας προσωπι-κῶν μεταβολῶν. Ἀστυνομία, ἐσχαγγεῖαι, δικασταί, καλη-γηταί, διδάσκαλοι ἐκπαιδευτικοὶ ἀπὸ ἀκροῦ εἰς ἀκρόν τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις κυδίων τοῦ κορδο-νίου ὀργιστῶσαν καὶ ἡ βασιλεὶα φωρταῖ ἀνίσχυρος νὰ προ-στατεύσῃ καὶ ἐξευρῶσας καὶ προσωπικότητας, ὡς δ' ἐπὶ Τριχοῦτη δὲν ἦδυνῆθ' ἐν σάσῃ τὸν Βλαχόν, ἐπὶ Δεληγι-άννη δὲν ἦδυνῆθ' ἐν σάσῃ τὸν Ροῖδην. Ἡ κατὰστασις αὐτὴ δὲν παρακινεῖται βεβαίως τὴν μεταβολήν, ἢ οὐνε-ρεῖται ὁ ἀρρογότατος τῆς Κοπεγχάγης, οὐδὲ διδάσκει τοὺς Ἑλλῆνας δι' ἐκτός τῶν κομμάτων πρέπει νὰ ζητήσωσιν τὴν σωτηρίαν. Τὰ κόμματα φθείρουσι τὰ κοινὰ, ἀλλὰ σώ-ζουσι, τοῦλάχιστον, τὰ ἴδια, ἢ δ' ἀνῶθεν προστασία οὐτε τὸν λαόν, οὐτε τῶν ἀτόμων τὰ συμπεριόντα δύναται νὰ προστατεύσῃ τηλεσφῶρας. Περιέργως ἐξηγεῖ ἡ ἐφημερίς τῆς Κοπεγχάγης τὴν ἐν ἔτει 1892 πτώσιν τοῦ Κ. Δεληγιάννη καὶ τὴν ἐπετεινὴν πτώσιν τοῦ Κ. Τριχοῦτη λέγουσα δι' ὁ πρῶτος «ἀπεπειράθη νὰ ἐξεγείρῃ τὸν στρατὸν κατὰ τῆς βασιλείας» καὶ δι' ὁ δεύτερος ἀπελύθη, «διότι ἤρξατο ἐπ' ἱσῆς ἀνακαταλύει τὸν στρατὸν». Πράγματι κατὰ Φε-βρουάριον τοῦ 1892 ὁ στρατὸς, πλὴν μίαν καὶ μόνης ἐ-κπαίδεως, ὑπῆκουσαν ἀδίστακτως εἰς τὰς κελεύσεις τοῦ ἐσταμένου αὐτοῦ ἀρχηγοῦ, ἐν δ' ἐπὶ Τριχοῦτη διεσείθη ἡ στρατιωτικὴ πειθαρχία διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς «Ἀκροπό-λεως», ὁ μόνος ἐλλεικνόμενος ἀναγκαστικῶς ὑπῆρχεν ὁ κά-κισ-τα ὑποστηρικτὴς ὑπὸ τῶν συνεργατῶν καὶ τῶν ὀργάνων τοῦ πρωθυπουργοῦ, περὶ δὲ τῶν καλῶν ἐχόντων νὰ προ-συχάττωσι τὸν στρατὸν ἀπὸ πάσης κηλίδος ἐρῆθ' δι' ἐ-πεδοκίμασαν τὴν ἀθέτησιν ὅλων τῶν κινήσεων τῆς πειθα-ρχίας καὶ ἐκάλειαν μετὰ τινος ἡμέρας εἰς ἐσθίαν ἐξωμω-τικῶς συμπερισχεσάτης τῆς πειθαρχίας. Πρῶτος ὅρος κοσμιωτέρας τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας διαβρῦθισης εἶναι βασιλεὺς ὁ καταρτιστὴς στρατὸς ἐκ πάσης ἀποφύεις ἀξιο-πίστου, στρατὸς διαικλουσὸς πρὸς τὸ Στέμμα εἰς ἡ πᾶ-τες οἱ στρατοὶ τῆς μοναρχουμένης Εὐρώπης σχέσιν. Ὅπως ὅμως διαφέρει συμπεράσματα φυσικὸν εἶναι νὰ ἐξαγάγῃ ὁ στρατὸς εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον παραδόσεως ἐνὸς τῶν δύο

στρατιωτικῶν ὑπουργείων εἰς ἀκόλαστον δικηγορίσκον, ὅστις πέρυσιν ἐπὶ ἐπαγγυρίμῃ δημοσίᾳ ἐνώπιον δικαστηρίου τὴν στρατιωτικὴν στάσιν καὶ τὴν διερραγὴν ἰδιωτικῆς περιου-σίας ὑπὸ σπαθοφόρον Καὶ ἡ ὀλικὴ καὶ ἡ ἡλικὴ τοῦ στρα-τοῦ ἀποσύνθεσις οὐδέποτε ἦτον ὅση σήμερον, τοιαύτη δὲ δύναμις, ἀντὶ νὰ χρησιμεύῃ ὡς θεμελιον κρείττονος τάξεως πραγμάτων, ἀμφίβολον εἶναι ἐὰν θὰ σκέπη ἐπὶ πολὺ καὶ τὰ ἐλευθῶν κείμενα, οἱ δὲ σιτηρὸν προβύχασμοι δὲν ἀπο-τελοῦσιν ἀλκιερύκρινον.

Ἄλλ' ὅτι ἡ ἔκθεσις δὲν εἶχε τὴν ἐπίσημον προέλευ-σιν, ἡν ὑπόπτερον ἀνυποστάτως ἡ «Ἐθνικὴ Ἐφημε-ρίς», ἀρκούσι ν' ἀποδείξωσι καὶ μόναι αἱ περὶ τῶν οἰ-κονομικῶν παράγραφοι. Κατεκρινάμεν αὐστηρότερον καὶ ἐ-πιμονώτερον παντὸς ἄλλου ἑλληνικοῦ φύλλον τοῦ οἰκονο-μικῇ πολιτικῇ, ἥτις ἐρημύσθη κατὰ τὰ τελευταῖα δύο-δεκα ἔτη. Ἄλλ' ἔκον ὁμολογοῦμεν δι' ἐπεδείχθη περίσσεια μωρείας, δὲν δύναμεθα νὰ παραδεθώμεν ὡς ἡ ἔκθεσις δι' ἐπιδείκνεται μετὰ πνευματικῆς κατὰ πᾶσιν καὶ ἐπὶ ἄλλων οἱ «Ἑλλῆνες, διαφραθέντες ὑπὸ τοῦ Τριχοῦτη, δύναται, ἀλλὰ δὲν θέλουσι νὰ καταβάλλωσι τοὺς τόκους εἰς ἀκέραιον. Τὸ σπᾶγμα, τὸ ἐχλημ κατὰ Κ. Τριχοῦτη ὑπῆρχε, τοῦναντίον, δι' ἐκ κακῶς ἐννοουμένης φιλοτιμίας ἀνέβλεπεν ὑπὲρ τὸν δὲν ἀποφάσεις ἀναπορεύσεως καὶ δὲν ἐξεστῶς τὴν προ-βερὰν λέξιν «ἐπιτομῆσμεν», ἡ ἀπρὸ ἐξήντησε, τὸ μὲν δημόσιον εἰς ἀνωρελὴ δάνεια πρὸς καταβολὴν τῶν τόκων, τοὺς δὲ ἰδιώτας εἰς πόρους. Αὐτὴ ἡ ἔκθεσις παραδέχεται δι' ἡ ἐπιστρεφέντος τοῦ 1886 κατήγερε κατὰ τῶν ἑλλη-νικῶν οικονομικῶν τραῦμα ἀνεπαρόρρωτον, ἐξ οὗ οὐδέποτε πλέον ἀνέκυψαν. Ἐκτοτε ἐπεβάλλετο ἀναποδότητος ἐντιμος συμβιβασμός, ὁσὸς ὁ συνομολογηθεὶς προχθὲς ὑπὸ τῆς Σερ-βίας. Ἀλλ' ὁ Κ. Τριχοῦτης ἐξέλαβε τὴν ἐπιστρεφέντων κα

Εξαιρών τον σημερινόν του λόγον του 'Ρίστιτις, ὁ ἐν ἀνατολικῇ ἀναποκρίσει τῆς «Ἐφ. τῆς Κολωνίας» γράσει· «Ὁ λόγος οὗτος ἀρνήσεται τὸν ἀπὸ πολλοῦ περιηγητικῶν κομμάτιον συμπερόντα τυρβάζοντας Σέρβους πρὸς τὴν ἀναμνησθῆναι σοβαρότητα τῶν ἀνατολικῶν πραγμάτων. Ἀλλ' ἡ μεγάλη καὶ διαρκὴς ἐντύπωσις, ἣν ἐνεποίησεν εἰς πάντα τὰ στρώματα τοῦ σερβικοῦ ἔθνους ἄνευ κομματικῆς διαστάσεως, ὁρμεῖται πρωτίστως, οὐχί εἰς τὰς ἐπιμέλως ἐκλελεγμένους λέξεις τοῦ ῥήτορος, ἀλλ' εἰς τὸ γεγονός τῆς ἐν νέου εμφανίσσεως τοῦ 'Ρίστιτις ἐπὶ τῆς πολιτικῆς κινήσεως. Τῇ δεκάτῃ πέμπτῃ Σεπτεμβρίου δὲν ἀνηγορεύθη ὁ νόμος διὰ βοῆς ἡγήτης ἐνὸς κόμματος, ἀλλ' ἐγένετο αὖτις εἰς τὴν σπουδατικὴν παραχρῆσιν τοῦ θύου ἐν Σερβίᾳ πολιτικοῦ βίου. Αὐταὶ αἱ περιστάσεις ἀνεβρίσσαν αὐτὸν πᾶν σχεδὸν ἄκοντα εἰς τὴν κορυφὴν· διότι, ὅσῳκι κατὰ τὸν Αἰῶνα ἀντιῆλθ' ὡς ὑποχρόνως μυκηθμός, ὁ προαγγέλλων τὴν ἐκρήσιν, ὁσάνκι ἐκινήθησαν δεῖναι ἑωστειρικά ὡστειρικά ἀνωμαλίας, ὁ 'Ρίστιτις καθίσταται ὁ ἀναγκαῖος ἄνθρωπος. Ἀπὸ τὸν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγώνων τοῦ 1804 καὶ τοῦ 1815 ἡ Σερβία δὴ κατήγαγε μεγάλας ἐπιτυχίας, ἣν ἐκένωνσιν τὴν φουριῶν καὶ τὴν κατὰ τὸν τελευταῖον ερροτορικῶν πόλεμον ἀπόκτιναι τῆς ἐπεκτάσεως τοῦ ἑαυτοῦ καὶ τῆς ἀνεκταρτίας. Καὶ πρὸς τὰς δύο συνεβλήθη τὸ ὄνομα τοῦ καὶ αἱ δύο εἶναι ἔργον τοῦ. Τί λοιπὸν τὸ ἄπορον, ἐὰν ἐν στιγμῇς κινδύνου τὸ ἔθνος στρέφῃ ὡς ἐξ ἀπομνημόφυτο καὶ βλέμματα πρὸς αὐτὸν; Ὅσῳκι εἰς τὸν ἐκκρίνοντα οὐδὲν διαφάνεται νῆαρον, ὁ σοβαρὸς καὶ αὐστηρὸς παιδαγωγὸς ἀποκακρύνεται ἐπιμόνως τῶν δημοσίων. Ἀλλ' ὁσάνκι φανῇ ἐπικειμένη θύελλα, τὸ ὄνομα τὸν κρείττοντα ἐκ πάντων τὸν χεῖλιν καὶ πάντες, ἀπὸ τοῦ βασιλέως μέχρι τοῦ ἐσχάτου ἀγρότου, τὰς ἐλπίδας τὸν θεμελιουσὶν ἐπ' αὐτοῦ. Ὁ 'Ρίστιτις σὺνοιδε τὴν ἀποστολὴν τοῦ αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐν τῇ πρώτῃ ἐκδηλώσει τῆς ἐπακόλουθου τοῦ εἰς τὸν πολιτικὸν βίον παρήσταναι τὴν σοβαρότητα τῆς ἐν Μακεδονίᾳ θέσεως. Ἡθέλησε προθίλως καὶ ἐρελίσσῃ τὴν προσοχὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου μετ' ἑαυτοῦ κύρους τῆς προσωπικότητος τοῦ καὶ 'ἀνακρίψῃ ἐνὸς ἑαυτοῦ τοῦ κόσμου σύμπαντος τὰ δικαιώματα τοῦ σερβισμοῦ. Ἡ ἀνακρίψις αὕτη ἦτον ἀναγκαία, διότι αἱ πρώται εἰδήσεις περὶ ἐπαναστάσεως ἐν Μακεδονίᾳ εἶχον τὴν Σερβίαν ὑποπρὸς καταστάσει. Τὴν κυβερνήσιν ἤγε καὶ ἔφερον ἐν οὐρῷς Μιλάνου μετὰ σείρας ἀνθρώπων, ἀπὸ πολλοῦ τεσσάρων πολιτικῶν, τὸ ἐμπόριον καὶ ἡ γεωργία διήνουν ἐν τῇ δικαιοκρασίᾳ, ὁ στρατὸς διετέλει εἰς ἀποσύνθεσιν, ἐνφ' ἧς ἐν Μακεδονίᾳ συνεκορροῦντο μάχαι, ἡ Σερβία ἐπάλασε κατὰ τῆς χρεωκοπίας. Οἱ πανούργου πρὸς ἀνατολὰς γείοντες, οἱ κινδυνολέστατοι ἀντίηλθον τὸν Σέρβον, ἀπὸ πολλοῦ ἐλλοχεύοντες, εἶχον δρᾶσαι τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως παραστῶσιν ἐνώπιον τοῦ κόσμου ὡς οἱ μόνου τῆς Μακεδονίας ἀνιηρόντες. Ἡ ταυτοχρόνος διατριβὴ τῆς βουλγαρικῆς προεδρίας ἐν Πετροπόλει ὑπερβόησε τὰ σχέδια ταῦτα καὶ ἐν ἑαυτῷ ἠκούετο ὅτι καὶ τῆς Σερβίας τὰ ζωτικά συμφέροντα ἔκριντο ἐν Μακεδονίᾳ. Ἡ κυβερνήσιν τὸν προεδρευόντα ἐκσεύοντες μὲν ἐν τῇ κρυφῇ, δὲν ἐτόλμα ὁμῶς τὴν βορρῇ εἰς γενναίαν ἐκδήλωσιν. «Ἀλλως τε, τοιαύτη ἐκδήλωσις παρ' ἐκείνῃ τὸν γέλωτα, διότι οὐδεὶς ἠγγέειν δι' οἰκράσεως τῆς θάλας τὸν Σαῦον εἶχον καθ' ἑαυτὸν τὸν λαὸν συμμέναντα. Καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην λόγος ἐγένετο μόνον περὶ βουλγαρίας καὶ περὶ τὸν ἀξιώσωμεν αὐτῆς ἐπὶ τῆς Μακεδονίας. Ἡ ταπεινότης συναίσθησις ἀκρις ἀδυναμίας συνῆγε τὰ πνεύματα, τὸ δ' ἔθνος περιέμενε ἐναγωνίως μίαν ἐκ τῶν ἐνθαυρῶσεως, μίαν ἀκτὴν ἐλπίδος. Ἐκ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ὁ λόγος τοῦ 'Ρίστιτις ἐθαυματούργησεν. Ἡ ὑπόληψις δι' ἡ Σερβία τὴν μεγάλην ἐθνικὴν αὐτῆς ἀποστολὴν ἐπέτελεσε δι' οικονομικῶν μέσων πολλῶν γλισχρότερον ἐπετέρας διὰ ψυχᾶς. Πράγματι διὰ τοιοῦτον ὁμοῦ 14 ποταμίων ἡ Σερβία διεξήγαγε δύο αἰματηροὺς πολέμους καὶ ἐπέτυχεν αὐτῶν ὅριον καὶ ἀνεκταρτίαν. Τὰ τὰ ἐκπομπύρια, ἅτινα ἐδαπάνησεν ἐπὶ πλεόν, ἐκάνεισθαι πρὸς τὸν 'Ρώσων. Τούτωνκαὶ, ὁ βουλγαρικὸς πόλεμος, πρὸς οὗ ἐδαπάνησθησαν 40 ἐκπομπύρια, κατέληξεν εἰς αἰσθητὴν ἥτταν καὶ εἰς ἀπώλειαν τοῦ πρότερον ἀθίκτου γοῦρου τῆς Σερβίας κατὰ τὸν Αἰῶνα. Οὐχ ἦτον ἐνθαυρῶν ὡς ἐπέδρασαν ἡ βερβασίως τοῦ 'Ρίστιτις καὶ τῆς Σερβίας ἐν ἡ μείνῃ μόνῃ». Ὁ γέρον δὲν συνεβίβει νὰ ἐκαστοίξῃ αὐτὰς λέξεις ἀπερίσκεπτος, οἱ δὲ μεμνημένοι βερβασίως ἐφύπτανται πρὸς ἐνδοχρόμιας περιττώσεως μυστικῆς συμωνίας πρὸς τὴν 'Ρωσσίαν καὶ τὸ Μυροβούριον. Ἀλλὰ καὶ αἱ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς δρᾶσεως τοῦ 'Ρίστιτις εἶναι ἀξίαι συντόνου προσοχῆς. Ὁνομάσας ἀναχρονιστὸν τὸ Σύνταγμα τοῦ 1869, ζήτησας τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Συντάγματος τοῦ 1888, προσήγγισεν εἰς τὰς ιδέας ἐν ῥίστοπασι, λέγειται δ' εἰς σχεδιάζεται ἡ συγχώνευσις τῶν δύο κομμάτων».

Ὁ ποτὲς τριμυός τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχο-
λῆς καὶ σποδὲς καθηγητῆς Αἰμίλιος Εὔπαρχος ἐδημοσίευσεν
τὴν «Ἐρ. τῶν Σουλτητῶων» περισπούδαστον πραγμα-
τικὸν φέρουσάν τὴν ἐπιγραφὴν· «Ἐὐλόγος παραδοξολογία
οἱ τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος». Δηγεῖται δὲ μίαν ἐσπέ-
ραν, ἐπὶ τοῦ ἐξώστου τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς,
πρὸς τοὺς τοῦ ἐν Περσίᾳ γαλλικοῦ στόλου, ὅτις τὴν προ-
κίαν εἶχεν ἐπισκοπεῖν τὸ πεδίον τῆς ἐνδοῦς μάχης, εἶπεν
τοὺς περὶ αὐτὸν ἐταίρους· «Ἐάν οἱ Ἕλληνες ἤττωντο
Μαραθῶνι, οὐδεὶς ἔξ ἡμῶν θά ὑπῆρχε κατὰ τὴν στυ-
γὴν ταύτην» Ὁ ἀκούσας ἐξένιστῶσαν κατὰ τοῦ ἰσχυ-
μοῦ «Ἄλλ' ὁ ἱερός, καταθεὶς τὸν νεγρικόν του, ἐξηκο-
ῦθες λέγει· «Ναί, ἔάν οἱ Πέρσαι κινῶντες ἀνήμερον
ἐκ ταύτῃ, ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, περατῶδες ἀσιαντὸν τέ-
λος, οὐδεὶς ἔξ ἡμῶν θά ἴσκατο σήμερον ἐνταῦθα Ἀς
ἐθέσωμεν δι· οἱ Ἕλληνες ἡττωνέτω! Ἑξέυρετε δι· ἡ ἐκ-
στῆς τῆς μάχης ἐξητρήθη ἐξ ἐνὸς νῆματος, δι· δὲ θά
ἐν ἄλλοις, ἔάν οἱ Πέρσαι εἶχον ἐν προχειροῖς 500 λο-
χάρους. Φρίττω συλλογίζομενος τί θά συνέβαινε! Ἡ
γὰρ κατακτωμένη θά ἐφήρμοζε τὸ τέχνασμα, ὅπερ ἐπέ-
θε βραδύτερον πρὸς τὴν Ῥώμην, σημειώσατε δι· ἐκ, κατὰ
μὲν ἀρχῇ, ἡ ἐθνικὴ τῆς συνειρήνης δὲ εἶχεν ἐν φωστῇ
τῶ ἀθανάτων ποιτῶν, καλλιτεχνῶν καὶ φιλοσόφων ὅα
ἐκκινετο εἰς τὴν τύχην τῆς, ἀναλογιζόμενος δι· ἐπὶ τέ-
λους καὶ οἰσθισθεὶς αὐτῇ πολιτισμὸς εἶχε τίτλους εὖ-
εις· Ἐντὸς 50 ἐτῶν θά ἐξφκειστούτο πρὸς τὴν Ἀσίαν,
εἶχεν ἀνάγκην. Ἐς Ἀθῶνάς θά προσέτρεχον εἰς τὸν
αὐτὴν βασιλεῖα ὁ γλυπταί, αἱ ἐταῖροι τῆς Κορίνθου, οἱ ἐ-

πτήθηκε ναύται τοῦ Αἰγαίου, οἱ εὐθυμοὶ παρῶσι τοῦ
λοι ἐλληνισμοῦ. Εἰς τὰ Σούσα, εἰς τὴν Περσέσταν οἱ Ἑ-
λληνες θὰ ᾔσαν τραπέζιται, κεραμοπλαστοί, μουσικοί, μί-
μηθολογοί, κόλῃκας. Ἡ θρησκεία των, ἐσπερημένη συμ-
λων πίστεως καὶ κλήρου, θὰ προσημέρευτο ἄριστα εἰς τὴν
τοῦ Ζωροάστρου καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ συνενομεύετο πρὸς τὴν
Ἀσίαν. Δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον ἀνεξάρτητος ἐλληνικὸς π-
λιτισμὸς, ἐλευθερία ἐλληνικὴ ἐπιστήμη, γόνιμον πνεύμα
ρεύσης. Μείζων ταύτης καταστροφὴν οὐδέποτε οὕσα
ἀνθρωπίνον γένος. Ἐὰν δ' ἡ Ἑλλάς ἀπεπνίγετο ἐν τῷ
κενῷ τῶν ἀσιατικῶν φύλων, ἡ ἱστορία τῆς Ῥώμης
τῶν Σκιπιάων θὰ μετεβάλλετο ῥιζήν. Ἡ Ῥώμη δὲν
διεπείρετο πλέον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἔμενον τίς οὖν
εἰς πόσου αἰῶνα δημοκρατικὴ καὶ ἐνῆρτος, πατρικία καὶ
ἀξέστος. Ὁ ἥθικος καὶ κοινωνικὸς τῆς βίος θὰ ἐλάμβανεν
ἄλλην τροπὴν, διότι δὲν ἦ ἀνεγίνωσκε τὸν Ἐπίκουρον, οὐ
θὰ ἐπέετο ὑπὸ τῶν κωμωδῶν τοῦ Μενάνδρου. Οἱ μέ-
γαλοι φιλόδοξοι, ὄντες συνάμα καὶ μεγάλοι διεφθαρμένοι
οἱ φιλόθετοι ὑλισταὶ δὲν ἦ ἀνεπαίσιμοι εἰς μακρὸν χρο-
νόν. Ἡ ἀνδρσις τῆς αυτοκρατορίας θὰ ἀνεβάλλετο καὶ ἴσως
δὲν θὰ ἐπῆρχετο. Πᾶσαι αἱ σχέσεις τῆς Ῥώμης πρὸς τὴν
λοιπὸν κόσμον θὰ ἡλλοιοῦντο βαθεῖς. Ὁ διερεύνη αὐτὴν
τοῦ ἐπὶ τῆς Ἀσίας κράτους, διότι ἡ Περσία, βοηθημένη ὑπὸ
τῆς πανούργου ἐλληνικῆς διπλωματίας, ἦ ἀπέσειε κολο-
σιαίαν καὶ στερεωτάτην αυτοκρατορίαν. Ἐξ ἀνάγκης ἡ Ῥώμη
θὰ περιωρίζετο εἰς τὴν Εὐρώπην, ἐπειδὴ δὲν θὰ εἶχε
ὑπερήλιον τὴν θαυμασταὴν αυτοκρατορικὴν ὀργάνωσιν,
ἀπόλυτον θللῆν ἐνὸς κυρίου, ἡ πρὸς τὴν λοιπὴν Εὐρώ-
πην ἀφομοίωσις θὰ ἐπῆρχετο βαθυτέρων, ἀλλὰ καὶ ἀπρ-
ώτερον, θὰ ἐπείρεε δὲ, μετὰ παρελήσιον αἰῶνων, τὴν ἐ-
ργονικὴν προστασίαν ἐπὶ τῆς βαρβαρῶν ἀνθρωπότητος. Ἀλλὰ
καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ἡ ἐξέλιξις δὲν ἦτον διάφορος. Ἡ ἐξ-
φάνισις δὲν θὰ ἦτον ἐξ ἴσου ἐπιεικυῖσα, διότι ἐν τῇ
Ἀσίᾳ, τῇ κοινῇ τῶν μεγάλων θρησκευμάτων, ἡ ρωμαϊκὴ
ὑπεροφία δὲν θὰ εἶχε κορυφώσει τὰ παθήματα τῶν κτῶ-
ν. Ἀνταρπανόμενος δ' ὁ χριστιανισμὸς, δὲν θὰ εὐρίσκειν
ἐκ τῆς ἐκφυγῆς ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, τὴν ρωμαϊκὴν ὀργάνωσιν
καὶ τὰ ρωμαϊκὰ μέσα τῆς ἐπικοινωνίας. Ἡ Ἐκκλησία θὰ
δὲν περιεσκελεῖ τὴν μεγαλοπρεπεῖα κληρονομίαν τῆς αὐ-
τοκρατορίας Ῥώμης. Ὁ ἀντέλεον ἀρά γε ἡμέρα, καὶ ἡν
βαρβαρὶν τευτονικὰ φυλαί, οἱ Οὐννοί, οἱ Ἑρῶλοι θὰ κα-
κυλοῦντο κατὰ τῆς Ῥώμης, πρὶν ἢ πολιτισθεῖσαι καὶ πε-
παρηχθῶσιν ὑπ' αὐτῆς; Ὁ ἀ ἐπῆρχετο ἡ συγκρουσις τῆς
Ῥώμης πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων λεπτυνθείσαν Ἀσίαν.
Ἀγῶν, οὐδὲ θέλω νὰ ἐξετάσω. Ὅμοιοι ὅποτε δὲν θὰ ἐ-
χομεν τοὺς αὐτοὺς μεγάλους ἄνδρας. Ὁ ἀ ἔλειπον καὶ
ἡ Ἀλέξανδρος καὶ ὁ Ἀριστοτέλης. Ἡ Καρχηδὼν θὰ προ-
καλεῖ ἐκ τῶν παλαιῶν τῆς Ἀφρικῆς τῶν Σκιπιάων. Ἀλλὰ
τοῖς κοινωνικὸν περιέχον δὲν θὰ ἐγένεον οὔτε Σούλλαν, οὔτε
Καίσαρα, ὥς το φιλοσοφικὸν περιέχον δὲν θὰ ἐμόρφοντο οἱ
Ἀντιωνεῖς. Ἐλείποντος τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ Εὐρώπη
δὲν θὰ εἶχεν οὔτε Κλέβιν, οὔτε Κάρολον Μάγνον, οὔτε τὴν
πάλαι αυτοκρατορίαν καὶ πατισμένην, οὔτε τὰς σταυροπο-
ρίας, οὔτε τὰς μάχας τοῦ Βουβὶν καὶ τοῦ Ἀζιγκοῦ. Ὁ
Ἀρᾶβες ἦ ἀφῆκιν ἀνενοχλήτως τὴν ἱβερικὴν χερσόνη-
σον. Ἐλείποντος τοῦ χριστιανισμοῦ, οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ
θὰ κατεσπάρασσαν ἀλλήλους. Καὶ οἱ Τούρκοι καὶ ἡ ἀνα-
κόλυσις τῆς Ἀμερικής καὶ ἡ Κίνα; Πόσα προβλήματα
χρήζονται ἐξετάσεως! Δὲν ζῆει ἄνθρωπος ἐν τῇ μέσῃ Εὐ-
ρώπῃ, ἥτις ὑπῆρξεν ἀπὸ δισχιλίων ἐτῶν τοῦ μέγα θεάτρο-
ς τῆς ἱστορίας, οὐ ἡ τύχη νὰ μὴ ᾔται το πόρισμα τῆς ἱστο-
ρίας ταύτης.»

Ἐναντίας τὰς ὑποθέσεις τοῦ ἱατροῦ, ὁ καθηγητὴς Πέγκαρτ ἐπέλεξε. «Οἱ συλλογισμοὶ τοῦ δὲν εἶναι δυνάμει φανεροὶ παράλογοι, ἀντιπρόθετοι δ' ἡ μάχη τοῦ Μαραθῶνος δὲν κατέχει τὴν προσήκουσαν θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν καλῶν ἡμᾶς Εὐρωπαίων. Δὲν γίνεται ὁ δῶρον παύρτης λόγος ἀπὸ τοῦ βήματος τῶν Βουλῶν καὶ τῶν δημοτικῶν συναθροίσεων, ἀπὸ τοῦ ἀμβωνοῦ τῶν ναῶν. Καλὴ ἡ ἀνάστασις τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Ἀλλὰ καθ' ἣν ἡμέραν ὁ γαλλικὸς λαὸς δὴ βαρυνθὶς πανηγυρίζων τὴν ἄλυσιν τῆς Βασίλειδος, τίς ὑπουργὸς κήρυξεν τὴν ἰδικὴν δόξιν ὅτι πρὸς τὴν ἡμετέραν πόλιν, πρὸς τὴν Μιλτιάδου; Τοιαύτην ἐσότητά δύναται πᾶν πανηγυρικὴν αὐθιμέραν ἡ Εὐρώπη ἐλθεῖν, ὅπως ὁ δῶτο τοῦ πρώτου βήματος πρὸς τὰς Ἡν. Πολιτείας τοῦ παλαιτοῦ κόσμου, ὡς ἀπομακρυνόμεθα ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον.»

Κατὰ τὰς ἑξ Ἀθηνῶν τηλεγραφήματα, αἱ δημοτικὲς ἐκλογαὶ διεξήρσαν ἐν σχετικῇ τάξει. Μόνον ἐν Τριπόλει ἐγένετο αἰσθητὸς διαπληκτισμὸς. Ἀρχικρως Ἀθηνῶν ἐξελέγη οὗτος ὁ Κ. Καλλιφρονᾶς, ὑπερτερήσας τοῦ Κ. Φιλήμονος κατὰ δύο καὶ ἐπὶ κενὰ χιλιάδας ψήφων. Ἐν Πειραιεὶ καὶ πάλιν ὁ αὐτὸς διὰ 450 ψήφων ὁ Κ. Μουσταπούλος τοῦ Κ. Ρεῖσινα. Ἐν Πάτραις ἐπέτυχεν οὗ Κ. Κανακάρης, ἐν Κερκύρῃ οὗ Κ. Ψωρούλας, ἐν Ζακύνθῳ οὗ Κ. Λοντινῆς, ἐν Ἀργεοῖς οὗ Κ. Λουκάτος, ἐν Ληζουρίῳ οὗ Κ. Δελαπρότας. Ἐν Μεσολογγίῳ ἐξελέγη διὰ μεγάλῃς πλειοψηφίας ὁ ὑποψήφιος τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος Κ. Μακρῆς. Οἱ ἀποσχόντες ἐκλογαὶ οὐδ' ἤρξαν πανταχοῦ ἑξαιρετικῶς πολυκρίθιμοι.

Ἐν Ἀθήναις, 9/21 Σεπτεμβρίου. — Δίδοροι εἰδήσεις. —
 Ανετράθη εἰς τὸν γυμνάσιον ἐπὶ φιλοκαλῶν ἐκδότρων Μρεξ ἡ ἐκδορὰ τοῦ
 καλλιτεχνικοῦ προγράμματος τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Τοῖς ἐρχοις
 ἀποτελεῖ 200 περίπου σελήδας, διὰ κοσμηθῆναι δὲ τὴν ἐικόναν. Ἡ ἀπεριτομή
 τῶν Ὀλυμπιακῶν ἡ ἀγοράση 500 ἀντίτυπων, οὓτως διανεμηθῇ αὐτὰ δωρεάν
 πρὸς τοὺς ἐπιτήκειους ξένους καὶ τὰ διάφορα σωματεῖα. — Ἡ «Πρωΐνη»
 ἀνέλαβε τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, ἀποδιδόντασα αὐτῇ ἑκατόμμυρον, καὶ

[illegible]

ν ἡραγματεύονται. Ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ διορισμοὶ οὗτοι εἶναι ἐξ ἂν καὶ προσωρινοὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι υπάλληλοι παρονομαζοῦν ἡ π. α. α. α. ἀπὸ τῆς ἀπολείπῃ τῇ ἀρχῇ τὸ κῶδικα, πρὸς δὲ διατελοῦσι ἐκθεμενί, δὲν κατορθοῦσι δ' οὕτω νὰ μορφωθῇ, ὡς πρὸς τὴν ἡγεῖα ἐννομιματικῇ, υπάλληλοι δ' ὅλοι ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῆς κομμ. π. α. α. α. καὶ τῶν διακινητικῶν τῆς κοινῆς γνώμης. Εὐχρὴ δ' ἔργον ἦν νὰ παρῇται καὶ παρ' ἡμῶν τὸ δημοσιογραφικὸν ἀπὸ τῶν ἡλικιᾶ καὶ τῶν ποικιλοφρονημάτων ταῦτα, ὥστε οἱ ἐν αὐτῷ ἀριστεύοντες νὰ νομισθῶσι ἀπὸ τοὺς ὀφειλόμενους σινηθῶσι δημοσίᾳ θέαν. Ἀλλὰ τούτο εἶναι ὅτι ἦναι ἐπὶ πόλιν ἐπὶ χρόνον ἐν Ἑλλάδι διεύρον. — Ἀφ' ἡραγματικῆς δὲν νῦν μακροβίων, ὅπως ἔγγραφον εἶναι τῇν νομικῇ ὅλη τὸν Παντιστομικῶν. Πάν τοῦ δυναμένου νὰ προεργάσῃ ἐν Κρήτῃ δὲ στοιχεῖα τοῦ πληθυσμοῦ καὶ νὰ ἐξελιχθῇ παρὰ τῶν μακροβίων οὐκ εἶναι Ἑλλήνων τὸ γένος, τὸ κατὰ τῶν χριστιανῶν ἀδελφῶν, οὐδὲν νὰ χηριστεῖται ὡς εὐλόγων σύμπτωμα. — Ἀφ' ἡραγματικῆς τῶν ἀποκλινόμενων καὶ καλοδωμάτων ἀγγέλων, παρουσιασθεῖς εἰς τὸν ἀβασιλῆα καὶ ἐπισκεπόμεναι τὸν μητροπολίτην καὶ τὸν πρωτοσύμβουλον τοῦ Ἀθῶν, ἐν ἐξερῶντων ἐλθῶσιν ἐν Πάτρει, οἱ ἡραγματικῆς οὗτος ὁρατοῦ ἀποκλινόμενων ἑλλήνων φιλοπατριᾶ καὶ κατανοῶν τὰ ὄφελος, οἱ μόνον πρὸς τὴν Ἑκκλησίαν, ὅς εἰναι λειτουργοὶ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ὄλιγοδὸτον κράτος, ἐν ᾧ πρόκειται ν' ἀσκήτῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ. — Ἐν τῇ ἐκταύτῃ γεωγραφικῇ Σχολῇ ἐκκαλλιέργηθ' ἐπιτυχῶς τὸ ὅτιον, ῥευσθῆναι δὲ μορφῇ, τῆς, ἐν δὲ καὶ χημικῆς ἀναλύσεως ἀποδοῖ καλῶς ποσόντος, δὲ θέσθ' πέρας εἰς τὴν ἐξουθεν ἐξαγωγῇ φαρμὰ καὶ καταναλωτικαὶ οὐ μικρὸν ποσόν. — Αἱ καὶ ἔλθον τὸ κράτος τῶν ἀκρί, σπυρμαζεῖς τοῦ Ἀθῶνιστοῦ υπερέβησαν τὰς περυσινὰς κατὰ δραχμ. 335,957.

[illegible]

Αι δημοσίαι αι εκλογαί επερατώθησαν εν Βέννυμ. Καί τις τω τερτον νω σφμα, ως ανγγελίασαν την παρελθοντα εβδομάδα, έκέρσαν καί τας 46 εβδας, αι αντιστοιχίαι, εις δε το τρίτον 32 κατά δες επήρσαν οι φιλελευθεροί. Χθές διεξήχθησαν αι εκλογαί του σωματος, καὶ δὲ επέτυχον 32 φιλελευθεροί καί 13 αντιστοιχίται. εν διαμερίσσει ουδέτες ήσαν της απολυτης πλειονοψηφίας. Όταν εν νωμῳ εξέλεξαν 91 αντιστοιχίται καί 46 φιλελευθεροί, δεξ, εν τῳ επαναληφθεινῳ εκλογῳ, επέτυχον, ως είναι πιθανόν, ο υποψήτων, οι αντιστοιχίται θα έχουσιν εν τῳ μελλόντι δημοκρατικῳ συμβούλῳ, ούτις ἄπῳς την πλειονοψηφίαν, ἀλλά καί τα δύο τρίτα τῶν φήσαντων φιλελευθεροῦν αναγκάζουσιν πιστεύοντες ὅτι το σφμα δὲν θα πέσῃ, ως δημόχρον, τῶν δημοχρονῶν λογιζέται, τῶν κυρίων ὀργανῶν τῶν κοινοτοῦ, ὅπερ θήρρεσε τοσούτον βαθεῖον την βενιανταλ κοινωνία.

Ἡ Πύλην ἀπεκτείνοντες περὶ ὁρίωνος τοῦ Ἑλληνιστοῦ, ἀπὸ θύνης καὶ πρὸς τὸν Γάλλον Τυρρῆν, τὸν ἐρευνεῖται τὴν ἑκκρίτην βλάστησιν, οὗ τὸ ὄνομα γνωστὸν ἐγένετο ἰδίως, ἀφ' οὗτου κατηγήνηται ὡς πάλαιτα τὰς ἐρευνήσεις τοῖς εἰς ξένας κυβερνήσεις. Ὁ Τυρρῆν, πρωτεύων ὑπὸ τινος δημοκρατίας, ἔπλεεν διὰ αἱ προτάσεις διεβιάζετο ἐν αὐτῇ εἰσέρχῃ ἀνάτοια λειτουργοὶ τοῦ Στρατοῦ, διατελοῦντες καταρτηγὴν ἐπισκευάζοντες πρὸς τὸν Σουλτάνον. Ἀδελφοὶ οὗ ἔθους τερπόμενοι ἀνὰ τὴν ἐν ἐξορίσιν αὐτοῦ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτι φθινὴν ἡ Πύλην ᾗθησεν διὰ καυλοστέρησιν καὶ διὰ ἥνυατο ἀνὰ πληρώσει τὴν διηγήσιν. Ἀπυθνήδην λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ὡς τὸν θυσιάζοντα τὸν μηχανισμὸν τοῦ ναὶ ὀργανισμὸν διὰ μικρὰς σχετικὰς δαπάνης στήμα ἀμύνει ἡ ἐπίθεσις πολλῶν λυσιτελεσάντων τοῦ ἐπεριειρομένου τοῦ τοπογραφικοῦ πυροβολικοῦ. Ὁ Ὀ βασιλεὺς τῆς τελειότητος, εἰς δὲν νεβρίζα καὶ μηχανισμὸν μὴ (ἐλπειν ὅτι Τυρρῆν) ἰδίως διὰ τῆς χροῦς νέων ἐκκρίτων ὀλάν, ἀπετρέσκει μὴ νὰ βαρύνῃσιν διὰ, ἀφοῦ συν λελθῇ τὸ ἀμύνειν μὴ σύστημα ἐπὶ τὸν ἐρωποῦντα καὶ ἀσπῆτα ἀκύναν, Ἑλληνοστῶτες καὶ Βίστορος δὲ καταστῶσι κυροελεγκτικὰς ἀραβίζας διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας. Οὐχὶ εἰς, ἀλλὰ πάντες αἱ στόλοι κόσμου ἄμω δὲν δὲ ἡμέρας, ὅπως ἐκβιάσιν τὸν διέπλουν. Στοιχεῖται αὐτὸν διὰ δὲ διελθῇ οὕτε ἐν μόνον σκάφει. Ὅπως κατατρέφει ὅλοι στόλοι, οὐδὲν ἄλλο ἔχῃ, ἐν τῷ χρόνῳ, δὲ ἡ ἀπῆξει ἡ διαβὰς. Δὲν δὲ μεταγενοῖσθαι ὑποφρυγῶντες τορπιλλὰς. Πάν ἑλληνικὰ καὶ βάλκα καὶ σκόπου καὶ τὸ βάλβαλον σκάφος δὲ κατατρέφεται ἀρετικῶς ὡς ἐκ τὸν ἰδιότροπον αὐτοῦ πυρὸς τὸ αὐτομάτικόν μὴ σύστημα εἰ ἀνάτοια ἡ ἀποτύχη, ἰδίως ἐν στενοῖς πορθμοῖς. Εἰρωπῆτις διατελεσμενολογῇ ἐμπορικῶς τὰς ἐρευνήσεις τοῦ, ὁ Τυρρῆν ἀπεκρίθη ἐπὶ πολλῷ ἤλπιζε νὰ πορῇ τὸ βρελός εἰς τὴν πατρίδα τὸν, ἐγένετο δὲ, ὅμως τὸ ἀναισθητισμὸν τὸν μεταλλολογῶν, φοβούμενους διὰ τὸ σάβανον τοῦ κατῆρε βαναζικὸν τραῦμα κατὰ τὸν συστήματος τοῦ ὀργανισμοῦ πυροβολικοῦ καὶ τὸν θωρηκτικόν. Ὡκα πόσις χρόνος ἔ' ἀπῆρτι, διὰ ἐρεωρήσθη τὸ ὑμέτερον σύστημα ἐν Τουρκίᾳ; ἡ ῥώτησις ὁ ἀνασκοπότης. Τῆς. Ὡς ὅμως τριῶν ἀποβρομῶν, ἡ ἐνός μόνος τὸ πολλὸν (ἀπεκρίθη Τυρρῆν) οἰοῦσθαι κυβερνήσεις δύνανται νὰ δοκιμασθῇ τὴν υποτροπὴν συστήματος μὴ, ἀραμφοκρίτως ἐπαρῶν ἐν τῇ ἀμύν τὴν παραλλήλῃ ἐν τῇ ὑπερεκτίσει καὶ προσβολῇ κυροῦσιν, ἐν τῇ ἐξορίσει καὶ τῷ τερπόμενῳ, ἐν τῇ πορρωτικῇ ἀγκίστρῃ περκαυλοῦσιν τὸν σπῆτα. [Ἔντες 25 ἀμύνει ἡ θυσιάζει μὴ χώρα ἐκμαρτε νὰ τριπλοστέται, ἡ κεραιὸς τὸν μηχανισμὸν μὴ οὐδὲν ἔχει τὸ θυσιάζει, δὲ ἡ ἀραμφοκρίσις εἶναι συνήμα καὶ ταχέα καὶ εὐθνή. Ἡ ἀμύνται εἶναι βελία, βάλκα σκάφη. Πρὸς ὑπερπύσιν τοῦ Ἑλληνοστῶτος καὶ τοῦ Βίστορος, δὲ αἱ

Ὁ βασιλεὺς Νικόλαος, ἀπεβάνθη ἐν τῶν γυναικῶν εἰς Η
 ρισίαν, κατέλειπε αὐτὸν τὸν Σαντοχρίαν τῆς Βριστόλης. Αὐθιμῶρον δι
 μείψιν ἐπέσπευξε πρὸς τὸν ἐν αὐτῇ ξενοδοσίᾳ κατοικοῦντα Ν
 σίλειαν τὸν Βέλγην, ἐπεσκέρθε δι καὶ τὴν ἀρχιδουκίαν Ἑλισάβετ
 μῆτερ τῆς ἀντιβασιλεύουσας τῆς Ἰσπανίας. Ὁ πρωθυπουργὸς καὶ οἱ λ
 πὸι τοὺς ὑπουργοὺς κατέστησαν τὰ ἐπισκοπητικά του εἰς τὰ δομῆτικά του βα
 λωπέας, ὅστις πολλὰς καθ' ἑκάστην ὥραν ἐπέρχεται βασιζομένων τὰ
 μότα νημῆα καὶ μουσεῖα τὴν Δευτέραν ὁ βασιλεὺς ἀπεσκέρθε
 πρὸς τὴν δημοκρατίαν, ὅστις ἀνεπέμπευε τὸν ἐπισκοπὸν, διημέ
 ρη ἐπέσπευξε πρὸς τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν. Εἰς τὸν βασιλεῖα
 Νικόλαον ἀνεμνήθη ὁ μεγαλοτάτος τῆς Ἀεγυπτῶν τῆς Τιμῆς. Τ
 Δευτέραν ἡ Α.Υ. γράφουσι τῆς Ἰδ' ας ἐν τῷ Μελοδραματικῷ
 θεάτρῳ ἐν τοῦ θεωρείου τοῦ πρίγκιπος τοῦ Χένιν, τετέοντος εἰς
 ἀγαθὸν του.

Ὁ Χρυσάφης, ὅστις ἐδημοσίευσεν πρὸ μικροῦ ἐν τῷ αἰ γαρὶν χαρακτηριζομένων τὸν βασιλέα Γεωργίου, δημοσίευσεν ἐν τῇ αὐ ἐφημερίδῃ συνδιαλέξιν πρὸς τὸν βασιλεὺς· «Ὁ πάτριός σου ὁ βασιλεὺς Γεωργίου (ἁγίου) ὁ μέλλων ὁμοῦλῶν πρὸς τὸν πατέρα ἐνταῖ ὁ Νικόλαος. Οἱ γνωρίζαντες τὸν βασιλέα νῦν νομίζουσιν ὅτι εἰς νεφέλῃσι αὐτοῦ, ὅς ὅσον πρὸ 27 ἐτῶν. Τοῦ αὐτοῦ ἀνστήματα, ἡ αὐτο κομῆσις, τὰ αὐτὰ σχήματα, ἡ αὐτὴ κίνησις τῆς κεφαλῆς, ὁ αὐτοῦ τὸν τῆς φωνῆς. Ὁ πάτριός σου ὁ βασιλεὺς Γεωργίου ὁ Νικόλαος ἐνταῖ ὅσον ὁ ὁμοῦλῶν κἀλλῶν τὴν γαλλικὴν, το ἐλαφρὸς δὲ ἐνέκῳ πρὸς τὴν προσηλὴν εἰς τὰς φράσεις τὸν μετὶ ὁμῶν ἡέληνται. Ὡς πῶς τὰ μέλη τοῦ βασιλέως τῆς Ἑλλάδος αὐτοῦ, καὶ ὁ Νικόλαος ὁ στερεὰ παύσεως. Ὅμοιαι καὶ γράφει ὁρθοπέως, πλην τῆς ἑλληνικῆ καὶ τῆς γαλλικῆς, τὴν ἀγγλικὴν, τὴν γερμανικὴν καὶ τὴν δανικὴν. Πρώτως τὸν πειθαγωγὸν τὸν Γερμανὸς. Ἀλλὰ τραπεῖν ἐν περὶ ὅσον ἐν ὦ το ὅνομα τῆς Γαλλίας τιμᾶται καὶ ἀναπτύσσεται, ὁ πρὶν ἡμῶν λούβρης τῆς οικογενειακῆς παρὰ τὸν καὶ τὰς γὰς Γάλλους καλεῖται παρὰ τὸν τὸν Τεῦτον. Ὁ ἔριος πρὸς τὴν Γαλλίαν, το ἱερὸν τοῦ πατρὸς, ὁ ἐμπερινοῦται πάντες οἱ Ἕλληνας, ὥσπερ τὸν βασιλεὺς αὐτοῦ τὰ γαλλικὰ γινώσκοντα, κατὰ προτίμησιν τὸν ἐν πάσῃ ἄλλῃ χωρὶ γινώσκοντα. Ἐξελτάρημεν ἰδόντες τὴν γινώσκον ἔχει περὶ τὸν στρατιωτικὸν ἐνσηματισμὸν νεανίας τῶν καὶ εἰκόντι ἐνταῖ. Προβήλῃς ὁ βασιλεὺς πᾶσι ἐθνοῦσις πολὺ καὶ ἐνταῖ ὁμοῦλῶν εἰς τὸν ἀρίστην ἀξιώματα τὸν ἐλλογικὸν στρατὸν. Ἡδῶν ὁμοῦλῶν αὐτοῦ ὁμοῦλῶν μετὰ τὸν βασιλεὺς περὶ τὸν γαλλικὸν γινώσκοντα. Ἐξέστησαν ἐν πρώτῳ τῷ ἐμπερινοῦται τὸν ἐπὶ τῇ ὄντος ἐκτάκτου υποθέτῃ, ἢ εἰς πᾶσι πᾶσι

των, ἀπὸ τοῦ προέβρου τῆς δημοκρατίας μέχρι τοῦ τελευταίου στρατιώτου, ὡς ἂν ἦσαν ἕνους πρὸς τοὺς Ἕλληνας (εἶπεν) ἦσαν φίλος, ἀδελφός, υἱός. Υἱός, ναί, διότι οὗ προέβρου τῆς δημοκρατίας μὲ ἀδελφὸν καὶ πατέρα, ὁμοίαν ὁμοίαν ὁ ὑπῆρχεν ἡ δεξιότης καὶ παρὰ τῶν στρατηγῶν Χερσὶ καὶ Ζαμίου. Πᾶς μὲν πόθος ἐξελήφθητο καὶ πᾶσα πληροστροφία, ἢ ἐλπίς, ἀνέστη, ἐβρίσθη πάραυτα. Ἀνέβρισκα λέξεις οὐ πρὴν γὰρ, ὅπως ἐπινύθουσαν προστάσαντος τοὺς στρατηγούς Χερσὶ καὶ Ζαμίου. Περὶ τοῦ τελευταίου εἶπεν· Ἐλάν οὐ ἀλλήλης τύπος τοῦ ἀρέβου καὶ ἀνεπιλήπτου ἱππότου· Ἐβρηθῆς ἔστιν ἡγευχλήρῃ ὑπὸ τοῦ μακίστου, οὐ βασιλευσίου ἀπεκρίθη· Ὀυδῆμας. Εἰμίαι συνεισθησόμενος εἰς μέισον καύσαν· ἐν Ἐλᾶδι· Ἐθαμῶσα μόνον πᾶς τὸν τοιαύτην θερμωροκρατίαν οἱ Ἕλληες ἐκμαρτύρουν τοιαύτην ἀνοχὴν. Τοὺς ἐθαμῶσα ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν, ἀνὰ πᾶσαν ὥραν, τοὺς ἐχειροκροτοῦν νοερούς. Καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκινεῖτον καὶ ἐργάζοντο μετ' ἐκκλητικῆς δραστηριότητος καὶ τὸ ἐσπέρας ἦσαν ὑψηλοῦ καὶ ἀκούραστοι, ὡς ἔαν εἶχον ἐξαιρεθῇ πρὸ μικροῦ ὅς ἔκινον ἀπανορθωτικῶς. Μὲ ἐνδιδέροντο τῶν μελλόντων, ὅτιε διὰ τοῦ ἀναστήματος τῶν, διὰ τῆς εὐκυνρίας των, δι' αὐτῆς τῆς στολῆς των μοὶ ὑπεμνήσκοντο τοὺς Ἕλληνας. Ἄλλοι οἱ μικρόσμοιοι ἐκείνοι στρατιώται, τὸ λέγειν ἐν συνειδήσει, εἵνεαι ἱσχυροὶ πρὸς τοὺς ἄριστους στρατιώταις τοῦ κομπού. Παρετήρησα δὲ ἀγαπῶμαι καὶ σέβοντο τοὺς ἀξιωματικούς των, οἱ δ' ἀξιωματικοὶ προστρέπονται πατρικῶς πρὸς τοὺς στρατιώταις. Ἀνὰ τοὺς ὀφειζομένους, ἀνὰ τοὺς κτυπομένους, ἀπερροπῶνται δὲ καὶ ἀπεληντικὰ ἀπλῶς σχήματα. Ἄλλαχοῦ οὐ στρατιωτικὴ φοβεῖται τὸν ἀνώτερον τοῦ καὶ πρέμει ἀνωπύον τῶν, ἡ δὲ πεπαιθρία ὡς ὑπόστατον ἔχει τὸν φόβον. Ἐν Γαλλίᾳ αἱ βίσεις τῆς πεπαιθρίας εἵνεαι φιλιανθρωπότεραι καὶ διὰ τοῦτο στερεότεραι. Οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν εἵνεαι τῶν κρινων, τοῦτο δ' εἵνεαι σπουδαϊότερον. Θυσιάζει τῶν εὐχευδέστερον τὴν ζώνην τοῦ ὑπὲρ ἐκείνου, ἐν ἀγαπῇ, ὃ ὑπὲρ ἐκείνου, δὲ φοβεῖται. Τοιαύτας δυσεξαλείψτους ἐμπνεύσεις ἀπεκρίνομαι οὐ βασιλευσίου ἐκ τῶν γαλλικῶν γυναικῶν, ὡς δ' ἐπινύθου, δὲ προσπαθῶν καὶ καταστήθην τὴν Ἑλλάδα κοινῶν τῶν ὀφελέων τούτων διζαγμάτων. Ἡ Γαλλία ἀμένους δὲ διευκολοῦν τοὺς ἐπὶ μάχῃων, ἀλλ' ἐνδομῶν ἔργον, ὅπερ περιμένει αὐτὸν ἐν Ἀθήναις.

Περὶ τῶν ἐπισκεψιμῶν, ἀξιοθέητος πρὸς τὸν πρέσβηρα τῆς δημοκρατίας γράσει οὐ «Φιγαρίων»· «Κήθης», ὡρὴ πέμπτη καὶ ἡμισέλη, ἡ Α'. Ὑψ. μετὰ τὸν ἐπιστρατευμένον Κ. Κριεζή ἀρίθμη εἰς τὴν αὐλὴν τῶν ἡλυσίων. Ὁ πρῶτος ἀπέμεινε αὐτῷ τὰς νουμισματικὰς τιμὰς, ἡχοῦσαν τῶν αὐλαγγίων. Ὁ βασιλεὺς δὲν ἐδεξάτο παρά τοῦ πόδου οὐ τελετάρχης Κ. Κριεζῆ, οὐ ταγματάρχου Βουρζου καὶ Γρεμινὲ καὶ οὐ λοχαγὸς Βυστάς, εἰσέλθοντες πρὸς τὸν πρέσβηρα τῆς δημοκρατίας, ὅστις συνιδελέγηται μετ' αὐτοῦ περὶ τὰ εἰκοσι ἑπτὰ τῆς ὥρας. Τὴν ἐπισέψιν ἀνέδεικναι ὡρα ἑκτὴ οὐ πρέσβηρος· εἰς τὸν Εὐνοδοχεῖον τῆς Βισταλίας, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγικοῦ Τουρνιὲ καὶ τοῦ ταγματάρχου Βουρζου. Ἡ δευτέρα συνιδελέξις διήρκεσεν ὅσον ἡ πρώτη. Πρὶν ἡ ἀπάλειψις εἰς τὴν ἡλίστιαν, οὐ βασιλεὺς ἐπισκέχθη τὸν ὑπουργὸν τῶν ἀξερικῶν, ὅστις ἀνέδεικτε τὴν ἐπισέψιν ἐν τέταρτον πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ πρέσβηρος.

Περὶ τῆς πρώτης συναντήσεως πρὸς τὸν βασιλέα τῶν Βέλγων
γραφεὶ ἡ Ἐβ. τῶν Δωδετησίων δι' ἐγένετο τυχαίως ἐπὶ τὴν κλί-
μακα τοῦ γενοχείου. Ὁ βασιλεὺς ἀπεκρίνασθε θερμὰ καὶ μετὰ πατρικῆς
αὐτόχρημα ἀγάπης τὴν χαρὰν του καὶ παρακάλεισε τὸν βασιλοπούτα νὰ
ἀσπλάγῃ καὶ τὰ θωμάτα τοῦ, ἐνθα συνδιδάχθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ ἱκανὸν
χρόνον.

Τὴν λαοφάνειαν ἐκείνην τὴν ἐν τῇ γαλλικῇ Λορραίνῃ γημαντοῦ ἐπισκοπῶσαν ὁλοκλήρᾳ ἐκ Μαδαγασκάρης εἰσέρχεται. Κατὰ τὰς γενόμε-
νὰς μέχρι τότε ἀντιμαχίας αἱ γαλλικαὶ φάλαγγες διασκόρπειται ἀπὸ τῆς
πάντοτε ἀκόλουθ τῆς στρατῶν τῶν Μαλγασιῶν καὶ οὐ στρατηγὸς Δυσσὲν ἐ-
ξοκολογεῖ βεβαίως ὅτι μετὰ εἰκοσίων ἡμέρας ἡ πρωτοπορεία του θά
ἵσταται πρὸς τῆς θύρας τῶν πρωτοπόρων. Ἄλλως ὅμως ἡ θράνησις τῆς
ἐκτραπέρας ἐμπάρουσης καὶ πάλιν τὴν ἀποπρῶνται, ἥτις πολὺν δὲ ἄλ-
λοτε, ἔθιος δὲ κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1870, ἀπὲρ θάλαρρα εἰς τοὺς
Γάλλους. Αἱ βοήθητικαὶ ὑπηρεσίαι καὶ μέληται τῆς ἐμπειρίας τῆς ἐ-
λεστοφόρου κακίστα, ἐξελθὲν δ' ἀπὸ ἀνικανότητος καὶ σύγχυσις περὶ
τὴν μεταφορὰν τῶν τροφίμων καὶ τῶν ἀσθενῶν. Ἐκ περισσοῦ ἀνεύθυνον
ἔρριδες μεταξὺ τῶν δύο ὑπουργῶν ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἐπὶ τῶν
ἀποικιῶν, εἰς ὧν ἐξερτήθη συγχρόνως ἡ ἐκτραπέρα, ἡ ἑλλησις δ' ἐν τῇ
γῆτι περὶ τὴν διεσθινὴν ἐξεθελώθη Δυσσὲν δ' ἀνιερατικὴν διακρί-
νησιν. Νῦν λέγεται ὅτι οὐ στρατηγὸς Δυσσὲν, οὐ ἀ ἐνέργειαν ἐξετέθυνον
εἰς σφοδρὰς κατακρίσεις, πρόκειται ν' ἀνακληθῇ, νὰ περμεθῇ δ' οὐ στρα-
τηγὸς Βορνή, τῶς ἐξ ἀρχῆς ὑπέβαλον ἑτερον σχέδιον καὶ ὅστις πρό-
τινος εὖγε μακρὰς ἀκρόασις παρὰ τὸν προδρόμ τῆς δημοκρατίας.
Κατ' ἀξιοπιστίαν πληροφοροῖται, μέχρι τῆς 19ης Αὐγούστου οἱ ὅτι ἀπο-
θνήκει ἐκ πυρῶν καὶ δυσεντερίας 2000 στρατιῶται· ἀλλ' ἔκοιτε αἱ
ὕψαιν περιστάσεις ἐξεδυνάθησαν καὶ σήμερον οἱ νεκροὶ θὰ υπερβαίνου
πινῶν τῶν τριμυλίων. Εἰς τὰ νοσοκομεία εὐρίσκοντο κατὰ τὴν αὐτὴν
ἐποχὴν 4000 ἀσθενεῖς, εἰς ὧν οἱ ἥμιστοι δὲ θὰ ἐξέλθουν πιθανῶς
ζῶντες. Ὑπο λατρικὴν δὲ θεραπεῖαν διετέλουν 6000—7000 ἄνδρες,
εἰς ὧν οἱ πλείστοι δὲν θὰ θεωρηθῶν ἀνίκανοι πρὸς ἐμπέδωτον ὑπερ-
ρασίαν. Ἡ συνολικὴ λοιπὴ ἐκ τῶν διεμνημένων ἀνδρῶν, μεθ' ὧν οὐ στρα-
τηγὸς Δυσσὲν ἐπρόκειτο νὰ κατακτήσῃ τὴν μεγαλύνου, οἱ ὅλοις ὕμεις
δὲν υπερβαίνουσι τοὺς τετρακοσμίους. Ὅτι, δὲ ἴδιως γεννὰ μεμφιμυ-
ρίας ἐν Γαλλίᾳ εἶναι εἰς αἱ ἀπώλειαι αὐταὶ δὲν ἴσαν ἀναπόσπαστοι.
Ἄπο τῶν στρατῶν τῶν ἐχθρῶν (γράφει δὲ ἐν Παριεῖσι ἀναποκρίτης
τῆς «Εἰν. Εὐρημερῶς» τοῦ Μοναχοῦ) διήλθοντες ἐννοουμένων Εὐρωπαϊκῶν
στρατιῶται, καὶ αἱ ἀπώλειαι δὲ κατὰ τὰς πορείας ὑπῆρξαν σχετικῶς
ἀσχηματῆ. Ἄλλ' ὑπάρχει ἐν Μαδαγασκάρῃ παρομοία λέγουσα. Ὁ
σκαπτοὺν τὴν γῆν εὐρίσκει ἐν αὐτῇ τὸν κέρνον του, πράγματι δὲ τὸν ἴδιον
ἐκείνῳ τάρῳ ὀρεῶσαν αἱ χυλιδεῖς τῶν ἐλαστικῶν θανόντων καὶ θνησκόν-
των ἐν Μαδαγασκάρῃ Γάλλων. Ἐπὶ τῇ ἀπολείᾳ αὐτῶν εὐθύνεται
οὐ πρῶτον ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν Μερσίε. Τὸ κλίμα τῆς γῆρος καὶ αἱ
ἐδαφικαὶ περιστάσεις τῶν ἐπαρκῶς γνωστῶ ἐνταῦθα, εὐκόλῳ δ' ἦεν
νὰ ἐκπονήθῃ τοῖς πολεμικῶν σχέδιον, τῇ βοηθείᾳ συνεργητῶν ἐλθόντων.
Ἄλλ' οὐ Μερσίε ἐκώφεσε πρὸς πᾶσαν συμβουλίην. Ἀντὶ νὰ ἐκλέξῃ τὴν
βραχυτάτην ὁδὸν ἐκ τῶν ἀντοκλήων παραλλήλων, ἐμπροσθέν τῆς ἐκ τῶν
δυσμικῶν παραλλήλων προέλαντος, καίτοι ἡ ἀπόστασις ἐκείνη ἦεν τριπλα-
σια, ἡ δὲ ὁδὸς δυσώπτος. Κατὰ τὰς παρακείμενὰς διεσπάρχεναι σφάματα
ἐπὶ σφάματι. Το ἀποκριτικὸν αὖμα, ἀντὶ νὰ τραπῇ, συνοδεύετο
ὅτι 8—10 χιλιάδων ἡμῶν, τὴν γνωστὴν πρὸς τὴν πρωτεύουσαν ὁ-
δὸν, κατεδικασθὲν νὰ ζεύθῃ δὴ γεφυρῶν ποταμῶν, ὅστις ἐρρωθὲν οὐχὶ
βατὸς, καὶ ἐρρωθὲν ἐν μείον ἔλκων ἀμαρτήρην δὲν ἐκτάσους 300 χι-
λιόμετρα. Ἡ δὲσποικία αὐτὴ ἐγένετο ἀμαρτήρην τῆς φθορᾶς 12—15 χι-
λιάδων ἀνδρῶν, γυν' δ' οὐ στρατηγὸς Δυσσὲν ἀναγκάστηκε νὰ πράξῃ θ' ὅτι
ὁρεῖται νὰ πράξῃ ἐξ ἀρχῆς καὶ νὰ χωρήσῃ τὴν Ταναανζανίαν μετὰ
φάλαγγος ἐκ 2500 ἀνδρῶν, καταλείπων ὅπως τοῦ πολὺ του στρατοῦ
καὶ τὸν ἀποσκευόν. Το τόλμημα τούτο θεμελιώσται ἐπὶ τῇ ἀναδρῆθι, ἥν
ἐθεάζαν μέχρι τούδε οἱ Χορζοῖ: ἀλλ' ἐν ἀποτυχῇ, οὐ δυστυχῇ στρα-
τηγὸς δὲ φορεῖθι διχρὴ ἀποδοτικοποιεῖται τράγου τὰς ἀμαρτίας ἄλλων.»
Πρὸς το παρὸν βεβαίως εἶναι μόνον ὅτι ἡ ἐκτραπέρα τῇ ἀπαιτήσῃ ποσῇ
παλοπαλίστα τὸν προπολεμικὸν ὅρον. Ὁ πρόεδρος τῆς ἐπὶ τοῦ προϋπο-
λογισμοῦ ἐπιτροπῆς Λοκουῦ, συνδιαλεγόμενος πρὸς ἕνα τῶν συντακτικῶν
τοῦ «Φιγαρό», εἶπεν· «Οὐδέποτε ἡ θέσις τῆς Γαλλίας ὑπῆρξεν ὁκο-
νομικῶς δευνὴ δυνάμει σήμερον. Τὰ ἐξορὰ αὐτῶντων ἀπώστους, τὰ δὲ
ἐξορὰ ἐλαττωσάν. Ἡ κυβερνήσις τὰς ζήτησιν ἄλλα 60 ἑκατομμύρια
χρήν τῆς Μαδαγασκάρης. Ἄλλα ποῦ θὰ ἐυρίσκον; Ἡ Γαλλία ἀξίει
νὰ ἔχη στρατὸν ὅσον οὐ γερμανικόν, πόλιν ὅσον οὐ ἀγγλικόν, ἀποικιακὸν
κράτος οἷον τοῦ τῆς Ἀγγλίας, σύστημα ἐκπαίδευστος οἷον τοῦ ἀμερικαν-
ικόν καὶ κολλοσιατὰ θρησκεία ἔργα, δὲν εἶναι ὅμως ἀρκούντως πλοῦστα,
ὅπως καταβῇ τὰ ἀντιμωμάτα πάντα τούτων.» Καὶ ἡ «Πρωτὰ» ἐ-
δημοσίευσε συνδιαλέξεις πρὸς βουλευτὰς ἐκπράσαντας δυσθυμίαν ἐπὶ τῇ
ἐκτραπέρα τῆς Μαδαγασκάρης καὶ τῇ οικονομικῇ θέσει. Ἡ «Πρ.» τῶν
Σοφιστῶν ἀνομολογεῖ μετὰ δέους διὰ αἱ ἐσπράξεις τῆς πρώτης ἐ-
ξουμίας ἠλαττωσάν τῶν περυσινῶν κατὰ 53 ἑκατομμύρια, ἡ δὲ κυ-
βερνήσις ἐτοιμάζει νὰ ζήτησιν μεγάλαν συμπληρωματικὰς πιστώσεις

«Ο «Χρόνος» ἐν Ἀθήρῳ περὶ τῆς ἐν Μαρσεύῳ ἐπιθεωρήσεως γρά-
φει: «Οὐχὶ γυναιξὶς, οὐδ' ἀνὴρ ἐπιμελούμενος οὐλολογεῖται συμμετέχον ἐν
Ῥώσῳ υπούργῳ τῶν ἐξωτερικῶν ταῦτ' ἐστι διαβολή. Ἡ παρουσία
τοῦ σημαίνει μερὰ-ἐκμετάλλου ἐπίδοτον τῶν ἀνὰ μέσον Ῥωσῶσι καὶ
Γαλλίᾳ δεσφῶν. Τὸν διπλωματικὸν τύπον, ὅς ἐν ἀνεγέρτῃ ἀκρίβει
ἡ σχέση συνίσταται μόνον εὐφραίνει μεμνημένην. Ἀλλ' ἐν ταῖς πολλύ-
ροις συνδιαλέξεσι Λαβάρου καὶ Χαννὸς διημερήσαντα βεβαίως σκέψαι
ἐπὶ τῶν ἀμέσως ἐνδιαιρουμένων ζητημάτων. Τὰ στρατιωτικά, ἀνὰ πα-
ρήλῳσαν πρὸ τοῦ προεδρικοῦ θεωροῦν, ἐξεστρωμένον, ὡς ὑπέκρινεν ὁ
Φῶρ, εἰκοσιπενταετὴ ἐργασίαν, οὐδαμῶς δὲ τὸ σημαίνει τῆς ἀρετρίας
κατανοεῖται· εἰς ἐν Ἀυφρῶν καὶ οὐδαμῶς τὰ ἀποτελέσματα ἡδύναται
νὰ ἐπιτεθῶντος ἐξ ἴσου προσκοινῶν. Ἀλλ' ἡ πρόβος περὶ τῶν στρα-
τιωτικῶν ὁργάνων, κατὰ μὲν καὶ εὐχάριστα, δὲ ἐξαινεῖται τὰ
πλεονεκτικὰ, ἀνὰ ῥησάμενος ἐπὶ τῇ Γαλλίᾳ τῇ μέρῳ τῶν πο-
λιτικῶν τῆς. Ἡ παρουσία τοῦ Λαβάρου λέγει ἐπὶ τὸν κοῦρον ὅτι ἡ
Γαλλία ἔμεν ἐπὶ τῇ στενῇ πρὸς τὴν Ῥωσίαν σχέσει πηγὴν δυνάμεως
ἀδίστητος, οὐχ ὅτι ἡ ἡ μεγαλοπρεπὴς κατὰ τὸν στρατὸν.
Ἡ παειρία ἀπὸ γένους ἐπὶ τὰ παρελθόντα στρατιωτικὰ νὰ ἐκφρά-
σῃ τὰ ἀλβιτῶν τῶν, ἀλλὰ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν διένεικται ὀξείας
τὸν σκοπὸν τῆς ἐπιδείξεως, ὡς ἐμμετροῦν αἱ ἄνθους ἀδίες ζητηματικαὶ
ὑπὲρ τῆς Ῥωσίας. Ἀλλ' αἱ ἐξαιρετικὰ διαβλήσεις δὲν περιωρίστησαν
ἐξέτος ἐπὶ τῇ Γαλλίᾳ. Βεβαίως τὸν ἱσχυρὸν ἐπανεγερσθῆναι ἡ εἰκοστὴ
παιμὴν ἐπέτειος τῆς ἀνδρῶστος τῆς γερανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἐ-
κεῖθεν τὸν ἅλτων ἡ εἰκοστὴ πᾶμτῃ ἐπέτειος τῆς ἀποκρίσεως τῆς
Ῥώμης ὑπὸ τῇ Ἰταλίᾳ. Ἐξίστος τῶν τριῶν λαῶν δύναται εὐτυχῶς
νὰ ἐκφράξῃ τὰ ἀλβιτῶν τῶν, χωρὶς νὰ θίγῃ τὴν φιλομῆκ τῶν γεί-
νων. Γαλλία καὶ Γερμανία διὰ μόνῃς τῆς ἐκλογῆς τοῦ θεατρῶν τῶν
γυναικῶν κατέστρεψαν δὴ τὴν μεγάλῃ ἐρηκτικῇ μεταβολῇ ἦντις,
ἐπὶ μὲν ἀπὸ τοῦ 1870, καὶ ἐν μέσῳ τῶν πολυμικῶν παρασκευῶν. Ὅ-
ποιαν δὴν καὶ ἀντηνῶν τὰ ἐγίνοντο ἄλλως γυναικῶν παρ' αὐτὰ τὰ
πεισμένων ἀμφοτερόθεντα σὺντορα! Τοῦ Φῶρ ἡ γυνίκα ὑπὲρ τῆς μεμε-
τεγμένως εὐλατικῇ καὶ μετροπολίτῃ. Ἐν Ἀυφρῶν ἀπεδοῖ τῶς
βαθυτέρου νόημα εἰς τὴν ἐρρίαν τοῦ περὶ τῆς διαρκείας τῶν ἐθνικῶν

αβήματα προς περάτωσιν τῆς καταστάσεως ταύτης, καί ἡμεῖς δὲ, ὡς ἀφίλοκερδεις αὐτοῦ σύμβουλοι, καθήκον ἔχομεν νὰ παραστήσωμεν αὐτῷ διὰ πάντος μέσου τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τῆς εκπληρώσεως τῶν διατυπωθέντων βρῶν. Ὑπάρχουσι ὅμως ἑρία, ἀτινα τὸ ἡμέτερον ὑπουργεῖον δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ κίνδυνον πολέμου. Συμπράττομεν μετ' ἄλλων δυνάμεων, ὧν οὐδένα ἔχομεν λόγον νὰ ἀμφισβητήσωμεν τὴν καθόλου εὐθύτητα, ὑπεβάλλομεν δ' εἰς τὸν Σουλτάνον ἀπὸ κοινοῦ σχέδιον, οὗ ἐζητήσαμεν τὴν ρήτην ἀποδοχὴν καὶ τὴν ταχέαν ἐκτέλεσιν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ρωσσίας ἐπιμένουσιν ζητοῦντες τὴν ἀποδοχὴν τοῦ ἀρχικοῦ ἐκείνου σχεδίου Πεισμάτων καὶ τῶν ὅλων θὰ εἰδείκνυν οἱ σύμβουλοι τοῦ Σουλτάνου, φανταζόμενοι ὅτι δύνανται νὰ ματαιώσωσι τὴν ἀναπόφευκτον συναινεσιν εἰς τὰς εὐρωπαϊκάς μεταρρυθμίσεις, ἀντιπροτείνοντες εὐρυσώπως ἰδία σχέδια. Ἐὰν ὅμως αἱ δυνάμεις, αἱ συνταχθεῖσαι πρὸς τὰς ἡμετέρας παραστάσεις ἐνεκεν ἰδίων λόγων ἀκλινοδότησιν ἐκ τοῦ τελευταίου, οὐδαμῶς ἔπειτα διὰ τῆς ἡμετέρας ἐπὶ βρῶν μνημονωμένοι, ἐπὶ κινδυνῷ, ἢ μᾶλλον μετὰ τῆς βεβριόττος ἐνόπλου συγκρούσεως. Εἴθεθα διατεθειμένοι νὰ μὴ καθυστέρησωμεν καὶ τῶν τομηροτάτων· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἑρία, ὧν πέραν οὐδὲ ἀσφαλῆς, οὐδὲ φρόνιμος θὰ ἦτον ἡ μονομερὴς ἐνέργεια. Ὅσῳ οἰκτρὰ καὶ ἀν' ὑποθετῇ ἡ κακοδιοίκησις τῆς Ἀρμενίας, ἐχθροπραξίαι, αἵτινες θὰ ἐσειον τὸ ὅλον οἰκοδόμημα τῶν ὀθωμανικοῦ κράτους καὶ θ' ἀπέλυον τὰς εὐρωπαϊκὰς ἀντιζηλίας περὶ κατοχῆς τῶν συντριμμαμένων, θὰ ἦσαν καὶ ἀσυκρίτῳ τῷ λόγῳ φοβερώτερον. Πρώτως ὅμως θὰ ἦτον σήμερον ἡ συζήτησις τῶν ἀπαιτητέρων τούτων περιπετιών, ἐπιτρέπεται δ' ἑλπίς ὅτι ὁ Σουλτάνος, εὐμοιρῶν καὶ ἀγχινοίας καὶ φιλανθρωπίας, θὰ χρησιμοποίησιν τὴν παρεχομένην αὐτῷ εὐκαιρίαν καὶ θὰ ἐνισχύσῃ τὸν θρόνον του παραχωρῶν τὰς ἐγγυήσεις, ἅς αἱ εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις κρίνουσιν ἀναγκαῖας πρὸς εὐημερίαν τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων του».

Ἐν ἐτέφ' ἄθρ' ὁ γράφει ἡ «Σημαία»· «Καίτοι ἡ διαφορά εἶναι λίαν διαδεδομένη ἀνά μέσον τῶν Τούρκων ὑπαλλήλων, πεπαιδαυμένη δ' ἡ ἀντίστασις τῶν Ὀθωμανῶν κατὰ ριζικῶν καὶ ἐγκαίρων μεταβρῦμεισιν, τὸ τουρκικὸν σύστημα ἔχει πολλὰ τὰ ὑγιή. Ὁ Σουλτάνος προσωπικῶς εἶναι περτωτιμένος καὶ εὐδαίετος, δὲν θά ᾔπ' οὗ δόσκολον θά καταρτισθῇ σῶμα τιμίων καὶ ικανῶν διαχειριστῶν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων ἐκείνων, οὐτίνες φέρουσιν βαρεῖς τὰς ὑφισταμένας κατεργασίαις. Ἐννοοῦμεν τί καθιστᾷ δυσχερὴ τὴν ταχειὴν ἐνδοτικότητα πρὸς τὰς ὑπὸ τῶν τριῶν φίλων δυνάμεις ἐκπρασθεΐας εὐχάς. Ὁ Ἀβδούλ-Χαμίτ εἶναι εὐσεβὴς μοιασμένος, οὐχὶ δ' ἀλόγως ἴσως φρονεῖ δτι θά διέπραττεν ἀδικίαν, παραχωρῶν εἰς τοὺς χριστιανικοὺς ὑπερκότον του θεσμοῦ, ὧν δὲν ἀπαιλοῦσιν οἱ πιστοί. Ὁ ἀρῶν-κατο νὰ προτάξῃ αὐτοῦ τὸν Γλάδστονος τὸ ἀπόφθεγμα «ὅτι πᾶσα ἀνίστησις εἶναι ὕβρις». Ὑπάρχει ὅμως μέσον, ὅπως ἐξέλθῃ τῆς ἀμηχανίας. Ἄς παραχωρήσῃ κατὰ πρῶτον εἰς τὴν Ἀρμενίαν ὅτι καταστήσῃ ἐπ' ἀνάγκης τὸ ἐν Σασσούν ῥέψαν αἷμα καὶ ἐπειτα ἄς ἐπεκτείνῃ εἰς τὰς λοιπὰς ἐπερχίας, ἀνάλογως τῶν περιστάσεων, μεταβρῦμεισις ἀναλόγου. Ἡ ὑπόθεσις τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀσίας ἐπείγει, ἀλλὰ κατ' ἀρχὴν εἶναι κοινὴ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῶν Ἑυρώπης, Σπεύδων ν' ἀποκλίνῃ τὸν ῥυθμὸν τῆς ἀρμενικῆς κακοδοκισίης, ὁ Σουλτάνος θά ἐνίσχυσῃ τὸν ὁρῶν του, τὴν συνέσειν τοῦ δὲ θά ἐπιδείξῃ, μὴ διατάζων ν' ἀποφενῶσιν ἑαυτοῦ πολλοὺς τῶν ἐν τῇ παλαιᾷ συμβούλων. Τὸ ὀθωμανικὸν κράτος περιέει ἐξαιρετικὸν κυβερνητικὸν ὀλίγον, ἄριστα δὲ θά ἐμπροσθεῖτο ἡ ἐν τῇ ὀθωμανικῇ πολιτικῇ αἰσία τροπὴ διὰ τοῦ θράκισμ' τῶν πολιτικῶν, οὐτίνες συνιστοῦσι τὴν ἀμεσον ἀποδοχὴν τῶν ἀγγλικῶν αἰτημάτων, ὡς διατυπώνονται ἐπαινόντως ὑπὸ τοῦ Σαλιβανοῦ.»¹⁾

ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΥ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ.

Ἄν ἐν Σοφίᾳ ἀνταποκριτὴς τῆς «Σημαιάς» κατῳρίσας τέλος, μετὰ πολυμήρους ἐρεύνης, ν' ἀνκαλύψῃ τὸν μέγαν καὶ πολλὸν «ἀρματωλὸν» Σπυροκόσωφον, ἀγκυλωμένον νῦν ἐπὶ βουλγαρικῷ ἐδάφους ἐκ τῶν μόχθων τῆς βραχείας, ἀλλ' ἐνδόξου μακεδονικῆς ἐκστρατείας, καθ' ἣν ἰσχυρίσασθαι οἱ καὶ ἐπιλήθωμεν. «Τὸ ἀπόρητον τῆς ἡμέτερας ἀποτυχίας (εἶπεν ὁ ἀρματωλὸς) εἶναι ἡ ἑλλειψὶς ἐμπιστοσύνης ἀνὰ μέσον τῶν κομιτατῶν καὶ ἡμῶν. Ἐπρόκειτο νὰ ἡγῶμαι τριακοσίων ἀνδρῶν, νὰ ἐφοδιασθῶ διὰ δυνάμιτιδος (!!) καὶ νὰ ἔχω ἐλευθερίαν ἐνεργείας. Ἀλλ'» ἐπειδὴ αἱ πολιτικά μου πεποιθήσεις δὲν εἶναι αἱ τῆς κυβερνήσεως, ἐπέμψθη ἐς Κουστενδὶλ καὶ ἐκείθεν ἡγαγῆσθαι νὰ ἐκστρατεύσω μετὰ 150 μόνον ἀνδρῶν καὶ ἄνευ δυνάμιτιδος. Πρὸς τὴ ἐχρεώζουσιν τὴν δυνάμιτιν; Πρὸς ὑπονομιετικά ἔργα. Ἐν ἁπασα κατελέμβαντο τὸ Μελένικο μετὰ 300 ἀνδρῶν, βά κατηδάφιζα διὰ τῆς δυνάμιτιδος τὰ ἐγγύς κτερία καὶ τρισχίλιοι καὶ ἡ δεκασιχίλιοι στρατιῶται δὲν θὰ με ἐξέβαλλον. Δὲν ἤξευρετε τὶ τόπος εἶναι τὸ Μελένικο; Δύναται νὰ προσβληθῇ μόνον διὰ δένδρσκαπεὺς χαράδρας ἐκτάσεως 4—5 μιλίων. Καὶ διὰ τῶν ὀλίγων ἀνδρῶν, οἵτινες μὴ ἀπέμεινον, βά ἐκυρίεον καὶ θὰ ὑπερῃστίζον τὴν κόμην, ἐάν μὴ ἡττώμην ὑπὸ τῶν βουλγαρικῶν οἱ ὑπῆρχεν ἐγγὺς ἑτέρα συμμορία. Ἐνθ' ἐπεζήτητον τὴν πρὸς αὐτὴν ἑνωσιν, ἀπώλεσα 40 τῶν ἀνδρῶν μόνον, διασκορπισθέντας. Αἱ ἱστορίαι διὸ δὲν ὑπερέκειναι ἐκ τῆς πείνης εἶναι ψευδεῖς. Μεγάλως ἐτάλανεσιν ἡμᾶς μόνον οἱ ἀλγοῦντες πόδες. Οὐδέποτε ἡδυνάμεθα νὰ μείνωμεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν πλείετον τῆς μιᾶς ἡμέρας, ἢ τῆς μιᾶς νυκτός, διότι περιεκυκλοῦμεθα εὐθὺς ὑπὸ τῶν στρατευμάτων. Πάντοτε ἐπιτεθίκεται ἡμεῖς. Οἱ Τούρκοι διεξήχον τὸν πόλεμον οἰνεὶ ἀκόντες καὶ ἠρκοῦντο ἀπαντῶντες εἰς τὸ ἡμέτερον πῦρ. Μίαν ἑσπέρας διῆλθον μεθ' ἐνός μόνον συντρόφου εἰς ἀπόστασιν εἰκοσιν ὀργυῶν ἀπὸ τουρκικοῦ ἀποσταλάματος ἑξ ἀνδρῶν. Ἰσταντο ὅλοι ἐνοπλοί, κρατοῦντες τὰ φυσίγγια εἰς τὰς χεῖράς των, καὶ εἶδον ἡμᾶς παρερχομένους. Ἡκούσαμεν αὐτοὺς λέγοντας «ἐκεῖ περνοῦν οἱ κομητατζίδες», ἀλλὰ δὲν ἐτυροβόλησαν. Καὶ οἱ Τούρκοι χωρικοὶ διεξίχθησαν εὐμενείας. Ἐλέγον διὰ τὰ μεταναστεύσασσι προσερχῶν εἰς Ἀνατολὴν καὶ θ' ἀφήσων εἰς ἡμᾶς τὴν Μακεδονίαν. Ἡγοράζομεν πάντα τὰ χρεώδη, ἐνίοτε μάλιστα εἰς ὑπερόγκους τιμὰς. Ἐὰν δὲν εἴχομεν κεράτια, εἰδομένη ἐνα μεδιτζιὲν διὰ μίαν ὀκτὼν ἀζτου, ἐνὰ μὴ λέγθῃ διὰ ἐκλέψαμεν. Ἀμα ὡς ἐπανήλθα

εἰς Βουλγαρίαν, συνελθόντων καὶ ἔμεινα ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας
ὅπου κράτησεν ἐν τῇ μονῇ τοῦ Πίλου. Ἀρέθην ἔπειτα ἐλεύ-
θερος ν' ἀπέλθω ὅπου ᾔθελα, ἀλλ' οὐχί εἰς Σόριαν. Ἀπε-
κρίθην ὅτι τὴ οἰκογένειά μου ἦτον ἐδῶ καὶ ἐδῶ θ' ἤρχο-
μην. Τὸ κομίσταί μου δὲ ἐδεχθῆν καλλίστα, ἀλλ' οὔτε αὐτοί,
οὔτε ἐγὼ ἐλπίζομεν ὅτι θὰ κατορθώσωμεν πολλὰ ἐφέτος.
Υπάρχουσιν ἐτι 4—5 συμμορίαὶ ἐν Μακεδονίᾳ ὑπὸ τὸν
ὀνόμα καὶ τὸν δεινὰ, ἀλλὰ δὲν θὰ μείνωσιν ἐπὶ πολὺ. Ὁ
σκοπὸς ἡμῶν ἐπέγνευ ἐν μέρει, διότι ἐβιάσμεν τοὺς Τούρ-
κους εἰς μεγάλας δαπάνας, ἀς θ' ἀναγκασθῶσι νὰ παρα-
τίσωσιν εἰς ἡμᾶς. Ἐν σχηματισθῇ κυβέρνησις, διατεπι-
μένη νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἢ τοῦλάχιστον, νὰ μὴ μᾶς ἐμπο-
δίσῃ, δυνάμεθα ταχέως νὰ γίνωμεν κύριοι ἡμισείας δου-
δικῶς πόλεων ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐὰν κωλυθῇ ἡ ἐξ Βουλγα-
ρίας εἰσόδος, θὰ ἐκλιθεῖν τὸ προσεχὲς ἔτος ἄλλον δόον.
Ἡ ἰδέα αὕτη δὲν εἶναι νέα. Πρὸ δέκα ἐτῶν ἐξεπρόνευσα πλε-
ρὸν σχέδιον μετὰ τοῦ Πανίτα, ὅστις με ἡγάγα πρὸς ἀδελ-
φόν. Ἐπρόκειτο νὰ καταρτίσωμεν τεσσαράς συμμορίας καὶ
νὰ ἀπολύσωμεν αὐτάς ἐπὶ ληστείαν (!!!). Ἐν διαστήματι
ἐνὶ ἡμέρᾳ ἔδω ἐτῶν ἂν συνέλεγον μέγα ποσόν, δέκα, εικοσί-
ν, ἴσως τεσσαράκοντα χιλιάδας λιρῶν καὶ ἐπὶ αὐτῶν θὰ ἐξω-
πλίζομεν τοὺς ἡμετέρους πολεμιστάς καὶ θὰ εἰσεβάλλομεν
εἰς Μακεδονίαν. Ἡ παρτίσις τοῦ πρίγκητος Ἀλεξάνδρου
ἐμαρτύεισε τὰ ἡμέτερα σχέδια καὶ ἐγὼ περιήλθον εἰς ἐξοχή
πρὸς τὸν Πανίτα. Ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν τὸ κίνημα περι-
ήλθεν εἰς τὰς τῶν μελῶν τῶν κομισταῶν, ὅτινα δὲν ἔχουσι
τὴν αὐτὴν πείραν. Καθ' ἑλθὴν τὴν πρὸ τοῦ τουρκικοῦ πο-
λέμου περίοδον ἡγοῦμην συμμοριῶν καὶ ἐμαχόμην, γινώ-
σκω δὲ πᾶν στενὸν τοῦ Αἰζμου καὶ τῆς Ροδόπης, ὡς γι-
νώσκεις σὺ τοὺς εἰκοσι δρόμους τῆς Σόριας.»

Ἀμίμητος ἐν τῇ ὅλῃ ἀφηγήσει ἡ ἀφελὴς ὁμολογία
 περὶ οἱ ὀργανισμοὶ τοῦ κινήματος προϋπάρχοντος ν' ἀρπάζωσι
 παρὰ τὸν Μακεδόνον ὡς λησται τὰ χορήματα, δι' ὃν βρα-
 χύτερον θ' ἀπελευθέρουν τὰς ἀρχαίπολιν τὴν Μακεδονίαν.
 Ὅμοια σχέδια ἀνέπτυσε πρὸ εἰκοσαστίας πρὸς τὸν συν-
 τάκτῃν τῆς «Ν. Ἡμέρας» ἔξυπνος ἀρχαίπολιν τοῦ αὐ-
 τοῦ πυρμακτοῦ, ζητῶν συνεισφοράς παρὰ τὸν ἐνταῦθα συ-
 νεισῶν πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Θεσσαλίας. Εἰς πᾶσαν ἀν-
 τίστασιν ἀντάσσει τὸ ναπολεόντειον λόγιον «ὁ πόλεμος
 πρέπει τὸν πόλεμον», ὅτε δι' ὁ συντάκτῃς τῆς «Ν. Ἡμέρας»
 ἐδῆλκυσεν ὅτι λησται δὲν ἐφαίνοντο αὐτῷ κατάλληλοι ὑ-
 πέρμαχαι τῆς ἐλευθερίας ὑποδούλων, ἀπεκρίθη μετ' ἀξιο-
 θαύμαστον ἐτοιμότητος· «καὶ νομίζεις ἴσως τὸ λόγον σου
 διὰ ὁ Καραϊσκάκης ἦτον μεγαλειόπορος»·

Τίνα βελτίωσιν τύχης επέτυχον πρὸς τὸ παρὸν οἱ Μακεδόνες ἐκ τῶν προσπάθειαν τοῦ Σπυριδικώστωφ καὶ τῶν συντροφῶν του μαρτυρεῖ ἡ ἐξῆς αὐθεντικὴ βενιαλὴ ἐκθεσις.

«Τὸ μακεδονικὸν κίνημα ἐγένετο πρὸξενον δεινῶν συμφορῶν εἰς τὰ διαταραχθέντα διαιμερίσματα, οἱ δὲ κάτοικοι διατελούσιν ἐπιχειμεῖνοι εἰς μεγάλας στερήσεις. Ἠναγὰς ὦσθησαν ἀ πόριστα τρόφιμα καὶ εἰς ἔθροισ. καὶ εἰς φόλους, ἐνιαχοῦ δὲ στερούνται καὶ τῶν πρὸς τὸ ζῆν. Τὸ ἐμπόριον καὶ αἱ ἐμποικωνιαὶ κατέστησαν σχεδὸν ἀδύνατα ὡς καὶ τῆς παρουσίας τῶν στρατιωτικῶν, οὐτίνες, δυσπιστοῦντες πρὸς τὸν χριστιανικὸν πληθυσμὸν, κωλύουσι τὰς μετακινήσεις. Ταῦτα καὶ μόνα ἐκέκρθησαν οἱ Μακεδόνες ἐκ τοῦ κινήματος.»

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ἐν Ἀθήναις, 29/10 Αὐγούστου. — Δι' ἄφοροι εἰδήσεις. — Ἡ ἔκβασις τῶν ἐν Πάτραι ἀνακληρωματικῆς ἐκλογῆς πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ ἐξοστρακισθέντος Κ. Καραχάλου ὑπὲρ ἀποδοχῆς. — Ἐνέτυχεν, οὐχὶ ὁ Κ. Ρυκάκης, ὁ ὑπετίθειν ὁ πανήγυρος λογίζμενος. — Γερμανοποπόλους καὶ παρ' οὗ τὰς κάλπας ἐτάχθησαν πάντες ὁ κορονικόι βουλευταὶ, ἀλλ' ὁ Κ. Πύθαραις Ἀντωνόπουλος, ὑποψήφιος καὶ γυναικὴν τοῦ Κ. Κανακάρη. Γενικωτέραι ἔννοια δὲν ἔχει ἡ ὑπηρεσία, ἀλλ' οὐ καὶ ὁ Κ. Ἀντωνόπουλος ἐπαγγέλλεται τὸν ἀεληναιισμόν, ὅς ἐκινεῖ ὁμως τὴν μεταβολήν ὁρηματικῶς ἐπὶ ἅντων ἐν διαστήματι δύο μηνῶν εἰς τὰς ἐν Πάτραι κομματικὰς σχέσεις. Διὰ τοῦ ἐκλογεῖς, οὐ γὰρ καὶ Μάξον ἔργον φαντασθὶ ὑπὲρ τοῦ Γερμανοποπόλου, ἐρανιστὴν ὅσον ὑπὲρ τοῦ Κανακάρη; Διὰ τοῦ πέριτι τρικουλήν Ρυκάκης κατὰ τὴν ὑποψήφιος τοῦ κορονικού; Πάντα ταῦτα οὐδεμὴν ἐπιπέποιον ἡ ἀπορνήν ἀξήγητον, πεποιθὸς δὲ μόνον ἐκ περιστοῦ τοῦ βαυθέρου κρίνεται εἶς, ὅπου τὰ θρημῶτα ἀφίει καὶ φέροι κατὰ βούλησιν ἀπειθαίστους ἐπὶ στατοῦς δημῶν, ὅντων προσδοκίαν τὴν σφύρανα καὶ ἀπερσπαστοὺ κομμεντικῶν ὁρῶντων κατὰ προδιαγεγραμμένον σχέδιον. Εἰς ἐκίστην ἐρώτησιν ἡ Πύθαι τὴς καθολικῆς ὑπηρεσίας δίδει ἀπάντησιν ἐκ διαμέτρου ἐντιθέτων πρὸς τὴν προσηγηθείαν, δημῶντι δ' εἶναι, κυρίως εἰπεῖν, ἐκίστην κυβερνήσις, μόνον ἐρ' ὅσον καταστρέψει τοῦ ἔργου τὴν προκατάχθην. Αἱ ὁμως οἱ κομματικαὶ ἀνεγνοῖαι καὶ ὑποδόλαισις παντοειρώτων τῶν κατὰστασιν ταυτῶν, ἧς εἶναι συγχρόνως καὶ ἔργαται, καὶ θύματα αἱ ἧτης, φειδωρὰ τὰ θρημῶτα, κατακινεῖ καὶ αὐτοῦς μοιρωτοῖς ἐκείσιν. Προχέει τὴν συνῆθην, κατὰ τὸ Ἀστυν, χαρακτηριστικῶν ἐπειδήσιν. Ὁ Κ. Δεληγιάννης, ἐξερχόμενος μετὰ πολλῶν ἑρῶσαι κακοποκος καὶ καθύβρις ἐκ τοῦ γραφεῖου τοῦ, ἐκκυκλώθῃ ὑπὸ δικαστοῦν εἶποι ποθεῖσθαι πλῆθυνσιν τῶν διαδρόμων καὶ φραγμάτων τὴν διάνοιαν. Ἐπὶ τοῦ θεάματι τούτῳ ὁ γέρονς καταλήρηθ' ὑπὸ ἀναγκαστικῆς ἐρῶσαι. Ὁ Ἀρράστει μὲν νὰ περῶσι! Ὅλοι ἀπὸ τοῦ θρημῶτον θέτε νὰ ῥήσται! Πηγαίνετε νὰ ἐρῶσαιθῃτε! Ἡ ἀποστρέφῃ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἑμαρτοῖς ἐνδιαιρέσιν τοῦ ὑπὲρ τῶν ἱρώτων τοῦ λαοῦ, καὶ ὅν γινώσκεται ἡ ἐπιβόρην τῶν κηρήνων. Ἀλλὰ τίς πταίει εἰς τὴν καταστάσιν ταυτῇ καὶ τίς ἀξέσθεται καὶ ἐμεγαλυνε τὴν θεοσηρίαν; Ἐν, ὅτε πρῶτον ἐγένετο πρωθυπουργός, ἀπεβέβη καὶ συνεψηφίσαν τὸν περὶ πόσων τῶν τοῦ Κ. Τρικουπῆ, ἔστω καὶ πλημμελεῖαι, ἔστω καὶ ὑστατημέναις ἐνίτοι τῶς ἀναίσεως, θὰ εἶεν ᾗτ' καθιερωθῇ ἡ μοινητὴ καὶ ἀλληλοψυχία τῶν δημοσίων υπηρεσιῶν καὶ οἱ κηρήνης θὰ εἶναι ἀναγκασθῇ ἐν τῇ πείνῃ νὰ τραποῖσιν εἰς ἱστορικῶν ἐπαυτομματα. Δὲν ὑπάρχει κἄν καὶ δικαιολογία εἰς οὗτω δὲ περήνην ἐπαυτομματα. Δὲν ἀνυμῶνται, διότι, καὶ τῶν τρεῖς τοῦ ἐκλογικῶς ὁρημῶτος γνήγηγεν ὡς ἀντικατασκευάσιμος ἐναντίον τῶν προσπαθειῶν ὑπαλλήλων γινώσκουσις ὑπὸ τοῦ ἀντιπλοῦ τοῦ, ἐνῶ τῶν αὐταντίων, ἐάν ποτε διεξάγῃ ἐκλογὰς ὡς κυβερνητικῆς, ἀπορὶ πληρώσῃ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν φιλοπονωτῶν, θὰ ἐννοήσῃ καὶ ἔξ ἱλάς πεῖρας εἰς ἡ ὑποστήριξις φαρμακτικῆς ἐνεργειῶντων ὁρημῶν δὲν εἶναι ἐφελθὸν ἐπιτυχίας. Οὐδεμὴ ἀμυρῶντα εἰς καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπὸ Τρικουπῆ διορισθέντες ὑπαλλήλοι, ἀπορὶ εἰς ἀπλήλῶσαντο τοῦ κινδύνου τῆς παύσεως καὶ ἔβλεπον ἡρῶσαιμένον ὁρῶν ἐκῶντων καὶ τῶν τέκνων τῶν, θὰ ἔπαυον εἶναι υπηρέται φρακὰς καὶ θὰ καθίσταντο λειτουργοὶ τοῦ κράτους, ἐν ὧς πάσαις ταῖς πολιτικῶν καὶ ἡρώτων. Ἀναπεσέας θλας τὰς πόλεις εἰς τὸ ὅς οὐ φέρονται, ὁ Κ. Δεληγιάννης ἐν καὶ μόνον καθύβρισεν, εἰς πολιορκεῖται πολιτικῶν ἐν τῷ γραφεῖου τοῦ ὑπὸ τῶν θεοσηρίων καὶ εἰς τὰ νὰ ἀπορῶσθαι ἐν, δυσχερεστὴ δέκα. — Πρόκειται ν' ἀγροσθῇ ἀντὶ δέκα ἡλῶντων ἡρώτων ὑπὸ τῆς Πύλης ἡ οἰκία τοῦ Κ. Περιολέως Ἀργυροποπόλου, ὅπως χρησιμεύῃ ὡς τουρκικῆς πρεσβείας. — Συνεκροτήθη συνελεύσις τοῦ διωδικεμελῶς συμβουλίου τῶν Ὀχμητικῶν ἀγῶντων ὑπὸ πρεσβερίαν τοῦ διαδόχου, παραιτημένον καὶ τῶν βασιλευσίων Γεωργίου καὶ Νικόλαου, ἀπερσπῶσθι δὲ καὶ αὐτῇ ἡ ἱερὸς διαρκὸς κατὰμματος τῆς εἰς σκοπὸν βολῆς. Ἡ ἐπιμέλεια ἀνέθεσι εἰς τὸν βασιλεῖα Νικόλαον, διεσέθη δὲ ποσὸν ἔξ 150 χιλιάδων δραχμῶν. Εἰς Φιλαρμονικῇ Ἐταιρίαν ἐβέβησαν διχοκλίσι δραχμῶν, ὅπως παραστήσῃ τὸν ἐκτέλεσιν τοῦ ὁληματικῶ ἡμῶν, ἐν θὰ συνθεσθῇ ὁ Σαμῶντις, ἰσον δὲ ποσὸν ὠρίσθη, ὅπως χαρηγῇ ἐν Παρισίῳ τοῦ διπλωματικῶ καὶ πρὸ σχεδιασθῇ ὑπὸ τοῦ ἐν Μοναχῷ ὁμοεθνοῦς καλλιτέχνου Κίχην. Κ. Φιλήμων ἀνεκοίνωσι τὰ κατὰ τὰ ἀναμνηστικὰ γραμματόσημα, ὅν προσδοκᾷ σπουδαῖα πρῶτος. — Ἀληθῆς γελοιοποιήσις τοῦ ἐκλογικῶ κηρήματος ὑπὲρ τοῦ συλλληγῆσθαι ὅσον συνεκροτήθη τὴν ἰακῶν ἐν τῇ κατεστῇ τοῦ Συντάγματος. Ὡς ῥήτωρ παρῶσι ὁ Ἀτάσιος Ρεννιδιός, γνωστὸς ἀγῶστης, ὥν ἀπὸ τριάντων ἐτῶν ἀνευ ἡμετέραις ἑρῶσαις, ἐπιδράσας ἐπὶ ἑτῇ μυσθῶν ὡς κυβερνητικῇ τοῦ Πατρισταίου, ἐνθα οὐδέποτε ἐβλάβε, ἀναλαβὼν νὰ ἐκώσθῃ ἐπὶ μισθῶν ἀλγῶν συγκαταρῇ, ὡς πιδῶναι ὅσον ἀνεγνώσων, ἔν δὲ παρομῖα «ἐκ κατὰς κοράκων ἐξελαιόμενα κρῆν' ἡλῶσθαι καὶ πάλιν, διότι ἡ θύβην φηγορία ἀνθρώπων, μὴδὲν ἀερόμῶν, μὴδὲ τὸ πακρινῶν τὸ ὄνομα, ἐν ἄλλῳ τῶν, ἡ ἀσκῶντων ὠρεολογίῳ κατὰ δύο ἐκ τῶν εὐεργετήτων ἡμῶν». Ὡς ἀποπῶδους ἐχθρὸς τῆς Ἑλλάδος παρῶσθην ὁ ἀκαταστάτος ἀγῶστης τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὴν Ρωσίαν, μὴ φροντιστὰς πιδῶν οὐδέποτε νὰ μῶσθῃ ἐν ἡνὲν τοῦ πρωτοκλήτου τοῦ Λονδίνου, ἀνευ συνήθης τῆς Ἀδριανουπόλεως, ἀνευ τῆς ναυμαχίας τοῦ Ναυαρίνου θὰ ὑπῆρχε σήμερον βασιλεὺς Ἀλβανικῶν, οὐδὲ θὰ ἐπετρέπετο εἰς τὸν νὰ ἀσχημονεῖ ἀμωμῶντι ἐν μέσῳ ταῖς Ἀθήναις. Ὡς σκοπὸς τῶν ἀκαταστάτων ὠρεῶν ἀνεγῶσθι ἰδίως ὁ Γλάδστον. Ὁ πρωτοστὸς τῶν πιδῶν τῆς Ἐπικτηρίων καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὁ πιδῶς δὲ, ἐξήρτητο ἐξ ἡνὲν, ὅπως πεισθῇ τὴν Γαλλίαν νὰ συμπαρῇ καὶ τῶν ἀπελευθερώσεων Ἑπείρου, ὁ ἐκῆσι τὴν δημοτικότητά τῶν, ὅπως ἀποσφῶσθῃ τὴν ἐπὶ ἡλῶντων ὠρεῶν, καὶ καὶ πρὸ τριετίας ἐπὶ παρασῶν πιδῶν ἡνῶν τὴν πρὸς ἀπορνήν τῆς χρεωκοπίας, ἐκινῶσθι — ὡς τὰ ἀναιδέας! —

ὡρ αἰσχιστος τῶν ἡμισηλλήνων, προεστὴν δὲ τὸ περίε πλῆθος τῶν ἀσέων να κατασυμφῆναι τὸ γὰρματόν. ἔταν βὰ στήνῃ ἐν τῇ Ζαπέττει. Ῥοστήν ἀλὴνθὴς περποτεί εἰς τὴν ἀθηνάϊκην νομικὴν δὲ ἐπεστὴν νάποτομωθῆναι τοιαῦτα μωραὶ καὶ ἀμαθεῖς βῆρησημαί, χωρὶς να ἐξά- κωνον αὐτομάτω· κατὰ τῆς κεφαλῇ καὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ πῖλου τοῦ ἐκ- στήκοντος θατὰ τὰ σερποτήνα καὶ ἅλ λεμνίνα τῆς πρωτεύουσας. Ἡ ἐι- αλῶσις κατέλθεν εἰς ἀπερτεὶ τηλεγρήραμακ πρὸς τὸ βασιλεῖ, ὅπερ τὸ γρηραστέρν, καλῶς νοῦν, ἰορήνθ να διαβήσθ. Ἐξέλεβθ δὲ ἅλ βας καὶ ἐπιτορπὴ, ὅπως ἐνεργήτῃ ὄρην περὶ Μακεδονίαν. Ἀλλ' ὁ Κανάρης Κανάσης, ἀναγορῶν ἐπὶ πόδεσθ τῆς ἐπιτορπῆς, ἰορήνθ ὀρ- μωκ οἰαζήντοσθε συμπατογῇ καὶ ἐβῆλυσεν τὸ ἀποδοκιμαζεῖ· τὰ λε- γήσθ. Οἰκῶν ἐντοῖσται καὶ τὸ αὐτὸ βὰ πρῆξθ καὶ σερβόμεν' ἐκόντν πορπὴ. Καὶ ὀλιγώτερον γελῶτα καὶ περὶσσοτέρν ἀξίωσιμα ἐν ἡνὰ τὰ μαζήχοντα εἰς τὰ μακεδονικὸν συλλυλλήτηρίον πρῶτοτα, ἐνεοργεῖα περὶ μὲλῶν ἔθνικων ἡγρημάων δὲν πρεῖται να ὑπεεαζῶνται ὅτα δὲ νενούν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς κυβερνήσεως, ἐρ' ὅσον ἡ κυβερνήσις δὲν ποτὶ ὀλιγώροσθα τὸ ἱερωτάμν αὐτῆς καθήκοντα. — Κατὰ τὰς ἐν Μυθίαις ἐνεοργόμενας ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἑταίριας ἀνασκαφῆς, ἐκπολυν, ἐντοσ θυβῶσ, δὲν χαλκὰ κάτοπτρα, δὲν χαλκὰ ξίφη, ἐπτά χρυσεῖα ἀσπίδα, ὀγλήματωσ ἀπλῶν κρῖνων καὶ δωδεκά ἅλῳ μὲν σερν- ῶν, ὀγλήματωσ ἡγέρους μικρὰς παραστάσι. — Οἱ ἐντοῖσθα δημοστὶ ὀγέρη, ἀπαρτάων να κατρίτωσι σῦνδεσθ τὸν πόπολ, ἰβῶσ ὅπως δὲσῶνται πορπῶντοσθ τῶν ξένους δημοστορῶν, οἰνεας δὲ κατέλ- λοντα εἰς Ἀθήνας χάριν τῶν εἰσθῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων.

ΑΥΣΤΡΟΥΓΓΑΡΙΑ.

Ὡς και ἄλλοτε ἐξ ὁμοίας ἀπορρήτης, πολλὰ ἔχοντες ἐλάρουμεν και πάλιν ὑπερήματα, διατρίβας, ποιήματα κατὰ τὸν βουληγόμενον ἀξιώσαμεν τὴν Μεκονόβην, ἄλλα τῆς δημοστεύσεως αὐτῶν ἀναγκαζόμεθα ἐν ἀπογόμεναι, πιστοὶ ἐξ ἡ ἀνεκείνου διευπωσόμεθα ἀρχῇ, τὴν δὲ εἶναι ταῦτα τὰ ὅσα, διὰ τὸ ἐν ἡ ἀννησόμεθα καὶ κατορθωτῇ ἐν ἀποκορῇ ἀλλοφύλων ἐπιβόας και να καταλάβῃ τὴν προήκοουσαν ἐν Ἀνατολῇ θείην. Πρώτος προσος εὐδοκίαν ἔχοντας εἶναι ἡ συνητ, τὴν δὲ μέλλον τὸ ἔθνος ἔξαρται ἀκριβὸς ἐκ τούτου, ἐὰν δὲ κατορθώσωμεν να μεταβλήσωμεν γὰρ αὐτοὺς ἀπὸ τεττῆν ἐξ ἡ μὲν καὶ ὅπου ἐν στιγμή θηέλῃς πάντες ρωμαιοὶ και καὶ οὐδὲς ὄρα, ἐπὶ πάντες ἀξίους να διατάσσουσ και καὶ οὐδὲς ὑποκατοί, τὸ ναυαγίον εἶναι ἐκ τὸ προτέρου βεβαίον. Ὡς ἡμεῖς ἀρεσκόμεθα ἀναπαλαμφόσους τὰ διδάγματα τῆς, και πάλιν οἷς ἡ πύλ διὰ γένοντος διεσῆχθη ἐπὶ αὐτὸ αὐτοὺ ἔδωρος προ τῶν και ἔκωσαν ἀλάνη. Διὰ τὸς δὲ Μεκονὺν κατῆγε τὸν ἀσυντακτὸν ἑλληνικὸν πολιτικόν. Ἐν Ἀθήναις ὑπῆρχεν ἀσυντακτὸν τὸ λόγιον μετῶν ἡμερῶς και καὶ οἷς και εὐνοητικῶτα. Ἄλλο ἐν Πέλλα ὑπῆρχεν τῶν ἰσχυρῶν ἐξουσία και ἐν αὐτῇ θηέλῃς ἐπιβαλλόμεναι ἐξ πειθαρχοῦν στρατοὺ και λαὸν ρωμικοὺν καὶ ἡθικῶς ἐρωστων. Ἀς κατῆχομεν τὰς νέας Ἀθήνας ἀπὸ Πέλλαν, ἐὰν δὲ ὠλεσμεν να ὑπάρξῃ διάφορος ἡ ἑκράσις τὸ πρὸς ἀπορροια γένῃ ἀγῶνος!

[illegible]

Τὰ ἡμετέριον «Fremdenblatt», ὡς περ συνήθως δὲν δημοσιεύει
καὶ τὰς ἀλλοτρίων τοιαύτης φύσεως, ἀγγέλους, ἐν εἰδῇ τηλεγρα-
φικῆς. Κανονιστικῶς ὡστόσο, τὰ εἴρη: «Ἦν παρὰ τοὺς ἐξο-
χιστὸν τῆς Σόριας πρόσωπον συνεκάλειεν εἰς τὸν οἶκόν του ἕ-
να οἰκονομικῶς ὀρεγτὴ αὐλικὸς καὶ τινὰς παδαὺς τοῦ Κα-
βαίρου, ὅτι δὲ αὐλικὸς διηγήθηται, ὅτι ἄρα ἐξεμύλιαν, ἥτις θῶμας
ἐπείρηθη, ὅτι δὲ πρὶν ἐκτὸς Φερδινάνδου προέβλετο ν' ἀναγορεύθῃ ἐν-
τὴ 2/4 Αὐγούστου, ἐπειτα τῆς ἀναρρήσεώς του εἰς τὸν ὄρθον,
ἄρα ἐν βασιλικῇ τῇ Βουλγαρίας. Οἱ ὡς ὡστόσο, εἰς οὗς ἀνεκεί-
νῃ ἡ εἰρήνη ὑπὸ τὸν παδαὺν τοῦ Κραβελέου, κατεπαύθη ἄρ-
κω, ὡρῶνται δὲ νὰ περὶ τὴν πλῆλυν, εἰς ᾧ τινὰ ἐν Κωνσταντινῇ
ἐκὼς ἡ ῥωστικὴ πρεσβεία. Το αὐτὸ ἐπὶ τῆς συνεκρομένη ἐν τῷ οἴκῳ
Ζαγκου σοβουλίου, ἀρκεῖται πρὶν τὰς τρεῖς ὥρας, ἡ ἰδέα ὅμως
ἐκδόσεως διακυβερνητικῶς καὶ οὐδὲν ὡς πρὸς πρὸς ἀποφαστικῶς δὲν ἐνε-
ργ. Ἀπερὶ τούτου νὰ περιμῶνται τὰ πράγματα. Ἐκ πρώτης ὥρας τὸ
ἡμετέριον ἀπέστηται. Καὶ τινες ὅμως τὸν ἀνταῦθα πολιτικόν,
Βουλγαρίαν, κρούουσι καὶ ἔχουσιν συνάντην προσοχῇ. Πολλὰς ἀν-
τιπρὸς τὸν τακτικῶν ἡμερῶν τὰ εἴρη: ἡ εἴρη εἰρήνη, ἀπορρέουσα
ἡ ἡμετέρις, ἥτις ἡ ἀποστολὴ καὶ ὑπεράνω πάσης ἀμειψιότητος. Ἡ
ἡμετέρις ῥωστικὴ διηλικὸς ἐγένετο ἀνταῦθα ἡ ἡμετέρις τῇ ἐπαύριον τῇ
πρὸς τὴν πρεσβείαν. Ἄλλοι οὐτοὶ ὑπονοῦν ἐγινώσκον αὐτὴν ἀπὸ τῆς
πρεσβείας, μικρὸν δὲ, πρὶν ἢ μῶναι αὐτὴν, εἶχον ἐκπέμψαι εἰς τὸ
ἡμετέριον, ἐκτελούμεν ἀπορίαν παραγενόμενον ὑπονοῦν τοὺς οὐαὺς
πρὶν τῇ
δοτικῇ
προεκ-
δοτικῇ
πρὸς ἡ
ἐπόμε-
ισαυτῇ

λίαν, ἀντύπους Ἐγκυκλίου πρὸς τοὺς νομάρχας, δι' ὧν ἡ Σοφράνεια
 προσκαλεῖτο εἰς ἑκτακτον Σύνοδον. Ὅτε ἐγνώσθη ἡ θέλησις, τοῦ ὁ-
 ποῦμένου ἀπέστειλε τὰ Ἐγκυκλίαια τοῖς ταχυροῦμοις. Ἡ Σοφράνεια
 προέβητο καὶ ψήφισεν τὴν ἐκ νέου μεταβολὴν τοῦ ἀφροῦ τοῦ Συντάξι-
 μτος περὶ τῆς θρησκείας τοῦ διαδοχῶ. Τοῦτο ἀποδεικνύει διὰ αἱ ἐκ
 Ῥωσίας ἐκθέσεις τῆς προέβας παρίστανται τὴν συνδιαλλαγήν
 ὑπὸ δρους, δι' ἧς παρεκκαλεῖτο ἡ πλειοψηφία, πῶς δ' ἔβηται καὶ τὴν ἐκ
 τῆς δηλώσεως ἀπατέλειαν. Βεβαιότητα δι' ἡ Σοφράνεια θὰ ἐπαυδαί-
 νετο καὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐκ νέου ἐκλογῆς τοῦ ἡγεμόνου, εἰς, συμ-
 βουλήν τῆς προέβας, τὴν ἐπαινῶν τοὺς ἀνέβελλας, περιμέναν τὴν ἐτυ-
 μηγορίαν αὐτῆς. Ἐάν κατ' ἀρχὴν ἀπερασπίζετο ἡ ἐκ νέου ἐκλογή, ὁ
 πρίγκιψ θὰ παρητήετο, θὰ προσεκαλεῖτο ἡ ἐκ μεγάλῃ ἐθνικοσυλλείσεως,
 ἧς καὶ ἐξέλεγον αὐτὸν ἐκ νέου. Ἀλλ' ἡ ἀπροσδοκίτος δημοκρατικαὶς
 δηλώσεως διεσκέδασε πάντα ταῦτα τὰ σπένδα.

Περὶ τὸν κατ' ἰδίαν ἀνακρινώμενον τοῦ μητροπολίτου Κλήμεντος πρὸς τὸν πρίγκηπα τῆς ἀθωνικῆς νύμφης περίεχαι καὶ πάλιν τοῖς ἀρεθμοδωλείταις γράφει· «Ὁ μητροπολίτης ἀπεκόμισεν ἐκ Πετρούπολεως τὴν ἐντύπωσιν διττὴ ἡ ἀναγνώρισις τοῦ πρίγκηπος Φερδινάνδου ὑπὸ τῆς Ρωσικῆς εἶναι δυνατόν, καὶ ἐπὶ τῷ ὄρει να καταστῆ Βουλγαρος. Ὁ βρος οὗτος συνεπείρεται πολλὰ καὶ σιγῶν. Πρῶτον πρέπει να εἶται ἐν ἰσχυρῷ τοῦ Σιγίγχα τοῦ Τσάρου, διττὴ ἀφ' ἧς βαπτισμῶν, ἐνταῦθα αὐτοὺς τοῦ πρίγκηπος, ἀλλὰ τοῦλάχιστον τοῦ διαδόχου, κατὰ τὰ ὅργανα τῶν ὁμοδόξων. Δεύτερον δὲ πρίγκηπος ὀρεῖται να καταστῇ ἀνεύθυνος συνταγματικός ἡγεμῶν, ἢ ἐπαρχμῶν ἐπὶ λαὸν πολυτῆν, ἀλλὰ συμμορφώμενος καὶ ἐν τῇ ἑσπερικῇ καὶ ἐν τῇ ἑσπερικῇ πολιτικῇ πρὸς τὴν εὐχὴς τοῦ λαοῦ τοῦ. Αἱ Βουλαι πρέπει να ἐκλογίσανται ἐλευθέρως, να καταρτίσωνται δ' ὑπουργεῖα κοινολογικεῖται. Τρίτον, ἡ Σερβία, συναινέσει τοῦ πρίγκηπου, πρέπει να παρακαλέσῃ τὸν Τσάρου να ἐπέμψῃ διπλωματικὸν ἀντιπρόσωπον εἰς Σέρβαν, ὅπως ἀνανεωθῶσι κανονικαὶ διπλωματικαὶ σχέσεις. Ὁ μητροπολίτης πέπεισεν διττὴ ἡ Ρωσία να ἀδείῃ να ἀναμνηθῇ εἰς τὰ ἑσπερικά πράγματα τῆς Βουλγαρίας, να ἐκπέμψῃ διαβαλλήλους ἡ ἀξιοματικῶς, ἢ να ἀνεστῇ ἄλλως τὴν ἀνεαρετρίαν τῆς χώρας. Ἀπίετι ὁμως να ἐπεδράσῃ τῇ ἑσπερικῇ πολιτικῇ τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τῇ ἑσπερικῇ πολιτικῇ τῆς Ρωσίας, οὗτω δὲ καὶ μόνον εἶναι δυνατόν, κατὰ τὴν γνῶμιν τῶν ρωσοστροφῶν, ν' ἀναστῇ ἡ μεγάλῃ Βουλγαρία τοῦ Αἰ. Σεσένου, περιλαμβάνουσα τὴν Μακεδονίαν, τὴν Ἀδριανουπόλιν, τὴν Τούλταν, το Πόρτο, τὴν Νύσαν καὶ τὰ Ἀλβανίαν. Πληρῶν τῶν ὁρῶς τοῦτους, δὲ πρίγκηπος θ' ἀποδείξῃ τὸ ἐγένετο «Βουλγαρος» καὶ ἦν ἐννοίαν ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ἡ Ρωσία. Ὁ ρωσοστροφος πιστεύουσι διττὴ ὁ πρίγκηπος θ' ἀποδείξῃ τοὺς βρος. Ἄλλοι ὁμως προνοῦσι διττὴ ὁ μητροπολίτης Κλήμης οὐδέποτε ἔλαβεν ἐννοίαν παρὰ τῆς ρωσικῆς κυβερνήσεως καὶ γαντάειν ἁπλῶς διττὴ ἔλαβε τοῦλάχιστον.

Ὁ θεὸς καὶ ἡ δοῦσισσα τῆς Πάρμας ἡμετέραν ἔχουσιν τὴν αὐθεν-
τικότητα τοῦ γράμματος τῆς διοικήσεως τῆς Βραγαντίας, ὅπως ἐδημοσι-
εύθη ἐν τῷ «Ἐρ. τῆς Μαγοντίας» καὶ ἔκρινεν διὰ πρίγκηψ Φερδινάνδος
καὶ αὐτὸς τοῦ θά προτίμωι να θυσιάσωι τὸν θρόνον καὶ αὐτὴν τὴν
ζωὴν μάλλον, ἢ να ἐκθρέψωι τὸν υἱὸν των ἐν τῷ σχισματισμῷ. Τὸ
βιαιότατον φέλλον βεβαίον ἐστὶ συγγενεῖς τοῦ ἡγεμονικοῦ ζεύγους ὁ-
μοίας ἀναμνησκόντων εἰς τὰς εὐσεβεῖς ὑποδείξεις τῆς Βουλγαρίας.
Ἄλλῃ ἡ «Ἐρ. τῆς Μαγοντίας» ἐπιμένει ἰσχυρομένη ἐν τῷ γράμματι
τὴν γνησιότητα.

Εἰς τὰ εὐρωπαϊκά φύλλα ἐδημοσιεύθη τηλεγράφημα ἐξ Ἀθηνῶν λέγον· «Ο βασιλεὺς Γεώργιος εἶπε περὶ τῶν διατυπωσάντων τὴν υποψήφιστον τοιοῦτον εἰς τὸν βουλγαρικὸν θρόνον δὲ ἔκαμαν τὸ λογάρισμον αὐτοῦ τοῦ ξενόδοτου». Εἰκάζομεν ἐπὶ πρόκειται περὶ ἀδελποῦ τουρά-
του, ἐξ ἐκείνων, ἀγνώστου ἀναγραφάμενου ἐν ταῖς στήλαις ἀθηναϊκῶν ἡμερησίων, διαβιζόντος ἐπειτα καὶ διὰ τοῦ τηλεγράφου, εἶναι δ' ἀδύνατον νὰ παραδεχόμεθα ἐπὶ βασιλικῆς, οὐ ἀπαγγέλλεται ἐν γένει ἡ ἐπιμέ-
λειστην ἀγωγῇ, ὅμως ἐπανάγκας νὰ ἐξηγητῇ τὰς προθέσεις τοῦ
περὶ τῆς ἀποτυχῆς ἢ ἀπορήψεως ξένου στελέματος μετὰ τοιαύτης σπου-
δῆς καὶ διὰ τοιαύτης φράσεως. Αἱ σχέσεις τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ
τοῦ βουλγαρισμοῦ δὲν εἶναι θέματα, ἐπὶ οὗ ἐπιτρέπεται τις ν' ἀποφαντικῶς
ἐπὶ τῆς μεταπτώσεως γαλλικοῦ παροικίου, ἐκ τῆς φίλης δ' ἡ ἐχθρικής
αὐτῶν διατάξεως, ἐξαρκέται τὸ μέλλον τῆς βαλκανικῆς χερσονήσου
καὶ ἡ ευδαίμων γενεὴν. Πράγματι οὐδεὶς προσέρρεε τὸν βουλγαρικὸν
στεῖμα εἰς τὴν αὐτοῦ Ψυχολογία, ἀνταποτασσόμενη δ' ἐμμερίει τῆς
Σόριας ἀνέρεαν ἀπλοῶς τὸν Ἑλληνα βασιλευσσοῦσα ὡς κατάλληλον υπο-
ψήφιον, ἐν περιπτώσει παρατηρήσει τοῦ πρίγκηπος Φερδινάνδου. Ὅπως
ὀφείποτε τὸ φιλοπόνημα δὲν ἤϊζε τὴν σκανὴν ταύτην καὶ περιφερωνικήν
ἀπόκρισιν. Ἐὰν τυχὸν ἡ υποψηφιστὴν προτεθείασαι σοβαρώτερων χα-
ρακτητρᾷ (ἐννοῦνται δ' οἰκογενεὶ οἱ λόγοι, ὃν ἕνεκεν τοῦτο εἶναι ἀπολύτως
ἀδύνατον) δ' ἀρχηγὸς τοῦ βασιλικοῦ τῆς Ἑλλάδος οἴκου, ἀρὸς ἀνάθεμιν
καλοῦς διὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς δυναστείας, ἀπὸ συνανοστοῦ
πρὸς τοὺς υπεύθυνους αὐτοῦ συμβούλους καὶ τὰς συγγενεῖς αὐτᾶς, θὰ
ἐφαίνετο ὅτι ὥριται νὰ πράξῃ κατὰ τὸν προσήκοντα τρόπον. Τὸ βουλ-
γαρικὸν στέμμα προσνήγει ἄλλοτε, αὐτοῖς δὲ ἄρθρου ἡμερησίου, ἀλλὰ
τὸ ἔσθλην τὴν ὑποψηφίσαντες τὸν σκοπὸν τοῦ περισπούδαστου, θεωρούσης
τὴν πρίγκηπα Βαλδεδάρου. Η πολιτικὴ ἐπέβαλεν αὐτῶν νὰ το ἀποαρτίω-
σαι δὲ τὸ ἀπέκρινον, ἀλλ' ἡ ἀπόφασίς τοῦ ἐξηγητῆτός ὡς δεῖται καὶ τοῦ
ἐδει. Θὰ ἦν τοῦ λυτροῦ, ἐὰν ἡ περὶ τοῦσδήποτε ἀπορρέασι καὶ τοῦ κοι-
νωμένου laisser aller, ὅπερ διακρίνει στοιχεῖα τινα ἐν Ἀθήναις, εἰσε-
λάζοντα καὶ μέγοι τῆς αὐτῆς.

GERMANIA.

Κατὰ τὴν «Εφ. τοῦ Φραγκοπορτίου», τὸ εἰδικὸν κομμάτων τῶν μετόμων τοῦ δανείου τῶν μοναστηλίων διακηρύχθη πρὸς τὴν ἑλληνικὴν κυβερνήσιν κατὰ τὰς νεωτεριστικὰς αἰτίας εἰσφεύγει πρᾶστας νόμους εἰς τὴν πᾶλιν τῆς Ναξίας συμβουλίας, ἵνα μὴ τυχόν ὑποῦστος ἱερμῶν τιμᾶ ὁ μέτοχον. Δυνάμει τοῦ 9 άρθρου τῆς συμβάσεως, οἱ ἀμειψόμενοι τῆς ἀμρίδου ὑπεχόμενοι διαρκῶς νὰ καταβάλλωσι τὸ τέμμημα τῆς ἀμεταλλεύσεως ἀπὸ εὐθείας εἰς τὰς ταμείας τῆς Ἑκταίρας τῶν μοναστηλίων. Διὰ τῆς διακηρύξεως αὐτοῦ λοιπὸν τοῖς κομμάτιν, ὅπως καὶ ἐν τῇ μέλλουσι τοῖ ἐκ τῆς παλαιοῦς τῆς ἀμρίδου καθάρων προῖων καταβλήσονται εἰς τὴν Ἑκταίραν διὰ λογαριασμοῦ τοῦ δανείου τῶν μοναστηλίων. Ἡ διακηρύξις ἀνεκονώθη καὶ εἰς τὴν γερμανικὴν κυβερνήσιν.

Ἐν ἑτέρῳ φύλλῳ ἡ «Ἐρ. τοῦ Φαγογορροτίου, σχολιάζουσα τοὺς ἀριθμούς τοῦ ἑλληνικοῦ προπολιτισμοῦ, ἀγείρει τὰς ἑξῆς παρατηρήσεις: «Πρώτος ὅρος, ὅπως βελτιωθῇ τὸ χαρτονομίον, εἶναι ἡ μετῴσις τῆς δεδηλωμένης ἀποστήσεως τῶν εὐρωπαϊκῶν χρηματιστηρίων κατὰ τὰν ἑλληνικὴν ἀξίαν, ὁ ὅρος δ' οὐτως δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ μόνον διὰ τὴν συμβαζομένην, ἐάν ἡ Ἑλλάς διευθύνῃ καὶ αὐτὴν τιμωτέρα, ἢ μέρει τοῦδε, καὶ πορίσῃ ἀπὲν ἑγγυήτων τῶν υποκαθέσεων τῆς Ἡ.β.α. περὶ τῶν τῶν τόκων δὲ τῶ νήμου τοῦ 1893 καὶ ἡ αἰμὴ διαγραφῇ τοῦ υποπρογέυρου Πικροῦ κατηγμένου εἰς τὴν πίστιν τῆς Ἑλλάδος δεινὰς καὶ ἀνίστους πληγὰς. Ὅς ἔστιν, ποτήριον τοῦ τοῦ ἐπικουρῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἡ δυσπιστία κατὰ τῆς ἀγαθῆς θέλησεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἀξιοπιστίας τῶν ἐπαγγελίων τῶν ἑξ ἑτέρου, ἐμβάθυναν πολλοὶ ἐν Ἑλλάδι, εἰς τὴν ἡμιόλιαν τῶν δολίων χρεωκόπων. Μετὰ πολλοῦ κόπου διὰ βουλήν ἵσταντο τὸν υποπρογέυρου Δελφινίδην ν' ἀποσπάσῃ παρὰ τὴν ἀπομολιότητα τῶν νέας παραχρηστέας, νὰ ἐπαρκέσῃ δ' ὁπωσὺν εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν δολιολογίων. Ὁ προπολιτισμὸς ἔλαβεν ἀλύσιστα ἐξ ἑαυτοῦ τὸ μοιραεὶς ἀρθεὶν χρεωκοπιὸν ποσόν, τοῦτο δὲ δίδει τὰ κομμάτια, κατὰ τὰς προσηρηθείσας διαπραγματεύσεις, ἔχον τὴν μετροπροσῆκον νὰ ἐπιτηρήσων οὐσίῃ βελτίστων, οὐχὶ ἀμείνων, ἀλλ' ἐν τῇ μέλει. Ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ συνάντις τῶν ἀμολογίων καὶ περαιωθῇ ἡ ἐπεργὸς καὶ ἀβρῶναι αὐτὰν ἀντίστασις, ἀπαιτεῖται, ὁ μόνον νὰ τύχῃσι κελύουσιν ἱκανοποιητικῶς αἱ μέτοχοι τοῦ δανείου τῶν μονοπολίων, ἀλλὰ καὶ νὰ δοθῇσι λυσιτελέστερα ἑγγυήματα. Ὁ κατηρισμὸς ἱλίας διαχειρίσεως τοῦ δημοσίου χρέους, ἐν ἡ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχοντι καὶ θέσιν ἀντιπροσώπων τῶν ἑξῶν δανεισμάτων, δὲν ἀποτελεῖ καθ' αὐτὸν ἐξασφάλισιν, ἰδίως μετὰ τὴν θλίβουρ πείραν τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν ἀποκοινωμένην τῶν ἀναμειγλέτους ἡγυρημένων προνομίῳ τοῦ δανείου τῶν μονοπολίων καὶ ἄλλων δανείων. Ἐὰν ὁ Κ. Δελφινίδης θέλῃ νὰ ἐρῶσθῃ ἐπιτυχέστερον τοῦ προκείμενου τῶν, ἐρείλει νὰ παρῇ εἰς τοὺς μολογισμοὺς ἀπὸς ἑγγυήσεις. Οὕτω καὶ μόνον θ' ἀνακτήσῃ ἡ Ἑλλάς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ἑσπερίων.»

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἐπελεύθερον οὖν τὸ ναύαρχος Λεῶν, ὅστις, ἐπισκαρθεὶς κατ' ἀρχὰς ἡμῶν Ἑλλάδα, οὐς κυβερνήτας γαλλικῆς μαίας καὶ οἰκουμενιστὰς πρὸς τὸν αὐτὴν Γεώργιον, προσελλήψθ' ἠδραυτοῦν ὡς ὀργανισμοὺς τοῦ ἑλληνικοῦ τοῦτον καὶ διέτριψεν ἐπὶ ἑτῇ ἐν Ἀθήναις πρὸς ἐπιτέλειαν τῆς ἀποστολῆς ταύτης. Ἡ ἀνάληψις τὸν προθέσποντον ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ πάντων. Ἀλλὰ καὶ ἡ ναυτικὴ ἀποστολὴ, ὡς αἱ ἀποστολαὶ τὸν ἀξιωματικῶν τοῦ πρᾶτου τῆς ἑπάρας καὶ τῶν μηχανικών, αἰτίνας προσελήφθησαν ἐπ' ἑῷς καὶ ἑλλας, δὲ ἐξέτελεσε χρῆσιμον ἐργάταν, ἀνεστάτους δ' ἀπώλῃς οὐς πρότερος ὀργανισμοῦς. Ὁ ἑλληνικὸς στόλος καὶ στρατὸς διατελοῦσι νῦν εἰς χεῖρα, ἢ ἄλλοτε κατέσταναν, τὰ δὲ δημόσια ἔργα διακρίχθησαν μετ' ἀπορρησίας καὶ πατάδῃ, ἥς αἰθιάνομεθα εἶ καὶ νῦν κλεινόντα τὰς συνέπειας. Προσπαθῶν δὲ ναύαρχος Λεῶν ἦτον ναυτικῆς εἰςάγετος καὶ ἀξιότιμος. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἔκομισε τὸν εἰρεπτόν του δια βαρυτικῶν στεφάνου, ὃ δὲ στρατηγὸς Ῥοβίλλας, δ' ἐκνήρυσας ἐν ἐπιτυχίᾳ, ἐμήνησθ' καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι ὑπηρεσιῶν του.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστραφέντων ὁ Βίτλ ὠμίλησε ἐπὶ τετάρτου ὕμνου εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὅστις εὐρέθη ἐν Δελφοῖς καὶ οὗτος ἔδν συνοδεύεται μὴν ὑπὸ μουσικῶν σημείων, ὑπερέχει ὅμως τὸν ρομαντικόν λόγον ιστορικῶς ἐνδιαφέροντος καὶ λόγῳ ἀρχαϊκότητος, ὅπου ἐξοφλεῖται κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας τοῦ τετάρτου αἰῶνος πρὸ Χριστοῦ. Αἱ πρώται σποραὶ διηγούνται τὴν ἱστορίαν τοῦ Θεοῦ. Αἱ ἄρμεναι ἀρρῶσιν εἰς τὴν ἀνοικτοδόξωσιν τοῦ ναοῦ, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ ποταμοῦ κατὰ τὴν ἀνὰ Πυκλῶν. οἱ τινες εἰς τὴν διασπορὴν τὸν θρασυ-

1) Σημ. τῆς Σ. — Ἡ γλώσσα αὐτῇ τοῦ ὑπουργικοῦ ὄργανου, συγχρονισμένη πρὸς τὴν τῶν κ' Π. Π. Νέων, μαρτυρεῖ πρὸς ἄλλους ἐν εἶναι τὸ πνεῦμα, ἐν ᾧ διεσπάρη τὰς πρὸ τοῦ ἀρμενικοῦ ἑτήμητος διαπραγματεύσεις ἐ Σαλαζωροῦς. Ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ αὐτῇ νῦν ἐπὶ τὴν Ἀρμενίαν, ἀλλ' οὐκ ἐξ ἄρχῃ τὴν Τούρκικαν. Τὴ ἐμὴς ἀνιῶνται καὶ ἀπασφαλ-
χύνοντες τῆς ἀξιώσεως, ὅπως ὁ Σουλτάνος ἐκλέξῃ τὴν τιμιωτέρου καὶ
ἐκτικωτέρου τὴν ὑπαλλήλων του καὶ πέμψῃ αὐτοὺς εἰς τὰ ἐνδοτέρη τῆς
Ἀσίας. Ἡ βελτίσιμος τοῦ ποιτοῦ τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ διακρίσεως, ἐπιτυχ-
κινῆσθαι οὕτω μονομερῶς, διὰ φέρῃ ἐξ ἀνάγκης ἐπιδεικνύοντες τὴν τύχην
τῶν λοιπῶν χριστιανικῶν γενεῶν. Ἕλληνας, Σλάβοι, Ἀλβανοί, αὐτοὶ οἱ
Τούρκοι δικαιούνται διὰ ἐπανάστασιν μετὰ τοῦ Γαζδωντος ἐπὶ ἀνότητος
ἐναι ὄψιν. Προνοήσῃ πρὸς μιᾶς οὐδεὶς ὅπως φυλῆς ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ
τῇ εὐρωπαϊκῇ Τούρκιᾳ ἐναι ἄδύνατον διὰ ἐπιτελευτῆσαι ἀντὶ μελόντων
καταστροφῶν, ἐλπίσμενος ὅτι ἐν Σουλτάνος καὶ Βεζίρης ὁ ἀντιπρόσωπος ἀ-
καμπτον ἀνίσταται κατὰ τῆς ἀρμενικῆς τῶν Ἀγγλων ἰδιοπρολείας, ἀφοῦ
μάλιστα ὁσπέρη καθεστῆται καταναίστερον διὰ ἂν ἄλλαι δύο δυνάμεις
παρολοῦσθαι τὴν διπλωματικὴν ἐκστρατείαν τῆς Ἀγγλίας ἀκούσα
καὶ πρὸς το καθόν. Ἡ θωμάκινη διοίκησις χρηρεῖ ἐπεφύστων με-
ταρρυθμίσεων, ἀλλὰ χρερεῖ αὐτὴν ἐξ ἰσού εἶναι πάντα τὰ τμήματα καὶ
ἐναι προτιμωτέρων διὰ περιστάσεων μὲν τὰ αἰτήματα τῶν δυνάμεων, καὶ
ἐν αἷδι ἡ ἐνική ἐπιβλέπει, διὰ ὡφελῆσθαι ὅμως ἐκ τῶν νεωτερισμῶν
καὶ τὰ λοιπὰ γέν, αἵνα ἐξ οὐδεμίας ἀποφύγει ἐναι ὑποδεέστερα τῶν
Ἀρμενίων.

τικῶν, προϋπολογισμῶν τῆς Γαλλίας καί τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ἀγγλικὸς προϋπολογισμὸς εἶναι κατὰ τὸ τρίτον μόνον ἀνωτέρας τοῦ γαλλικοῦ· ἀλλὰ λόγῳ ἀξίας, λόγῳ ἀριθμοῦ, λόγῳ χωρητικότητος ὁ γαλλικὸς στόλος ἀποτελεῖ μόλις τὸ τρίτον τοῦ ἀγγλικοῦ. Τίς ἡ ἀφορμὴ τῆς καθυστέρησεως ταύτης; Αἱ γραφειοκρατικαὶ ἐξείς τῶν Γάλλων, ἡ πληθὺς τοῦ ἀχρήστου προσωπικοῦ, ἡ μεγάλη διαφορά τῶν ναυπηγικῶν. "Εν γαλλικῶν καταδρομικῶν ἐστοίχησε 4.170.000 φράγκα, ἀγγλικῶν δὲ καταδρομικῶν ἰσομέγεθες, 2.418.000. Τὰ ἀγγλικὰ θωρηκτῶν Ἐκατόνταρχος ἐναυπηγῆθη διὰ δαπάνης 12 ἑκατομμυρίων φράγγων, αἱ δὲ δαπάναι τῶν γαλλικοῦ θωρηκτοῦ Βρέννοου ἀνῆλθον εἰς 21 ἑκατομμυρίων. Ἀλλ' ἡ μεγάλη ἑλλείψις τοῦ γαλλικοῦ ναυτικοῦ εἶναι, κατὰ τὸν Δοκροῦλ, ἡ ἐλλείψις τῆς εὐθύνης, ἡ ἀλήθεια ἀναρχία, ἡ ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῶν ναυτικῶν. Ἐν Ἀγγλίᾳ πάσα ἐξουσία συγκεντρῶται ἐν τῷ συμβουλίῳ τοῦ ναυαρχείου, οὗ ἑκάστου μέλος ἔχει ἰδίαν ἐργασίαν, ἐφ' ἣ εὐθύνεται. Ἐν Γαλλίᾳ δὲ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν, ὁ μόνος ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ κοινοβουλίου, περιστοιχίζεται ὑπὸ συμβουλίων καὶ ἐπιτροπῶν, ὅρ' ὅν καταπίπτει τῆς πρωτοβουλίας τοῦ. Ὅσακις σκάφος τι ναυπηγεῖται οὕτως, ὥστε, μόλις καθελκυθέν, νὰ ᾠρχῇ ῥιζικῆς ἐπισκευῆς, ὅπως δυνατόν ἐπὶ ἐπιπλευσῇ, τίς ὁ εὐθύνόμενος; Οὐδεὶς! Ὅσακις ἐκρήγνυνται οἱ βλήτρες καὶ φονεύουσι τοὺς ναῦτας, τίς ὁ ὑπεύθυνος; Οὐδεὶς! Θύματα ὑπάρχουσι πάντοτε, ὑπεύθυνοι οὐδέποτε! Ἀμελικτικὸς κατέκρινε ὁ Δοκροῦλ τὴν ἐνεστώσαν κατάστασιν τοῦ γαλλικοῦ στόλου. Αἱ διάφοροι μοῖραι ἀποτελοῦνται ἐξ ἀπαραχώρητων ξυλίων σκαφῶν, ἑσπερημένων μηχανιῶν ἀξίας, ἀνικάνων ν' ἀναεῖσθαι σεβαστὴν τὴν σημαίαν, ἣν φέρουσιν. Ἡ μοῖρα τῆς Ἑώρας ἐμπεῖσι οἰκτρὰν ἐντύπωσιν, συγχρονισμένη, οὐ μόνον πρὸς τὰς εὐρωπαϊκάς μοῖρας, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς τοὺς στόλους τῶν Σινῶν καὶ τῶν Ἰαπόνων. Ἐν ὧρ πολέμου, τὰ εἰς ἀπωτέρας θαλάσσης προκαταλυσιμὰ γαλλικὰ σκάφη ὀ ἀναγκασθῶσι, κατὰ τὸν Δοκροῦλ, νὰ ζητήσονται καταρτίοντες εἰς οὐδέτε- ρους λιμένας. Καὶ τὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτῆ ναυπηγη- θέντα σκάφη ἐψέβην ὁ Δοκροῦλ ὡς ἐσπερημένα ταχυήτορας, ὡς μὴ φέροντα ἐπαρκεῖς ποσὴν γαιανθράκων, ὡς περροτω- μένα διὰ τῶσαν προσθέτων κατασκευασμάτων, ὥστε νὰ καταρτιζήσιν καὶ τῆς θαλάσσης ἐκείνης. Ἐξετάσας ἔν πρόσ δὲ τὰ γαλλικὰ θωρηκτὰ, καταδικάσας τὰ πλείεστα. Ἐκ τῶν ἐνέκα θωρηκτῶν τοῦ στόλου τῆς Μεσογείου, ἔαν ὁ πόλεμος ἐξεβῇ νῦν κατὰ Δεκέμβριον, μόνον τέσσαρα καὶ ἥδυναντο νὰ πλεύσουσιν εὐθὺς κατὰ τὸν ἑλθροῦ. Τὰ ἄλλα πέντε θὰ ἦσαν ἀκίνητα ἐνεκεν βλαβῶν ἐν ταῖς μηχαναῖς. Ἐξ ἰσού λυπρὰ εἶναι ἡ θέσις τῆς κινήσεως ἀμύνου. Ἐκ τῶν 56 τορπιλοβόλων τῆς Μεσογείου μόνον 6 ἦσαν διαθέσιμα εὐθὺς, ἐν ὧρ κηρύχους πολέμου, 40 ἦσαν τεταγμένα ἐν ἐρε- δρεῖα, 7 ἐπεσκευάζοντο καὶ 4 ἐρχομένης ὡς σχολεῖα. Τῶν 40 τορπιλοβόλων τῆς ἐρεδρείας καὶ πληρωμάτων εἶχον σταλῆ εἰς τὰς ἐστίας των. Θὰ ἐπανέλθωσιν, ὅταν διαταχθῇ ἡ ἐπιστράτευσις, ἐν μέσῳ ἀναπορεύτου συγχύσεως, καί- περ δ' ἀπομακρύνεται τὸ ναυτικὸν ἐπάγγελμα καὶ ἀγνοοῦνται τὰς γενομένας προόδους, θὰ ῥιφθῶσιν ἐσπευσμένως εἰς τὰ ἐμβόρστα ἐκείνη μηχανήματα, ὡς μία στιγμὴ ἀπρόσεξις ἀρκεῖ νὰ φέρῃ τὸν θάνατον. Ἐξετάσας τὰ πορίσματα τῆς ναυμαχίας τοῦ Γαλοῦ, ὁ Δοκροῦλ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐβρίσκα- θεν κατὰ τὸν σινικὸν θωρηκτῶν ἡ ταχύτης τῶν ἰαπο- νικῶν καταδρομικῶν, ἀνέφερε δ' ὅπερ τῆς γνώμης τοῦ τὴν γνώμην τοῦ Ἀγγίλου ναυπηγοῦ Ἀρμυτρογκ. Εὐχολίτος ὑπῆρξεν ὁ ἐπίλογος τῆς ἀγορεύσεως τοῦ Δοκροῦλ. «Ἐχ- ωρὴν (ἐφώνησε) προσωπικὸν θεματικόν, ἔτοιμον πρὸς τὴν ἐπιτέλεσιν παντός καθήκοντος καὶ πρὸς πᾶσαν θυσίαν. Πρέπει ὅμως νὰ ἐνοήσῃ τὴν θρείλει νὰ ἀποσκοπεύσῃ πε- πλαιωμένως παραδόσεις! Δέον νὰ καθιερωθῇ ἡ ἐνότης τῆς διευθύνσεως, ἡ ἐνότης τῆς εὐθύνης καὶ νὰ κλεισθῇ ἡ θύρα τῶν ἀνωφελῶν δαπανῶν, εἰς ἃς ἐξανθλοῦνται αἱ οἰκονομί- καὶ τῆς Γαλλίας προσπάθειαι. Ἐπείγουσι γενναῖαι μεταρ- ρυθμίσεις, διότι δὲν εἶναι ὀργανωμένη ἡ κινήτῃ ἡμῶν ἀ- μυνα καὶ τὰ γαλλικὰ παράλια διατελοῦσιν ἀνεπάρεστα. Ἐπείγουσιν αἱ μεταρρυθμίσεις ἵνα μὴ ἡ Γαλλία, ἡ ἀπο- βαλοῦσα ἡδὴ τὴν ὑπεροχὴν κατὰ ξηρὰν, ἀποβάλλῃ καὶ τὴν ὑπεροχὴν κατὰ θάλασσαν καὶ καταστῇ ἑρμαιοὶ πάσης ἐπι- βουλῆς καὶ παντὸς συνασπισμοῦ. Μόνη ἡμῶν ἀντίληξις δὲν εἶναι πλέον ἡ Ἀγγλία. Πρὸς βορρᾶν, πρὸς νότον κα- τηρτίσθησαν στόλοι, οἵτινες ἐνδεχέται ἐν δεδομένη στιγμῇ ν' ἀποκλείσωσιν ἡμᾶς ἐκ δύο ἐνθυνησέων. Πρὸς τοὺς ἐν- δεχομένους τούτους κινδύνους ἀποβλέπων, λέγω πρὸς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς τύχης τῆς πατρίδος «στρέψατε τὰ ὄμματα πρὸς τὴν θάλασσαν!» Ἐκείθεν θὰ ἐπέλθωσιν ἴσως τὰ προανακρούσματα τῶν συγκρούσεως καὶ ἐκεῖ θὰ διαπραγματισθῇ ἴσως ἡ τελευταία πράξις».

Ἀλλοὶ ῥήτορες ἦσαν ἐπιφανεῖς ἐξήγηγον ἄλλας κα- τακρίσεις, δὲ ἀνεσέκασεν ἐν μέρει ὁ εἰσηγητῆς τοῦ ναυ- τικοῦ προϋπολογισμοῦ Θόμψων, καίπερ παραδεχθεὶς ὅτι ἐν τισιν οἱ ἰσχυρισμοὶ τοῦ Δοκροῦλ δὲν ἦσαν ἀδικαιολόγητοι. Οἱ γαλλοὶ στόλοι τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ Καλαϊκίου πορ- τμοῦ ἥδυναντο βεβαίως νὰ ἦναι ἰσχυρότεροι. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐνεστώσῃ αὐτῶν δυνάμει εἶναι ἰσόπαλοι πρὸς τοὺς στό- λους τῆς τριπλῆς συμμαχίας. Ἡ ναυπηγίσις τῶν σκαφῶν ἐπιοχεῖ ἐν Γαλλίᾳ πλείονερον, ἢ ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ἀπαιτεῖ μακροτέρον χρόνον· ἀλλ' ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ ἰδιωτικὴ βιομηχανία παρέχει ἰσχυρότεραν συνδρομὴν εἰς τὰ δημόσια ναυπηγεῖα. Οὐχ ἥττον λαμβάνεται περὶ τοῦ μέλλοντος ἡ δέουσα πρό- νοια καὶ τὸ σχέδιον τῶν ναυπηγηθισμένων σκαφῶν, ὅπερ παρσκευάσας τὸ ναυπηγικὸν συμβούλιον καὶ ὅπερ θὰ συμ-

πληρωθῇ ἐν ἔτει 1904, θ' ἀπαιτήσῃ ἐν ὅλῳ δαπάνην 1071 ἑκατομμυρίων φράγγων. Τὴν ὑπερσπασίν τοῦ ναυτικοῦ ἀνέλαβεν ὁ ὑπουργὸς ναυαρχος Βενάρ, ἀφῆς ῥήτορα, ἀλλὰ κεκμημένος τὸ ἐν μακρᾷ πείρας καὶ εἰδικῶν γνώσεων κύρος. «Συνεκινήθη ἡ βαθύτητα (εἶπεν) ἀκούσας τὸν Κ. Δοκροῦλ εἰκονίζοντα το- σοῦτον ἀλγεῖνως τὴν θάλασσαν ἡμῶν παρακινῆν. Ἡ φι- λοπατρία περὶ τὸν αὐτὸν εἰς ἀδικαιολογητοὺς φόβους, ἀφοῦ δὲ καλῶς ἐμελέτησαν τὰς κατακρίσεις του, φέρω ὑμῖν τὴν εἰλικρινή πεποιθήσιν μου. Ἐρχομεν ἐν τῇ Μεσογείῳ καὶ ἐν τῇ Καλαϊσίῳ πορθῶν στόλους ἐτοιμοπολέμους καὶ ἰσοπά- λους πρὸς πάντα ἑλθρόν, ὑπερβαίνουσι· δὲ τὸ μέτρον οἱ προβαίνοντες εἰς συγκρίσεις πρὸς τοὺς στόλους τῆς Ἀρ- γεντινάς καὶ τῆς Βρασιλίας. Ὑπὲρτασθη ἀλθῶς πικρὰς ἀπογοητεύσεις. Εἶδομεν σκάφη τινὰ καταδικάζομενα εἰς ἀ- κινήσιαν ἐνεκεν βλαβῶν ἢ ἐπισκευῶν. Ἀλλ' οὐδένος ἡμῶν σκάφους διεκυβιθῆν ὁριστικῶς ἡ μηχανὸς ἀξία, ἀφοῦ δ' ἐ- πέλθωσιν αἱ δέουσαι διορθώσεις, τὰ θωρηκτὰ ἡμῶν θ' ἀπο- τελέωσι δυνάμιν πρώτης τάξεως. Τὸ ναυτικὸν ἡμῶν πυρο- βολικὸν εἶναι τὸ πρῶτον ἐν Εὐρώπῃ, μόνον δ' ἡμεῖς διαθε- τομεν φοβερώτατα καταστρεπτικὰ μηχανήματα. Οἱ μύδροι ἡμῶν καὶ κατὰ σκοποῦ βάλλουσι καὶ βάλλοντες προσέ- χυνται φοβεράς ζημίας. Ἐρῆβη ὅτι 411 ὑπάλληλοι ἀκού- σιν εἰς τὴν ναυτικὴν διαγείρισιν τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς δὲν ζητοῦμεν αὐξήσειν προσωπικοῦ. Θέλουμεν νὰ μι- σθοδοτήσιν καταλλήλως τὸ ὑπάρχον προσωπικόν, ἵνα ἐργά- ζηται κάλλιον. Τὰ σχέδια ἡμῶν θ' ἀπαιτήσωσι μεγάλας δαπάνας· ἀλλὰ τὴν ἀνάγκην ταύτην δὲν δύναται νὰ ὑπεκ- φύσῃ κατὰ κράτη θέλοντα νὰ ἔχωσιν ἰσχυρὸν ναυτικόν. Χρή- ζομεν 24 θωρηκτῶν, δυναμένων ν' ἀποτελέσωσιν ἑξ στό- λους. Μὴ λησμονώμεν ὅτι διὰ τῆς νέας διώρυγος οἱ γερ- μανικοὶ στόλοι τῆς Βαλτικῆς καὶ τῆς Βορείας θαλάσσης δύναται νὰ ἐνωθῶσιν ἐντὸς 24 ὥρων. Ἐτεραι δυνάμεις ἤβλησαν νὰ θέσωσι τὰ πάντα ἐπὶ τῶν σκαφῶν των καὶ ἐναυπηγήσαν θαλάσσια τέρατα 14.000 τόνων. Ἡ Γαλλία, συνειτωτέρα, δὲν ἐξώκειλεν εἰς παρομοίας ὑπερβολὰς. Ἐ- λαττοῦμεν ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον τὴν δλκὴν τὴν τηλε- βόλων, παρεδίδθημεν δὲ τύπον θωρηκτῶν μετριωτέρας χη- μηρικότητος, συνεινούμεν μείζονα ταχύτητα πρὸς μείζονα εὐστροφίαν. Πλὴν τῶν ἐνεργῶν στόλων, δέον νὰ ἔχωμεν ἐτοιμοπολέμους καὶ στόλους ἐρεδρείας. Μετὰ τὴν ναυμα- χίαν, καὶ αὐτοὶ οἱ νικηταὶ θ' ἀναγκασθῶσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς λιμένας, ἵνα ἐπισκευάζωσιν τὰ σκάφη των, πράγματι δὲ νικητῆς ἔσται· ὅστις δ' ἐσποδῇ τῇς θαλάσσης, καὶ τῇ ἐ- παύριον τῆς ναυμαχίας. Ἡ κινήτῃ ἡμῶν ἀμυνα διατελεῖ εἰς θέσιν εὐάρεστον. Ἐπὶ 171 τορπιλοβόλων μόνον 39 μέ- νουσιν εἰς τοὺς λιμένας, ἐπισκευάζομενα ἢ δοκιμαζόμενα. Τὰ λοιπὰ δύναται νὰ χρησιμεύσωσιν. Προτίθειμαι νὰ ἐ- νώσω τὰ ἐρεδρεα τορπιλοβόλα εἰς ομάδας καὶ νὰ προτάξω ἐκαστῇ ομάδῃ ἀξιομακρότερος ὑπευθύνους. Μὴ πλανώμεθα ὅμως καὶ μὴ φανταζόμεθα ὅτι τὰ τορπιλοβόλα ἀκούσι μόνα πρὸς ὑπεράσπισιν σημείου προσβαλλομένου ὑπὸ τοῦ ἑλθροῦ. Τῇ ἡμέρᾳ ἐνταὶ ἀνίσχυρα. Δύναται νὰ προσβί- λωσι χρησίμως, ἢ τὴν νύκτα, ἢ εἰς στενὰ, ἐν οἷς τὸ ἐχ- θρικὸν σκάφος δὲν δύναται νὰ κινήτῃ εὐκόλως. Ὅτι ἀφορᾷ τὰς ὑπερβολικὰς τορπιλάς, καὶ ἑκάστην δοκιμάζονται καὶ σύμματα, τὰ ἐνοῦνται αὐτὰς πρὸς τὴν ξηρὰν. Ὁ ὑπουργὸς ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ γαλλικὰ σκάφη δύναται νὰ φέρωσι πο- σότητα γαιανθράκων μείζονα τῆς ἀναγκαζομένης ἐν τοῖς σχεδίοις, ἐνῷ τὰ ἀγγλικά σκάφη φέρουσι συνήθως ποσό- τητα γαιανθράκων ἐλάσσονα τῆς φαινομένης. Ὅτι ἀφορᾷ τὴν ταχύτητα, γαλλικῶν καταδρομικῶν, ὅπερ δὲν ἐλλεγρεῖτο ταχύπλοον, ἀπέπλευσεν ἐκ Σιδμ. καὶ ὃν χρόνον ἀπέπλευ- σεν καὶ δύο ἀγγλικά καταδρομικά ἐκ τῶν ταχίστων, ἐφθασε δὲ δύο ἡμέρας πρὸ αὐτῶν. Ἐν ἀντίθεσι πρὸς τὸν Δοκροῦλ, ὁ ναυαρχος Βενάρ ἀπεφάνη ὅτι «τὸ ἐμβόλον εἶναι τὸ ἰσχυρότατον τῶν πλοίων, ὅσα ἐπενεγῆσαν ποτε». Αἱ βε- βαιώσεις του ἐνεβαρύναν τὴν Βουλὴν καὶ ἀνευφημήθησαν ἐνθουσιωδῶς.

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ἐν Ἀθήναις, 5/17 Μαρτίου.

Ἡ ναγκάσθη τὸσάκις νὰ ἐκτραγώδησιν τὴν βαθμιαίαν ἐκπτώσιν τῶν δημοσίων ἡθῶν καὶ τὴν προιοῦσαν κομματι- κὴν διαφθοράν, ὥστε εὐτυχῇ νομίζω ἔμαυτον, ὁσάκις διδε- ται ἀφορμὴ ν' ἀναγρᾶσθαι καὶ συμπωματικά τινα ἀφρηνησέας ὑγιεινέρας κοινῆς γνώμης. Τί δὲν ἦκουσαν ὅσοι ἐτόλμη- σαν νὰ κηρύξωσι πρῶτον τὸν πόλεμον κατὰ τὸν κομμα- τισμὸν, τὴν χειραφετήσιν ἐλθῶν τῶν χρηστῶν στοιχείων ἀπὸ τῆς ἐξαχρεωτικῆς ἐπιδράσεως τῶν κομματικῶν δεσμῶν! Μία τὴν ἐφημερίδων, αἵτινες ὑπερεμάχουν τὸν κομματικὸν μετὰ μείζονος ζήσεως, ἦτον τὸ «Ἄστυ». Ὑπὸρρέστη ἐπὶ ἐστὴ τὴν φιλοδοξίαν τοῦ Κ. Τρικούπη μετ' ἀναμφισβητήτου δυνάμεως καὶ δεξιότητος, ἀπομυνοῦν δ' ἐπ' ἐρχάτων, ἀφοῦ ἐγένοντο ὀηλοὶ οἱ καρποὶ δεκαετούς κυβερνητικοῦ συ- στήματος, δὲν κατέθεσε τὰ ὅπλα καὶ ἐξηκολούθησε πα- λαιοὶ ἀνένδοτος ὑπὲρ τοῦ εἰδωλοῦ του καὶ ὅλων τῶν ἄλ- λων δημοσιογραφικῶν ὀργάνων. Ὁ Κ. Τρικούπης ἐρρόν- τιζε νὰ καθιστᾷ καὶ ἑκάστην δυσχερεστέραν τὴν ὑπερά- σπισιν τῶν πράξεων του. Ἀλλὰ τὸ «Ἄστυ» δὲν ἀπέκρινεν ἐν τῷ ἀνίσῳ γῶνι καὶ κατ' ὅρθον νὰ εὐρίσκη ἀπολογία, ἢ τοῦλάχιστον ἐλαφρυντικὰς περιστάσεις ὑπὲρ οἰουδὴποτε ἀνομήματος. Πρὸ ὀλίγων ἔτι μηνῶν ἀπῆνται εἰς τὴν «Νέαν Ἠμερίαν». «Ναί, ἀνῆκοντες εἰς κόμμα καὶ τὸ καυχώ- μεθα! Ἀλλὰ προχθὲς ἀνέγνωσα ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ στήλῃ

«Τὰ καὶ ὅσα δὲν ἐνοοῦν τὴν δημοσιογραφίαν, ἢ ὄργανον ἐλθῶν τῶν ὀρέξεων, ἀκόμη καὶ τῶν τυραννικωτέρων καὶ τῶν πειστικωτέρων διὰ τὴν συνείδησιν ἐκείνων, τοὺς ὅποι- ος ποτὲ ν' ἐπυρρίπταν εἰς ποιεῖς θυσίας ἰδεῶν ὑπεβλήθη- σαν πολλὰ καὶ διὰ νὰ μὴ προσβάλουν τὴν λεγομένην «κομ- ματικὴν πεπαιγμένην, ἥτις ἀκριβέστερον ἔπρεπε νὰ διορασθῇ «κομματικὸς καταρτισμὸς». Ἐν τούτοις δὲν δημοσιογράφοι κρατοῦν μίαν πέναν μετ' ἡν συνείδησιν ὅτι φέρουσιν εὐ- θύνην τινὰ καὶ ἀπέναντι τῆς ἰδίας τῶν συνειδήσεως καὶ ἀ- πέναντι ἐκείνων, οἱ ὅποιοι τῶν ἀναγινώσκων, δὲν πρέπει νὰ παραπονοῦνται διὰ τὴν σκάναν τῶν κομμάτων. Χάρις εἰς αὐτὴν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανερχοῦνται ὅλοι ἐκ τῆς κομ- ματικῆς πολιτικῆς καὶ ἐπανερχοῦνται αἰσθανόμενοι οἱ ὑπε- λείφθησαν ἐντὺν, ὅτι ὑπελείφθησαν τῆς μεταξὺ τῆς κοι- νωνίας θέσεώς των, ὅτι ὑπελείφθησαν τῆς ἰδίας ἐαυτῶν ἀτομικότητος, ὑποστηρίζοντες μετὰ φανατισμῷ καὶ ζήσεως ἀρχὰς — ἢ τὰς εἰπωμεν ἀρχὰς — αἱ ὅποια οὐτε τοῦ φανατισμοῦ οὐτε τῆς ζήσεως αὐτῆς ἦσαν ἀξίαι».

Τί ἀνέβη καὶ πῶς ἡ ἀλφειδία αὕτη μετάνοισις; Ἐ- πιτρέψατέ μοι νὰ διηγήσῃ τὴν ἀφορμὴν, οὐ μόνον διότι περποτεῖ τιμὴν ἐς τὴν συνάδελφον, ἀλλὰ καὶ διότι ἀπο- δεικνύει ὅτι ἡ περίοδος τῆς κομματικῆς ἐιδωλολατρείας ἔληξεν ἀνεπισημνῆ. Ὅτε ἀνέρηθ' τὸ ἐπισκοπὸν τῆς παύ- σεως τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Κ. Οικονόμου, ὁ Κ. Τρικούπης ἀπῆρτησε παρὰ τοῦ «Ἀστέως» νὰ ἐπιτεθῇ σφοδρῶς κατὰ τὸν ὑπουργὸ τῆς ἐκπαίδεσεως. Διαιτῇ; Ἐ- φρόνει ἄρα γὰρ ὅτι ἄνθρωπος, ἐπιτυχῶν τὸν διορισμὸν του δι' ἐξαπατήσεως τῆς Σχολῆς καὶ ἀσυστόλου λογοκλοπίας, ἦτον ἀξίος νὰ διδασκᾷ ἀπὸ τῆς ἑδρας, ἢ ἐτίμησαν ἀλλήλοδι- αδόχος ὁ Ἑρς καὶ ὁ Ῥαγκαβῆς; Ἡ μὴ ἀνεγνώριεν εἰς τοὺς φοιτητὰς τὸ δικαίωμα νὰ ματαίωσι δ' ἐχλαγωγίαν τὴν ἐνάσκησιν τῶν δικαιομάτων τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξου- σίας καὶ νὰ ἐκλέγωσιν αὐτοὶ τοὺς καθηγητὰς των; Οὐτε τὸ ἐν, οὐτε τὸ ἄλλο. Ἀλλ' ἔστρεψε προσωπικὴν κατὰ τοῦ Κ. Βλάχου μὴνιν, καὶ ἤλπιεν ὅτι, ἐξοχῶν τὸ ἐπισκοπὸν, ὑ- ποβλήπων τὰς ἀταξίας τῶν φοιτητῶν, ὅν ἐβίαζεν ἴσως αὐτὴν εἰς παρείτησιν. Ἰδοὺ τὰ ἐκείνηρα, ἐξ ὧν ἤχθη ἐν ζητήματι δημοσίας τάξεως καὶ δημοσίας ἠθικῆς, ἐν ζητή- ματι στενῶς συνδεομένῳ πρὸς τὰ καθήκοντα τῆς ἐλληνι- κῆς νεολαίας, ὁ πολιτικὸς ἀνὴρ, ἐν πάντες περιεβαλλομεν διὰ τῶσαν ἐνθουσιασμῷ, ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ ὅτι ἐμελεῖ ν' ἀνορθώσῃ ἐκ πάσης ἀπόψεως τὴν πολιτείαν! Καὶ σημειω- τέρον ὅτι ἐπὶ τῇ κατὰ τοῦ Κ. Βλάχου καταρῶ δὲν ἔχει καὶ αὐτὸς αἰτίαν. Ὁ Κ. Βλάχος δὲν ἐγένετο ἀνα- χος ὅρατος πρὸς τὸν Κ. Τρικούπη, ἐξ ἐκείνων, ἀνὰ νὰ μὴ δύναται νὰ συγχωρήσῃ ἀνὴρ φιλοτίμος. Ὑπῆρξεν ἐπὶ δώδεκα ἐτῆ φίλος του, ὁπαδὸς του, συνεργάτης του ἐκ τῶν ἐπιφανεστάτων, μόνον τοῦ δ' ἐχθλίσμα ἐναι ὅτι, ἐπεὶ ἐπῆλθε πρὸ τριετίης ἡ ἐκ τῆς ἀρχῆς ἀπόδοσις, ἡ ἐπενεγκοῦσα τὴν χρεωστικὴν, ἐτόλμησε νὰ κατακρίνῃ κατ' ἰδίαν καὶ πρὸς φίλους τὴν διαγωγὴν ἐκείνην ὡς ἀναξίαν τοῦ Κ. Τρικούπη. Ἡ ἑλευθερία αὐτῆς τῆς γνώμης ἤρκεσεν, ὅπως ὀργισθῇ κατ' αὐτοῦ ἀληθῆς προγραφῇ, ὅπως κρινεῖται ἀνάξιος νὰ κατέχῃ τὸ ἀξίωμα τοῦ νομάρχου, εἰς δ' ἀνεβιβάζθησαν οἱ χυδαῖοι τῶν παρῶν τῶν κομματικῶν ἀντιπαλάμνων, ὅπως, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀρκωμοσίας τοῦ νέου ὑπουργείου ἐν τῶν ἀνακτόροις, ἀποπερῶνται προσβλητικῶς πᾶσα ἐπαρ- χία πρὸς μόνον τὸν ὑπουργὸν τῆς ἐκπαίδεσεως, ὅπως πείνουνται οἱ συντάκται τοῦ «Ἀστέως» νὰ ἐκμεταλλεῖσθαι κατ' αὐ- τοῦ τὰς πανεπιστημιακὰς ὁχλαγωγίας, παρορῶντες πᾶν ὑπέρτερον συμφέρον. Εὐτυχῶς ἡ τελευταία αὕτη ἀξίσις ἀπεκρούσθη, ὡς προσήκει. Οἱ συντάκται τοῦ «Ἀστέως», συνδεόμενοι πρὸς τὸν Κ. Βλάχον, ὡς λόγοι πρὸς λόγους, διὰ δεσμῶν πολυετούς φιλίας καὶ ἀμοιβαίας ἐκτιμῆσεως, ἀπεκρίθησαν εἰς τὴν ἀνωθεν πίεσιν ὅτι δὲν ἦσαν νευρό- σπαστα, ἀλλ' ἄνδρες ἔχοντες αἰσθημάτων, ἰδέας, ἀρχὰς καὶ ὅτι, ὑποστηρίζοντες εἰς τὰ καθόλου τὰ συμφέροντα τοῦ κομματικῶν, δὲν ἐνόουν διὰ τούτου νὰ παραιτηθῶσι πύσης ἰδίας κρίσεως καὶ ν' ἀποξενωθῶσι τοῦ δικαιοῦματος νὰ ἔ- χωσι προσωπικοὺς φίλους. Τὴν ἀξιοπρεπῆ ταύτην ἀπάν- τησιν, ἣν ὤρειλε νὰ ἐκτιμῇ καὶ νὰ ἐπαινέσῃ, ὁ Κ. Τρι- κούπης ἐξέλαβεν ὡς ἀνταρσίαν, διέβηξε δ' εὐθὺς καὶ τρα- χέως πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸ μόνον δημοσιογραφικὸν ὄργανον, ὅπερ ὑποστήριξεν ἐπὶ πολιτικῶν ἀνδρῶν, οὗ ἡ φήμῃ ἐθεμε- λιώθη ἐν οὐ μικρῷ μέτρῳ διὰ τῆς πιστῆς καὶ ἐνθουσιώ- δους ὑποστηρίξεως τῶν ἐξοχωτέρων τοῦ ἐλληνικοῦ τύπου καλῶν. Ἐνδιετίρφη καὶ τὸ ἐπισκοπὸν, διότι νομίζω ὅτι χαρακτηρίζει ζωηρότητα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν εἶναι κατηρτισμένα τὰ ἐλληνικά κομμάτια, τί ἀπαιτοῦσιν παρὰ τῶν ὁπαδῶν καὶ τοῦ φέροντος τὴν ἐλληνικὴν κοινωνίαν. Ἐὰν ἀπᾶς ἐμβάλης τὸν μικρὸν σου δάκτυλον εἰς τοὺς γλοιωδὲς πλοκάμους τοῦ τερατώδους πολυπόδου, θὰ περιτυλιχθῇ κατὰ μικρὸν ὀλόκληρος, θὰ θυσιάσῃ φίλους καὶ συγγενεῖς, θὰ παύσῃ ἔχων ἑλευθερίαν γνώμης, συνείδησιν ἀξιοπρε- πείας, ἀπλῶς συνείδησιν! Μόνος ὁ Ἰησοῦς ἀπῆντι παρὰ τὸν ἀποστάλῃ νὰ ἐγκαταλίπῃσι τὸν πᾶντα καὶ τὴν μη- τέρα καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν, ἀλλ' ἐκεῖνος ὠδήγει τοὺς μαθητὰς του εἰς τὴν ἀναγνῆσιν τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὴν κατακτῆσιν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Εἶναι ἐξ ἰσού ὕψηλὰ τὸ ἰδεῶν, πρὸς ὁ ἄγνοσι τὸν ἐλληνισμὸν οἱ παρ' ἡμῖν καὶ ἀρχαῖς. Ἀμυβιάλλω ἐὰν καὶ ὁ Μέγας Ἀδάμς τὸν Θωρὰν ἀπαιτεῖ παρὰ τῶν λατρυνόντων αὐτὸν ἰσθν ὁσὸν ὑπερβῇ καὶ ἐθελοθύσιας. Ἐὰν ὑποκύτῃ τυρῶνως εἰς πᾶσαν ἐξίωσιν, δύναται ἀληθῶς νὰ συμμετάσχη τῆς διακονῆς τῶν ῥουφειῶν· ἀλλὰ τὰ ῥουφειῖα θὰ ἦναι τὴ τιμῇ καὶ τῇ ἀνθρωπότητι σου. Ὑπάρχουσι δύο εἰδῶν πολι-

τικοὶ ἄνδρες, οἱ θεμελιούντες τὴν δυνάμει των ἐπὶ τῶν εὐ- γενεστέρων αἰσθημάτων τῶν συμπολιτῶν των, καὶ οἱ ὑπο- λογίζοντες ἐπὶ τῶν φυλοτέρων αὐτῶν ὀρμημάτων, τῆς φιλαρχίας, τῆς μακτιότητος, τῆς ἰδιοφελείας. Εἰς τὴν δευ- τέραν κατηγορίαν ἀνήκουσι προδήλως οἱ παρ' ἡμῖν κομμα- τάρχαι. Καὶ δὲν ἐκκλητῶνται μὲν διὰ τοὺς ἄλλους, θλιβο- μαὶ ὅμως κατὰ κράτος (καὶ ἡ ἐκκρῆσις αὐτῆς τῆς θλίψεως οὐδὲν ἔχει τὸ ὑποκριτικόν) βλέπων τὸν Κ. Τρικούπη πρᾶτ- τοντα ὅτι δυνατόν, ὅπως κορυφῶσιν τὴν ἀπογοήτευσιν τῶν ἀπολειφθέντων αὐτῷ φίλων. Ἐξετάζω ψυχολογικῶς τὴν διαγωγὴν του πρὸς τὸν Κ. Βλάχον, πρὸς τὸ «Ἄστυ», μίαν καὶ μόνην εὐρίσκω ἐξήγησιν. Ἐπρωτάσθῃ τὸ στάδιον του μεγαλουργοῦ καὶ κατέληξεν εἰς ἐλευθὴν ἀποτυχίαν. Κυ- βερνήσας τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ δέκα ἐτῆ, κατέλιπεν αὐτὴν χεί- ρονα ἐκ πάσης ἀπόψεως. Ἀνὴρ ἄλλως πεπαισμένος θὰ ἐγένετο ἐκ τῆς ἀποτυχίας μετροφρονέστερος. Αἰσθανόμενος τὴν ἀνάγκην συγγνώμης, θὰ παρείχε τὴν συγγνώμην πρῶ- τος αὐτοῦ. Δὲν θὰ ἤρνετο τὰ διαπραχθέντα. Θὰ προσεπείθει μόνον ν' ἀποδείξῃ ὅτι τὰ σφάλματα εὐθύνονται τὸ σύστημα μέλλον, ἢ τὰ πρόσωπα, καὶ ὅα ἡγωνίζετο ν' ἀνακτήσῃ τὴν πίστιν τοῦ ἔθνους, ἐπαγγελλόμενος τὴν ἐφαρμογὴν συστή- ματος ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτου. Ἀλλ' αὐτὰς, ὅπως ἀλύγιστος, ἔχει πρῶτον μείζονα ὑπεροψίαν, ἡ κατὰ τὸ μεσουράνημα τῆς δυνάμεως. Τοὺς ἐνόχους ἀναζητεῖ ἐκτὸς ἐκτουτο, ἄνω καὶ κάτω, καὶ παραβρίνεται καθ' ὅλων, ὅσοι φαντάζεται ὅτι παρεκώλυσαν τὴν παρακωλύουσιν τὸ ἔργον του, καὶ τιμωρεῖ καὶ μόνον τὸν ἐπὶ τὴν μεγαλοφυῆν του διαταγμὸν δού- τον τὴν κακόβουλον ἐχθρότητα. Δυστυχῶς δὲ καὶ οἱ περὶ αὐ- τὸν οὐδὲν πράττουσιν, ὅπως συγκαλοῶσιν διὰ μείζονος γλυ- κύτητος τὰς ὁρμὰς τοῦ χαρακτήρος του, ὅπως ἀποκρύπτω- σιν ὅτι δύναται νὰ παροργίσῃ αὐτὸν κατὰ προσώπων καὶ ἀσχωσιν ἐν δόκτι μετρίστικῃ καὶ διαλλακτικῇ ἐπιβρόχῃ. Εἶναι ἄρα γὰρ καίρος νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι οἱ κομματάρχαι τὴν μεταβολὴν, ἥτις ἐπῆλθεν εἰς τὰς ἰδέας τοῦ ἔθνους; Τόση καταχρηστὶς ἐπιβρόχῃ ἐπῆνεργον, ὡς ἦτον ἐπόμενον, τὴν σφοδρότατην ἀντίδρασιν, ἣς περιστάμεθα μάρτυρες, καὶ τὴν ἀνακτῆσιν, ἥτις ἐκδηλοῦται κατὰ τῶν παρεχόντων ἐπὶ ἐαυτοὺς εὐτελεῖς ὑπάρξεις τοσαύτης αὐ

μή αντιστρατεύεσθαι κατά του βέλματος, όμιλει από τινος μετ' άσυνήθους φιλοφρονήσης περί του Κ. Δεληγιάννη, τά δε βραχανά του ενθουσιάζοντος περισυλλέγονται εις τας στήλων β, τι έγραψεν ευμένες περί του άρχηγού των. Άλλά πρό τίνος ή συνάδελφος κατέκρινεν ειρηνοϊκήν ύποσχεθέντα διά συμβολαίον την υποστήριξιν Δεληγιάννικου ύποψηρίου, τόσον δ' ώργισθή ό Κ. Δεληγιάννης εκ της φυσικωτάτης ταύτης κατακρίσεως, ώστε το έπίσημόν του βργανόν έγραψεν απεικνηστικό ότι εν τώ μέλλοτι το κόμμα δέν θ' άρκηται θραύν πιστήρια, αλλά θά συντρίβη και κεφαλάς. Πώς σ'αζ φαίνεται το πρόγραμμα τούτου του μέλλοντος προθυποτήριού και τι λέγετε περί της περιόδου της τάξεως και της εύνομίας, ήν επαγγέλλεται; Εύτυχώς ή περιουσία και ή ζωή των Έλλήνων πολιτών ούδένά διατρέχεισι κινδύνον εκ νέας άνωποστατού επιδρομής του περί το "κορόδονιον" συρφετού. Πληρεφύσιον εις λευκόν εις ούδένά θά δώση πλέον ό έλληνικός λαός και ολιγώτερον παντός άλλου εις τόν Κ. Δεληγιάννην.

Ἐν Ἀθήναις, 5/17 Μαρτίου. — Διάφοροι εἰδήσεις. — Ἡ κοινὴ μας ἀπεργία τῶν ἀμειψιγάντων, ἥτις ἤρξατο προσλαμβάνουσα ὀχλὺς διαστάσεις, ἐπεκράτησεν διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ διαδόχου, ὅστις ταχυνθὴν ἐπίπορος πρὸς τὴν συνέντησιν, ἐκάλησε τοὺς προέδρους αὐτῆς καὶ διὰ τῆς γλυκύτητος τῶν συμβουλίων του καὶ διὰ τοῦ προσωπικοῦ κήρους του, κατέφωσεν νὰ διευθετηθῇ ἡ πρὸς τὴν ἀστυνομίαν διαπραγμὰ καὶ νὰ εὐχόμεν πάλιν οἱ ἀμειψιγάντες τὰς ἀνάγκας τῆς

«Ο Κ. Δεληγιάννης, ἀνέστησεν εἰς Πελοπόννησον, ἐγένετο δ' ἤδη βασιλεύσας δεκτὸς ὑπὸ τῶν φίλων τοῦ ἐν Κορίνθῳ. Ἀργεῖαι καὶ Τριπολιταὶ, ὁ Κ. Κ. Τρικοῦπης ἀπῆλθεν εἰς Μεσολόγγιον, ἔνθα ἐπὶ τῶν ἐρημίων υποχρεῖται πρὸς τὸν φίλον τοῦ. Ἀφορμὴν ἐξέσχεας τὴν πεπολιθῆναι διττὴ, καὶ ἂν λαμβάνει ἐκ τῶν ἐπαρχικῶν εἰδήσεων, δ' ἐλληνικὰς λαὸς ἂν ἀναβῇ πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν ἐξαικολοῦσθαι τοῦ ἔργου τοῦ. Προσεγγίζονται ἀπέρχεται εἰς Θεσσαλίαν ὁ Κ. Ράλλης. Ἐνταῦθα ἀνευθεὶς ἀνὰ διαπραγματεύσεις περὶ συνεννόησεως τῶν ΚΚ. Ζυγομυλλὰ καὶ Σταυροπούλου πρὸς τὸν Κ. Ράλλην. «Ο κριτικὸς συνδιαμαρτυρῶν τοῦ Κ. Δεληγιάννην δὲν εὖρον εἶτι τὸν ἐνδέκατον καὶ δ' οὐνοσπαστὸν τοῦ Κ. Τρικοῦπης δὲν κατεστήθη. Ὁ σημεῖον ὅμως ἐνυπνίου καὶ πρᾶγμα αὐτὴν ἐξήρτηται στοιχεῖα, προτείνονται ὡς ὑποβλήσονται τὸν ναυαρχὸν Κανάρην, τὸν Δ. Κορυμνίτην, τὸν Φωλαγιάντη, τὸν Μεσορηνεὺν κ.λ. Ἄν ἦτον ἀνυπολόγητος ὁ θάλαμος, φέροι τὰ στοιχεῖα ταῦτα καθάρσιον καὶ ταπεινώσει τὰς πάλαι τὴν ἐργῶν τὸν ἀπαρῆναι κομμάτιον. Εἰς τὸν ἐπερχόμενον Ἰάλλων δημοσιογράφον καὶ ἀκαδημαϊκὸν Χερβὲ ἀπενεμῆθη τὸ παραπονοῦν τὰς ταξίσεων τοῦ Σωτήρος. Καὶ ἄλλως ἐγένετο δεκτὸς μετὰ τῆς προσκομιθῆς φιλορρυσῆς. Τὸ ναυτάγμα τῆς Σαλαμίνος ἐπέσκηψεν μετὰ τὸν ὑπουργὸν, παρερχομένη δ' αὐτῇ πολεμικὸν σκάφος, ὅπως ἀπέβη εἰς Δελφούς. Ὁφείδον ἐννοεῖται διὰ τὴν τιμὰν αὐτῶν ἐξοχὸν οὐκ ἔστιν πρὸς τὰ πολιτικὰ σφρηματικὰ τοῦ Κ. Χερβὲ, ἀρχινοτάτου τοῦ βασιλικοῦ «Ἰλίου», καὶ ἀπονεύονται εἰς τὰ γαλλικὰ καὶ γένει ῥωμάτια. — Αἱ τελωνιακαὶ εισπραξίαι τοῦ Φεβρουαρίου ἐν Πειραιᾷ 100,000 κατὰ τὸν ἀντίστοιχον μήνα πέφυν. — Οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἐμμενέοντες ἀπερῶσαν τὴν δι' ἐργῶν ἀνδρῶν ἀνδρῶντες εἰς τὴν μεγαλειότητα ἐνέργειαν τῆς Κοινοῦτης Ἀρέφου. Μέχρι τοῦδε συνελθόντες 1200 ἄνθρωποι. Τὸ ἐργὸν ἀνεσθῆναι εἰς τὸν διακεκομμένον γυμνασίον Κ. Βιτλῆν. — Ὁ ἀνδρῶν τοῦ Βυρῶνος, ὁ γλυφεὶς ἐν Παρίσιος ἀναλύονται τοῦ Στεφάνου Σκωτῆ, ἀπαρῶσθαι καὶ στηθὶ ἐν τῇ μεσημβρινουτικῇ πλευρᾷ τοῦ κήπου τοῦ Ζαππεῖου. — Δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν μητροπολίτην δ' ἐν Ὁρσῶσι αὐτοῦ γέννης Κ. Μαραυλὸν ἀνῆλθοντες δι' ἀπεστέλει τὸν ἀναψῶσιν αὐτοῦ ὑπερβῆται ἀνδρῶν τοῦ πατρίστου Γρηγορίου, ὅπως πρόκειται καὶ στηθὶ ἐν τῇ γενεθλίᾳ κομῇ τοῦ ἐθνοκράτορος Δημοσθένους. — Γερμανικὸν ἀνδρῶν, ἀπερίσβην ἐκ τῶν τελευταίων ἀγωνιστῶν, ὁ ταγματάρχης τῆς φελαγγος Νικ. Παπαδόπουλος, διακρίβηται κατὰ τὸν ἀγῶνα ὡς ἀξιωματικὸς καὶ ἀξιωματικὸς πατρισταίης τοῦ Γερῶ τοῦ Μωρῆ. Ὁ Καποδιστριας διώσας αὐτὸν διευθύνει τὸν πρώτον ἐθνικὸν τυπογραφεῖον ἐν Ἀθῆναις, εἰτα δ' ἱδρύσας ἴδιον τυπογραφεῖον ἐν Ἀθῆναις ἐξέτελεται ἐταί 1836 τὴν «Ταχιστῆρον Φίλην», ἐρημίσθη συντασσόμενῃ μετὰ τῆς κομμοτῆτος, ἥτις ἐκέρπει καὶ ἄλλως τὸν χρηστὸν προσβῆται. Ἡ κηλεῖται τοῦ Παπαδόπουλου ἐγένετο σερνῆ, ἀπεχερῶσθαι δ' αὐτὸν πρὸς τὸν τῶρον ὁ Τιμ. Φιλήμων. — Ἡ πρὸς τὸν Ῥῶν προσαρξάσθαι ῥωσικῇ θαλαμῶν Τσαρ. εἰς β' ἀνεκτικὴν ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν πολεμικῶν σκαφῶν Ὑδρᾶς, Μικῆλ Ἰ. Πηνελόπει. — Τὸ ἀνεστὸς τυπογραφεῖον φρονεῖται ἐν πορίστῃ κατὰ δόσεις τὸν χρῶτον, τὸν ἀναγκάζονται διὰ τὸ τοκομερίσιον τοῦ Ἰουλίου τὸν χρῶτον τὸ τοκομερίσιον τοῦ Ἀπριλίου εἶναι ἤδη καταβῆσαι εἰς τὴν Τράπεζαν τὸ ὑπουργεῖον Τριχοῦπ. — Ὁ ἐν Καίρῳ βασιλοπούλῳ διοικητὴς Κ. Ἀχιλλοπούλῳ πρότερον γυλίας ἄνθρωπος πρὸς ἀνέγεραι αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν πωλῶν ἐν τῇ πόλει ἀκείνῃ. — Αἱ ἐν Ζακύνθῳ ἐπιστολαὶ περὶπαρῶν ἐνδοκίμου τὴν δεξιότητα τοῦ Ἀλεξάνδρου Σπ. Ρώμα, πρῶτον ῥορὰν παρερχόμενον εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα. Γένος οἴκου, παρ' ᾧ ἡ φιλοπατρία εἶναι πατροπαράδοτος, πεπορικισμένος διὰ συνουσίᾳ εὐφρείας καὶ ἐπιμέλειας τυγνῶν παιδεύσεως, ὁ νεαρὸς Ῥώμας κέκτηται πάντα τὰ προσόντα, ὅπως διακρίβη ἐν τῇ πολιτικῇ σταθίᾳ. Ὁ Ζακύνθιος, μὴ προσεγγίνεσθαι εἰς στενάς κομμωτικὰς διακρίβης, ἂς ἀποκρεῖν ὁμῆρον τὸ ἐθνικὸν αἶθλημα, καὶ διαφρῶνόντες τοὺς αὐθαίρετους φραγμοὺς τῶν συνδικατῶν, ὀφείλονται καὶ ἐκείθεν τοὺς ἀρίστους ἀνδρας ἀποκρεῖν τῶν κομμωτικῶν καὶ πρὸς ἐμῶσιν εἰς ἴσυν εἰς τὴν Βουλὴν τὸν Γεωργίου καὶ τὸν Ἀλεξάνδρου Ῥωμῆν, τὸν Στεφάνου καὶ τὸν Βουλτσον. — Ἀπερίσβην ὑπερεκπληκτικῶς ὁ Παναγιώτης Ματαράγκας, ὃς τὰ πλήρη δυνάμεις καὶ ἐμπνεύσεως ποιήματα ἀνεγινώσκοντο ἀπῆλθοντες πρὸ τῶν δεκαδῶν ἐτην. Ἐκτοτε, κατελήλυον τὰς Μούσας, ἐξήχησε πόρον ζωῆς ἐν τῇ προέκτικῃ καὶ διοικητικῇ ὑπηρεσίᾳ.

Ἐν Ἀθήναις, 7/19 Μαρτίου. — Ὁ Κ. Δελγηγιάννης ἐξακολουθεῖ τὴν εἰς Πελοπόννησον περίοδον τὸν, παλαιὸν καὶ ἀνθρώπων καὶ στοιχείων ἀναγκαζόμενος ἐνὶ τ᾽ ἀγορῇ τοῦ ἀλεξίφρονος. Ἄλλ᾽ ἐρᾷ δὸν προσλαμβάνουσιν ὀριστικότερον χαρακτῆρα ἀ ἐπὶ τῆς ἐξουσίας αὐσείας, ἐρᾷ δὸν καθίσταται γνωστότερον τὸ πρόγραμμά του, οὐ θεμέλιος λίθος εἶναι ἡ ἀπομνηστεία τοῦ ἐγκληματός διὰ τῆς καταγράφου τῆς στρατιωτικῆς ἀστυνομίας, εἰς τοσοῦτον ἐξανθισταὶ καὶ συσπαιρτοῦνται ἐναντίον τοῦ δια τ᾽ ὑγῆ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ στοιχείου. Εἶναι ἀνυπόλογιστον τὸ ἔλασος, ὅπερ ἀπέκλεισεν, ἐρᾷ δὸν ἔλυσε τὴν σωτηρίην. Τὸ ἐνοεῖ καὶ ὁ ἴδιος καὶ διὰ τοῦτο πρέχει ἐν πρᾶσιμῇ ἡλικίᾳ ἀπὸ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου εἰς τὰς Κυκλάδας. Ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς Πελοποννήσου, ἐν Τριπόλει, ἡγαγέσθῃ, ὡς ἐν Ἀθήναις, κατεστέρη κριτικὸν συνδυασμὸν, ἐπὶ τῆς ἐν τοῦ παθόν τοῦ Βερβοφῶν καὶ συμμαχητῆς πρὸς τὸν παθόν τοῦ Κ. Τρικυπῆς Ζεγγυλῆ. Οὐχίτοις εἶναι ὁ ἀμείνως συνδυασμὸς, εἰς καθάρισμα καὶ κατατίρη. Ἄνω ἐντρίβητος περὶ τοῦ ἐκλογικοῦ υπολογισμοῦ, δεικνύει πρῶτον ἐξερμάνειν ἐρᾷ δὸν ὁ Κ. Δελγηγιάννης εἰς εἰσήγγεν εἰς τὴν Βουλὴν περὶ τοῦς 110 βουλευτάς, ἀμφιβάλλει νῦν εἰς διὰ καθορθώσῃ καὶ συγκεντρώσῃ 80 φήρους. Ἐν πολλαῖς ἐπαρχίαις εἶναι αἰσιώτερη ἀπὸ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ τοῦ Κ. Τρικυπῆ καὶ τοῦ Κ. Παλλῆ, ἐνσυντάξις δὲ συνημμένη καὶ πρὸς τὴν ἀνεπαρκησίαν βεβαίω. — Ὁ διδασκός, ὡς ἐπιθεωρητὴς τοῦ στρατοῦ, θὰ ἐπισκεφθῇ τὸ Ναυπλίου, τὴν Τριπόλιν, τὴν Σπῆτον, τὴν Τριφυλίαν, τὴν Χαλκίδαν. Ἡ προσωπικότης τοῦ ἀποκτὰ μείζονος συνημῆς κυρῆς, πρὸς χαρὰν καὶ ἀγχαλίαν τοῦ λαοῦ. — Κατὰ τὸν ἐν τῷ υπομνηστῇ τῶν ἐξωτερικῶν διαγωνισμῶν πρὸς πλῆρυσιν δὲ θέσεων ἀκούσθων ἐπέτυχον λαμπρῶς οἱ ΚΚ. Ἄντ. Μουμμεράτος ἐκ Κεφαλληνίας καὶ Α. Καραντιζόπουλος.

Τὴν ἐξδομαδα ταύτην ἐπεβίβασθαι εἰς Τεργέστην ὁ Κ. Ἄδων Ρωμανός, πρῶτον ἐπιτραπητέον ἐν Ἀνδονίῳ, κατεργασμένος ἐκ Κεραλάρην, ὅπως ἐπιτήρησι τοῦ βουλευτικοῦ αἵματος κατὰ τὴν ἐπισκευμένην ἐκλογικὴν πάλιν. Σπανίως πολιτικὸν σταθὸν ἐν Ἑλλάδι ᾗστός τοῦ αἰσιματώρους σιωνισ καὶ μετ' ἀσφαλείαν ἐγγυήσεων ἐπιτυχίας. Ἀσυνήθως πλοῦσις ἔχων καὶ φυσικὰ χαρίσματα καὶ ἐπιμελεστάτης τοῦχῃ θεωρητικῆς μορφώσεως, ὁ Κ. Ρωμανός ἐν τῇ ὁπλῳατικῇ ὑπερτίει διακρίβη δυνάμει. Ἀναβαρὸν πρό τριετίας, νεώτατος ἐστὶ τῶν διειδυμένων τῆς ἐν Ἀνδονίῳ προεβίας, ἐφ' ἣν ἀναμνησμένους εἰς τὰς πολυπλοκότητας διαπραγματεύσεως, ἥ κατέστην ἀναγκασιὰ ὁ παροῦς τῆς ἐκονομικῆς κρίσεως. Ἡ θέσις τοῦ ἀντισπροσώπου τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύσει τῇ ἐπαύριον τῆς χρεωκοπίας ἦτον κρίσις ἐπιβόητος· ἀλλ' ὁ Κ. Ρωμανός ἐπαρῆ βαθείας, ὅτι ἦτον δυνατόν, ὅπως υπερνικηθῇ ἡ δοκιμασία, τόσον δ' ἐπέδειξε κατ'ἐστὶν ἄμα καὶ ἀ-ἐξορῆσαι καὶ μετὰ τόσης νομοθυμίας καὶ δραστηριότητος ἐπετελεσε τὰς δεύσεας αὐτῇ ὁδηγίας, ὥστε ἡγήσθαι συγχρόνως καὶ τῶν ἐπιταγῶν τῶν προταρμένων τῶν καὶ τῆς συμκαταβίας καὶ ἐπιστοσύνης ἐκείνων, πρὸς αὐτὴν διαπραγματεύσθαι. Ἡ περὶ, ἣν ἀπέκτησε, καὶ ἡ μελέτῃ τῆς ἀπετερουμένης τοῦ ἐκονομικοῦ ἤληγματος δὲ ἀποβῶν χρησιμύταται ἐν τῇ ἑλληνικῇ Βουλῇ, εἰ ἦν καὶ εἰσελθῇ, ἴδων ἐκ τῶν συνέργων τίνα κῆρυαν βεβαιῶσαι παντοῖα ἐθνικὰ συμφέροντα ἐκ τῆς παρατάσεως τῆς ἐκείσεως καταστάσεως καὶ κατανοῶν βαθεύς τὴν ἐπιστάσαν ἀνάγκην ἐνίμῳ συμβιβασμῷ. Πολλὴ γίνεται ἐπ' ἐσάγῃ τῶν λόγων περὶ ἀνεσώρτητης· ἀλλ' ὅλῃται τῶν ὑποφύγων συνεισῶν τοῖς οὐσίως προαῖναι τῆς ἀνεσώρτησης ἐν ᾧ ὁ Κ. Ρωμανός μέτρω. Εἶναι ἐκ τῶν προνονητῶν καὶ δὲν πρέπει νὰ υπερτιμᾶται ἡ ἐπὶ τῶν δημοσίων ἀρᾶς ὁρίσμενων προσώπων καὶ οὐκ οἱ πολιτικοὶ εἶναι μὲν ἐν μέρει οἱ ἐργάται, εἶναι δὲ μὲν συγχρόνως καὶ τὰ βῳμάτα τῆς ἑλῃς καταστάσεως καὶ οὐτὶ, ἐὰν μὴ ᾄρωμεν τὰς ἀφορμὰς τοῦ κακοῦ, μὴτὴν προσδοκῶμεν σωτηρίαν μεταπονητῶν ἀποτόμων ἀπὸ τῶν ὀπισσάτων εἰς τὸ καταστροφικῶν. Αἱ συμπαθεῖαι πρὸς τὰ πρόσωπα δὲν ἀποκινῶσι· παρ' αὐτῶν τὴν νηγκαλίαν τῆς κρίσεως, οὐδὲ μοισοῖται τὴν ἐλευθερίαν τῆς γνώμης καὶ τῶν ἰδεῶν. Οὐδεμία κυβερνήσεως δὲ εὐφρ' αὐτὴν, πρᾶττοις τοῦ καλῶν, ἐμπά-πως προκατακλινομένων πολεμίων, καὶ οὐδεὶαν ἀντιστολῆσιν δὲ παρα-πολοῦν τῇ εἰς ἀσφαρίαν καὶ ἐκθεσμία μέσα ἀντιδράσεως. Ἀρχαὶ τοιαῦται δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τύχωσι τῆς ἐκρίσεως ἐλλογῶν οἷοι οἱ τῆς

Κεραλλήνας. Ουχι τον Κ. Ρωμανόν, αλλά την νοσηρά την υπερ-
πρόσβαση, την ανέφελουσαν των Κεραλλήνων ύβριση, της επί
τα μικρά εισιόμενου αναγνωρισιτά, οτινας, πριν ή έτι διατυπώ-
σεται, έπρεπε να καταλλύσεται, δια άθρηακάς έργων, δια δια-
φορών, εν άλλοι υπαινισσάντι ότι ο Κ. Ρωμανός, ο δέσποτης του προο-
δοκά εξ άλλων μέσων, ή εκ της έκτιμήσεως α, η εκ της άρετης των
συμπολιτών του. Έχουσι δ' όλην προς την κακοβούλιαν ή την άρεσάν
α, πανταχόθεν του μεισοῦ δια πεινώνοντάς της επιτυχίας υποχρέωσι,
προς όν την καταβύσιν άνευσιμοναν του πολλού μετά θέσεως, δια της
διαθέσεως τού άκαταίτη όθην, ή θ' άκριβή υπερ αυτού κραταία συγγε-
νική επιρροή. Καθ' αυτήν ή επιρροή αύτη είναι νομισματική, τιμώσα
και των πρακτικών νόων και την φειδωλήν των Κεραλλήνων. Ο παγκ-
όσμιος των Βαλτινών άσος έκπροσωπεῖ λαμπρόν του μεγαλειόβουλον
αυτών πνεῦμα, ανάπτυσις την ναυτιλίαν των, διευκολύνει εις τους άς
της νήσου αποδοχούσας την εις το έμπορικόν πλάγιον έβελυσιν. Η
προς τους άσους υπερέχουσα ευγνωμοσύνη οὐδέν έχει το ταπεινότητα, τα-
πεινούται δέ, πανταχού, ός όντας ελευθερό, πολιτεί, άδικι ή ψφός
των άμειβει την κενήν και σόλοικον φλευρίαν, ή την κοινότητα πει-
ραχόν πορτοφύλιον. Την προσήλυνση του εις την Κεραλλήνιν κατ'επί τήν
ο Κ. Ρωμανός, θυσιάζων οικειοθελώς λαμπρόν στάδιον και παραταίν
των άνεναν εν τή Έσπερία βίον, άπως σφίστη μετ' την συμπολίαν
του και υποστή τα μικρά, άτινα πανταχού, αλλά έλατ' εν Έλλάδι,
είναι άναπόδεκτα από της ενεργού άναμύσεως εις την άρετήν, δια-
φέρεται από της εγγένους επιθυμίας η άρεσιμον ήλιος του δαυδι-
μεις εις την ύπηρεσίαν της πατρίδος του, ή δέ βαλόντως τού έλευσι-
νόντων πρακτικόν της έλληνικής πολιτείας άξιοτάτη εκ της επικρα-
τήσεως άνδρυν αὐτός αὐτός.

ITALIA.

[illegible]

GERMANIA.

Ἐν τῇ «Γεν. Ἐφημερίδι» τοῦ Μονάχου ἀδημοσιεύθη διακρὸν ἀπορὸν περὶ τῶν ἑλληνικῶν οἰκονομικῶν. Ὁ ἀπορρηγοῦνς ἐκφράζεται ὅτι ἀσφαλὲς γινώσκον περὶ τοῦ τί θυνάται να καταβῇ ἡ Ἑλλάς εἰς τοὺς δασικὰς τῆς παρέχου ἐ πίναξ τῶν ἔσδων καὶ ἔξδων τῶν τελευταίων ἔκτα ἐτιον προ τῆς χρωστικότητος. Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου ἐξάγειται ὅτι τὰ μὲν τακτικά ἔσδα ἀπὸ τοῦ 1882 μέχρι τῆς αὐτοῦ τοῦ 1892 ἀνῆλθον εἰς δρ. 823,641,560, τὰ δὲ τακτικά ἔξδα εἰς δρ. 936,682,091. Ἀπέμεινον ἐπομένως ἔλλειμμα ἐκ 113,040,531 δραχμῶν. Κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, εἰσπραχθῆσαν εἰς ἑκτάκτων ἔσδων, τοσούταις ἐκ δανείων, δρ. 346,534,635, ἐπαυφάνησαν δ' εἰς ἑκτάκτα ἔξδα δρ. 294,865,008 ἢ Ἐν ἄλλαις λέξεσις ἡ Ἑλλάς ἐπαυφάνη, ἐν διαστήματι κατὰ μίανς ἑνδεκάτην δρ. 1,231,547,099, ἧτοι, κατὰ μέσον δρὸν, ἐτήσιως δρ. 111,998,827. Ἐκ τοῦ ποσού τούτου προήρχοντο ἐκ τῶν ἰδίων ἐαυτῆς πόρων δρ. 823,641,560, ἧτοι, κατὰ μέσον δρὸν, ἐτήσιως δρ. 74,786,505. Ἀπέμεινον λοιπόν, κατὰ μέσον δρὸν, ἐτήσιον ἔλλειμμα ἐκ δρ. 37,082,322, ἧτοι ὑπὲρ τοῦ ἡμιτοῦ τοῦ ἐκ τῶν ἰδίων πόρων ἀπορρέοντος ποσού. «Ἀλλὰ, οἱ πίνακες οὗτοι (προστίθουν) ὁ ἀρθογράφος) δείκνυσιν συγκρίνον καὶ πόσον ἐξυμνηθῶσαν τὰ φορολογικὰ βύζα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ αὔξησις τοῦ πληθυσμοῦ καὶ τοῦ πλοῦτος οὐκ αἰσώμας ὑπῆρξεν ἀνάλογος πρὸς τὴν αὔξησιν τῶν φόρων. Τυφάντων, τὰ ἐθνικὰ κεφάλαια ὑπετάσσον ἐπαυφάνη μείωσιν. Ὅσοι λοιπόν τῶν ἀρτολογικῶν ποσῶν ἐτίθον εἰς ἀμετέρος ἐπιτάξας παραγινώσκουσι τὴν ἀληθὴν τῶν πραγμάτων θέσιν. Ἡ περίοδος τῶν δανείων ἐκείνη ἐπὶ ἐπὶ, ἐπειθεῖ δ' ἡ Ἑλλάς, κατὰ τὴν μνηστεύσαν ἑνδεκάτην, μακροβῆλως, κατὰ μέσον δρὸν, ἐτήσιως εἰς τόκους καὶ χρωστικὰ 341,500,000 δραχμῶν, ὁ δὲ μέσος τῶν τοῦ ἐτήσιου ἔλλειμματος, κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα, ἀνῆρχετο εἰς δρ. 37,082,322, τὰ τακτικά τοῦ πόπου ἔσδα, καὶ ἐκ οὗ ὁλόκληρον καταβάλλεται ἀπέναντι τοῦ δημοσίου χρέους, δὲ καταπίπτει κατ' ἑτος, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ τακτικά ἔξδα, ἔλλειμμα ἐκ 2,582,322, δραχμῶν. Ἐπὶ τῇ προβλεπόμενῃ εἰς διὰ τοῦ συμβαζήμου αὐτοῦ ὑποχρεώσεως τῆς Ἑλλάδος διὰ ἐλαττωθῶσαι εἰς 35 ἑκατοστὰ τοῦ ἀρχικοῦ ποσού, εἰς 12 ἑκατομμύρια φράγκων χρεῶν κατ' ἑτος, τὸ ποσόν τούτου, ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ μέσου δρὸν τοῦ συναλλάγματος κατὰ τὴν τελευταίαν ἐξυμνηθῶσαν, ἢ ἀπατῇ κατ' ἑτος δραχμὰς 21,600,000. Προσθεσθέναι εἰς ταύτας τῶν δρ. 2,582,322 τοῦ ὑπάρχοντος ἤδη ἔλλειμματος, ἔγουμεν ἄνωγειν ἐκ δρ. 24,182,322 εἰς 24,182,322 ἢ πάλιν

...και, να εὐρὴ ἐπὶ πλεόν ἐκ τῶν ἰσίων πόρων. Ἄλλ' ὑπάρχεισι καὶ δύο ἄλλαι σπουδαὶ ὑποχρεώσεις, ἡ συντέλεσις τῶν σιδηροδρομικῶν Ἀρσιῶν καὶ ἡ ἀπόδοσις τῶν ὀφεικομένων τῇ Τραπεζῇ. Ἐκ τοῦ λαοκρατοῦς δανείου ἡ Ἑλλάς εἰσέπραξε ἐν ἔτει 52.950.000 φράγκα εἰς χρυσόν. Ἐξ αὐτῶν ἐπατάσσον ὑπὲρ τῆς γραμμῆς περὶ τὰ εἰκοσὶ ἑκατομμύρια χαρτῶν δραχμῶν, τὰ δὲ λοιπὰ εἰσλήθη ἐκ τῶν ἐλλείψεων ταμιῶν καὶ ἀποκαταβάν. Νῦν αἱ φράγκα εἰσὶν ἀδικαιολογητά, ἡ δ' ἀνάγκη αὐτῶν ἐπίκειται, διότι ἄλλως καὶ θάρασι καὶ τὰ ἡμετέρα ἔργα. Εἰς τὴν Τράπεζαν ὀφείλει ἡ κυβέρνησις 132.600.000 δρ. εἰς χρυσόν καὶ χαρτονομίσματα. Καὶ ὅτι μὲν ἀρξῶν τὸν σιδηρόδρομον, εἰναι πικρὸν διὰ τὰ εὐρήματα κεραλαποιοῦ ἀναλαμβάνοντες τὴν συντέλεσιν αὐτοῦ, ἐπὶ τῷ δρῷ τῆς ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐκμεταλλεύσεως, ἀλλὰ τὰς πρὸς τὴν Τράπεζαν ὀφείλας πρέπει ὑ' ἀποτίσθαι τὸ κράτος, ἐξ ἰσίων, διότι εἰς πλεόν δὲ διοτρί εἰς τὴν Ἑλλάδα νέον δάνειον πρὸς ἄρσιν τῆς ἀναγκαστικῆς, διὰ τὴν ἀπόδοσιν μεγάλου μέρους τῶν ὀφεικομένων τῇ Τραπεζῇ, δὲν εἶναι δυνατόν να τεθῶσι αὐτὴς εἰς χρεῖστη τὰς ἀπὸ τῆς ἀπὸ δυνάμει τῶν κεφαλαίων τῆς Τραπεζῆς δὲν εἶναι δυνατόν τὴν ἀποτίμησιν τῆς τῆς τοῦ χρεονομισματος. Πῶθεν δὲ εὐρήσεται τὰ χρήματα πρὸς πληρώσιν τῶν ἀναγκῶν τούτων; Προβλεπὰς διὰ νέων φόρων, ἢ ὡς λέγετα, ἐπὶ τοῦ εὐρητόμερου, διὰ φορολογικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἀδύνατον δὲν εἶναι αἱ μεταρρυθμίσεις, εἶναι ὅμως λίαν δυσχερεῖς, προκειμένου περὶ μικροῦ κράτους. Ὅπως οὐδέποτε ἀπαιτοῦται καιρὸν, ἐν Ἑλλάδι δὲ διακόπεται συχνὰ τὸ κυβερνητικὸν ἔργον καὶ ἡ ἐπιμέλεια ἐν τῷ φορολογικῷ συστήματι καθίσταται δύσκολος. Ἐπὶ τίνων ὅσων ὁ ἀναχωρησὶς αἱ διαπραγματεύσεις περὶ συμβάσεως εἰναι ἄβυσσος. Αἱ προγενέστεραι τῶν ἐμπορολογικῶν προτάσεις, θεμελιολογεῖται ἐπὶ τῇ διαγωγῇ τῶν ἀρσιῶν πλεονακματικῶν ἐκ τῶν υπεργίων προσόδων, εἶχον τούτω τὸ κακόν, οἱ αἱ ἐξέσεις τῶν κεφαλαίων. Ἐκείνη τὴν ὑπόθεσιν, ὅταν ἐπὶ τῇ

απομακρύνει των μοναχικών, εκάστη πληροφορία περί της εσόδου της
καπνίου θα έπρεπε βιαίας διακυμάνσεις εις τας τιμάς των χρεωσ-
τών, προς χάριν και ἀγαλλίασιν των παυόντων χορηγιαστικῶν, πρὸς
ἐνδιαφέρον των ἀληθινῶν κατόχων. Ὁ ποσοτήτως ὑπερλίαν ποσοστὸν
καὶ χρεωλίων πρὸς τὰ συνθέα κἀλλιον πρὸς τὰ συμπεράσματα καὶ τοὺς
ὀφειλέτους καὶ των δανειστών. Ἐὰν οἱ δανεισταὶ τὰ λαβόντων ἐν ἡ
δυστυχίᾳ ἐκαστον ἐπὶ πλὴν εἶναι ἐπιστάως. Τὸ σπουδαῖον εἶναι να περι-
εχθῇ ὁ συμβασιολογὸς ἔγγρηφον ἀρραβάνι, ἐν τῇ ἀθέτησιν να ἡγῇ ἐπι-
πρόσκειται αὐ καυρήσιν. Αἱ ὑποδείξεις πρόσδοσι ἀφαιρούνσι οἱ τοι-
σὺν αὐταῖς ὑπόθεσις. Πολλὰ δὲ ῥήματα να διαχέωνται ἐκ τῆς μελέτης
τοῦ ἀφύρου τοῦ ἐκαστοῦ οἱ κατωτάτους τὴν «Ἐλευθέρα» ἔνθεν των κα-
τωτάτους «ἐλλήνων χρεωστών» καὶ ἀντιπροσέτις κατὰ τοὺς Κομιταῖς
τοὺς Βορρὸν ὡς ἀμείνως ὀφειν ἑνδοκίαν καὶ ἀνταφάρος. Ἡ ἀνα-
μνηστικὴ, ἡ ἐπέκεινται τῇ 9 Μαρτίου ἡ «Ἐλευθέρα» ἔνωσις εἰς των ἀρχι-
κατακλιεῖται, εἶναι ἄκρον ὅσον ὀφειλέται καὶ ἀνολοι των ἀφαιρῶν.
Ἐστῆλθεν κατὰ τὴν διαγωγήν τῆς Ἑλλάδος, περὶ αὐτοῦ ἐξήγ-
η. Ἐν ὅνματι 950 Γερμανικὸν δανειστών τῆς Ἑλλάδος, ἡ δυνάμεις,
κατωτάτους, να ἐπεδείκνυνται ἐν προσωπικῶς να παρῆσαν ἐκαστο-
νόμεναι τὰς τὰ ἀντήματα. 1) Ἡ Ἑλλάς ὀφείλει να ἀναμνηστικὴ ὅτι,
ἐκαστὸν συμβασιολογὸν, εἶναι ὑποχρεῖται να καταβάλλῃ εἰς ἀφαιρῶν τῶς
ῥημάτων, ἀνακαλύπτει των ἀπὸ 10 Δεκ. 1893 νόμον 2). Οἱ δα-
νεισταὶ παραχωροῦσι τῇ Ἑλλάδι τριετὴς χρεωστικῶν, ὀφειλόμεναι κατὰ
ἀ ἔτη 1895, 1896, 1897 πενήκοντα ἐκατότα των ὑποσημασμένων
ἔκων. 3) Ἀπὸ τοῦ 1898 ἡ Ἑλλάς θα καταβάλλῃ εἰς ἀφαιρῶν τοὺς
ὑποσημασμένων τόκους. 4) Ἀπὸ τοῦ 1900 ἡ Ἑλλάς θα καταβάλλῃ
ἐκὸν πέντε τοὺς ἐκαστον καὶ ἐπὶ των καθυστέρων τῶν τῶν ἐπὶ των
1893—1898. Δὲν θα πύξινται ἐπιμένοντες εἰς τὰ νόμια ταῦτα ἀν-
τήματα, ἀσκήσῃ τῆς αὐτοκαταρτίσεως καυρήσιν καὶ τοὺς γερμανικοὺς
ἐνδοκίαν καὶ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ των Ἀγγλῶν καὶ Γαλλῶν δανει-
στών, παρακαλοῦμεν ὅς ταπεινὰ να διαβασθῶσι ἐπιστομῶς, καὶ ῥη-
ματα ἀντήματα εἰς τὴν ἑλληνικὴν καυρήσιν». Προβλεπῶν οἱ ἀξιοσηπτικῶν
ῥημάτων δὲ ἑνὸς ἀντικατὰ ἀντικατὰ περὶ των πρὸκειται.

Πρὶν ἢ ἔτι ἑορτασθῇ ἡ ὀδοκακοπὴ ἐπέτειος τοῦ Βίσμαρκ, ὁ πρε-
βυτης ἔλαβε τὸ ἑορτάσιμον ὧρων τοῦ αυτοκράτορος. Ὁ εἰς τῶν υἱῶν
αὐτοῦ, ὁ Γουλλιέλμος, μέχρι τοῦδε ἑπαρχος ἐν Ἀνωβέρμῳ, πορεύχῃ εἰς
τὰ μέγα σημαῖνον ἀξίωμα διοικητοῦ τῆς Ἀν. Γερμανίας. Ὁ αὐ-

το τοῦ υἱοῦ Ἑρβέρτου λέγεται, ὅτι θὰ πεμθεῖ πρεσβευτὴς εἰς Πετρούπολιν.
Ἦεν ὁ στρατηγὸς Βέρνερ ἀνεληλυθὴς ἀπὸ τῆς πόλεως καὶ μετὰ σπουδῆς, ἥτις
κατ' ἀρχὰς ἐγέννησε τὴν ἀνησυχίαν. Εὐτυχῶς φαίνεται ὅτι ἡ ἀνέλευσις
αὐτοῦ ἐκεῖ ἀντιμετωπίζοντο ἐν ταῖς ὥραις γεωμανικαῖς ὡς ἑστέον. Ὁ
Βέρνερ, εὐνοούμενος τοῦ Ἀλέξανδρου Β', ἐπέμπευε εἰς Πετρούπολιν, ῥητὴν
τοῦ τελευτῶντος Τσάρου αἰτήσαν, συντελεστὰς δὲ μεγάλως, ὥπως διακε-
κασμένοι ἐν Ῥωσίᾳ ἀπὸ κατὰ τῆς γεωμανικῆς πολιτικῆς καὶ τῆς τριπλῆς
συναγωγῆς προλήψεως. Νῦν ἡ ἀποστολὴ τοῦ κρίνεται περὶ τωθέν, πρόκειται
δὲ νὰ πεμθεῖ ἀντὶ τοῦ στρατηγικοῦ δικλωματῆς εἰς ἐπαγγελματοῦς. Αὕτη
εἶναι, τοῦλάχιστον, ἡ ἡμιπεποίθησις ἐξήγησις τῆς ἀπροσδόκητου μετα-
βολῆς.

ΙΣΠΑΝΙΑ.

Ἐν ἄρθρῳ περὶ τῶν ὁρίων τῶν Ἰσπανῶν ἀξιωματικῶν ὁ κ. Ν. Ἰ. Τσιποῦν γράφει: «Παραπλήρως τι συνέβη ἐπ' ἐσχάτων ἐν Ἀθῆναις, ἔνεα ἀξιωματικοὶ νυν ἐκόντων οὐχὶ ἀσυνήθως τῶν τῶν ὑπαρχουσῶν τῆς τιμῆς τὴν ἐκπρόσθην τὴν γραφεμένην μίαν ἀφηρησὶν καὶ τὴν ἑρπύνην ἐν αὐτοῖς. Ἄλλοι οἱ Ἰσπανοὶ ἀξιωματικοὶ ἤλθοντα ἐν πράξει καὶ κατήρουν, ἢ ν' ἀπομνημονεύει τὸ ἥμισυ ἱσπανικὸν ἐκεῖνο παράδειγμα». Τὸ ἄρθρον περὶ αὐτοῦ λέγον ἐν ἡμῶν αὐτῶν τιμωρία τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες προσήλθοντες ἐν χυδαῖς βύλοις, ἐπιβάλλεται, οὐ μόνον ὑπὸ τοῦ νόμου, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῆς πολιτικῆς συνείδητος. Πλείστα ἄλλα «ῥοπακτοὶ ἀφηρησῶν, καταδικάζουσι τὰς ἐν Μαδρίτῃ σκῆψας, ὑπομνησκουσι μὲν ὕδατος καὶ περὶ φρονήσεως τὰ γενόμενα ἐν Ἀθῆναις. Ὁ πορισμὸς «Καίτοι» χλευάζει τοὺς Ἰσπανοὺς ἀξιωματικοὺς ὡς ἐμπνευσθέντας ἐκ τοῦ ἑνδοῦς παραδειγματικῆς τῆς φρονήσεως τῶν Ἀθῆναιων. Ἐν, ὡς ἐλπίζομεν, οἱ Ἑλλήνες ἀξιωματικοὶ μετεμνήθησαν ἐπὶ τῇ κατὰ τὸ θέρος παρεκτροπῇ, καὶ κατ'ἰδίαν νυν διὰ τῆς φιλομαχίας τὴν ἐκόντων πρόκλησιν, ἥ δ' οὖν ἀπεκάλασεν τὴν ἡλικίαν τῆς «Αρκεβόλης» ἀξιοσέβαστον γεγονός, ἀλλ' οὐδὲ ἡλεῖσθαι αὐτὴν μετὰ τῆς προσκολλησάσης αὐτοῦν.

ΑΓΓΛΙΑ.

Ἡ ἐπιμονὴ τῶν ἑλλήνων τῶν Ἀρμενίων ἤρξατο προσήλως κυριεύουσαν τὴν ἀγγλικὴν Βουλὴν. Κατὰ τὴν συνεσίρισιν τῆς παρεμβάσεως Πρίμπτον, ὁ Σβάν ἠρώτησε τὸν ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν, ἀνὰ ἀληθείαν, ὡς ἔφαρκε ἐν τῷ «Ἡμ. Τηλεγράμμει», αἱ ἐγκρίσεις τῆς ἐν Μοσχῇ μικτῆς ἀγγλικῆς ἐπιτροπῆς βαλύνει βραδύτητα, διότι οἱ ἐπιτροπικοὶ σπερύνται γραμματικῶς καὶ διότι ὁ εἰς καὶ μόνος διεγερμένος φοβεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ τὰ καθήκοντά του κατὰ τὴν ἐξέτασιν Τούρκων στρατιωτικῶν. Ὁ ὑπουργὸς ἀπεκρίθη «Ἀλήθεια: τὸν Εὐρωπαϊκὸν ἐπιτρόπον, ἄλλοθι πρόνοια περὶ διορισμῶν διεγερμένων καὶ περὶ ἀναγνωρισμῶν αὐτοῦ οὐ τὸν τοπικῶν ἀγγλῶν. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβυτὴς, τῆς ἀναστάσεως, αὐτοῦ κοινῶς μετὰ τὸν ἀντιπρόσωπον τῶν συμπατριωτῶν ἐνδιέκειν, θὰ ἐνεργήσῃ, ὅπως οἱ ἐπιτροπικοὶ πύχισιν πάσης συνδρομῆς πρὸς ἐπίτευξιν τῶν καθήκοντων των καὶ κατὰ μισθωτὴν ἡ λυσιτελεία τῆς ἀνεκρίσεως.» Ὁ Σβάν δὲν ἠρέσκει ἐν τῇ ἀπάντησιν ταύτῃ. «Βάλετε τηλεγράμματα εἰς ἀξιόπιστον πηγὴν (ἐφώνησεν) βεβαιώσιν ὅτι ὁ διοικητὴς τῶν Βὰν ἐκφύκει τῶν μαζωτέρων. Καὶ τοῦτο ἀληθεύει, ἡ κυβερνήσις τῆς ἀνάστασεως δὲ ζητεῖ τὸν ἄριστον ἀνάκλητὸν τοῦ.» Ἡ ἐπιμονὴ αὕτη παύσασθαι τὴν Βουλὴν καὶ πολλὰ ἠκούσθησαν ἠγωνιᾶ. Ἐβίη τὴν ἡμετέραν ἀντιτάξιον. Ὁ ὑπουργὸς οὐδεμίαν ἤλπισεν ἀπάντησιν τῶν νέων ἐπιτροπικῶν.

Κατὰ τὴν ἐκ Λονδίνου ἀναχώρησίν του ὁ τῶς ἐπιταγρῆμένος τῆς Ἑλλάδος Κ. Ρωμανός ἔλαβε παρὰ τὴν ἐν τῇ κομπανίᾳ ἀκτινὴ τιμωμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ ὄνομα ὁμογενῶν τεκμηρία εἰλας καὶ ἀντικρίσεις· ἅτινα κατέστησαν αὐτὸν διπλοῦς ἀγλῆνιν δὴν χωριστὰ καὶ ἀποτέλειαι πρᾶγματι τὴν περὶ αὐτοῦ ἀποδείξιν τῆς εὐδοκίᾳς ἐπιτελεῖσθαι τῶν θυσιῶν καὶ καθήκοντων, ἅτινα ἀνεθέσαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως. Τριακονταετὴς ἐποχὴν τῆς ἐρωτησίου τῆς Κοινοῦτης μελὼν, ἡρώωνων τῶν Κ.Κ. Στεφάνου Πάλλη, Ἀλέξ. Πετροκολλῆ, Ζαρίφη, Βαλκάνιου, Λαμπρινίδου, Κοριαλένιου, Σκιάζου καὶ ἐπέδωκεν αὐτῷ τὸ βῆξ προσφώνημα·

«Εν Αθηνῶν τῇ 17 Μαρτίου 1895.
Ἀξιοτάτη Κυρία!
Οἱ ὑποσηνομένοι ἐν Ἀθηνῶν Ἑλληγες ἐπιθυμοῦμεν ἐν ἐκφρά-
σματι νῆνι δημοσίᾳ, τῇ λυπητῇ, τῇ ἀσιανόμενᾳ ἐπὶ τῇ προσεγγιζού-
μενᾳ ἀποσχρήσει καὶ τῇ ἐκτίμησιν τῶν κοσμητῶν ὑμᾶς προτεροῦμαι-
ν. Ἀναδείξαι τὰ χρεῖα ἀντιπροσώπων τῆς ἑλληνικῆς κυβερνήσεως ἐν
τῷ μέσῳ λίαν δυσχερῶς περιστάσειν ᾗ ἡμεῖς ὡς ἐκίστησι πρὸς ὑμᾶς
τῇ ἡμετέραν ὑπελήπιν διὰ τῆς ἀφάτητος τοῦ τρόπου, διὰ τῆς ἀξιο-
προσέως συμπεριφορᾶς διὰ τῆς ὀρθῆς κρίσεως, διὰ τῆς ἀόκνου ἐπιμε-
λείας, καὶ καταβλέπει εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου σας. Οὐδὲν δὲ βέ-
βαιον ἀνάγκη συνδράμῃς πρὸς ἄνθρωπον τινος ἢ φιλονεικίᾳ τοιοῦτο, πρὸς
ἅμας πάντοτε προσεγγέναται τῶν γενναίων ἑσών σας συντελεῖν εὖως
ἔργῳ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῶν γεννομένων ἐν Ἀγγλίᾳ συνιστορούν. Ὅθεν
ἀποχωρεῖσθαις ὑμᾶς σήμερον δυνάμεθα ἐν πόλει εἰσπράξειν ἐν βασι-
λισμῶν ὑμᾶς, οὐ αἰσχία καὶ ὑπὲρ τῆς ὑγιείας καὶ ευφροσύνης ὡμον τε
καὶ τῆς σεαυτῆς Κυρίας Ῥωμανῶν θέλουσι παρακολούθειν ὑμᾶς δι-
σχερῶντας οἰκίδι. Εὐχόμεθα δὲ πρὸς τοσοῦτοι ὡν πληρὴ ἐπιτυχίαν
ἐν τῷ νέῳ πολιτικῷ σταδίῳ πρὸς 8 ἀποβύσει, διατελούμεν κτλ.»

Ὁ Κ. Πετροκλίκινος, ο πρεσβύτερος των προσελθόντων, προσεφώνησε τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἑλλάδος διὰ λέξεων ἀπορροῦσαν ἐκ καρδίας, ο δέ Κ. Ρωμανός ἀπεκρίθη· «Βυχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς ἐπὶ τῇ ἐκδήλωσιν ταύτῃ τῇ ὑμετέρᾳ φιλίας καὶ τῇ ἐπισκοπῇ ἐκτιμώσεως τῶν προσπαθόντων μου. Ἔστε βεβαίονι οὐδὲ ποτε διὰ λαμπρότητος τῇ δεξιῶν, ἃς ἔχουν ἐν μέσῳ μου, τὴν πρόβλητον καὶ ἐνθεον μου υποστήριξιν, ἣν μοι παρέχετε ἐξ πάντων ἐθνικῶν καὶ φιλικωτάτων ἔργων, τὴν ἀγαθότητα φιλοεἰλικαν, ἣς ἐσέχονεν ἡ τε σὺλζῆς μου καὶ ἐγὼ ἐν τοῖς ὑμετέροισι οἴκοις. Ἄν, κατά τὰς δυσχερεῖς περιστάσεις, καθ' εὐρέθην ἐν Ἀνδυνῷ, ἡζήθην ἐν ἐπιτελείῳ το καὶτῆν μου, δεῖλῳ τοῖς ἐξ ὑμῶν, ὡν τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν πατρίδα κρανύουσιν, ἀντὶ να ἐξουσιάζουσιν, αὐ ἀναπαύονται ἀπὸ τοῦ βίου τῶν ἐθνῶν δοκμασίας καὶ συμφορᾶς. Χωρίζουσιν ἀπ' ὑμῶν ματ' ἀληθινῶς θλίψεως, εὐχολαί, ὅπως, ἐξέ, σὺν Θεῷ, συντηρηθῶνται πάλιν, κληροῖται τοῖς χαρίζουσιν ἀγαγῆματι οὗτοι τὰ παρ' ἡμῶν ποκάματα ἔλαβον αἰωνιταῖαν τρυφήν καὶ οὗ τοῖς ἡμέτερον ἔθνος χωρεῖ ἀξίως το παρελθόντων το, ἀξίως το μέλλοντος το πρὸς, τὸν προορισμὸν, ἐν διανομιμαῖα πάντας ὑπὲρ αὐτοῦ.

ΡΩΣΣΙΑ.

Μᾶς γράφουσιν ἐξ Ἰσραηλίου· «Τὰ νομίματα περί ὧν, διὰ τῆς προγενεστέρης μας ἐπιστολῆς λόγῳ, ἀποδεικνύεται ὡς οὐκ ἀνευρέθησαν ἐν χωρίῳ τινί, μολὶς πρὶν χιλιόμητρον τοῦ Ρένιου καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ γεραιοῦ Ἰστροῦ, ἀπέχοντι, δομιολογίῳ Ἀνδάλι, βάρβαρος ἐκ πατρὸς ἁρβάρου τῆς λέξεως Ἀνατόλι, διότι οἱ θεμισταὶ αὐτοὶ ἥσαν ἀναμειβόμενοι ἑλληνας» Ἐλλήνας, Ἐλλαντοῖς, ἀπὸ καὶ οὗ πρῶτον γέγονον τοῦ χωρίου ἑλληνισμός, ὡλλήνη τοῦ ἑλλαντοῦ καὶ πολλοὶ τῶν χωρικῶν αὐτῶν καὶ οὐκ ἤμερον ἐννοοῦσιν ἢ καὶ ψελλίζουσιν αὐτὴν. Ἀνευρέθησαν δὲ τὰ χρίματα ταῦτα ὅν τι τασάρον χωρικῶν, ἀνακαταπίνοντες πέτρας ἐς ἐκείνου ὁρῶνται ἀπὸ τοῦ χωρίου ἀποστάσει, ἐξ ὧν ὁ εἰς, Σβάρξας Σαυκοῦλίου ἀναθελβή τις τὴν σκαπάνην αὐτοῦ προσκορύψαντες ἐς σκληρὴν τὴν ἀντικείμενον, ἀπέληξται καὶ ἀνακαταβίη τοῦ βέλορος, παρστήριξας χαλκοῦν οἱ ἀγγεῖται, διατρήθην ὑπὸ τοῦ κύπτου τῆς σκαπάνης, περιέχον κεραμίτια χρυσά, ζωὴν τινὴν χιλίων, ἄντικα καὶ δινεμιλῶν μετὰ τὴν αὐτῶν, ὡς ἥθονθη, καθὼ ἀγράμματος. Ἐπιτελεσθεὶς δὲ τῆς διανομῆς, οἱ δύο ἐκ τῶν χωρικῶν, οἱ τοῦ μεριδίου τοῦ λέοντος, ὡς εἰρήναι· λαβόντες, ἀπληθὺς ἀμφοῦς ἐς Ρένιον καὶ ἐπιπέσαντες ἐς γνῶμονιν τινα, ὀνομαζομένην Μαχλά, Μοχλίαν, τὸν θραυστὸν, πρὸς περὶ ὧρον τινος κατέστη ἐν αὐτῷ, ἀπὸ διακοσίων βουβλίων (540 φρ). Τότε δὲ τὰ τελευταῖα οὗτος παρουσιασθεὶς ἐπὶ τινος ἐν Ρένιῳ ὑπακούοντι, κατέθετο 500 τεμάχια ἐκ τῶν παραχωρηθέντων αὐτῷ, οὕτως ἐνώνας, νομισμάτων, δηλώσας ταυτοτρόπον ἐπὶ αὐτοῖς δύο ἀνεῖσθαι αὐτὰ, ἀνακαταπίνον ἐντός τῆς ἰδίας διπέλου. Ἐπὶ τέλους διωκς ἐγνώθη ἡ ἀλήθεια, διὰ τῶν ἄλλων δύο χωρικῶν, ἐπὶ τέλους προσελθόντων παρὰ τὴν ἐνταῦθα ἐπαγῶν κατέθεσαν τοῦ μεριδίου αὐτῶν, ἐκ 480 τεμαχίων συγκείμενον. Τοῦ δὲν λοιπὸν τῶν μέχρι τοῦδε παρακορηθέντων χρυσῶν στατηρίων ἀνέριτες ἐπὶ 811 καὶ ἐνταῖ βάρους δ' ἡ χιλιόσταρξια, συνίστανται δ' οὗτοι, ἐκ στατηρίων Ἀλεξάνδρου τοῦ Μαγάρου, Ἀρρῶσιου Φιλίππου, Βασιλέως Λαμιακού καὶ τῆς πόλεως Ἰερουθίου. Το νομίμα καὶ τοῦ Λαμιακοῦ φέρεται ἄρ' ἐνός ἡξακταίου ἀσκήπῃ ἀπὸ τέρεον γυναικία καυμένην καὶ κρατούσαν πτηνόν, ὑπονοῦν οἱ ἀμαμειβόμενοι τὴν Νικηρῶν.

TOYPKIA.

Σχολιάζουσα τον διορισμό του Καραθεωδωρῶς ὡς Γεν. Διοικητοῦ τῆς Κρήτης, ἡ «Α.Υ. Ἐπιθεωρητὴς» ἐκράζει: τὸν ἐλαττωθῆ καὶ ἐμειωμένην πλερότητα τὸν πληθυσμὸν τῆς νήσου καὶ διὰ περὶ τὰς πε-
ρισσότερας ἀνωμαλίας. «Ἡ Πύλη (Λέγει) ἔκρινε πρὶν τῶν ἀντὶν ἐπαγγα-
γὰς νὰ ἀναστήλῃ προσωρινὰς παραχωρήσεις τινας, γενόμεναι εἰς τοὺς
Κρήτας μετὰ τὴν ἐκπατάστασιν τοῦ 1866—1867. Ἡ Γεν. Συνέλευσις
ἐμείλη καὶ ἡ δικαιοκρ. ἀνεστήλῃ εἰς μορμολομίας. Ἀλλὰ ὁ ἀνίσχυρος
Δεξιὸς Δεξιὰν ἐπέβλεψεν εἰς τοὺς Κρήτας εἰς ὁ Σουλτανὸς ἐπέβλεψε
αὐτοὺς προαγγέζων τὴν ἐμφανίαν τῶν, τὸ ἀγαθὸν δ' αὐτοῦ ἔργον ἐξερχόμην
οὐ διαφέρει τοῦ ἀνὰ τάξιν ἐπιτυχίας, ὥστε ὁ Σουλτανὸς συνήκει
ἐν ἀδελφότητι ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν λαὸν πάρος τὰς προγενεστέραις πα-
ραχωρήσεις. Ἡ Γεν. Συνέλευσις συνεκλήθη αὐθις, διεσώθη δὲ Γεν.
Διοικητὴς ἀνὴρ μεγάλῃς ἐκτακτοῦν, χριστιανὸς καὶ Ἑλλῆν. Αὐτοῦτος
ἐμείνηται τῆς Πύλης ἀναγκάζεται νὰ παύσῃ κατὰ τῆς ἐπιθόρας τῶν
ἀνατλημένων περὶ τῶν, χορηγούμενων τῶν ἐλαγίστων ἀνὰ μέσον
χριστιανῶν καὶ μουσουλμάνων ἔρδη, οἷως ἀναλογησάτω δὲ θρησκευτικὰ καὶ
πολιτικὰ μίση καὶ παρρημῶσι τὸν λαὸν εἰς ἀπέχθειαν καὶ σπᾶν. Κα-
τὰ τοῦ νέου Γ. Διοικητοῦ ἔσται ἡ αὐτοῦρ κατὰ τὴν τὸν ἐνέργειαν
τὸν Ἑλλῆνιν διαδοχικὸν καὶ ἱερῶν, τὸν διαδοχικὸν τὸν λαὸν τῆν
μεγάλῃν Ἑλλάδα. Ἡ Εὐρώπῃ ἀγορεύει τὴν κατὰ τῶν ἀπηνέγκειν ἡ
ἐλπίδος τῆς ἰδέας ταύτης ἐν ταῖς ἐπαρχαίαι, αἰτίνας ἀπεπαθούσαι
τὰς Τούρκικας κατὰ τὸ 1830 καὶ τὸ 1881. Ἀντικαὶ ἱερῶν καὶ τῶν

ἄλλοτε ὅτι ἡ Τουρκία ἔχει ἐπὶ τῆς Κρήτης τὰ αὐτὰ δικαιώματα, ὅτινα ἔχει ἡ Ἀγγλία ἐπὶ τῆς Ἰνδίας, ἡ Γαλλία ἐπὶ τῆς Ἀλγερίας καὶ ἡ Ρωσία ἐπὶ τῆς Πολωνίας, ὃ δὲ Καρλοθεωδωρὸς, τὴν πεποθῆσιν ταύτην τρέφων, θὰ προσπαθῇ νὰ μεταβιῇ αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς ἀδελφαικωτέρους τῶν Κρητῶν.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ἡ δευτέρα περὶ τῆς κυπριακῆς πιστώσεως συζήτησις ἐν τῇ ἀγγλικῇ Βουλῇ ᾠρθε καὶ εἰς τῆς πρώτης σπουδαιότερα, κυρίως διότι ἀπεδείχθη ὅτι ἡ ἐλληνικὴ νῆσος, ἀντὶ τῶν ἐπιβουρῶν χρηματικῶν τῆς Ἀγγλίας, ὑφίσταται ἐπιχρῆσθαι βάρῃ ἀνακυρνούσῃ τοὺς Ἀγγλοὺς φορολογουμένους καὶ διότι, διὰ τῶν αὐτῶν τῆς κυβερνήσεως δηλώσεως, ἀπέκλειται τὴν λύσιν τῆς εἰς τὴν Τουρκίαν ἀποδόσεως. Ὁ συντηρητικὸς Πιερπον ἀντεπεξήλθε κατὰ τὴν πρῶτην λογισμὸν τοῦ ὑπουργοῦ τῶν οἰκονομικῶν. Ὁ ὑπουργὸς (εἶπε) ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Κύπρος ἐσθλοτέρη ἡμῶν ἑκατομυρίων λίρων εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἀλλ' ἐληρωμένην καὶ προσέθετο ὅτι, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, ἡ Ἀγγλία ἐξήγαγεν ἐκ τῆς Κύπρου 1½ ἑκατομυρίων λίρων, εἰς ὃν κατεβλήθησαν οἱ τόκοι τοῦ γυμνασίου τοῦ ἐθνικοῦ χρέους. Ὁ Ἀρκούρ διακρίβας τὸν ῥήτορα, παρετήρησε ὅτι, ἐὰν τὰ χρήματα δὲν ἐβλῆοντο εἰς τοὺς ὁμολογητοὺς, δὲ βλῆοντο εἰς τὴν Τουρκίαν καὶ ὁ λαὸς τῆς Κύπρου οὐδὲν θὰ ἐμπορίετο ὅδεως. Ὁ Πιερπον ἐν ῥήματι τότε διὰ τὴν ἀποσβέννυται ὁ φόρος διὰ θανάτου, συνημολογούμενον ὑπὸ τὴν ἐγγύτησιν τῆς Ἀγγλίας καὶ ὑπὸ βρους ἀνεκτότερος διὰ τοὺς Κυπρίους; Ὁ ριζοπάστης Ἀβουσσάρ ἐπρότεινε νὰ ἐλαττωθῇ ἡ πίστωσις κατὰ ἑκατὸν λίρας, ἐν εἰδεί διακυρτωμένης «κατὰ τοὺς ἴσους οὐλοὺς καὶ ῥυπαροὺς τόπους, καὶ ἐν ἀπέκλειψι ἡ θύβην ἀνεκτικῶς κτήσῃ». Ἀλλ' ὁ συντηρητικὸς Ἀώδερ, ὁ πρόην ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἀντίτεθεν, ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ Κύπρος δὲν εἶναι κληρονομία ἐπιχρίσμος καὶ οἱ ἐκ τῆς κατοχῆς ἐπορίστησαν ἐξ Ἰσού ὠφελήματα καὶ οἱ κάτοικοι τῆς νῆσου καὶ οἱ Ἀγγλοὶ φορολογούμενοι. Ὁ ῥήτορ τῶν συντηρητικῶν Βαλαφὸρ παρετήρησε ὅτι ἡ κυπριακὴ σύμβασις ἀποδοτὴν τὸ γενναϊότερον βήμα κατ' ἐπίστασιν μεταβιβάζουσιν ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, διότι δὲ λαν πεισθύνει ὁ ἀποκλειστικὸς τὴν ἀπέκτασιν τῆς Κύπρου πολιτικὸν σφάλμα, ἐπ' ὅσῳ ἡ Ἀγγλία ἀγνοεῖ τίς ἐστὶν ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀνατολικοῦ ζήτηματος. Ἀντικρὺν παραπροσέτην ὅτι διαπρέπει τὸ ὑπουργεῖον ἐκεῖνο, ὅσαρ θὰ ἐπρότεινε τὴν ἀκρίβουν συμφωνίας ἐπαφελούσας καὶ εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς φορολογουμένους καὶ εἰς τοὺς καπνοὺς τῆς νῆσου, ἐπ' ὅσῳ ἀνοίεται ἡ ἐγκράτησις τοῦ μέλιτος. Ὁ ὑπουργὸς τῶν οἰκονομικῶν Ἀρκούρ ἐβλεψε τοὺς ἀνανικνύουσιν τὸ δὸν ἀνατολικὸν ζήτημα, εἰς ἀσφαρίαν τῆς συζητήσεως τῆς κυπριακῆς πιστώσεως, ἀποῦ αὐτοὶ ἀπέμεινον ἐπιμειλῶς νὰ βίηθι τὸ ζήτημα τῶν ὑποκρῶσεων, ὧς ἀνέλαβεν ἡ Ἀγγλία διὰ τῆς κυπριακῆς συμβάσεως καὶ νὰ ἐξάστῃ κατὰ πόσον αἱ ὑποκρῶσεις ἐκείναι εἶναι ἐπὶ ἔγκρῳ. Τὸ ζήτημα εἶναι καθαρὸς νομικόν. Ὅτι ἐμὸς ἀόρα τὴν πίστιν, σύμβασις ὑποκρῶσθαι τὴν Τουρκίαν. Κατὰ ἐξέλιξιν καὶ ἔτος 92 χιλιάδες λίρων ἐκ τῶν προσόδων τῆς Κύπρου εἰς τὴν Τουρκίαν, εἶναι ὑπερστατὴ, αὕτη δ' εἶναι ἡ ἀπορρίψις τῆς ἐνεσθίσεως οὐκ ἐλαττωστὴ καταστάσεως τῆς νῆσου. Δὲν δύναται οὐκ ἥτοι νὰ κυβερνῶνται οὐκ ἀναιδέως, ὅπως ἐμφανίζονται εἰς τοὺς Ἀγγλοὺς φορολογουμένους τὰ βάρη νέου θανάτου, ἐπὶ σκοπῷ ἀποβλέποντος τοῦ πρὸς τὴν Πόλιν γένου. Ἡ Ἀγγλία δὲ ἐπιτελεῖται ἐκ ἀπᾶς ἀνέλαβεν ὑποκρῶσεις ὅσῳ δύναται κάλυψαι. Ὁ Ἀρκούρ βεβαιώνει ὅτι, κατὰ φροναν ὅτι ἡ ἀπόκλισις τῆς νῆσου ὑπὲρ σφάλμα πολιτικόν, οὐδέποτε ἐπρότεινε ν' ἀποδοθῇ ἡ νῆσος εἰς τὴν Τουρκίαν. Ὅτι ἐβλήθησαν βελούτα (προσέτηκεν) δὲν ποτε ἐπρότεινε ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν Τουρκίαν συνδεδετὸν ἀνθρώπων πλῆθος. Αἱ δηλώσεις αὗται ἀνευφημῶνται θερμῶς. Εἰς τὸ Κλίβερ παρεκλήσας τὸν Λαβουέρ ν' ἀποσφίξῃ τὴν πρόστασιν τοῦ καὶ Ὁ λαβουέρ συντήρησε, ἡ δὲ πίστις ὑπὲρ τῆς Κύπρου ἀνακαθίσθαι διὰ ὧσιν 246 καὶ 29.

Ἡ κατάσταση τῆς ὑγείας τοῦ Λόρδου Ρόβερν, ἀναθροῦντος βραδύτατα ἐν τῇ γρίπῃ, ταλαιπωροῦται ἀπὸ ἀγρυπνίας καὶ μὴ δύναμεν ἐν τῇ ἐργασίᾳ εἶναι πολλὴν ὥραν, ἐγένεον πρῶτον ἡμερῶν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ φήμας περὶ προσεγγίσαι αὐτοῦ παραιτήσεως, ἥτις πιθανότατα δὲ συνετέθη τὴν πᾶσιν ὅλοι τοῦ ὑποκρίνου. Ἀλλὰ ἡμετιπλοῦσιν τηλεγράφου διεφέσθη γῆρας τῆς φήμας ταύτης.

Ὁ Ρούβιν, ἀγορεύσας ἐν Παλέρμῳ, ἀντιπῶν ἐγκύριος τὸ πρόγραμμα τῆς ἰταλικῆς ἀντιπολιτευτικῆς. Παρίστανται ἐν ἀρχῇ τὴν ἀγωνίαν τῆς χώρας, τὴν ἐπισκόπουν τίς ἐπὶ τὴν γαλήνην τῆς δικαιοσύνης πίστεως, καὶ συμπύματα τῆς παρακμῆς τὸν θεσμὸν, τὴν ἀπάρνησιν τῆς ἡθικῆς, τὸν θορύβον τῶν ταπεινοτέρων παθῶν, τὴν ἀπορροὴν τοῦ εὐγενέως ἠθουσιασμοῦ, τὸν ἐπικίνδυνον παρορμητικὸν τὸν πολιτικὸν ἀντιθέσιν. «Καὶ ὅμως (προσέθηκε) πῶρον πῶτον εἰναι τὴν τελικὴν ἐκβαθύν. Βασιλεὺς καὶ λαὸς διὰ συνδυαστικῶν δὲ ἡ λαρεῖα τῆς τιμῆς καὶ ὁ ὅρος τὸν ἐλευθερίαν θεσμῶν εἶναι στοιχεῖα ἀπαράτητα ἐν τῷ βίῳ παντὸς πολιπολιτικῶν κράτους.» Κατέκρινε τὴν διόλκωσιν τῆς Βουλῆς, τὰς ἀναβολὰς περὶ τὴν ἐκλογὴν νέας καὶ τοῦ συστήματος τῆς κυβερνήσεως διὰ διαταγμάτων. Ἡ μέλλουσα Βουλὴ δὲν διὰ ἔχει τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν, ὅπως ἐπὶ τὰς ἐπισταμένους τὸν προϋπολογισμὸν τῆς προσεγγίσαι χρήσεως. Τὸν κινδύνου τῆς δημοτικῆς τάξεως ἐν Σικελίᾳ καὶ ἀλλοῦρο ἡμεγέλλων, κατὰ τὸν Ρούβιν, καὶ ὁρεγόμενοι δικτατορίας. Ὁ αἰτιωμένον τοῦ κοινοβουλευτικῶν πολιτεύματος μὲν μόνον ἀφῆρκεν τὸν διενεῶν τῆς Ἰταλίας ὁρεῖται ν' ἀναλογισθῶνται δὲ τοῦ πολιτεύματος ἐκείνου ἐπέτρεψε νὰ κυβερνήσῃ ἐπὶ ἐνῆα ἔτη ὁ Δεσπότης καὶ εἰ τὴν τῶσκα ὁ Κρίσις καὶ αἱ ἐπομένους δὲν εἶναι ἀναμείβαντον πρὸς τὴν κυβερνητικὴν νομιμότητα, καὶ ἰσχυρίζονται ὁ δικτατορικοῦ. Τοῦ κοινοβουλευτικῶν πολιτεύματος ἐξυμῶσεως ἡ δικητικὴ συγκυρία, τὸν βουλομένων τῶν βουλευτῶν νὰ μεριμνῶται περὶ κερδὸν τοπικῶν συμφερόντων καὶ νὰ ἐκπορεύωνται, οὐχὶ τὴν Ἰταλίαν, ἀλλὰ τοὺς ἐλλογούς τιν. Ὅπως αἱ πλειονοψηφαὶ κατέστησαν πολυχρηματιστοὶ καὶ τὰς ἐνδόξως παραδόσεις τὸν ἀρχαῖον κομμάτιον παρηγοῖαντο ὁ συνασπισμοὶ ἑταίρων ἀντιθέτων, προσβάλλοντας τὸ ἥκυον τῆς χώρας αἰσθητήριον. Τὸ ἑτάκμον ἐγκυεταὶ, κατὰ τὸν Ρούβιν, ἐν εὐρείᾳ ἀποκοπήσιν. Τὸν λόγον ἔπεσαν ἀναφωρῶντες. «Τὴν ἡμέραν, καὶ ἥν ἡ συνῆλθι ἡ νέα Βουλὴ, ὁρεῖται νὰ ἐκλήθῃ μεταξύ τῆς ἰδίας ἐαυτῆς παραιτήσεως, ἢ τῆς παραιτήσεως τοῦ ὑποκρίνου.»

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

Μαδρίτη, 10/22 Μαρτίου. — Ἡ ὑπουργική κρίσις ἐξακολουθεῖ. Ὁ Σαχάττας ἀρνεῖται ν' ἀνασχηματίσῃ τὸ ὑπουργεῖόν του, ἀποδεχόμενος τοὺς ὅρους τῶν ἡξιωματικῶν. Ἡ ἀντβασιλίσσα καλεῖ ἀλληλοδιαβάξους εἰς τὰ ἀνέκτορα τοὺς πολιτικούς ἀνδρας. Πηλῶνός πρωθυπουργὸς θεωρεῖται ὁ Κανόδας.

Βερολίνον, 10/22 Μαρτίου. — Ὡς πρεσβευτὴς εἰς Πιτρούπολιν μετατίθεται ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴς πρίγκιψ Ῥάδολιν, τούτον δὲ διαδέχεται ὁ ἐν Οὐασινγκτῶνι πρεσβευτὴς.

Πάω μ η, 10/22 Μαρτίου. — Οί ῥήμας τοῦ δούλου τῆς Ἀδούτης
τάς τελευτῶσαν ἐν Ἰταλίᾳ καί οὐχ ἐν Παλαιᾷ, ὅντι διατελεῖ προγε-
γραμμένους ὁ ἀδελφός τῆς νύμφης. Ὁ Πάπας ἐπέμεινε ἐς τοὺς μελ-
λονόντας τὰς εὐλογίας τῶν. Ἐκ τῶν γαλλικῶν ῥήλων τὰ μέν μοναρχ-
ικά ἐξαιρούται τὴν ἐπιτάμην τὴν αὐρηλάντων πριγκίπων πρὸς τὸν ἐν-
δοξον οἶκον τῆς Σαβοΐας, ὅστις πολλὰκις ἄλλοτε ἠνέθη ὁ ἐπιτάμην
πρὸς τοὺς Βουρβόνους· ἀλλὰ τὰ δημοκρατικὰ ῥήλα νειτεύουσιν τοὺς
ὀρλεανζιστὰς ὡς προσφύγοντας ἐπὶ τὴν τριττὴν συμμαχίαν καί διαρ-
χίζοντας οὕτως ἐπὶ μάλλον τοὺς πρὸς τοὺς γαλλικοὺς ἐθνικοὺς δεσμούς. Ἡ
νύμφη λέγεταί· σὺ φέρε· εἰς πρόβατα δέκα ἑκατομμύρια, εἰς ὧν τὰ ἡμίση
καταβῇ ἐν ἡμετέρῳ γόλφῳ. Οὐδὲν.

Μαδρίτη, 10/22 Μαρτίου. — Ἐν μέρος τοῦ στρατοῦ διατε-
λει κεκλεισμένοι εἰς τοὺς στρατώνας. Ἀπορῶν εἰς τὴν ἀγοραίαν ἔξωφιν
ἀξιοματικῶν καὶ πολιτῶν, οὐ στρατιωτικῶν διοικήτη ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς
ἀξιοματικῶν νὰ φοιτῶσιν εἰς δημόσια θεάματα.

Πατρουπολις, 10/22 Μαρτίου. — Ὁ ἐπίσημος «Ἀγγελιαφόρος», ἀποκατατίθων θαυμάσιον τὸν Βέρδερ, βεβαιεῖ ὅτι ἀνεκλήθη ἔνεκεν γήραος καὶ ἀποῦ ἡρωότητι. Ὁ Τσάρς ἀπένευμεν αὐτῷ τὸν μεγαλόσταυρον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου.

ΕΙΛΟΠΙΟΓΗΣΙΣ

Ἀναγγέλλω εἰς τοὺς κατὰ τὴν Ἀνατολὴν πελάτας καὶ ἐντολο-
δότας μου ὅτι συνέστησα ἐργαστάσιον καθεκλῶν, καὶ ἰδίως καθεκλῶν
λυομένων καὶ ἀποστελλομένων ἐντὸς κιβωτίου.

G. F. Marcovich — Trieste.

Ἐξούτης, συνύτης καὶ συνουάτης: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ε. ΒΥΖΑΝΤΙΟΣ
 Υπεύθυνος συνουάτης: ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΝΤΣΙΣΤΗΣ ΣΤΑΛΙΤΣ.
 Τύπος τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Δούλου

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ.			
1895.	Λονδίνου αἱ 10 λ. σ. ἐν σφ.σε.	Γαλλίας τὰ 100 φρ. ἐν σφ.σε.	Εἰκοσάγραμμ.
16 μαρτίου	123.15 — 123.55	49.70 — 49.95	9.76 — 9.77
18 "	123.15 — 123.55	48.65 — 49.90	9.76 — 9.77
19 "	— — — — —	— — — — —	— — — — —
20 "	123.70 — 123.20	48.60 — 49.80	9.73 — 9.75
21 "	123.90 — 123.40	48.60 — 49.85	9.74 — 9.75
22 "	123. — — 123.40	48.65 — 49.85	9.74 — 9.76

ΝΕΑ

ΗΜΕΡΑ

Εκδοται άπαξ της εβδομάδος.

μήν ετήσιος συνδρομής.

Εν Αιτωλία φλωρίνα 16

Εν πάσαις τα λοιπαίς χώραις . . . φράγκα 40

Αί συνδρομαί πρέπει νά λήγουν τη 30 Ιου-
νίου ή 31 Δεκεμβρίου (ε. ν.)

Εξοπορίσεις, άγγελια και διατριβαί δημοσι-
εύονται έν τη τεταρτη σελίδι άντι 30 σολ. κατά στήλην.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Εβδομαδιαία επιθεώρησης. — Άγγλεια και Ρωσία. — Μάχη
Ιταλιών καί Βουσινίων. — Θρήσμοι της τοπιλίας. — Οι διεθνείς
διηματοικοί άγώνες. — τ Άχιλλεύς Παράσχος. — Τά έν Έλλάδι. —
Τελευταία είδήσεις και τηλεγραφήματα.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Εν Τεργεστη, 2/14 Φεβρουαρίου.

Πάν άλλο ήτον βεβαίως δυνατόν νά φαντασθί ή Εύ-
ρώπη, ή έτι πολίτιμη διδάγματα πολεμικής τέχνης έμελεί
νά πορισθί εκ της άνωτάτης Άσίας και έτι εις τους Ιά-
πωνας έπεφυλάσσετο ο δόξα νά συνεχίσωσι, κατά ξηράν τό
έργον του Μόλτικε και κατά θάλασσαν τό έργον του Τέ-
γετωφ. Η διά τορπιλλών καταστροφή των κραταιοτάτων
σκαφών του σινικού στόλου άνακηρύσσεται μιά φωνή ως
έν των λαμπροτάτων ναυτικών κατορθωμάτων, έφάμιλλον
λόγω άφοβίας και δεξιότητος προς τό έν Τσεσμέ μεγα-
λουργημα του Κανάρη Μετά την άλωση των επί της
στερεάς προφυρίων του Βάι-Χάι-Βάι, ο σινικός στόλος κα-
τέφυγεν υπό τά όχυρωτάτα ρούρια της νήσου Αιου-Κιούγκ
Ταώ, ήτις έπροστάτευε τόν ναύσταθμον προς την θάλασ-
σαν, εκείθεν δ' άντεταξε πείσιμονα και γενναίαν άντίστασιν.
Μάχην οι Ιάπωνες και εκ των σκαφών των και εκ των
επί της στερεάς προφυρίων, άτινα είχαν κυριεύσει, συνετή-
ρουν επί δύο εβδομάδας σφοδρότατον πυρ κατά των προ-
μαχώνων της νήσου και των σινικών σκαφών! Η εύθυ-
βολία των έπείφερε σπουδαία ζημία, αλλά ο έχθρος έδει-
κνύετο άδάμαστος. Τέλος την νύκτα της παρελθούσης Δευ-
τέρας προς την Τρίτην, νύκτα παγεράν και ασέληνην,
έτολμήθη ή διά τορπιλλών προσβολή. Τά Ιαπωνικά τορπι-
λοβόλα διηρέθησαν εις τρείς μοίρας, ένθ' δ' ή μία έφρουρε
τό προς δυσμάς στόμιον του λιμένος, όπως κωλύση την
διαφυγήν των έχθρικών σκαφών, αι άλλαι δύο μοίραι, άφού
άρηρσαν μετά προσοχής τά υπό των Κινέζων κατεσπαρ-
μένα ναυκάστρα και πλωτά προσκόμματα, εισώρυσαν
διά του έτέρου στόμιου εις τόν λιμένα, άφρητοίσι δέ τό
φοβέρν πυρ των έχθρικών σκαφών και προφυρίων, τό μέν
πελώριον σινικών θωρηκτόν Τίγκ-Γιουέν κατεβύθισαν,
έτρυσαν δέ καιρίως και τό μέγα καταδρομικόν Χίγκ
Γιουέν. Άλλά ή επιτυχία αύτη ήγοράσθη δι' άδρών θυ-
σιών. Βαρύ σινικών βλήμα κατέστρεψε την μηχανήν ένός
τορπιλοβόλου και έρόνευσε τό εξ όκτώ άνδρών πλήρωμα.
Άλλα δύο τορπιλοβόλα προσήρξαν επί των βράχων, τό
δέ υπό αριθμόν 6 ββλήθη υπό έπτά και τεσσαράκοντα έχθρ-
ικών σφαιρών. Αξίωματικοί τινες και ναύται έπάγωναν. Την
νύκτα της επάυριον άνενώθη ή προσβολή, αλλά υπό της
μοίρας των τορπιλοβόλων, ήτις την προτεραιάν έφρούρε
άπλως τό προς δυσμάς στόμιον. Ο υποπλοίαρχος Κοτάκη
διευθύνων τό υπό αριθμόν 11 τορπιλοβόλον, εισέδυσεν εις τό
μέσον του έχθρικού στόλου και έξηκολύνει έπτά τορπι-
λας, δι'ών κατεβυθίσθησαν τά θωρηκτά Χέν-Γιουέν και
Βάι-Γιουέν και μία κανονοφόρος. Κατά την πρώτην
νύκτα ή άμυνα των Κινέζων υπήρξε έφελγυράτη. Άλλά
κατά την δεύτεραν έδείχθησαν χαυνότεροι. Ο στόλος των
τορπιλοβόλων των, άντί ν' άντεπέξελθι, έτράπη εις φυγήν,
καταδυθείς υπό των Ιαπώνων, οτινες κατεβύθισαν δύο-
δεκα λέμβους. Κατά τας έκτοτε ημέρας τό πυροβολικόν συ-
νεπλήρωσε την εκ των τορπιλλών καταστροφήν, δύο δέ
σφαίραι εκ των επί της στερεάς προφυρίων κατεβύθισαν τό
σινικόν καταδρομικόν Χίγκ-Γιουέν, όπερ έπέπλεεν έτι.
Τό τελευταίον δελτίον του ναυάρχου Ιτου άγγέλλει ότι
σχεδιάζει νέαν επίθεσιν, όπως καταστρέψι και τό περισω-
θέντα έτι σινικά σκάφη, άτινα από της φυγής των τορπι-
λοβόλων κανονοβόλοισι καθ' έλην την νύκτα εις τά τυρά.
Ένός των τορπιλοβόλων λέγεται ότι έπέβηκεν και ο Κι-
νέζος ναύαρχος Γιγκ, δούς παραδειγμα ανδρείας αξιοθρή-
νητος και καταπλών τόν έμπειστομένον αύτό στόλον
εις την εύχην του. Έν συνόλφ ή μέχρι τοϋδε πορεία του
πολέμου άπέδειξεν ότι τό άχανές κρπτος περιείχε μέν άν-
θρώπινον ύλικόν αξιοθαύμαστον, υπεριομείβη όμως βαθύ-
τητα υπό της εξηγητικής των κυβερνώσων κλάσεων. Μόνη
ή ταχιστή συνομολόγησις της ειρήνης δύναται πλέον να
ώσχη την Σινικήν από μειζόντων συμφυρών και νά δώση
αυτήν καιρόν, όπως συνέλθι και καθαρίθι ήθικώς, ή γενική
δέ πεποθήσις είναι ότι ή ένεστώσα δοκιμασία θ' άναντιψή
τάς ύπολινθανούσας πηγάς της δύναμεις και θ' αποβή εις
τάς ήττηθέντας ουχ ήττον ώφέλιμος, ή εις τους νικητάς.
Άλλά οι Ιάπωνες άπεφασίσαν ήδη προόλης νά μη συνο-

μολογήσωσι την ειρήνην, ή έν Πεκίμφ, θ' απορύγωσι δέ
κατά πάντα τρόπον νά καταστήσωσι πρότερον γνωστάς τάς
αξιώσεις των, ροβούμενοι μη έξεγείρωσι κατ'αυτών πολέ-
μιον πολύ της Σινικής δυσκαταγωνιστότερον. Η τύχη
της Σινικής (γράφει ο «Ν. Χρόνος» της Πετρούπολεως)
δέν εξαρτάται εκ των Ιαπώνων, θά ρυθμισθί δέ υπό των
γειτόνων μεγάλων δυνάμεων, της Ρωσίας, της Γαλλίας,
της Άγγλίας. Έν πάση περιπτώσει Κορέα και Μανδζου-
ρία πρέπει νά μείνωσιν εκτός των Ιαπωνικών άντιποιήσεων.
Τό ρωσσικόν φύλλον παραπέμπει τους Ιάπωνας νά ζητή-
σωσιν έδαφικάς αποζημιώσεις νοτιώτερον και επί της νήσου
Φορμόζας. Άλλ'έκει πιθανώς θά προσέκρουσιν κατ' αντίβρ-
σεων της Γαλλίας. Όλος μεμονωμένη είναι μέχρι τοϋδε
ή γνώμη των «Νέων», άτινα, παραφράζοντα τό λόγιον του
Αννίβα, άνακρουοῦσι China delenda est και ύποπτεύοντα
μή ποτε ζωογονηθί έπικινδύνος ο άδρανής κολοσός πα-
ραινουσι τόν ρωσσικόν κυβέρνησιν νά συνεννοήθι μετά των
λοιπών ένδιαφερομένων δυνάμεων και της Ιαπωνίας προς
πρώτον της Σινικής διαμελισμόν, έφαρμόζουσα και έν Άσία
τό προηγούμενον της Πολωνίας. Έν Άγγλία ο θαυμασμός,
δν φυσικόν είναι νά έμπεύσων εις πών γενναίωρον έθνος
τά άνδραγαθήματα των Ιαπώνων, συγκολάζεται υπό τινος
άντιζηλίας προς τό νησιωτικόν κράτος, όπερ φαίνεται προ-
ωριζόμενον νά παρστήθι προς την ήπειρωτικήν Άσίαν τό
πρόσωπον, όπερ παρέστησεν ή βρετανική μεγαλήνησος προς
την ήπειρωτικήν Ευρώπην. Τό συμμιγί: τοϋτο αίσθημα
έμπνέει την «Σημαίαν» γράφουσαν: «Η άλως των δύο
κυριωτέρων ναυστάθμων και ή καταστροφή του στόλου της
Σινικής καθίστουν άδικαιολογητόν την κατά θάλασσαν
έπικράτησιν της Ιαπωνίας και έξασφαλίζουν τάς συγκυ-
νιαίας άπό μέσον των στρατών της και τό όρμητηριόν των.
Και έν ή Σινική, δι' άπρόσδοκόν μεταστροφής της τύ-
χης, άνορθωθί κατά ξηράν, ουδέν άλλο δύναται νά έλ-
πίσθι, ή νά κουράσθι τόν πολέμιον διά θυσιών, ατινες θά
υπερβάντων κατά πολύ ό,τι θά ήρκει πιθανώς σήμερον
επίτευξιν της ειρήνης. Άλλ'έν ή ταχεία της ειρήνης συ-
νομολόγησις έπιβάλλει εις την Σινικήν υπό λόγων προ-
νοήσεως, εύκατόν είναι νά έννοήσθι και ή Ιαπωνία ότι
αυτό σύμπέρασμα άγούσι και τά κοινά σύμπεροντα των
δυνάμεων, πάσων εκ της παρατάσεως του πολέμου.
Έάν ή πάλη, ήτις επαπέμεινε μέν την Σινικήν, δέν κα-
τήγεγκεν όμως κατ'αυτής τραύμα, εξ ου νά μη δύναται
ν' άνανυψή, φάσθι ότι τό άπεγνωσμένον στάδιον έπιβύσεως
κατά τό Πεκίνο, άνυπολόγητοι έσονται αι συνέπειαι και
προς τους έμπολέμους και προς τους ουδέτερούς. Τά έκ-
κρηκτά ζητήματα είναι πολλά εύρύτερα και περιπλοκότερα,
ή όσον φαντάζονται οι Ιάπωνες, άρροσύννη δέ θά διεπρα-
τόν αι δυνάμεις έπιτρέπουσαι νά έπιέλθωσι περιπέτειαι, αί-
τινες θά έπείρουν άμέσως ζημία, θά έπαλείψωσι διακρί-
σις, θά βαρυνάτης εύθινης έν τώ μέλλοντι. Ελπίζομεν ότι
Άγγλεια και Ρωσία, ως αι πρωτίστως ένδιαφερόμεναι δυ-
νάμεις, θά συμφωνήσωσι περί κοινής πολιτικής, έν ανάγκη
δέ και περί κοινής ενεργείας, συνετός δέ θά πολιτευθί ή
Ιαπωνία, εισκαλούσα έγκαίρως των άπειθυνομένων αύτη
φιλιών παραινέσεων και έννοστώσα ότι δέν δύναται νά κα-
ταστή ο διακτητής των τυχών του Ουρανίου κράτους. Ερ-
δσον Ρωσία και Άγγλία πολιτεύονται έν τη Έμφ' εκ
συμφυρών, την καθόλου ειρήνην ουδέις άπειλεί κίνδυνος
και αι περιπλοκαί, ατινες ένδέχεται ν' άνανυσθί κατά τας
άνα μέσον Ιαπωνίας και Σινικής διαπραγματεύσεις, δέ διευθε-
τηθώσι διαλλακτικώς. Άλλ'άρά γε δέν θά έπιδράσθι επί
της καινης άγγλορρωσσικής σχέσεως ή έν Λονδίμφ ύποπα-
ρική μεταβολή, ήτις καθίσταται όσημείαι πικνωτέρω; Είς
δωδεκα ψήφους περιωρίσθη πρό τινων ήμερών ή πλειονο-
ψηρία του ύπουργείου Ρόβερν, δι'έκδοσι δέ ψήφων απερί-
ρίθρη ή τροπολογία των παρελθόντων, ζητούντων την τα-
χείαν διεξαγωγήν νέων έκλογών, όπως άγγλικός λαός
άποφανθί ήρστικήν γνώμην επί του ζητήματος της Ιρλαν-
δικής αυτονομίας. Άνηπαχητικό σύμπωμα των διαβάσεων
της κοινής γνώμης είναι ή Έγκυκλίος, ήν άπήνθυσεν ο
ύπουργικός βουλευτής Χίγινς εις τους έκλογείς του, όπως
δηλώσθι ότι άποδοκιμάζει τόν κατά της Βουλής τών Λόρ-
δων έρεβρηισμόν και ότι δέν θέ ψήφισθι την υπό τό πρω-
τοπουργού άγγελθείσαν πρότασιν κατά τό κληρονομικόν
σύστημα. Έν Άγγλία αληθώς αι ύπουργικαί μεταβολαί
δέν έπιδράσθι συνήθως επί των διεθνών σχέσεων και ή έν
τῇ έξωτερική πολιτική αλληλοϋχία κινείται υπό των δια-
φορών κομμάτων άπαραίτητος όρος δύναμεις και μεγα-
λειού. Άλλά ο Σαλισβούρης δέν θ' άντελαμβάνετο ουχ ήττον
της προς την Ρωσίαν σχέσεως καθ' έν ο Ρόβερνς τρέ-

πον, προσοχής δ' άξια είναι και αι περί του άρμενικού έ-
πεισοδίου δηλώσεις του, ατινες, καίπερ έξενεχέσθαι μετά
πολλής περιπέφσεως, μακρυούσιν ότι δέν έποδοκίμασε την
ένεργειαν της κυβερνήσεως της άνάσσης και ροβείται μη
ή παρέμιασι αυτης γεννήσθι έλπίδας άνεκληρώτους. Ο
ύπέρ των Άρμενίων έρεθισμός δέν προσέλαβεν έν γένει
τάς διατάσεις, άς προσέδωκον οι φίλοι των, ένν δέν δέν
άνανυσηθί ή συγκίνησις εκ του πορίσματος της διεθνούς
ανάκρισεως και της δημοσιεύσεως των έγγραφων, δέν θά
καταλήθι εις ριζικότερας μεταβολάς, άφού μάλιστα ο
Σουλτάνς φαίνεται διατεθειμένος νά εισαγάγθι αθρομήτως
τάς άναγκάας μεταρρυθμίσεις και την έκπόνησιν αυτών
άνέθεσεν εις χριστιανών λειτουργόν του κράτους του, ου τό
δνομα ήεί καλώς έν Ευρώπη.

Και τά προσεχείς ήμέραι δεινοί κοινοβουλευτικοί
άγώνες πείκνεται έν Βελγίφ Η κυβέρνησις υπέβαλεν εις
τάς Βουλάς τόν νόμον περί προσηρήσεως της πολιτείας
του Κόγγου, της μεγάλης άφρικανικής άποικίας, ής ήγε-
μών ήτον μέχρι τότε ο βασιλεύς Λεοπόλδος. Η προσάρ-
τησις καθ' έαυτήν δέν θ' άνήντα σφοδράν άντίπραξιν· αλλά ο
βασιλεύς ήρτει άποζημιώσιν επί ταις κολοσσιαίς χρημα-
τικαίς θυσιαίς, εις άς υπεβλήθη, όπως πλάσθι εκ του μη
έντος τη άποικίαν, ή δέ άντιπολίτευσις ίσχυρίζεται ότι τά
πιθανά ύλικά ώφέληματα δέν είναι άντάξια των δεκάδων
έκατομμυρίων φράγκων, δι'ών πρόκειται νά έπιβραυνθί τό
Βέλγιο. Η άφρικανική άποικία έγκλείει αληθώς άνθρωπα-
ρχικά και μεταλλεία, έχει δέ και άλλους πλουσίους πό-
ρους· αλλά οι Ιθαγενείς είναι λιαν άνηρωι, ή ώστε νά εκ-
μεταλλευθώσιν αυτούς έπικερδώς, τό δέ κλίμα άποβαίνει
φοβικόν εις τους Ευρωπαίους. Και τά θρολούμενα ότι ή
βελγική βιομηχανία θά εύρη δύναν άγοράς καταναλώσεως
κρίνονται υπερβολικά, διότι οι μαύροι του Κόγγου περιέ-
ρονται γυμνοί, ουδ'έχουσιν άνάγκην των προϊόντων των
εργαστηρίων της μηχανοποιίας. Μέχρι τοϋδε ή άποικία έ-
χρησίμευσε μόνον προς πλουτισμόν άλλων έκαινοτάτων
άνθρώπων· αλλά οι σοσιαλισταί, οι άποτελούντες τόν πυ-
ρήνα της άντιπολίτευσως, έλαχίστην αίσθησιν συμπα-
θείας προς τους άπληχγγνούς τούτους εκμεταλλευτάς και βω-
σιν ότι, πριν ή σκερβή περί έκπολιτισμού Άφρικανών, ή
βελγική κυβέρνησις ώρείλει νά προνοήθι περί βελτιώσεως
της οικιακής τύχης των κατ'οίκον εργατικών πληθυσμών.
Η άντίθεσις μεταξύ των πρακτικών γενών του βορρά και
των ευφραντών λαών της μεσημβρίας έκδηλοῦται έν τη
άντιπράξει, ήν άπαντά ή εις τό Βέλγιο προσηρήσις άπε-
ράντου και πλουσίας άποικίας, και έν τῷ ένδοσιασμίφ, δν
εγέννησαν έν Ιταλίφ αι πρόσφατοι κατά των Άβυσσινίων
νίκαί και αι φήμαι περί προσηρήσεως του Γυρε. Και όμως
ο άναγνώσκων μετά προσοχής τάς περιγραφάς των έν
Κλαπφ και Ζεναφ άναμνήσιν έννοει όπόσον παράβολον είναι
τό έγχείρημα, εις ο άπέυθησαν οι Ιταλοί. Δέν εύχουσιν
ένόπιον των άμάχων πατριάς μαύρων, αλλά έν τών ίσχυ-
ροτάτων άφρικανικών κρατών, συνορευοῦσι δέ νοτιώτερον
προς την έν Σουδάν έστίν του μοιαιμεθικού φανατισμού.
Είς μόνος Άβυσσινίος τοπάρχης, έκσπαιρτέας ίσως άνευ
αδείας, του βασιλέως των βασιλέων της Αιθιοπίας, ήδυ-
νήθη νά παραστήθι διαμυρίους μαχητάς, αυτοί οι Ιταλοί
άνταποκρίται έπαινοῦσι την άρρίαν, την εύθυβολίαν, την
περί τους έλιγμούς δεξιότητά των μαχητών τούτων. Τι θά
συμβή, έν ποτε ή Άβυσσινία όλόκληρος, κλήλιν παρε-
σκευασμένη και εξοπλισμένη, ήρθή κατά των άλλων χρι-
στιανικών άνδρών, οτινες άποτελοῦσι την προφυράν της Έρυ-
θρίας, και έν συγχρόνως προελαύνουσιν οι Δερβίσται προς
άνακτισθν της Κάσσαλας; Προς τους κινδύνους τούτους δέν
τυφώττουσιν οι έμβριθέστεροι των Ιταλών. Άλλά τό πολύ
πλήθος επαναλαμβάνει υπεργνήμον τό λόγιον του Βαρ-
τιέρη, όστις, προσκαληθείς νά τεθή έν σκέπη των έχθρικών
σφαιρών, άπεκρίθη επί τό σπαρτιατικώτερον: «Εδώ θά νι-
κησώμεν, ή εδώ θ' αποθάνωμεν, τό μέγιστα δέ διέθροψι
την ένικήν φιλευταιάν ή είδησις ότι ο Γερμανός αυτοκρά-
τωρ άπέμεινε εις τόν Ιταλόν στρατηγόν άνώτατον στρατι-
ωτικόν παράστημον.

ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΡΩΣΙΑ.

Μετά χαράς και αγαλλιάσεως άγγέλλουσι τά άγγλικά
φύλλα ότι ο Τσάρς και ή Τσαρίνα θά έπισκεφθώσι τό
έθρος την άνασσαν της Άγγλίας. Η έπίσκεψις (γράφει ή
«Σημαίαν») θά έχη δυναστικήν άμα και πολιτικήν σημα-
σίαν. Ες ένός μέν θά ήναι ή αναγνώρισις της άνάσσης
ως της ήγουμένης λόγω ηλικίας και περιωπής των βασι-

λικών της Ευρώπης οίκων, εξ έτέρου δέ θά ήναι ένδειξις
φιλίας προς τόν άγγλικόν λαόν. Τσάρς και Τσαρίνα θά
τύχουσιν έν Άγγλίφ έγκαρδιωτικώς δεξιώσεως. Την άνασ-
σαν θά εύπρεστηθί ή έπίσκεψις συναδέλφου μονάρχου, ά-
νελθόντος επί ένός των κραταιοτάτων θρόνων της γης, συμ-
ρευθέντος δέ μίαν των προσφιλεστάτων αυτης εγγόνων.
Βαθύτατα συναισθανομένη την εύθύνην, ήν φέρουσι κατὰ
τους χαλεπούς τούτους καιρούς οι ήγεμόνες, συμπαθεί προς
πάντας, ίδια όμως προς τους συνδεδεμένους προς αύτην
διά συγγενικών δεσμών. Την άνασσαν περιβάλλει ή αήγη
των έτών και της πείρας. Ο Τσάρς άποινεί τό θέληγ-
τρον της νεότητος. Έάν έπικρίσθι διά της σοβαρότητος,
ήτις είναι τό ούσιωδέστατον χρίσμα των μοναρχών, πολλά
δύνανται νά διδαχθί παρα γυναικός άσκούσης τό βασιλικόν
αξίωμα επί εξήκοντα σχεδόν έτη, είναι δ' άδύνατον νά γνω-
ρίσθι της την άνασσαν και νά ξενισθί παρ'αυτης, χωρίς ν'
άποκομίσθι αίσθηματα σεβασμού. Μή τις είπθι ότι αι προ-
σωπικαί αύται σχέσεις είναι ένδει παρ' την πολιτικήν και
δέν ένδιαφέρουσι τό κράτος! Παρά την διάδοσιν των δη-
μοκρατικών ιδεών και την έπίβρυσιν της λαϊκής έπιβρόης,
ή εύδοκίμοι της άνθρωπότητος, έξαρτῶται πάντοτε έν ου
μικρῷ μέτρφ εκ των διαβάσεων άλλων προνομιούχων ήνη-
των, δέν είναι δέ δυνατόν νά χωρισθώσιν έλας από της
διεξαγωγής των δημοσίων ύποθέσεων τά άνθρώπινα αϊ-
σθηματα. Έάν ποτε άναφθί αδιάλλακτός τις άντίθεσις άπό
μέσον Άγγλίας και Ρωσίας, οι δεσμοί του αίματος και
της άμοιβαίας εκτιμήσεως δέν θά ίσχύσωσι νά κωλύσων την
άδυσώπητον έπιμυρίασιν της βίας. Άλλά ζητήματα ή
επιδεχόμενα άλλην λύσιν πλην της διά του έίρους άνα-
φύονται σπανίως, αι δ' έριδες προέρχονται ως επί τό πολύ
εκ δευτερογενών ζητημάτων, άτινα εύχερός δύναται νά
διευθετηθώσι δι' άμοιβαίας συγκαταθέσεως και διά της έ-
πιδράσεως πατροπαράδοτου φιλίας. Άνά μέσον Άγγλίας
και Ρωσίας ίδια δέν είναι πιθανόν ν' άνανυσθί άντιποίη-
σις, ήν νά μη δύναται νά διευθετηθί έπ' άγνώφ ο τρυφε-
ρός δεσμός, ο ένών τας δύο δυναστείας. Οτι ο Τσάρς
έπιθυμει έγκαρδιώως σχέσεις προς τους έν Άγγλίφ συγγε-
νείς της συζύγου του άπέδειξεν ή άγάπη, ή μαρτυρη-
θείσα προς τόν πρίγκηπα της Ουαλίας, κατά τας λυπηράς
περιστάσεις της άναρρώσεώς του εις τόν θρόνον. Τότε, καί
πασαν πιθανότητα, συνεφωνηθί ή εις Άγγλίαν έπίσκεψις
του αυτοκρατορικού ζεύγους. Ο άγγλικός λαός, προς δν,
ούχ ήττον ή προς την άνασσαν, άποινείται ή έπίσκεψις,
θά χαίρεισθι έγκαρδιώως τους σεπτούς αυτού ξένους Πα-
ρηλθον αι ήμέραι, καθ' άς άποκλειστικοί, ίσοδούγο έρινον
άναξίους της συμπαθείας αυτοδιοικούμενων λαών τους μο-
νάρχας εκείνους, οτινες, κληρονομήσαντες άμειωτέρην εύ-
θύνην, καθήκον των θεωρούσι νά εξακολουθήσων έπιτε-
λοῦντας άπαρεγκλήτως τό δυσχερές αύτών καθήκον. Η
αυταπάτη των φυσικοεπιστημονικών φιλοσόφων, ή
υπό της πικράς πείρας των τελευταίων έτών, εξ ής έμαρ-
τυρήθησαν αι άτέλειαι των θεωρητικών θεωρησιών κυβερ-
νητικών τύπων, έκτοτε δι' άπογορηστέως άνεύθυνον, ένν
μή μετά μειζόνος συμπαθείας, τούλάχιστον μετά μειζόνος
άνοχής προς κυβερνητικάς μεθόδους άπαισυντέρας. Έχομεν
ίσως λόγους νά επαιρώμεθα ότι ή κατάστασις ήμών έπι-
τρέπει θεσμούς πολυπλοκωτέρους, ουχί όμως και νά ήγ-
τώμεν νά επιβάλλωμεν ό,τι παρ' ήμίν είναι όρος πολιτικής
και κοινωνικής υπάξεως εις κράτη άρχευστωτέρα. Αντί
νά θεωρώσι την Ρωσίαν, κατά τά παραγγέλματα πεπα-
λαιωμένης φιλελευθερίας, ως κράμα τυραννίας και βαρβαρό-
τητος, οι Άγγλοι άνεύθυνον προς τό ευρ' κράτος ως προς
κολοσσιακήν δεξμενήν άνεμεταλλεύτου δύναμεις, προς
ήν όφείλουσι νά προσφέρωνται μετά σεβασμού αναλογιζό-
μενοι πόσου καλού ή πόσου κακού έμπορεί νά καταστή
πρόξενος της την ήλην άνθρωπότητος. Οτε πρό τινων ήμε-
ρών ο Τσάρς άνήγγειλε μετά λακωνικής παρρησίας εις
τους ύπηκόους του ότι δέν προτίθετο νά παραχωρήσθι μέ-
ρους τι της προσωπικής εξουσίας, ήν έκληρονόμησε παρ' του
γεννήτορος, ουδένα ήτθανή κλονισμόν ή παρ' ήμίν κοινή
γνώμη, τό πολύ δέ των Άγγλων ηγυρήθη μόνον νά πανη
άξιος της ύψηλης αυτού άποστολής και της ύψηλόφρονος
φιλοδοξίας του. Η έσωτερική διοίκησις της Ρωσίας δέν
ένδιαφέρει τους Άγγλους πλειότερον, ή τους Ρώσσους ή
διοίκησις της Ιρλανδίας. Τά έσωτερικά ζητήματα πάν έθνους
όρείλει νά κανονίζθι καθ' έαυτό. Άλλά τό διεθνές ζητήματα
ένδιαφέρουσι πάντας. Εξαιρέσει ίσως μόνος της Γαλλίας,
ή Ρωσία είναι ή χώρα, ής τά σύμπεροντα έράπτονται
των ήμετέρων επί πλείονων σημείων. Απαραιτήτων άπο-
βαίνει λοιπόν νά έπαρτυρνώσι διηκώς οι πολιτικοί άμα-

ΕΠΙΦΥΛΙΣ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΤΡΙΩΤΗΣ).

1.

Άρχομένης της 15 έκαινοτακτηριδος υπήρχον έν Άλβανία ούκ
έλάχισι κατά τό μέλλον ή ήττον ανέννομοι ήγεμόνες, έν εις και ο Ιου-
άννης Καστριώτης, εκ των περιβλεπτοτάτων. Οι Καστριώται, έλκοντες
τό γένος, ως λέγεται, εξ Ημαθίας της Μακεδονίας, έπέδοσαν της περι-
τήν Κρόϊαν χώρας και τινος μεριδος της επαρχίας Δίβρης. Ο Ισχυρι-
σμός νεώτερον τινών Ιστωρίων ότι οι Καστριώται ήσαν θήθεν σεβρικής
καταγωγής, άποδοτός ίσως εις τούτο, ότι ο Ιωάννης Καστριώτης ήτο
συνελευμένος προς την Βοϊβάν, θυγατέρα τραβιλλού ήγεμόνος· έν-
τεύθεν δέ εξηγούνται και τά έν μέρει ολαβικά όνόματα των πέντε θυ-
γατέρων του (Μάρας, Διέλας, Άγγελίας, Ουλαίτας και Μαμίας)
και των πεσόντων υιών του (Ρεποσίφ, Στανίτας, Κινταντινού και Γε-
ωργίου, του ύπερον έπονισμασθέντος Σκεντέρμπεη). Κατά τά διηγήματα
των συγχρόνων συγγραφέων, επί της γενέσεως του Γεωργίου συνέβησαν
παντοία σημεία και τέρατα· ως επί πολλών άλλων μεγαλυνίων άν-
δρών, ή δημόδης παράδοσις ήγειν νά λαμπρύνη τά κατά την γέννησιν
του Σκεντέρμπεη διά μυθικής αήλης. Κατά την παιδικήν αύτου ήλικίαν
περίσταται ο Γεωργίος μεστός σθένους και ρώμης, παρδοκίμων έκά-
στοτε έν τοις άγώσι των άλλων αύτου άδελφών, δεξιώτατος δέ άνα-
δεικνύμενος περί τάς σωματικάς άκούς. Η προσάλληλος διχόνοια
των διαφόρων άλβανών ήγεμόνων καθίστα άδύνατον πάσαν προς τους
έπαιλουσιντας Τούρκους τηλεφωρήν άμυναν. Ει και οι Ισχυροτάτοι των
έντοπιων ήγεμόνων, ως λ. χ. ο Αριανής Οπίας Κομηνός, δεσπότης
μεγάλου τμήματος της Ηπείρου, ήναγκαζόθησαν νά ύποταχθώσιν εις τους
Τούρκους, έπεισθήν ουδέν ήττον ο Ιωάννης Καστριώτης νά άντεπέξελθι
κατά των έπιβρομένων μαχόμενος υπέρ της ανεξαρτησίας της πατρίδος

του. Άλλά μόνος έν εκ έρμων συμμαχών, έδεδρε μετά βραχύν και
άπεγνωσμένον άγώνα νά παραβώθι εις τους Τούρκους, άπέτειλε δέ εις
ή Αδριανούπολιν όμήρουσ τους τέσσαρας υιούς του. Περί της τύχης των
άδελφών του Γεωργίου ουδέν γνωσκασταί άκριβώς· άσθητικώς φαίνεται
ο Ισχυρισμός ότι ο Μουράτ Β' έπληθύνησεν αυτούς μετά τόν θάνατον
του πατρός. Φαίνεται όπωδεδόθησι ότι πάντες οι υιοί του Ιωάννου ή-
ναγκάσθησαν νά άσπασθώσι τό μοιαιμεθικόν ήρσικισμόν, τέως δέ ο ή-
μέτερος ήως προσέλαβε τό όνομα Σκεντέρμπεη. Ένεκα τῷ έ-
παγγίω παραστήματος και των άλλων σωματικών και πνευματικών
αυτου προτερημάτων, ο νεαρός Σκεντέρμπεης κατέστη μάλα προσήλ-
ος έν τη τουρκική αύλή. Έυχε δέ έπιμελούς και νοστήει δέ ούκοθεν, α-
ναλόγως προς τους τότε χρόνους στρατιωτικής ής επί τό πολύ παιδεί-
σεως· φαίνεται δέ ότι δέν ήτο άγευστός έπιστημονικής μορφώσεως, διότι,
πλην του μητρικού ήθιωματος, ήπίστατο την τουρκικήν, την έλληνικήν,
την άραβικήν και την ιταλικήν γλώσσας.
Οκτωκαιδέκατης την ήλικίαν έπόθησεν ο Σκεντέρμπεης διακα-
έστατα νά μετάρθι των κατά των έχθρών του Σουλτάνου πολέμων. Ο
έν τῷ μεταξύ (1421) εις τόν θρόνον άνοβήσ Μουράτ Β', έπαρκών εις
τόν πόλεον του νεαρού μαχητού, άνήγγειλεν αύτον αναίτηχ (υποστρά-
την). Φαίνεται ότι ο Σκεντέρμπεης ήρίστευε τό πρώτον έν Άσία μα-
χόμενος εναντίον μεγιστάνων, στασιάζοντων κατά του Σουλτάνου. Έπα-
ναβήθη εις Αδριανούπολιν (ήτις από τό 1366 ήτοσε καθέδρα των τούρ-
κων Σουλτάνων) έυχε λαμπρούς δεινώσεως. Ο Μουράτ Β', όστις, ως
ο Μεχμέτ Α' υπελάμβανε τόν Σκεντέρμπεην πολύτιμον στήριγμα
πολεμικών αύτου σκοπών, έγορήγησεν έν τῷ νικητήν τιμηφόρατά
δώρα και μεγάλας τιμάς, άπέτεινε δέ προς αύτον περιπατή προσάλην
είς έπικονον πάντων των αλλικών. Όλην μετά την έπάνοδον αύτου
εξ Άσίας, ο Σκεντέρμπεης μονομαχήσε δις, εκ συμφυρών δέ πάντες
οι παλαιότεροι και νεότεροι συγγραφείς άφηγούσιν τάς δύο ταύτας μο-
νομαχίας. Έν τοις τότε χρόνοις, καθ' ός ή σωματική δύναμις έκου-
έκρινε πολλάκις την νίκην, έπεκράτει έν καιρῷ ειρήνης τό ήθιμον,
νά περιέρχωνται τάς πόλεις άρειμαίνον άνθρώποι έντα προκλήσιν εις
μονομαχίαν τους επί άνδρία πενηντημίους. Είς τών πλανητών τούτων
μαχητών, κράλεισος τό άνάστηνα Τέρκερς, άρκιμένος υπό 1429 εις
Αδριανούπολιν, πλέον ή άπαξ άλλα μάχην προεκάλεσεν εις μονομαχίαν
τους έν τη άκολουθία του Μουράτ όπλητας. Οι και υπερβόλον σκληρόν
τό άγώνος όρσ και ή επί άνίκητην ύβυλγία πρότερα ήμην του νεωστ
άρκισμου μαχητού ένοπλισαν τους πάλι τρώμον. Μόνος ο Σκεντέρ-
μπεης έτόλμησε νά άντεπεξέλθι κατά του γίγαντος, όστις, άμα ίδών
τό Ισχυρό άνάστημα του είκοσιπενταετούς νεανίου, άνακήρυσεν ειρμη-
νίαν.

Κως. Άμρότεροι οι άντίπαλοι, έλας γυμνοί και φέροντες έκάτερος έγ-
χειρίδην, έτάχθησαν επί ίσαιοτέρου χώρου. Μετά βραχείαν πάλην, υπό
τά όμματα πάντων των αλλικών και πλήθος λαού, άνεγνώσαν κατα-
δοκούντων την έβασιν, ο Σκεντέρμπεης έβήσε χαμά νεκρόν τόν Τέρ-
κερην, έν μέσφ των άτελευτητών έπαυρημάτων των παρεστόντων. Ουχ
ήττον εύτυχής άπεδείχθη ύπέρων ο Σκεντέρμπεης έν Βουρσίφ ή, καθ'
άλλους, έν Προύστ, παλαιάς προς δύο έπαιρούς Πέρας. Γίγαντα
και Ζάψην, εις ένδειξιν της προσωπικής αύτων ανυψίας προσεγγέν-
τας νά μονομαχήσων έπίπονοι και ώπλισμένοι διά λόγχης, έίρους και
άσπίδος προς τους άνδρειοτάτους των στρατιωτικών άκολούθων του Σουλ-
τάνου! Ο Σκεντέρμπεης εξήρτατο κατά του Μουράτ την άδειαν ή,
κατ' άλλους, προσεκήλθη ύπ' αύτου του Σουλτάνου, νά άντιμετρήθι πρώ-
τος, καί αύτός προς τους Πέρας. Ο Γίγας, έπελάσας πρώτος,
περίεστη εις θέσει τοσοῦτον δεινήν, ώστε ο σύντροφος αύτου Ζάψης,
παρά τους όρους του άγώνος, ίδών εκείνον κινδυνεύοντα ώρμησεν εκ του
δυσίθην μετά της λόγχης προεταμένης εναντίον του Σκεντέρμπεη. Ού-
τως σπρέψας όπισθον τόν Ιππον μετά άτραπιαίας ταχύτητος, διαπερσά
της λόγχης και πρόβηεν Ζάψην, άναμένει έπειτα τόν επερχόμενον
Γίγαντα, δν και συνέτριε διά του έίρους, διαμελίζας, ως λέγεται, εις
δύο τεμάχια.

Μετά τινος κατά την Άσίαν στρατείας, ο Μουράτ Β' άποστείλλει
τόν Σκεντέρμπεην εις την Ευρώπην. Αναρτάται ένταύθα ζήτημα, πα-
ραστήν άρμονήν εις πολλάς και παντοίας διαμετρήσεις, τό ζήτημα
δηλαδή περί της συμπεριφοράς του Σκεντέρμπεη έν τοις κατά των χρι-
στιανών του Σουλτάνου έχθρών άγώνι. Ουδέμια άμφιβολία ότι ο Σκεν-
τέρμπεης, καίτοι ένσυντηρητής δημοσία τό Ισλαμικόν ήρσικισμόν, υπήρξεν
έκείνοτε έν μέσφ των Τούρκων, γνήσιος καθολικός. Έν τη αύλή
του Μουράτ διετίρβον πλείοσι όδοι διατριπείς Άλβανί, οτινες ύπε-
λάμβανον τόν Σκεντέρμπεην μέλλοντα της πατρίδος των έλευθερωτήν,
έμυσταγώνων δέ αύτον άδιαλείπτως τά δόγματα του χριστιανισμού. Χα-
λεπώτερον είναι τό ζήτημα κατά πόσον ήτο δυνατόν εις τόν Σκεντέρ-
μπεην νά ερμηνεία έκείνοτε των όμοήρσικων κατά τους εναντίον των
χριστιανών πολέμων του Σουλτάνου. Ο Βαρλέτιος και ο Σανσόνιος

ποτέρων τῶν χωρῶν, ὅπως αἰῶσι τὰς ἀφορμὰς τῆς συγκρούσεως καὶ ἐπιλαμβάνοντάς τω ἐκίστοτε ἀναφυόμενον ἀντιβέβαιον ἐν πνεύματι μετριοπαθείας καὶ διαλλακτικότητος. "Ημῖς παρήλθεν αἰὼν, ἀφ' οὗτο ὁ πρῶτος Νικόλαος ἐτίμωρε δι' ἐπισκέψεως τὰς ἡμετέρας ἀκτὰς. Κατ' ἀρχὰς κατέβυσεν εἰς τὴν βυζαντινὴν πρεσβείαν, ἀλλ' ἐπιμύον τῆς ἀνάσσης αἰτίῃς ἐγένετο ξένος αὐτῆς ἐν τοῖς ἀνακτόροις. Ἡ ὑπόμνησις τῆς ἐπισκέψεως ἐκείνης φαίνεται ἀπίσιτος οἰωνός, διότι μετὰ δέκα ἔτη "Αγγλία καὶ Γαλλία διετέλουν εἰς πόλεμον. Ἐλπίζομεν ὅμως ἐτι τοῦ ζήτημα, ὅπερ διήρρεσε τότε τὰς δύο δυνάμεις, κατανοεῖται νῦν καλλίον. Ἐὰν ἐντραυνοῖτο οἱ ῥοι τοῦ ἀπορρήτου περὶ Τουρκίας Ἰππομηνίματος, ὅπερ κατετέθη ἐν ἔτει 1844 εἰς τοὺς ἡμετέρον ὑπουργοὺς ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, μετὰ τὰς συνδιαλέξεις τοῦ Τσαρὸς πρὸς τὸν δούκα Οὐλεγκινῶν, τὸν λόρδον Ἀβερδῆνον καὶ τὸν Πῆλ, ὁ κριμαϊκὸς πόλεμος θ' ἀπερεύετο. Ἐν τῷ Ἰππομηνίκα ἐκείνῳ ἀνεγράφτο ὡς κοινὸν συμφέρον τῶν δύο δυνάμεων «ἡ τήρησις τῆς ἀνεαράστητος καὶ ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους», ἐκανοῖντο δ' οἱ διπλωματικὴ συνεννόησις τῶν ἀνακτοβουλίων τοῦ Δονδίνου, τῆς Πετροῦπόλεως καὶ τῆς Βιέννης. Κρίτουν συνδυασμὸς δὲν ἤνυστο νὰ ἐπινοηθῇ καὶ σήμερον, πεποιθήμεν δ' ἐτι ἐν συνείδει αὐτοῦ ὅλ' κατασπῆ καταρρανεστότερα μετὰ τὰς ἐν Δονδίνῳ συνδιαλέξεις τοῦ Τσαρὸς πρὸς τοὺς ὑπευθύνους ἡμῶν πολιτικούς. Ἰσως εἴ τι πρότερον ἡ Ῥωσσία αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην τῆς φιλικῆς τῆς Ἀγγλίας, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὰ ἐν τῇ Ἐφῷ συμφέροντά της, καταφώρως ἀπειλούμενα ὑπὸ τῶν ἀδικημάτων ἐπιτυχίων τῶν Ἰαπόνων. Ἀρκά δεξιότης ἀπαιτεῖται, ὅπως ἀντιμετωπισθῇ ἡ νέα θέσις, ἣν δημιουργεῖ ἡ ἀδρανὴς κατάλυσις τοῦ Οὐρανίου κράτους ὑπὸ τὰ ἐρόμενα κτυπήματα φιλοδόξου ἠρωτικιστοῦ κράτους. Ἄλλ' ὅλ' εἰς ὅπτη ἀν ἀναφυοῖν ὀδυσχεῖται, ἡ φιλικὴ συνεννόησις Ἀγγλίας καὶ Ῥωσσίας ἀρκεῖ πρὸς ἐπίλυσιν αὐτῶν, οὐ μόνον ἐπὶ κοινῇ ὠφελείᾳ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀγαθῷ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου σμυπαντος».

ΜΑΧΑΙ ΙΤΑΛΩΝ ΚΑΙ ΑΒΥΣΣΙΝΙΩΝ

Μόλις νῦν ἐλήφθησαν ταχυδρομικῶς λεπτομερεῖς περιγραφαὶ τῶν τελευταίων ἐν Κοκκιτ καὶ Σενάφ μαχῶν. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἀνταποκρίτου τοῦ «Βήματος» Μερκατέλλης ἐρανίζομεθα τὰς ἐξῆς περικοπὰς: «Τὰ στρατεύματα, ἰδίως τὰ ἐν πρώτῃ γραμμῇ, διήλθον νύκτα ἄκων. Τοῦ φύγου ἦτον ἐπισταθιτότατος, δὲ δὲ λευκὴν τῆς πανσελήνου φέγγος, ἀπλούμενον ἐπὶ τῶν ἀντικυρῶ βουνῶν, ἐπέτρεπεν εἰς τὸν ἡμετέροισ ἀξιωματικοῦς νὰ σπουδάζωσι τὸ πεδὶον τῆς μάχης τῆς ἐπαύριον. Τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀβυσσινίων, ἀποτελούμενον ἐκ λευκῶν σκηνῶν, ὧν ἐν μέσῳ ὕψοιο περίοπτος ἡ μεγάλη σκηνὴ τοῦ Ραΐζ-Μαγκασά, ἐξετείνετο εἰς μικρὰν ἀπόστασιν καὶ ἠδυνάμεθα νὰ ἀριθμήσωμεν τὰ πυρὰ τῶν. Οἱ φρουροὶ τῶν ἐχθρῶν διημέριον λοιδορίας καὶ ἀξιωματὰ πρὸς τὸν ἰθαγενεῖς ἡμῶν προσκόπους. «Ἐλθετε, γύναια! (ἐκραζόν). Ὁ θὰ σὰς βαλόμενος εἰς τὴν κλίνην τοῦ Ραΐ!» Καὶ οἱ ἡμέτεροὶ ἀπεκρίνον: «Ἀς ἔλθῃ ὁ Μαγκασά, ὅστις εἶναι ὁ ἴδιος γύναιον!» Ὁ πυροβολισμὸς ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἀπὸ ἀκρῶν εἰς ἀκρὸν τῆς παρατάξεως, ἐπὶνεγκε δὲ οὐ μικρὰς ζημίας. Ὁ Ἀβυσσινίσι, κεκρυμμένοι ἐπισθεν λίθων ἡ αὐτοχρησίων χαρκαυμάτων, ἐσκόπευον εὐστόχως ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως. Ἀμὰ ὧς ἐφαινότο τὸ κράνος Ἰταλοῦ ἀξιωματικοῦ, ἔλαι αἱ σφαῖραι τῶν ἐστέρησαν καθ' αὐτοῦ καὶ μία σφαῖρα ἐπέσχευεν τὸν πῖλον τοῦ ὕπολοχαγοῦ Βόρρα ἐξ ἀποστάσεως 1200 μέτρων. «Ἦθελον προηλθῶν νὰ κατὰνάωσωμεν τὰς πολεμικὰς πρὸς τὴν κρίσεσιν στιγμῆς. Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς Βαραπιέρης διέταξε φρεῖν περὶ τὸ πῦρ. Ἐπιτηδεῖσι τινες σκοπευταὶ ἐκ τῶν Ἀβυσσινίων εἶχον περισυλλέξει τὰ ἐκ βαλισταίδος αὐσιγία τῶν ἡμετέρων νεκρῶν καὶ ἐπισποβάλλον ἐκων. Αἱ σφαῖραι εὐρυστῶν μεχεῖ τοῦ χωρίου, μεχεῖ τοῦ πύργου τῆς κατωτέρως, μεχεῖ τοῦ προχείρου θεραπευτηρίου. Ἡ μάχη τοῦ Κοκκιτ διήρκεσεν ὅλην τὴν ἡμέραν. Περὶ μεσημβρίαν ἡ μεταστροφή τοῦ μετώπου τῆς παρατάξεως πρὸς κατωτέρω τῆς παρακλίνεως, ἦν ἀπεικονίοντο οἱ ἐχθροὶ, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐξοικηλῇ εἰς φυγὴν. Τότε οἱ στρατηγὸι Βαραπιέρης καὶ Ἀριμόντης ἔδωκαν τὸ παράδειγμα τῆς ἀφοβίας, μείναντες ἥμενοι ἐν μέσῳ τοῦ πυρός καὶ ἀρνήθεντες νὰ μετακινήσων εἰς μέρος ἀσφαλέστερον. Ὁ ὑπολοχαγὸς Σολιάντης ἐπιληγῶν διὰ σπαθῆς εἰς τὸ πρόσωπον ὑπὸ Ἀβυσσινίων, οἵτινες τὸν ἐγνώριζον, διότι τὸν προσέκλεισαν ὀνομαστὶ νὰ παραδοθῇ. Ἀλλ' ἐκείνος διὰ τοῦ πολυκρούτου τοῦ ἐρόμενος ἐνα τῶν ἐχθρῶν, προστρέξαντες δ' οἱ ὅπ' αὐτὸν τὸν ἠλευθέρωσαν. Πολλοὶ διέτρεψαν ἐπὶ ἀνδρίᾳ. Ὁ Ροῦβόσβαρος τοῦ τετάρτου τάγματος, θανατικῶς βληθείς, ἠρνήθη νὰ μετενεχθῇ εἰς τὸ νοσηλευτήριον, ἵνα μὴ ἀπομακρυνθῶσιν οἱ στρατιῶται ἐκ τῆς μάχης, ἐζήτησε δὲ νὰ τὸν κρυψώσιν ἐντός τῶν ἐγγύς θάμνων. Εἰς μόνην τὴν πειθαρχίαν καὶ τὴν εὐστάθειαν τῶν ἡμετέρων φρείνεται ἡ ἀπόκρουσις πάσης ἐπιθετικῆς ἀποπειρας τῶν ἐχθρῶν καὶ ἡ ταχύτης, μεθ' ἧς προκατελάβομεν τὰ ὕψηματα τοῦ Κοκκιτ. Περὶ ὥραν μίαν στήρην τινὰ Ἀβυσσινίων, προκύψαντα ἐκ τῶν κολλῶδων, προσέβαλον τὸν τραυματικῶς ἡμῶν καὶ τὰς ἀποσκευὰς. Ἀλλ' ὁ ὑπίατρος Βιρόλιας, ὁπλίας δούος ἐως προχείρους διὰ τῶν ὀπλῶν τῶν τραυματιῶν, ἔβρισε τὸν ἐχθρὸν εἰς ὑποχώρησιν. Μετὰ μικρὸν οἱ Ἀβυσσινιοὶ ἐγκατέλιπον πᾶσαν ἰδέαν ἐπιθέσεως. Ἡ ἡμέτερα δυνὰς πυροβολαρχία ἐξηκολούθησε καταδιώκουσα αὐτοὺς διὰ τοῦ φοινικοῦ πυρός τῆς. Ἀλλὰ καίτοι οἱ Ἀβυσσινιοὶ εἶχον ἀποκρουθῇ καὶ εἶχον ἀπολείπει πληθύν ὀπληαρχῶν καὶ μαχητῶν. Ἐ

τιρουν τὰς θέσεις των. Τὰ ἐσπέρας διενεμήθησαν αὐτοῖς ἐκ τρίτου ἐν τῇ πολιορκίᾳ. Τὰ ἡμέτερα πολιορκεῖται, τὸν κενὸν ἐπὶ τὸν ἑαυτοῦ. Ἐκαστος τηλεβόλον εἶχε μόνον ἑνδεκα βολὰς. Διηλόβομεν τὴν νύκτα ἀγρυπνοῦντες. Τῇ 14 Ἰανουαρίου ῥάξατο ἡ ἀληθὴς καταβίσις τοῦ Ῥαζ, ὑποπαρασκευασθὲς πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ Σεναέρ. Ἐγγὺς τῆς Γοκνάνδης ἀρχαίης στενοπορίας κινδυνωδεστάτη, ἐγγὺς συνδεδεῖον χαράδας. Οἱ λίαν ἐκατοστάδες ἀνδρῶν καὶ ἡδυνάτοι ἐκεῖ ἐν ἀνακρίσει τὴν πορείαν στρατοῦ ἔλουν, ἐσπείδοντε δὲ νὰ διαβῶμεν τὸ ἐπικίνδυνον ἐκείνου μέρους. Τὰ ὀψύματα ἐφαίνοντο κεκαλυμμένα ὑπὸ ἐλθρῶν. Ἄλλ', ὁ ταγματάρχης Τοζέλλης διάταξε δύο λόγους ἐν ἀνέλθῳσιν ἀποβολιστικῶς καὶ νὰ τοὺς ἐκποστῶσιν. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἡμετέρων, οἱ πρόσκοποι τῶν Ἀρμενιῶν ἐστράφησαν εἰς φυγὴν. Ὅτε ἀνέλθομεν εἰς τὴν κορυφὴν, ἐπεφάνη ἐνώπιον ἡμῶν ἐν μέσῳ τῆς πεδιάδος τῆς Τακνόνδας τὸ στρατοπέδον τοῦ Ῥαζ. Τὰ τηλεβόλα κατακαλῶσιν ἀκαταλήτους θέσεις καὶ ἀποκρούονται τοῦ πυρός. Δεκαεξὶ μυδροβολισμοὶ ἐξ ἀποστάσεως 3400 2700 μέτρων ἤρκεσαν, ὥπως ἐνερπώσῃ τὸν πύλον καὶ τὴν σύγκλησιν καὶ βιάσῃ τοὺς ἐχθρούς εἰς φυγὴν. Ὁ Ῥαζ ἐνρίσκητο ἐν τῇ σκηνῇ του μετὰ τινων διπληρχῶν. Ὅτε ἀντήρχησεν ὁ πρῶτος κανονοβολισμός, ἐξώρμησαν ῥομαίως. Ἐὰν ἔμενον ἐν τῇ σκηνῇ του, ἴσως ἂν ἐρονέοντο, διότι βαρύτερον εἰς μύδρος ἐξερράχην ἐν αὐτῇ καὶ τὴν κατέσχευε. Μάτην διάταξε τὰ ὄπλα νὰ κρούσῃσι καλῶντι τοὺς ἄνδρας εἰς τὰ ὅπλα! Οἱ μαχηταὶ του ἔφειγον ἀτά κτως. Ἐκαθίσθη τότε ἐπὶ λίθου καὶ ῥάξατο μορολογῶν, κατὰ τὸ ἀβυσσινιανὸν ἔθνος, καὶ ἐνθυμῶν τοῦ παρελθόντος κλήθου του, τὴν καταγωγὴν του ἐκ τοῦ βασιλέως Ἰωάννου, τὴν ἐν Μεταμέτῃ νικῆν του. Οἱ γενναῖοι τοῦ τῶν διπληρχῶν συνήλθον περὶ αὐτόν. Ἄλλ', ὁ μυδροβολισμός ἐξηκολοῦει καὶ τότε ὁ Ῥαζ ἔπνευσε καὶ διάταξε καὶ τοὺς ἄλλους νὰ συναρβυσθῶσιν ὁπισθεν ὀψώματός τινος, ἐν σκέπῃ τοῦ ἡμετέρου πυρός. Ἄλλα φῶλα εἰς ἐξηκολούησες φεύγων. Ἡ σύζυγός του εἶχε φύγει πρότερον. Ἐκ τοῦ πολυαριθμοῦ στρατοῦ του, ἀριθμούντος, κατὰ τὰς σημειώσεις, ἀξὺς εὐρον ἐν τῇ στρατοπέδῳ, διαμυρῶν περὶ τοῦ μαχητάς, μόνον 300 ἡκολούθησαν τὸν Ῥαζ ἐν τῇ φυγῇ πρὸς τὸ Ἀδωνάν.»

«Έτερος ἀναποκρίτης περιγράφει ὡς ἑξῆς τὸ ἀβυσσινιανὸν στρατόπεδον: «Πληθὺς σκηνῶν καὶ εἰς τὸ μέσον λευκὴ, μαγίστορες, εὐρύχωρος ἡ κυνοειδὴς τῆχη τοῦ Ράξ. Αἱ περὶ αὐτὴν σκηναί, καίτεροι μικρότεροι, ἦσαν ἐπὶ τῆς κομφαί. Ἐν τῇ πεδιάδι ἐπλανώοντο 200 περίφημοι ἡμίονοι καὶ 1000 ὄνοι, ἐβριμμένοι δὲ τῆς καίσεως ἐκάρυοντο τὸ σπασμένον τῆς φυγῆς σάκκοι κριθῆς καὶ ἀραβοσίτου. Ἀνὰ πᾶν θῆμα μάχαιρα, λόγχη, σπίδες, τούρνια, ἐρίπνια, σκαμάκια, τύμπανα. Τὰ πώματα πολυθήρια. Ἐν τῇ σκηνῇ τοῦ Ράξ εἰς τὸ μέσον ἀναυατικὴ στρομνὴ μετὰ τεσσάρων μεταθίων προσεκρεαλίων καὶ πλουσία συλλογὴ φορεμάτων. Κατὰ γῆς βαρύντιμοι περικοὶ τέπνητες, πολλὰ ὄπλα, ἀλλὰ πάντα σχεδὸν παλαιά, ἰταλικὴ ζιρολόγχη, ῥόπαιον τοῦ Δογαλί, καὶ τὸ μέγα μαγκάλιον, ἐν ᾧ ἐθερμαίνοντο τὰ ὄπλα τοῦ Ράξ. Ἐγγὺς τῆς στρομνῆς θῆκη ἱατρικῶν, θῆκη μύρων καὶ σιδηρᾶ τυφὴς περὶερχοῦσα τὰ ῥαγκάματα τοῦ Βάτ-Αγὸς καὶ τοῦ Μενελίκ. Ἐξώρον προστούτοις προσηυχάριον χρυσόδετον, πηγινώχρον, δύο μικρὰ σημάκια καὶ χρυσὸν ὁράλιον δωρηθὲν πρῶτον μνηνῶν εἰς τὸν Ράξ ὑπὸ τοῦ Βασιτεῖρη, ὡς καὶ τρεῖς ὠκειοτάτας φωτογραφίας τοῦ Μγκαςσά, ἔργον Ἰταλοῦ καλλιτέχνου.»

ΘΡΙΑΜΒΟΙ ΤΗΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗΣ.

Περὶ τῆς καταστροφῆς τοῦ σινηκοῦ στόλου γράρει ὁ «Χρόνος»: «Ὅτε ὁ ναυσταθμὸς τῶν Βαὶ Χάι-Βαὶ ἀπεκλείσθη κατὰ θάλασσαν ἀνέστησαν ἐκεῖθεν ὁ ναυαγισμὸς καὶ εἰσπλοῦ εἰς τὸν λιμένα ἔνεκεν τῆς πληθύος τῶν ὑπερβυλίων τορπιλλῶν, τῶν πλωτῶν προσκομμάτων καὶ τοῦ πυρὸς τῶν φρουρίων καὶ τοῦ στόλου. Ἀπὸ θύμος ἐκυριεύθησαν δὲ ἐπὶ τῆς στερεᾶς φρουρίας, ὁ ναυάρχος ἴτος ἐνόμισεν δι' ἐκείστη ἡ ποθητὴ εὐκαιρία καὶ τὴν νύκτα τῆς τριακοστῆς Ἰανουαρίου διέταξε τὸν στολισκὸν τῶν τορπιλλοβόλων νὰ ἐκβιάσθαι τὸν εἰσπλοῦν. Ἀλλ' ἐνθ' αἱ μικραὶ ἀτμάκατοι παρήγγοντο πρὸ τῶν δυσμηκῶν φρουρίων, οἱ Ἰάπωνες πυροβολήθητι ἐξέλαβον αὐτάς ὡς ἐχθρικάς καὶ ἤρξαντο πυροβολούσεντες. Συγχρόνως ἐθουροβλήθησαν καὶ οἱ Κινεζικοὶ καὶ ἤρξαντο πυροβολούσεντες καὶ αὐτοὶ. Ἡ παρεννόμησις ἦτον λυπηροτάτη, διότι ἄλλως ἢ ἐπιθέσει ἐφαίνετο μέλλουσα νὰ ἐπιτύχῃ. Τῇ ἐπαύριον ἔσπεσε πυκνὴ χιὼν καὶ ἡ τρικυμία ἐβίασε τὸν ἱαπωνικὸν στόλον νὰ ζητήσῃ στέγγν. Τὰ καταστροφικώτατα καὶ τὰ πλευρὰ τῶν καταδρομικῶν καὶ τορπιλλοβόλων ἐκαλυφθῆσαν ὑπὸ πᾶν καὶ πολλοὶ ναῦται ἐπάγωνσαν. Τῇ 2 Φεβρουαρίου ἡ τρικυμία ἐκόπασεν, καίτοι τὸ ψυχρὸς ἦτον ἐπὶ δριμύ. Τὰ τορπιλλοβόλα προέβησαν εἰς νέαν ἀποτίεσιν, ἀλλ' οἱ Κινεζικοὶ ἠγγυόνουν καὶ ἤρχισαν σφοδρὸν πῦρ, ὅπερ ἐβίασε καὶ πάλιν τὰ μικρὰ σκάφη νὰ ὑποχωρήσωσιν ἀπὸ τῆς θέσεως. Τῇ 4 Φεβρουαρίου, ἀφού καὶ ὁ στόλος, καὶ ἐπὶ τῆς στερεᾶς φρουρίας ἐκαυνοβλήθησαν μετὰ βέσεως καθ' ἑλθὼν τὴν ἡμέραν, ὁ ναυάρχος ἴτος διέταξε τὰ τορπιλλοβόλα νὰ προβῶσιν εἰς νέαν ἐπίθεσιν. Περιέμεναν νηυίδισιν ἐπὶ τῆς σελήνης, τότε δὲ καὶ τὰ πεντακάθεκα ἀπεσπάρθησαν τὸν στόλον καὶ προχώρησαν πρὸς τὸ ναυαγισκὸν τῶν λιμένων στόμων, ἐνθ' αὐτὰ ταχυπλόα καταδρομικὰ ἐπιπλοῦσαν εἰς τὸ δυσμηκὸν στόμιν, ὅνα κωλύσωσιν τὸν ἐκεῖθεν ἐνδεχόμενον ἐκπλοῦν τοῦ ἐχθρικοῦ στόλου. Ἡ μοῖρα τῶν τορπιλλοβόλων πολλὰ ἀπῆντησε προσκομώματα ἀλλ' ἐπὶ τέλους

επλήθουν εις τὸν λιμένα καὶ διηβύθη ἡ πρὸς τὰ σινικὰ θωρηκτὰ, ἅτινα ἔκριντο πάντα ἡγχυροβλημένα ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν φρουρίων, ἔχοντα περίε κύκλον ἐκ σινηκῶν τορπιλοβόλων. Ἐν ἱσπανικῶν τορπιλοβόλων καθώρως ναὶ διέβη ἡ ἀπαράτητος διὰ μέσου αὐτῶν καὶ προσεγγίσαν εις τὸ θωρηκτὸν Τίγχι-Γιοϋέν, ἔξεσπενδόνισε κατ' αὐτοῦ δύο τορπίλλας. Ἀμφοτέραι ἐβόλων κατὰ σκοποῦ καὶ τὸ πελώριον σκάφος, δυνάμεως 9000 ἰππων, κατεβύθη εὐθὺς. Πάραιτα ὁ λιμὴν ὅλος ἐγένετο ἀνάστας· ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ εἶχον προσεγγίσει καὶ τὰ λοιπὰ ἱσπανικὰ τορπιλοβόλα. Μία τορπίλλη ἔξεσπενδίσθη ἐπιτυχῶς κατὰ τοῦ Τίγχι-Γιοϋέν· ἀλλὰ τὸ σκάφος, βληθὲν καίριως, δὲν κατεβύθη. Τὰ σινικὰ σκάφη καὶ φρεῖρια ἤρξαντο πυροβολοῦντα ἀτάκτως καὶ τὸ τορπιλοβόλον, ὅπερ εἶχε καταβῆταις τὸ Τίγχι-Γιοϋέν, κατεβύθη ἐπ' ἑσθῆς κατ' ἑνὸς μύδρου, πνιγνέντος τοῦ ἐξ ὧντο ἀνδρῶν πληρωμάτων του. Ἐτέρου τορπιλοβόλου ἐροῦνθῆσαν πάντες οἱ μηχανικοὶ καὶ θερμασταὶ ὑπὸ σφαίρας ἐκραγείσης ἐν τῇ μηχανῇ. Εν συνόλῳ ἡ μοῖρα ἐπανήλθεν εἰς κακὴν κατάστασιν. Ἐν τορπιλοβόλῳ εἶχε βληθῇ ὑπὸ 46 σφαίρων μυδραλιοβόλου. Δύο ἄλλα ἔχον διὰτρητα καὶ μετὰ κόπου προελθὼν τῇ κατεβύθησι των. Ἐν τῇ σπουδῇ ὅπως ἐξέλθοιαι τὸν λιμένας, τρεῖς τορπιλοβόλα προσήραξαν εἰς βράχων ἢ πλωτῶν προσκομμάτων. Ἐν μόνον τορπιλοβόλῳ διεσώθη ἀλώβητον, τὸ κυβερνώμενον ὑπὸ τοῦ υπολοχαγοῦ Σουάχη. Ἄλλ' ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος καὶ εἰ δύο κατοικητεὶ ἀπέχωνται ἀπὲς ἀπὸ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος. Τὴν νύκτα τῆς 5 Φεβρουαρίου τορπιλοβόλα τινὰ ἐπλήθουν αὖθις ἐν τὸν λιμένα καὶ ἔξεσπενδόνισαν ἐπὶ τορπίλλας. Δύο σινικὰ σκάφη κατεβύθησαν καὶ μία κανονοφόρος ἀνεντιμάχη εις τὸν ἀέρα. Τὰ τορπιλοβόλα ὑπεχώρησαν μετὰ τάσης ταχύτητος, ὥστε, καίπερ ἐκτεθέντα εἰς βροχὴν σφαίρων, οὐδὲν ἐπαθόν.»

ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Ὡς ἦτον ἐπόμενον, τὸ ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ζωρὸν ἐκζητοῦντα ἰδίως ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐνθα περιέπονται μετὰ τόσης ἀγάπης τὰ ἀθλητικὰ γυμνάσματα. Μετὰ τὴν «Σημαίαν», ἐδημοσίευσεν καὶ ὁ «Χρόνος» κύριον ἄρθρον λέγον· «Οἱ ἡμέτεροι ἀθληταὶ μετὰ ζωρῆθι θὰ παρakoλoυθήσονται ἐνδιαφέροντος τὰς παρασκευὰς πρὸς ἀναβίωσιν τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ προσεχὲς ἔαρ. Τὸ παρελθὸν ἔτος συνήλθεν ἐν Παρισίῳ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ βαρὸν Κουρτέλ, νῦν Γαλλοῦ πρεσβευτοῦ ἐν Λονδίνῳ, διεθνὲς συνέδριον, ὅπως δώσῃ σάρκα εἰς τὴν δελεαστικὴν ἰδέαν, ἀπεφασίσθῃ δὲ τότε νὰ τελεσθῶν ἀνὰ τετραετίαν καὶ τὸ Ὀλύμπιον ἐν ταῖς διαφορῇς εὐρωπαϊκῇς πρωτευούσαις. Ἡ Ἑλλάς, ἡ κλασσικὴ τῶν ἀθλητῶν πατρίς, ἐστὶ καὶ σκηνὴ τῆς πρώτης συναθροίσεως ἐν ἔτει 1896, ἡ δὲ «δευτέρα», ἐν ἔτει 1900, θὰ συγκροτηθῇ ἐν Παρισίῳ. Ἡ ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴ, ἣς πρόσταται ὁ διάδοχος, ὁργανοῖται ἤδη καὶ τῆς ἐπορῆς. Οἱ ὑποκινηταὶ συνέλθουσιν πρωτίστως ἰδεᾶν σύμφωνον πρὸς τοὺς καιροὺς, καθ' οὓς ζῶμεν. Ὁ κόσμος, ἐπόμενος εἰς τὸ παραδειγμα τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς φυλῆς, ἐπιδεικνύει μείζον ὁσημέρι ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν ἀθλητικῶν γυμνασμάτων καὶ ἰδίᾳ ὑπὲρ τῆς ἐν αὐτοῖς ἀμιλλῆς. Ἐάν τὸ κίνημα εἶναι τοσοῦτον βαθὺ καὶ ἐκτεταμένον, ὥστε ν' ἀπαιτῇ, καθ' ὠρίμενός περὶούσης, διεθνέως ἀγῶνας, θ' ἀποδείξῃ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ τὸ πείραγμα εἶναι ἔξω συμπαθείας, νοσημὸν δ' ὑπὴρξεν ὁμολογοῦμένως ἡ ἐπίκλησις τῶν μεγάλων τῆς ἀρχαιότητος ἀγώνων. Ὀλὴ ἡ μαγειρία, ἣν τηρεῖ ἐτι ἡ λέξις «Ὀλύμπια», χρησιμοποιεῖται διὰ τῆς τελέσεως τῶν ἀγώνων ἐν Ἑλλάδι, ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τῶν ἀπογόνων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀλλ' οἱ ὀδηγοὶ τοῦ ἔργου τῶν ἐπιλαμβάνονται ὡς ἄνδρες πρακτικοὶ οὐχὶ ὡς ἀρχαιολόγοι. Ὑσυνειδήτους λογιώτατος θὰ παρίσταται ὁ ἀρχαιολόγος ἄρατος ἐπιδεικνύων ἐν Ἡλίδι, οὐχὶ ἐν Ἀθήναις, διὰ δὲν περιεβλέψαντο λεμβοδορμίας καὶ θαλαμῶν ἠεροδρομίας καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας τοῦ 1896 ἤρμοε νὰ κληθῶσι μᾶλλον Παναθηναῖαι. Ἀλλ' ὀρείλομεν νὰ παρασκευασθῶμεν καὶ πρὸς τὴν ἀπιστίαν ταύτην καὶ πρὸς ἁλλὰς ἀλγεινότερας. Τί θὰ εἴπῃ ὁ λογιώτατος, όταν οἱ ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες θὰ συγκροτηθῶσιν ἐν Παρισίῳ ἢ ἐν Λονδίνῳ; Τί θὰ εἴπῃ καθ' ἑκάστην διὰ περιελήφθησαν εἰς τὸ πρόγραμμα ἀγῶνες ποδηλάτων, ἀγῶνες περὶ τὸ «lawn-tennis»! Εἶναι πρόβλημα διὰ τὴν ἐκλογὴν γυμνασμάτων, ὧν νὰ δύνανται νὰ συμμετέσχουσιν οἱ ἀθληταὶ πάντων τῶν χωρῶν ἐπὶ ἰσοῦ σχεδόν ὁροις, ἥν ἔργον δυσχερὲς. Ἀλλ' ἡ ἐπιτροπὴ ἐπέτελεσεν αὐτὸ ἐν συνόλῳ μετ' εὐθυμίας, τὸ δὲ πρόγραμμα, περιλαμβανόν καὶ τὴν ἐκτέλεσιν ἀρχαίας ἐλληνικῆς μουσικῆς, εἶναι πρακτικὸν ἄμα καὶ γρηγορὸν ὅσον ἐπέτρεπον αἱ περιστάσεις. Ὁ βαρὸνος Κουρτέλ ὥρισε ἐν τῇ συνεδρίῳ τῶν Παρισίων τὸν σχεδιαζόμενόν ἀγῶνα «ὡς περὶ οἰκοδομῆς διαγωνισμοὺς, οἳ ἦσαν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι οἱ ὀλυμπιακοί, ἀλλ' οἵτινες θὰ περιλαμβάνωνσι καὶ τὰς παικτοὺς τῆς ἡμέτερας ἐποχῆς, τὰς παικτὰς τοῦ σπορῶν». Ὁ εἰλικρινὴς καὶ συνετὸς νεωτερισμὸς διαβραβεύεται ἐν τῇ παρεκταγῇ τοῦ ποδηλάτου καὶ τῶν «lawn-tennis». Οὐδὲν ἄλλο τὸν ἀσκήσαντα τοῦτον φέρει ἀρχαϊκὸν τύπον, καίτοι ἡ τελευταία εἶχεν ἱσως πᾶντα τὴν Νεωσικάναν καὶ δὲ Τριπτόλεμος εἰκονίζεταί συμβόλως ὑπὸ περτωτῷ ἄρματι. Ἀλλὰ βάστασεν εἰς τὰς τραπέζας καρδίαν τῶν ἀρχαιοβόλων θὰ ἐπιγύρῃ ἡ τήρησις τοῦ δόκτου. Οἱ ἀγῶνες τοῦ δρόμου καὶ τῆς γυμναστικῆς ἐξελέχθησαν ὀρθότατα. Περὶ τούτων πρώτως εἶναι ἐξαιρετικῶς ἠσκημένοι οἱ Ἀγγλοσάξονες, περὶ δὲ τὸς δευτέρους οἱ Γερμανοὶ. Αἱ λεμβοδορμίας, ὡς οἱ ἀγῶνες τῶν ὑποπόρου ἂν τελεσθῶν ἐπὶ τῇ παλαιᾷ

λάσσης. Ὁ δριμύς τοῦ Φελλήρου εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν ἀκίαντος, ἀμφιβάλλονεν ἄνθρωπος ἐννὴν ἡ ἐπιφάνειά του εἶναι ὅπως ὅσον ἀπαύτουσιν αἱ ἀβύσσος λέμβοι, εἰς ἃς καὶ εἰθιμμένοι οἱ Ἀγγεῖοι, Γάλλοι, Γερμανοὶ καὶ Ἀμερικανοὶ ἐρέται. Ἀλλ' ἐν οἱ εὐρωπαϊκοὶ στόλοι καταπλέουσιν φιλοφρόνως εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ἀγώνων, τὰ πληρώματά των θὰ παράσχουσιν ὀλίγον πρὸς πράγματα ἐνδιαφερόσας διενεῖς λευκοδρομίας. Εὐχάριστ' εἶναι ὅτι τὸν νέον ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα θὰ συμμετάσσωσι μόνον ἑρασιτέχναι, οὐχὶ ἀθληταὶ ἐξ ἐπαγγελματιῶν. Ἀλλ' ἀρκέει οἱ καὶ ἡμεῖς ἑρασιτέχναι θὰ καταλιποῦσι τὰς ὁρμασίας των καὶ θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὰς δαπάνας τοῦ μετρίου Ἀθηνῶν ταξιδίου, μόνον ὅπως κερδήσωσι στέφανον ἐξ λαϊκῆς. Ἰσως καὶ, καίτοι οἱ ροιτητὰρ τῶν ἡμετέρων Πανεπιστημίων δὲν ἐπιτήρτουσιν ὀλυμπιακὰς ἀμοιβὰς ἢ ἐπιτροπὴ τῶν Ὀλυμπίων θ' ἀναγκασθῶσι πιθανῶς νὰ προσθέσῃ οὐκ ἀποδιδέσσει τὰς ἀμοιβὰς, ὅσα τὰ θέλγουν τὰς καρδίας τῶν νεωτέρων ἑρασιτεχνῶν. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ ἐξάφρονεν αὐτούς τὴν αὐταπαρνήσιν των ἀθλητῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, οἵτινες, πληρὴ των ἐξ ἐλαίων στεφανίων καὶ τῶν ποταμικῶν ὠδῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἀναθημάτων τῆς λατρείας τῶν ἡρώων, ἀπέλασαν ἰσοβίου ἀτελείας καὶ ἀδαπάνου στίσιως ἐν τῇ γενεθλίῳ των πόλει. Τοιαῦτα προνόμια θ' ἐχοῦντο καὶ σήμερον σπουδαῖα καὶ ζηλωτά. Ἀλλὰ καὶ ἐν χρυσῷ καὶ ἀργυρῷ βραβεῖα περιμένουσιν αὐτοὶ ἐν Ἀθήναις, ὅπαρχει κίνδυνος καὶ οὐ συνήθης ἀθλητῆς δὲν δύνηται νὰ ὑποστῇ τὰς δαπάνας τῆς εἰς Ἀθήνας μεταβάσεως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ βάρη θὰ πέσωσιν ἐπὶ τῶν μελόντων τῆς Ἑταίριας, ἣ ἐπὶ τῶν συμπολιτῶν των, οἵτινες θὰ ὑποστώσιν αὐτά, ἐλπίκωμεν, ἀσμένως καὶ οὐ περιφρονῶν. Εὐλόγως προσδοκώμεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι θ' ἀνέλθωσιν εἰς τὸ ὕψος τῆς περιστάσεως, ὅτι οἱ ἀγωνισταὶ θὰ τύχωσι προθύμου φιλοξενίας καὶ ὅτι ἡ διατριβὴ θὰ καταστῇ αὐτοῖς εὐάρεστος. Ἀποχρώσας ἐγγύσιον εἶναι, οὐ μόνον ἡ ζέσις, μετ' ἣς ἐπελήφθη ἡ ἐπιτροπὴ τοῦ ἔργου τῆς κατὰ τὸ ἐνεστώτος προκαταρκτικῶν ἀσάδων, ἀλλὰ καὶ ἡ περίπαθής ἀφοσίωσις τῶν Ἑλλήνων εἰς τὰς ιστορικάς αὐτῶν παραδόσεις, ἡ συναίσθησις τῆς προκαλούσιν ἐφ' αὐτῶν τὴν κρίσιν τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ ἡ προσδοκία τῆς ὀλίξης ὥρελειας, ἣν θὰ πορισθῶσιν αἱ Ἀθῆναι ἐκ τῆς μεγάλης συρροῆς ξένων θεατῶν. Ἀλλ' ἔνεκεν τοῦ μαρσαμοῦ τῶν ἑλληνικῶν οἰκονομικῶν καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐμπορίου ἡ ἐπιτροπὴ χρήζει τῆς γενναίας συνδρομῆς τῶν κατ' οἶκον καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ὁμοεθνῶν. Πολλὰ χρήματα θ' ἀπαιτήσῃ καὶ μόνῃ ἡ ἀνακαίνισις τοῦ Σταδίου, ἡ ἰσοπέδωσις τοῦ ἐδάφους καὶ ἡ πληρώσις τοῦ φυσικοῦ ἐκείνου ἀμειβοτέατον δι' ἔργον δύναμενον νὰ περιλάβωσι δύο καὶ τρεῖς μυριάδας θεατῶν. Ἰδοὺ δίδεται εἰς τοὺς πλουσίους Ἑλλήνας τραπέζιτας τοῦ Λοιδνίου καὶ τῶν Παρισίων ἀρίστη εὐκαιρία. Δὲν ἀξιοῦμεν ν' ἀνακληρώσωσι τὸ πεντελῆσιον μάρμαρον, ὅπερ ἐκάλυπτον ἄλλοτε τὰ πλευρὰ τοῦ Σταδίου καὶ ἔπερ ἔκοτε ἐρημημοσιεῖν πρὸς περυσίαν ἀσβεστοῦ. Τὸ δύνειον τοῦτο θὰ ἦτον λίαν πολυτελές· ἀλλ' οὐδαμῶς ἀμφιβάλλομεν ὅτι οἱ Ἑλλήνες, οἷτε καὶ οἶκον καὶ οἷ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, πληρέστερα ἐννοοῦσι τί προσδοκᾷ περ' αὐτῶν καὶ συναισθάνονται ὅτι ἐξ αὐτῶν ἐξαρτάται, ἐὰν οἱ νέοι ὀλυμπιακοὶ ἀγῶνες τοῦ 1896 θὰ φέρωσιν, ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἀπαύγανεν τῆς ἀρχαίας δόξης. Δὲν τοῦλμην νὰ προεφρόνησμεν μετ' αὐτέρου αἰσιοδοξίας τὴν πληρὴν ἐπιτυχίαν. Ἡ δημοτικότης τῶν ὀλυμπιακῶν ἀγώνων ἀνὰ μέσον των πολιτείων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ἐξήρτητο ἐκ τῆς κοινῆς περιβάλλουσας τῶν σωματικῶν ἀσκήσεων, ἐκ τῆς ὁμοιοτήτος τῆς γλώσσης, ἐκ τῶν θρησκευτικῶν καὶ φυλετικῶν συμπαθειῶν, ἰσως καὶ ἡ σχεδὶ ἀεζομένη παμπερστανικὴ ἐροτὴ θὰ συνήγουν τοὺς ὄρους τούτων πληρέστερον ἢ μεγάλην διεθνῆς ἀθλητικῆς συνάθροισις. Ἀλλ' ἀπ' ἐτέρου ἡ ἐναρμόνιος ὀργανώσις των ἀθλητικῶν ἀσκήσεων καὶ ἐν ταῖς χώρας, ἐνθα νῦν διαιτελοῦσιν εἰς τὰ σπάργαντα, εἶναι ἰδέα γενναία· καίτοι δὲ θ' ἀπάντησῃ μεγάλας δυσχερείας, ἡ ἐπιτροπὴ ἀπεράσισε νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀπόπειραν. Ἐν τῇ ἀποπέτρᾳ ταύτῃ συνοδεύεται ὑπὸ των ἐγκρατίων εὐχῶν των Ἀγγέλων, οἵτινες ἐλπίζομεν ὅτι πολλοὺς θὰ ἐκπέψωσιν εἰς Ἀθήνας ἀγωνιστὰς καὶ πολλοὺς νικητὰς καὶ δεξιωθῶσιν οἴκοι.»

† ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

Κατὰ τὴν σύμψυχόν ταύτην ἐνώπιόν τῆς φαντασίας μου πα-
ρίσταται, ἐν μέσῳ παντοίων ἀγλειώνων ἀναμνήσεων, ὁ Πα-
ράχος, ὃν ἠγάπησα καὶ μεθ' οὗ συνέζησα, ὃς ἀδελφός, ὁ Παράχος τῶν περὶ τὸ 1862 ἐτῶν. Εὐθυγενὲς τὸ σῶμα,
εὐγενὴς ἡ ψυχή, ἀέτερος ἡ ῥίσι, πλήρης φωτός ὁ βραχίονας,
ἡ πυκνὴ καυστικὴ κόρη κατερχομένη διχὴν χαίτης μέχρι
τῶν ὠμῶν. Δὲν ἤρκετο ὡς ποιήτης ἤθελε καὶ νὰ φαί-
νεται τοιοῦτος ἐν τῇ φράσει, ἐν τῇ στάσει, ἐν τῇ ἱκανι-
σμῷ. Ὁμίλει πομπωδῶς, ἀποφεύγων τὰ πεζὰ θέματα, ἐ-
βδόκῃ ἐν ὅς θριαμβικτῶς ἀνερχόμενος εἰς τὸ Καπιτώλιον
καὶ ἐφόρει γραφικῶς ἀραφικὸν βουρνούδιον. Ἦτον ἔκτοτε,
καίτοι ἐπέζη ἐν ἐκείνῳ ὁ Παναγιώτης Σούτσος καὶ ἐλά-
ξευε τὸν «Πλοῦτον τοῦ Διονυσίου» ὁ Ῥαχμάβης καὶ ἀπέτισεν
πραγμῶν ἐκπλήξεις καὶ θαυμασμοὺς τὰ «Μνημόσυνα» τοῦ
Βαλαωρίτου, ὁ προσφιλέτης τῆς νεολαίας Βάρδαρς καὶ ἔσμεν
δυσίππην τὸν ἐμὸν ἐνθουσιωτὴν θαυμαστῶν Αἰ ποιήσεις, δι'
ὧν κατέπειρε περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδων, ἀπεστηρίζοντα ἀ-
πλήρωτος καὶ αἰ στροφὰς «Δρέφατα πάλιν, ἐρρατα ἐνδυά-
μονες, ναχίστους», γυνόμεναι δημοτικώτεροι διὰ τῆς μου-
σικῆς, ἀνέβλυζον αὐτομάτως ἐκ παντός ἐκιστοστικῆς γε-
λοῦς, εὐδὲς δι' ἀνυπόλητον ἐπὶ τῷ ἀνταρτίῳ δάκτυλῳ

οσες έναντιον του δοιμερσι κρατουμένου καίσαρος των Τούρκων. Μετά της ήσαν αυτώ δ Βραχμικίς κατέρμεν εις Ουγγάρων ίνα αίστησι αυτούσι βοήθειαν, κατέλιπε δ τους υίους του εν τω ερωρήν της Σεμενδρίας, όπερ ενώκειε δυσχερότητον. Αλλά τω 1438 ή Σεμενδρία ήλθου υπό του Μουράτ, άμφοτέρω δ οι υιοί του άτυχού δεσποτού, γενόμενοι αβελιωτικοί, άφίχθησαν υπό Μιζαν Άοισι, όπου έμφορήθησαν τους δευθαυμάς. Ένεκα της εν τω ίδίω κράτει έπισταστικής άναρχίας, ή βασιλεία της Ουγγαρίας, Αλβέρτος της Αυστρίας (γαμβρός επί θυγατρί του γεμενού αυτοκράτορος Σιγισμόνδου), δέν ήλυνθη παρά πάσας τάς έκείσας του Βραχμικίους και τάς προσπαθείας του Ιωάννου Ουνούβου, να συλλήβη πλείονας υπό 24.000 άνδρων, είντες άλλως δέν ήλυνθησαν να καταλάβουσιν πάλιν την Σεμενδρίαν. Έντος άλλων έβδωμάων δ ουγρικόν στρατόν διεσάλευ, οι δ Βραχμικίς έφυγεν εις Ραγούζιν.

Απολαύνοντι τω 1439 του Αλβέρτου της Αυστρίας, δ Ουνούβης, κηδεμόν ών του κατά φερρουρίον του 1440 επιγενομένου υιού του Αλβέρτου (Αδελφίου Ποστόμου) προσήγγισε το ουγγρικόν στράτευμα εις τών νεωρόν βασιλέα της Πολωνίας, Αδελφίον Λω, όστις δέδεκτο αυτόν εν Κροκωβί ήν 21 εφευρούριον 1440. Επειδή όμως ή χώρα του Αλβέρτου, Έλσάβετ, έπεσθη να παρεμποδίσθ την υπό του βασιλέως της Πολωνίας κατάληψιν της Ουγγαρίας, προσέκρινε έντεσθεν μακρόθεν έμπαλιος πόλεμος, άρκωβς καθ' ήν χρόνον, στήλην ή χώρα ήρπαιε να συναρβήσθ πάσαις αυτής τάς δύναμεις παρά αποσπορήν της τουρκικής εφόδης. Καί εν ψι δ Μουράτ μάχην ήγώνιστο να κυριεύσθ το ερωρήν του Βελιγνάρου, συναντήσας εν Ουγγαρία ένεκα τών ένσωτερικών παραγών διπλή στήνεις· διότι κατά μάχων μίαν του 1440 περιετίθη το βασιλικόν δεινάρμα δ πρό τεσσάρων μηνών γεννηθείς Αδελφίος Πόστομος, κατά τών Ιουνίων του του αυτού έτος ένέστη και ή στήνεις του Αδελφού Λω· ως βασιλέας της Ουγγαρίας. Παρά πάσαν την εν Ουγγαρία καχεχθέν κατά τά έτη 1441 και 1442, ήφατο δ Ουνούβης λαμπράς νίκας επί ήλβηθ των τουρκικών στρατευμάτων, ήναγκάσθη δέ ο Μουράτ να άποστείλη κατά της Τραπεζουβασίας διά του Δουναβίου στρατόν έξ 80.000 άνδρων υπό τών Σαγιν πριαν. Αλλά ο στρατός ούτος κατέφυγεν υπό του Ουνούβου παρά την πόρεσιν της σιρτκής Πόλης. Κατά άπεριβρίστην του 1442 απολαυνούσης της Έλσαβετ παρεκρίναι δ εν Ουγγαρία έμφύλιος πόλεμος. Ο Αδελφίος Πόστομος άναγκασμένως νύμμενος βασιλεύει, δέ ο πάπας Ευγένιος Α' κατορίθι όπως δ Αδελφός Λω της Πολωνίας έκστρατεύσθ μετ' ουγγρων μαχητών έναντιον του Μουράτ. Παρά πάσαις όμως τάς προσπαθείας του Πάπα, κηρύσσοντος άπανταυτή της Ερώφης ετανοφροειαν κατά των Τούρκων, γίνεταί τίς δ ουγγρικόν στρατός, εκ προπτάτου δ Ουνούβης, δ Γεωργίος Βραχμικίς και δ Αδελφός Λω, δέν ήν λίαν πολυαριθμός. Ο Μουράτ, δέλων να προ-

καταβλήθαι τούς ἔθρους καὶ νὰ παρκαλύψῃ τὴν εἰς Σερβίαν εἰσόδον αὐτῶν, ἀπέφαινε καὶ αὐτὴν τὴν προφιλῆσθαι τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ, ἐξ εὐσεβοῦς καὶ ἡλικίου ἀνδρῶν, ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Καρὰ πασῶ τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Σκεντέρμπεη. Παρὰ τὸν ποταμὸν Μοράβαν ἀπεπληθύνον κατ' ἄλλωλιν τὰ δύο ἀνταπλά στρατεύματα. Ὁ Οὐνιάς ἀπερίστως παρα-
γράφημα νὰ χωρήσῃ εἰς τὰ πρόμα, διαπισρωθῆς δὲ τὸν ποταμὸν μετὰ 10.000 ἀνδρῶν, ἐπεχειρᾶται σφοδρῶτα ἐπιθεῖν κατὰ τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Διενεῶντο ἀράγες πρὸ τῆς μάχης ὁ Σκεντέρμπεης νὰ φελέγῃ αὐτὴς ὅπως μετὰ τὸν πιστὸν αὐτοῦ πλείων φύγῃ εἰς Ἀλβανίαν. Ὑπάρχον ἀράγες τὸς μυστικῇ συνεννοήσας Οὐνιάδου καὶ Σκεντέρμπεη· Ὁ μῆκος ἐπλήθυν αὐτῷ ἡ ἰδέα τῆς φυγῆς ὅπως εἰς βορροβόρειον τοῦ ὑπὸ τὸν Καρὰ πασῶν στρατεύμα· Διὰ τὴν παντελῇ ἑλλείψιν ἱστορικῶν γράψεων, ἡ ἐπίλυσις τοῦ ζητήματος τοῦτον καθίσταται λίαν διαχερσῆς. Ἐνίοι τὸν ἱστορικὸν ἀνεκρίβουνται εἰς ἥρην πρὸ τῆς μάχης ὁ Σκεντέρμπεης ἐκέλευσε εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ τούς ἀκούλους τοῦ Ἀλβανῶν (ἐν οἷς τὸν ἀνεῖλον τὸν Χάϊμαν, υἱὸν τοῦ Ρεποσί, ἀπολότους τῆς πλήρους αὐτοῦ ἐμπιστοσύνης) ἵνα διακωνήσῃ πρὸς αὐτοὺς τὰ σγέχαια τὸν κατ' ἄλλους δὲ, ὁ Σκεντέρμπεης ἰδὼν τὴν νικηφόρον τοῦ Οὐνιάδου προέλασιν, ἀπερίστως καὶ μικρὸν νὰ υποχωρήσῃ ἐπιλαβόμενος οὕτω τοῦ καταλήλθον πρὸς φυγὴν καυροῦ. Εἰ καὶ τινες διατείνονται εἰς τὸ ὅτι ὁ Σκεντέρμπεης ἠγάγη αὐτὸν εἰς τὴν ἐπισκοπήσας πρὸς τὸν στρατιώτικόν αὐτοῦ βορροβόρειαν, νὰ χωρήσῃ εἰς ἐπιθεσιν, ἥμεις ὅμως ἀμφαβόλουμεν εἰς τὸ Οὐνιάδης εἶς ἐπεχειρᾶ μετὰ δεκτικῶν μὲν μόνον αὐτὸν ἐπιθεῖν ἐ-
κείνῳ τὸν ἀρβήματικὸν ἰσχυρισμόν. Τοῦρκων ἀν μὴ προηγουμένης ἀποβλήσῃ τοῦ Σκεντέρμπεη σωτηριοφόρῳ. Ἡ μάχῃ ἀπέληξεν εἰς φρεσὶν ὅτι τὸν τῶν Τοῦρκων, ὅτι τινος τοσούτου ἠβόησαν ἕνεκα τῆς ἀναχω-
ρήσεως τοῦ Σκεντέρμπεη, ὥστε οὐδεὶς μὲν ἐμελέτησαν νὰ ἀνταξωσύν-
αναν ἔπυναν. Ὁ Σκεντέρμπεης δὲν ἐβράβην νὰ παρασκευασθῇ προση-
κόντως πρὸς ἀσπλὴ καὶ τηλεφόρον τῆς φυγῆς τοῦ ἔκπαι. Συλλαβῶν καὶ δευσεῶσιν τὸν παρὰ τὸν ἀρχιστρατῆγὸν Καρὰ μὲν πᾶσι διαβροῖται
Πεῖς Ἐρβέντν τοῦ Σουλτάνου, ἠγάγησαν αὐτὸν νὰ γράψῃ ἐπιταγὴν πρὸς τὸν σφοδραχόν τῆς Κροαίας, καλεῖσθαι τὴν εἰς τὸν Σκεντέρμπεη παραβῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς διοικήσεως. Μετὰ τὴν συντάξιν τῆς ἐπιταγῆς ταύτης, ὁ Πεῖς Ἐρβέντν ἀσπρᾶν. Τὴν ἀνεσπλὴ ταύτην ὠνό-
μαζεν διακυλοῦσθαι τινες ἐπαγγελμαῖοι εἰς ὁ Σκεντέρμπεης ἤθελε νὰ ἐμ-
ποδίσθῃ ὅπως ὁ Μουράτ, γιουὺς ἐγκράβως τὰ γενέσθαι, ἐπιστελλῇ εἰς
Κροαίαν ἀνέναντον διαταγῇ. Ἀλλ' ἕνεκα τῆς μικρᾶς ἀποστάσεως τῆς
μεταξὺ τοῦ τόπου, ἐνθα διατεταγμένη ἡ ἀνέωρος σκηνή, καὶ τῆς δι-
φορίας (ἐπὶ ἡμέρᾳ) ἡ διακυλοῦσα αὕτη εἶναι ὁπωσούν ἀδύνατον, ἀρ-
εῖ μάλιστα ὁ Σκεντέρμπεης κελίστα ἐπαγέσθαι ὅτι πᾶσα ἀνέναντα τοῦ
Σουλτάνου διαταγὴ δὲ ἐκώλυετο Μανὸς βέε.

Φέρων το πολίτευμα τούτο ἔγγραλλον ὁ Σκεντερίτης ἐπορεύθη διὰ συντόνου πορείας εἰς Ἀνὰ Δίωρην, ἔνθα ἄφικτο κατὰ τὴν ὁδὸν ἡμέραν. Πάντες οἱ τέως δι' αὐτὸν Ἀλβανοὶ, περὶ τοὺς τριακοσίους, ἦσαν μετ' αὐτοῦ. Ὁ Σαναβίνος ἱστορεῖ διὰ τῆς ἑδῶν ὁ Σκεντερίτης ἀνήγαγεν τοὺς αὐτοὺς στρατιώτας, οἵτινες καὶ παρέχον πλήρη πίστιν εἰς τὴν διαβεβαίωσιν διὰ ὁ Σουλτανὸς ἀπεδοῦκεν αὐτὸν τὸν πατρίον κληρὸν· τινὲς μάλιστα τὰν τούκων στρατιωτῶν προσεπέχθησαν αὐτῷ ὡς ὁδηγοὶ εἰς Κρόϊαν, ὅπου φαίνεται ἤμην λίαν ἀμφοδότητημον, διότι ὁ Σκεντερίτης διὰ εἶχε βεβαίως ἴδιους ὁδηγοὺς πιστοτέρους τὰν τούκων στρατιωτῶν. Διαικμέναις μὴν ἡμέραν ἐν Δίωρῃ, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς μετ' ἐπαιρημάτων, ἐπορεύθη μετ' ὀλίγων ἀκολουθῶν εἰς Κρόϊαν· οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν αὐτοῦ ἐκέρχονταν ἐν τῇ δρομῇ πλησίον τῆς πόλεως. Ἀρμόμενος ἐγγὺς τῆς Κροΐας προέπεμψε τὸν ἀνεψιὸν τὸν Χαχάν μετὰ δύο Ἀλβάνων, ἵνα ἀναγγεῖλαιον τὴν ἀφίκνυν αὐτὴν εἰς τὸν τούκων προύρχον. Ὁ Χαχάνς διεπέμψατος τὴν ἀνταπεῖσιν αὐτῶν ἐντολήν, ἵνα τοσαύτης δεξιότητος ὥστε ὁ προύρχος, ὅσοτε μετ' ὀλίγων ὥραν παρόντων ἐπέβη αὐτῷ ἡ πλαστοὶ αὐτοκρατορικῇ ἐπιστάτῃ, εἶχεν ἤδη τετελεωμένως διὰ πρὸς ἀναχώρησιν παρκευάσας, ἀνγγέλειά δι' εἰς τὴν φρουρὰν καὶ εἰς τὸν λαὸν τὸν διορισμὸν τοῦ νέου ἡγεμόνος. Ἀρ' οὗ ὁ Σκεντερίτης ἐξέβηκε κυρίως εἰς πρὸς προσοχάσας τῆς πόλεως πύας ἔχουσι τὰ πρᾶγματα, ἀπεραδίσαν τοὺς ἐπιστάτας περὶ διελθῶν ὅτιον οἱ ἐξῆς τῆς πόλεως κεκομμένοι Ἀλβανοὶ, μὴ κλεισθῶσι ἔπειτα αἱ πόλεις καὶ, ἀμὰ δεόντος τοῦ σημείου να κληθῇ ὁ λαὸς ὁ πληθυσμὸς εἰς τὰ διπλὰ ἐναντίον τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ. Οὕτως ἐγένετο, ὡς ἀπὸ συνθήματος, ἐξορίσανται ἀπὸ πάντων τὰν οικισμάτων ἐντολῆς Ἀλβανῶν· οἱ ὕπαικοι τῶν τουρκικῶν φύλακες αἰρῆτες καταλήφοντες, ἐπορεύθησαν ἅπαντες, εἰς τὴν ἡμέραν φρικώδους σφαγῇ, ἣν καὶ αὐτὸς ὁ Σκεντερίτης ἐν τῇ ἡμερᾷ να ἀναγίστηται. Ὁ τούκων προύρχος ὑπῆρξε τὸ πρῶτον θυμὰ τῆς μαχίας τοῦ λαοῦ. Ὑποτακτικῶς τῆς ἡμέρας, ὁ Χαχάνς ἐπορεύθη φρουράσας εἰς Κάτω Δίωρην ἵνα ἐξολοπίσται καὶ τὸν αὐτὸν πληθυσμὸν ἐναντὶν τῶν Τούρκων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκλήρηθη διὰ σπληνισμοῦ ἐν Κροΐᾳ, διὰ πάντες, ὅσοι ἦσαν να ἐξομίσαντο τὸ μαωμεθικὸν θρησκείμα, διὰ ἔσονται τὴν ζωὴν τῶν Τούκων. Ἐπειδὴ δὲ οἱ αἰσχυροὶ τῶν Τούρκων ἐφάνησαν πρόβουσι εἰς τὸν αὐτὸν ἐξωμίσαντων, ἤρξατο καὶ νέου ἡ σφαγῇ, ἀπολήψασα εἰς τὴν παντελῇ ἐλευθὸν πάντων τῶν Μωαμεθανῶν. Ἐκ πάντων τῶν δημοσίων κτιρίων κατεβλήθησαν τὰ θωμικῶν σήματα, ἀναληφθέντα εἰς τὸν δικαστικὸν τοῦ Σκεντερίτης, φέροντος διερκελὸν Ἀλβανὰ δευτὸν εἰς ἐμυρὸν πλαιοῖσι. Ὀντες ἐλγὼν ἐξομίσαντες ἐκατάχρησιν τὸν τούκων πᾶσα ἡ χώρα, ἐξέφρισε τεσσάρων θυρίων χωρίων. Ἀπαναχθέντων συνέβη εἰς Κρόϊαν εἶναι ὀπλίτων, προσερχομένων εἰς ὑπερηφάνειαν τὸν εἰς τὸν Σκεντερίτην, ὅστις μετ' οὐ πολὺ συνέστασε καὶ ἐμκατακρίσιν τοῦ

ναμιν, ἤλπισεν εἶναι ὅτι ἐγένετο κύριος τῶν ὑπὸ τῶν Τούρκων κατεχομένων ἐσείει χωρὶν αὐτοὺς. Εὐστράτους καὶ πρῶτον εἰς Κίον ἀβήρην, εὐθὺς περιέβαινον χωρὶς εἰς Χάμυα μετὰ συγχύλων ἀβήρῶν· κατὰ τὴν Βέρεμιν, ὁ σπαρτὸς τοῦ Σκεντέρπευτῃ ἀνέβη τότε, συμπεριλαμβανόμενος καὶ τῶν ἐκ τῆς Κίου καὶ Σαλαμίνος ἀβήρων· ὡς ἔπαυσε· ἔκ τῶν πολλῶν θυμωμένων, δοσε ἀεθλίστην ἀνὰ τὰ τοῦ Σκεντέρπευτῃ μαζοῦς ὑπαιφάρα καμμένη εἶναι εἰς Μουῆς τοῖς Λαίμας, δεσποτὴς τῆς ἐκείνης τῆς ἀβήρης καὶ καὶ φόρου υποτέλει εἰς τὴν Σουλτανίαν. Ὁ ἀνὴρ αὐτὸς ἀπεβίβη ὑπερὸν εἰς τὸν ἀνδροειδοτάτην ὄπληρα γνήνῃν καὶ τῶν ἡμετέρων βασιος.

3.
Ἡ Πετρέλλα, ἡ Πετραλῆα, τὸ Στελλούσιον καὶ τὸ Ξεντέριαδ ἦσαν τὰ μόνα φρούρια, ἅπανα ἀνέστησαν εἰς τὸν Σκεντέρμπεην. Ἡ Πετρέλλα καὶ ἡ Πετραλῆα ἐκρημίσθησαν μετὰ βαρύναν ἀμυναν, ἐπιπρα-
πεισὺν ἐλευθερίας ἐξόδου εἰς τὰς φρουράς αὐτῶν. Ὁ τὸν Στελλούσιον
φρούριον, δευτέρως ἐπιφωρῆται κατὰ πρῶτον ἐν ἀντικεῖ τῆς ἑρμηνείας εἰς
τοὺς Ἀβχανούς, αὐτὸς ἄμα καὶ οἱ ἀνῶτεροι τῆς φρουρᾶς ἀξιώματι καί,
συλλεγόμενοι ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, παρεβόησαν θέμενοι εἰς
τὸν Σκεντέρμπεην, μεθ' ὃ παρεβόη τὸ φρούριον. Τὸ ἐν τῇ Ἄνω Δίῳρῃ
φρούριον Ξεντέριαδ ἦν, ἐνεκα τῆς γεωγραφικῆς τοποθεσίας του, χωρίον
στρατηγικὸν καὶ λίαν ἐπικρατὸν· ἄμα τὴν πρὸς τὸν Χαζάρην ἐνώσει του,
ἀξέπειπτον αὐτοῦ ὁ Σκεντέρμπεης ἐπιτηρητικῶν φάλαγγιν ἐκ διγυλίων
ἀνδρῶν. Ἡ ἤκιστα κατὰλλήλος ὥρα τοῦ ἐτους (κατὰ δεκέμβριον τοῦ
1448) καὶ τὰ διαδοθέντα θρύληματα περὶ τῶν μεγάλων τοῦ Μουράτ
Β' παρὰκειθεν παρεκινήσαν τὸν Σκεντέρμπεην ἐν ἐκπέμῃ τὸν Μωῦστ
Γολέην μετὰ τριγυλίων ἰππῶν πρὸς ἀποκλείαν τὸν Ξεντέριαδ· αὐ-
τὸς δὲ ὁ Σκεντέρμπεης μετὰ τοῦ ἐπιλοιποῦ στρατοῦ ἐπορεύθη εἰς Κρίαν,
ἐνθα ἐτέλεσθον μεγαλοπρεπῆς ἡ ἐορτὴ τῶν Χριστουγέννων, καθ' ἣν
ὁ Χαζμάς ἠψάσθη πανθήμενός τὸ καθολικὸν θρησκευμα. Τους χειμε-
ρίους μῆνας τοῦ 1444 διήλθεν ὁ Σκεντέρμπεης παρὰκειθεν τοῖς ὀ-
χυρωτάς τῃ Κρίαν περικείμεν ἀπασαν τὴν χώραν, καὶ διέταξε νὰ κα-
τασκευασθῇ κατὰλληλα θυρώματα πρὸς ἄμυναν κατὰ τοὺς κινουῖ ἐ-
χθρούς. Ἀλλ' ὁ Μουράτ τοσούτον διετέλει περσιπόμενος ἐκ τῶν στρατι-
ωτικῶν τοῦ Οὐνιάδου κατορθωμάτων, ὥστε θέσθαι νὰ ἀναβῇ εἰς ὀψι-
ματὶν χρόνους ἐποχὴν τῇ μελετήσαντι τιμωρίᾳ τοῦ ἀπίστου στρατη-
γικοῦ του. Ὁ Σκεντέρμπεης ἔγνω νὰ ἐπιμεληθῇ τῇ προσηνεύσειαν πο-
ρευομένων. Ἐπὶ πάντι ἐνόνουν τὸν τελευταῖόν τῆς ἀντιστάσεως κατὰ τοὺ
πορτογαλιστικῶν τουρκικοῦ στρατομαχῶν δὲν εἶναι κατορηθὴ τῇ ἐπὶ τῇ
ἄρῃ τῇ προσαλλήλῃ συμμαχίᾳ τῶν διαφόρων ἀβχανῶν μαγειτάνων·
ἐκάλεισε λοιπὸν εἰς Ἀλδούσιον, γαίην κοινῆς διαλέξεως, τοὺς κορυφαίους
ἐνὸνύμους πάντας τῆς Ἀλβανίας· ἐξέλεσθαι δὲ ἐκ παρτίσεως τὴν κῆ-

ἐπεσκίαζε τὴν ἰδίαν ἐκυτοὺ ποιητικὴν φήμην, πλείοτερον τοῦ πρεσβυτέρου ἀδελφοῦ, ὅστις εἶχεν ἐκτρέψει τὸν Ἀχιλλέα μετὰ πατρικῆς αὐτοχόρημα στοργῆς καὶ εἶχε διορθεύσει τοὺς πρώτους τοῦ στίχους. Εἶχον δ' ἀνάγκην διορθώσεως, διότι ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ Ἀχιλλέως ὑπῆρξεν ἀτελεστάτη καὶ νομίζω ὅτι δὲν δίδυνουν, οὐτὶ τὸ ἑλληνικὸν σχολεῖον. Εἶχε δειγθῇ δυσνήσιος πρὸς γραμματικὰς καὶ ἔτι μάλλον πρὸς ἀριθμητικὰς κανόνας καὶ διεπράττει ἀνορθογραφίας, αἵτινες θὰ ἐκίνουν εἰς φρίκην καὶ δημοδιδάσκαλον. Ἀλλ' ἦτον ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἐκείνων πλασματικῶν, εἰς ᾧ ἡ Μούσα ἀποκαλύπτει δ' ἐνός φιλήματος εἰς τὸ στόμα θ, αὐτὸ δὲν ἐκμανθάνουσιν οὕτε διὰ πολυετὸν μόχθον. Κατένοις ὡς ἐξ ὁρμεμφύτου ὕδατος τῆς γλώσσης τὰς λεπτότητας καὶ ἐμάντευε τὰ παραγγέλματα τῆς αἰσθητικῆς, ἅτινα ἄλλοι πρέπει νὰ διδασχῶνται. Ἐξ ἰσού ἀπρόσιτοι ἦσαν εἰς αὐτὸν καὶ οἱ θεσμοὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς καὶ οἱ θεσμοὶ τῶν ξένων φιλολογίων. Τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς δὲν ᾔδυναντὶ νὰ ἐννοήσῃ ἐν πρωτοτύπῳ καὶ οὐδέποτε ἐγένινωσκε ζήτην γλώσσαν, εἶναι δ' ἀληθὲς φαινόμενον δι. εἰς τὸν ὑψιπετεστάτων ποιητῶν τῆς βυρτανεῶν σχολῆς, οὗς παρήγαγεν ἡ νεώτερος Εὐρώπη, τοῦ Βύρωνος εἶχεν ἀναγκαστικὸν μόνον ὀλίγα ποιήματα, καὶ ταῦτα εἰς ἀτελεστάτας μεταφράσεις, ἐὰν ἐξαιρεθῇ μόνῃ τοῦ «Γκυοῦρ» ὑπὸ τῆς μακαρίτιδος Αἰκατερίνης Δουσίου. Αἱ ἰδέαι ἐξήρποντο εἰς τῆς κεφαλῆς τοῦ, οὐ μόνον ὕψηλαι, ἀλλὰ καὶ περιβεβλημένοι τὸ προσήκον ἐνδομα, ἤκουσα δὲ ποτε κριτὴν αὐστηρὸν καὶ εἰδήμονα, τὸν Βερναρδάκη, ἰσχυρίζομενον δι. εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Παράσχου τὸ εἶδος εἶναι πολλὰκις τῆς ὕλης θαυμαπώτερον. Τὴν δημώδη χειρίσθη μετὰ μελλόνος οἰκειότητος ὡς ἐκ τῆς βαθείας καὶ συνεχούς μελέτης τῶν κλεφτικῶν ἀγμάτων. Ἀλλὰ καὶ δασκίς ἔγραψε τὴν θαυματούσαν, ὅποια λεπτότης περὶ τὴν ἔκφρασιν τῶν ἀποχωρήσεων τοῦ αἰσθηματος, ὅποια τέχνη περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν λέξεων! Ἡ στρεφθῇ

Ὅταν τὴν νύκτα φέρομαι πρὸς τὴν ἀκτὴν βρυβύδης, Τὴν βλέπω ἀναβύσσαν ἀπὸ τοῦ μαύρου κόρυ, Μὲ προσκαλεῖ πλησίον τῆς λευκῆ καὶ ὀμνολογῶν, Κ' ἔπειτα πάλιν χάνεται εἰς τὸ ὑγρὸν τῆς μήνης

οὐδαμῶς ἐλαττωθεὶς γλωσσικῶς τῶν στροφῶν, δι' ὃν ἐξέφρασαν ἐν τῷ «Κλεινῷ» παραπλήσιον νόημα βαθυῖ γνώστης τῶν μυστηρίων τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης οἷος ὁ Καρασούτσας. Μετὰ τινι μερικῶδῃ φελλαστικῇ, ὅλη ἡ ποιητικὴ τοῦ Ἀχιλλέως δύναμις ἀπεκαλύφθη τὸ πρῶτον διὰ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ «Χοροῦ καὶ τοῦ Τραγουδιστοῦ», δὲν περιέχει δὲ καὶ σήμερον ἡ συλλογὴ τῶν ἔργων τὸν πολλὰ ποιήματα ὑπέρτερα. Πληθεῖς ἐμπνεύσεως οἱ πρῶτοι στίχοι:

Χορέψ', Ἐλληνιούλαίς μου, στὸ μυρωμένο χῶμα, Ποῦ κἀνὶ τὸ τραντάφλοπὸν σὰν τὸ γλυκὸς στόμα Κ' ἐπὶ μονόχῳ τὸ γεννὰ καὶ δάφνι καὶ μωροῖν, Ἐνας χλωμὸς τραγουδιστὴς τὴ λυτὴν τοῦ ἀφνειοῦ Καὶ ἐσκερμέντ' ἀπὸ βερὺ τὴ λύρα κυριαροῖ, Γὰ νὰ στερίσθῃ τὸ χορὸ καὶ νὰ σὰς τραγουδήσῃ.

Ὅποσον δ' ἐπιτύχῃς κατοικήσει ἡ ὑπόνομη τῆς πρὸς τὰς Ἐλληνίδας μομφῆς τοῦ ψέλτου τοῦ Δὸν Ζουάν!

Ἐν' ἀρδανάκι τῆς Φραγκιάς, εἰς τῆς σκληρίας τὸ χρόνον, Ἀπ' τὴν πολλὴν ἀγάπην τοῦ, ἀπ' τὸν πόλιν τοῦ πόνου, Σὰς μάλιν', Ἐλληνίδες μου, πῶς ἐπὶ αἰὶνὰς γενναῖα. Στὸ ἀγιοσμένο μνημῆμα τοῦ χαρομήνου πατρός, Καὶ αὐτὴ καὶ φίλιστε τοὶ καὶ πέστε· Ὁ Ἀρδανάκι, Ἀπ' ἐνθαμὲ τὴν Κλεισσοῖα καὶ τὸν Καραϊσκάκη!

Αἱ ἀόριστοι περὶ βελτιώσεως τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων ἐλπιδες, ἐξ ὧν ἤγετο ἡ ἑλληνικὴ νεολαία, δετε ἀπεδυσθῆναι τὴν κατὰ τοῦ Ὁθωμανοῦ πάλιν, τὸν Παράσχον εὐρον εὐλογιωτάτατον ἑρμηνείαν, δετε δ' ἐκόπη ἡ χεὶρ τοῦ Δημητρίου Γρίβα, χιλιᾶδες στοματικὸν ἐπανελαβὼν μετ' αὐτοῦ τὴν ἀράν

Νὰ κοποῦν τὰ δυὸ σας χέρια, καὶ τὰ δυὸ νὰ σὰς κοποῦνε, Σείς ποῦ γίνετε αἰτία τέτοιου χέρι νὰ χαθῇ.

Ἡ τὴν ἀποστρεφρὴν πρὸς τὸν γέροντα Γρίβαν

Κλάψε τῆς Ἀκαρνανίας, κλάψε, γέρονε λονερά! Εἰς τὴν ἀργυρὴν σου χαίτη τέφρα λυγρὰ ἀπὸ χυθῆ! Ἐκλάδεθ' ὅ' ὄνομα σου κ' ἄλλος Γρίβας δὲν θὰ πάθῃ Το πατροπαράδοτό σου, τουρκικοῦ σου σπαθί. Δύστυχο σπαθί, τί κρίμα! Μὲς σ' αὐτὰ νοστήσει, καυμένο, Καλογερέμης, κρεμνέται εἰς τὴ μέση τοῦ πιστοῦ, Ὅταν ἐκκλησιασὶ κανδήλι, ποῦ ἦτον πρῶτα ἀναμμένο Καὶ κρεμνέται σπὴν εἰκόνα ἀπ' τὸν ὄνειρο σβηστό.

Δὲν ὑπερβάλλει ὁ λέγων δι. ὁ Παράσχος παρέστησεν ἐν τῇ ἐξεγέρσει κατὰ τοῦ Ὁθωμανοῦ τὸ πρόσωπον, ὅπερ παρέστησεν οἱ Σούτσιοι ἐν τῇ ἐξεγέρσει κατὰ τοῦ Καποδιστρια, ἀλλὰ δὲ δικαιοσύνης ἐκείνων, δετε ἀπέθανεν ἑξοριστὸς ὁ μάρτυς βασιλεὺς, ἐπεσευσ δὲ ζήτησθαι συγγνώμην παρὰ τῆς σκιάς τοῦ.

Κοιμῶ, ψυχὴ περιπλοπὸς! κ' εἰς τὸ ψυχρὸν σου δοῖμα Συγχωρεῖ, ὡς εἰ συγχωρεῖ, τὸ θῆος τῶν Ἐλλήνων. Ὡ! εἶναι πλέον ἐλαφρὸν τὸ στέμματος, τὸ χῶμα Καὶ ἐπ' αὐτὸν τὴν κεφαλὴν τὴν κουρασμένην κλίνει ... Ὡ! ἀνὴρ, ἀνὴρ εὐδοκίᾳ τοῦ ὕμνου τοῦ, δετε, Τὸ θροῦν τοῦ τοῦ προσορίλου, τὴν μνήμην τοῦ νὰ βάνω. Ὅλγουν χῶμα δετε μετὰ τῆς τῆς μας, πατριώται, Νὰ ρίψω εἰς τὸ σκυρόπαιον μνημείον τοῦ ἐπάνω. Τὸ χῶμα τῆς πατριδοῦ τοῦ ὡς ἐξόν τὸν βαρύνει Καὶ θέλει χῶμα ἀντικεῖν ἡ ζορράρα τοῦ κλίνει.

Ὁ τίτλος «ἔθνικος ποιητὸς» ἀπενηνγίει εἰς τὸν Παράσχον οἰνοὶ διὰ δημοβουλευματος, πολὺ δὲ δικαιότερον, ἡ εἰς τὸν Ἀλέξανδρον Σούτσον, ὅστις ἔσχε πάντοτε ζενίζουσαν τὴν ἐμπνευσιν καὶ ἐψάλλε τὸν γέροντα Ρουμελιώτην, ὡς ὁ Βερναζέρος τοὺς ἀπομάχους τῆς Vieille Garde. Οὐδεὶς, πλην ἰσως μόνου τοῦ Βαλαωρίτου, ἔσχεον δσον ὁ Παράσχος ζωγράφον τὴν ἀντιλήψιν τοῦ μεγαλείου τῶν ἀρματωλικῶν χρόνων. Ὁ Βλαχάβας, ὁ Νικοτσάρας, ὁ Ἀν-

δρουτσος, ὁ Ζαχαριάς ἦσαν οἱ πεφιλημένοι αὐτοῦ ἥρωες, ἐν ποιητικῇ δὲ συναίσθησει τῆς ἀόρηκτου ἐνότητος τῶν θαλαμῶν περιόδων τοῦ ἑλληνισμοῦ τὸν Θεμιστοκλέα ἐν Σαλαμῖνι περιέγραπεν ὡς πρόδρομον τοῦ Ἀέμου Κασσῖν καὶ τὴν ἐλευθερωτικὴν λειτουργίαν τῆς Ἀΐνας Λαύρας ὡς συνέναεν τῆς τελευταίας αἰματηρᾶς λειτουργίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ. Ὅσakis ἀπέθνησκέ τις ἐκ τῶν ἀγωνιστῶν, οὗς ἡ τύχη κατεδίκαζε νὰ παραινεῖται τὸν βίον ἐν μέσῳ τῆς παρημακυίας ἡμῶν γενεᾶς, εἰς τῶν ἀδελφῶν Παράσχων ἀπῆλθον διὰ λόγου ἡ δι' ἐλεγγείων τὸν ὕστατον χειρισμὸν καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐψάλε θανάτων τὸν Γρίβαν, τὸν Κανάρην, τὸν Μαυρομυγᾶλην, τὸν Μαυροκωνιάνην, τὸν Γενναῖον. Ἡ πατρίς ἦτον ἡ κατ' ἐξοχὴν Μουσά του, ἀλλ' οὐχὶ μόνῃ, ἤξευρε δὲ νὰ θίγῃ μετ' ἴσης δεξιότητος καὶ τὰς τρυφερατέρας χορδὰς τῆς λύρας Το «Ποταμῖν, τὸ «Ὀρφανόν», αἱ «Ἀναμνήσεις» θὰ ζήσωσιν ὡς ἐγκαλλωπίσματα τῆς νεολληνικῆς ποιήσεως, εἶναι δ' ἀξιοθαύμαστος ἡ ψυχολογικὴ ἀλήθεια τοῦ «Τρελοῦ», ἐνθα ὁ ἀδελφὸς τῶν μετρικῶν θεωρίων ποιητῆς, καταλιπὼν τὸν οἰκείον δεκαπεντασύλλαβον, ἐμάντευσε ὡς ἐξ ὁρμεμφύτου τὸ προσήκον εἰς τὸ ἔθνος μέτρον. Ἦτον τέλειαι εἶναι τὰ μακρότερα ποιήματα, τὰ ἀπορρέοντα ἐκ ψευδορρμαντικῆς ἀπομυήσεως, ὁ «Ἀλφρέδος», ὁ «Ἀγνωσης ποιητῆς», ἡ «Λυδία», ὁ «Ἐπιτορική». Ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτοῖς πόσα χρυστοὶ ψήγματα, πόσαι ὕψηλαι ἰδέαι, πόσοι στίχοι ἐκ τῶν ἐγχαρσσομένων ἀνετίτλωις εἰς τὴν μνήμην!

Παρὰ τὸ χεῖλος νωποῦ τέφρου καὶ ἐκ τῶν χεῖλων πενθοῦντος φίλου πάσα κρίσις παρίσταται ἀνελεγκρήν· ἀλλὰ καὶ οἱ ψυχρότερον κρίνοντες δὲν θ' ἀρνῶνθῶσιν ὅτι ὁ Παράσχος ὑπῆρξεν ἡ πλουσιώτατος ποιητικὴ φύσις, ἦν παρήγαγεν ἡ νεώτερος Ἑλλάς. Ἐὰν δὲν ἀνετίθῃ μείγας ποιητῆς κατὰ τὸ ἐν ἁλλὰς χώραις ἰσχυρὸν μέτρον, ἐὰν ἡ ρήμη τοῦ δὲν ἐγένετο ἀπὸ πανελληνίου παγκόσμιος, πταίσουν ἰσως αἱ περιστάσεις, ὡν ἐν μέσῳ ἔζησεν. Δὲν προτίθεμαι ν' ἀνακινήσω σήμερον τὴν ἀρχαίαν μεταξὺ Ροῖδου καὶ Βλάχου ἐριδα περὶ τῆς ἐπιβρόχης τοῦ περιέχοντος ἐπὶ τῆς διαμορφώσεως τῆς ποιητικῆς εὐρύας· ἀνατίθῃται εἶναι οὐ γῆττον δι. αἱ ἀδιάλειπτοι φροντίδες καὶ ταπεινώσεις τῆς περὶ ὑπάρξεως πάλιν ἐν χώρᾳ, ἐνθα ἡ ποίησις δὲν εἶναι εἰς βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα, δὲν ἐπιτρέπεται τὴν ἀκλόνητον ἀνάντησιν τῆς ποιητικῆς ἱκανότητος καὶ κατατρίβουσιν ἐλευθερίας δυνάμεις, αἵτινες ὑπὸ ἁλλοῦς διαμορφώσεως ἀφορμῇ δόξης εἰς τὸ ἔθνος. Κράτος, οὐ δικαιοκρινὸν γνώρισμα δὲν εἶναι βεβήκιος ἡ ρειδῶ, δὲν κατάρθρωσεν, ἐν δικαστημῇ τρικοντοῖα ἐτῶν, νὰ πορίσῃ εἰς τὸν Παράσχον, ὑπὸ ἑνὶ οἰονόητοτε τύπον, τὴν ἀξιοπρεπὴ ἐν Πρωτανεῖον οἰτίσιν, ἡς εἶχεν ἀνάγκην εἶπερ τις καὶ ἄλλος. Ὁ Βάρδος, ὁ μὴ δυνηθεὶς μῆδετοε νὰ συντάξῃ μίαν ἐπιστημειώσιν καὶ αἰσθανόμενος ἀκατανίκητον ἀποτροπαιζόμενον πρὸς τοὺς ἀριθμούς, διωρίζετο ἐκ περιτροπῆς ἐπαρχος, γραμματεὺς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν οικονομικῶν, ἡ ὑποβρέζονος εἰς τὸ Ταίγανον, ἔθεν κατηράτο ἡκιστα διπλωματικῶς τοὺς σκυθικοὺς πάγους. Θὰ ἦτον ἰσως ὀλιγῶς ἀνεκτοτέρα ἡ τύχη τοῦ, ἐὰν εἶχε προικισθῇ φύσει διὰ πνευματικῶς τάξεως καὶ οικονομίας. Ἀλλὰ παρὰ τῆς ἀθρόνης δὲν εἶναι εὐλόγον νὰ προσδοκῇ τις τὰς ἀρετὰς τοῦ μύρμηκος; Ἐὰν ἐταμίευσεν τὸ προϊόν τῆς πωλήσεως τῶν ποιημάτων του καὶ ἐτόκισεν τὰ ταμειώματα τοῦ πρὸς δώδεκα τοῖς ἐκατὸν, θὰ ἦτον ἀξιοτίμιος πολίτης καὶ οἰκονομειάρχης, δὲν θὰ ἦτον ὅμως ἰσως δαίμονιος ποιητῆς. Ὁ χρυσὸς διέρρεε διὰ τῶν δακτύλων του καὶ ὁ πορισμὸς τοῦ ἐπιστοίου ἀρτοῦ ἀπέβη μῆχρι τῶν ἔσχατων ἡμερῶν τῆς πολυταβούς τοῦ ὑπάρξεως ταπεινωτικῆς βάσανος. Μόνῃ παραμυθία τοῦ ἦτον ἡ ἀδιάπτωτος ἐκτίμισις τοῦ Πανελληνίου. Κατὰ μικρὸν εἶχον ἐπικρατήσῃ ἄλλαι περὶ γλώσσης καὶ ποιήσεως ἰδέαι, νῆα δὲ γενεὰ φοιλολήτων ἐφαντάζετο δι. εἶχεν εὐρεῖ ἰδέαι καὶ ἰθαγενεῖς πηγὰς ἐμπνεύσεως, διότι, ἀντὶ ν' ἀπομυήσῃται τὸν Βύρωνα, ἡ τὸν Λαμαρίτιον, ἀπεμύετο μάλλον τὸν Μουσῆ ἢ τὸν Κάιν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀμειψιότησῃ εἰς τὸν ἐπιφανέστατον ἀντιπρόσωπον τῆς ρομαντικῆς σχολῆς τὴν πρῶτην θέσιν ἐπὶ τοῦ νεοελληνικοῦ Περνασσοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Παράσχου ἦσκε πάντοτε τὴν αὐτὴν γοητείαν. Τὰ ἔργα τῆς τελευταίας τοῦ περιόδου, καίπερ μὴ ἀποπνέοντα τὸ ἀρχαῖον πῦρ, περιέχουσιν οὐ γῆττον μεῖζονα δόσαν γνησιὰς ποιήσεως, ἡ δσον θὰ ᾔδυνάτο τις νὰ περυσιλλεῖσθαι στραγίῳν δια ὁμοῦ τὰ ἀριστουργήματα, ἅτινα δημοσιεύονται ἀπὸ τινος ἐν τῷ ἀθηναϊκῷ τύπῳ μετὰ προσημωφωμένων ἐκφράσεων ἀνεκκλητῶν θαυμασμοῦ. Πρὸ δικταεῖας ἐδοκίμασε τὴν ἀρτον πικρὴν τῶν προσημωφούντων ἐκείτων ἐν προσωπῳ, μεθ' οὗ συνέδοντο διὰ δεσμῶν πνευματικῶν μεῖλλον, ἡ διὰ δεσμῶν αἱματος, ἔκτοτε δ' ἠρῆσхан μετὰ τῶν ὀλιγῶν στερεώσεων καὶ αἱ ἥθικαι ἀλληλόδεις. Ὁ θάνατος ἐπέπληεν ὡς ἀπαλλαγὴ καὶ ἡ κηδεὶα ἦνυσεν εἰς κοινὸν πένθος πάσας τὰς τάξεις τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας ἀπὸ τοῦ βασιλεῦς, ὅστις ἐστεψε τὸ φέρετρον, μῆχρι τῶν ἔργατῶν τῶν συνηγμένων. Ἀλλ' αἱ συμπάθειαι θὰ μείνουν ἀρά γε μόνον πλατωνικαὶ καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Ἑλληγνες, οὗς τοσάκις ἀνήγαγεν εἰς ἐνθουσιασμόν, ἡ ἐπαρμυθίσαν ἐν στιγμιαῖς ὁδύσιν αἱ στρατοὶ τοῦ Παράσχου, δὲν θ' ἀποδώσων νῦν τὴν ἀρετὴν πρὸς τὴν ἀπαρρωανθεῖσαν τοῦ ποιητοῦ οἰκονογένειαν;

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ἐν Ἀθήναις, 28/9 Φεβρουαρίου.

Χθὲς κατεθέσαμεν πενθοῦντες εἰς τὸν τάφον τὸν ποιητὴν, ὅστις ἔζησεν εἰς κόσμον ὀνείρων καὶ ἐψάλε παρελ-

θόντα κλέη, καὶ σήμερον εὐρισκόμεθα πάλιν ἀντιμέτωποι τῶν ἀθλιότητων τοῦ παρόντος, τῶν ἀβεβαιότητων τοῦ μέλλοντος. Μόνον μελίημα ὄλων εἶναι αἱ ἐπικείμεναι ἐκλογαί. Ἐπὶ τῇτοις συνεννοήσεις, κατατρίβονται συνδυασμοί, ἐκφέρονται εἰκασταὶ περὶ τῆς ἐκβάσεως, ἀλλ' οὐδεὶς, πλην τῶν ψευδομένων ἐν γνώσει καὶ ἐκ συμπερῶν, προσδοκᾷ βελτίωνον πραγμάτων ἐκ τῆς νίκης τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ κομματούχου. Πρὸ τριετίας ἐσφύετο εἰς σχεδὸν ἀθικτον τὸ γόητρον τοῦ Κ. Τρικοῦπης καὶ ἡ μεγάλη πλειονότης ἔτρεπε τὴν πεποιθῆσιν δι. θὰ κατάρθωσι νὰ κατισχύσῃ τῆς οικονομικῆς κρίσεως. Ἐκ περισσοῦ, ὁ τρόπος τῆς ἀποπομπῆς τοῦ Κ. Δεληγιάννη εἶχεν ἐκληρῶσθαι ἀπόφασιν τοῦ Στέμματος νὰ παρεμβαίνῃ πλέον ἐνεργῶς εἰς τὴν διεύθυνσιν τῶν δημοσίων καὶ νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀρναίας, εἰς ἣν εἶχε κατεδικασθῇ διὰ τῆς θεωρίας τῆς «δεδηλωμένης». Ὁ σχηματισμὸς τοῦ ἄχρου ὑπουργείου καὶ αἱ δοδεῖσαι αὐτῷ ἀνάγκαι, δὴνηται κατέστησαν ὄληον δι. ὁ βασιλεὺς οὐδέποτε τρέφει πλέον προτίμην καὶ δι. θὰ παραδώσῃ τὸν λαόν του ἀνυπεράσπιστον εἰς τὸν νικητὴν τῆς αἰρίας, ὡς εἶχε παραδώσει αὐτὸν εἰς τὸν νικητὴν τῆς γῆδς. Ἀπ' ἑτέρου, ἐὰν κτερίβρῃ ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους ὁ ἀνδραῖς τοῦ Κ. Τρικοῦπης, δὲν ἐστήθῃ ἐπὶ τοῦ κενοῦ στυλοβάτου ὁ ἀνδραῖς τοῦ Κ. Δεληγιάννη Ὑπάρχουσι μάλιστα πολλοί, οἱ τῶν καὶ σήμερον, ἡναγκασμένοι νὰ ἐκλέγῃσιν ἕνα ἐκ τῶν δύο, θὰ προτίμουν τὸν Κ. Τρικοῦπην, διότι ἐκφράζει τὸ αὐτὸ σύστημα μετὰ μελλόνος εὐσταθείας καὶ μετὰ προσοχῆς μόνον μελλόνος σφοδρότητος. Ἐὰν ὑπερισχύσῃ, ὡς εἶναι πιθανόν, ὁ Κ. Δεληγιάννης, θὰ ὑπερισχύσῃ μόνον, διότι περὶ τὰ στελεχῆ τῆς φατρίας του, ἀνέκθεον στερεὰ, συνέβρευσαι οἱ φυγάδες εἰς τῆς τρικοῦπικῆς φατρίας, ἐννοοῦσιν δι. πρὸς τὸ παρὸν δὲν δύναται νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκείνην, ὅν ὑπέρητον μέρους ἔσχατων. Οὐδόποτε ἐξεστομίσθησαν ὅσοι κατὰ τὰ τελευταῖα ἐτη κενοὶ λόγοι περὶ ἐπικρατήσεως νέων ἀρχῶν, καὶ οὐδόποτε διεξήχθη ἐκλογικὸν ἀγῶνα προσιμωότερος τοῦ ἐπικειμένου. Οἱ μικτοὶ συνδυασμοί, κινητὴ ἀπάντησις πάσης ἀρχῆς, κατὰφωρος περιγελῶς τοῦ λαοῦ, δὲν εἶναι πλέον ἐξαιρετικῶν· εἶναι κανόν. Μέχρι τῆς γῆδς ἐνδοκίμωι τὰ πάντα ἐπιτετραμμένα κατ' ἀλλήλων καὶ ἐκωλυσιεργούν καὶ ἐστασιζόν καὶ ἡεῖλουν ἐμφύλιον πόλεμον. Σήμερον παρίσταται ἐννηκαήμερος πρὸ τῶν ἐκλογῶν καὶ ἐνοῦσι τὰς ἐπιβρόχας εἰς εἰς συνταρρικὸν λογαριασμόν. Ὁ Κ. Δεληγιάννης προσπαθεῖ ἀληθῶς νὰ κατερίτῃ ὅπου δύναται ἀμειγρῆς συνδυασμοῦς, ἐννοῶν δι. διὰ τοῦ συστήματος τῶν μικτῶν ἡ νίκη του θὰ ᾔναι, καὶ ἐν τῇ ἀρίστῃ περιπτώσει, καθεμία. Ἀλλὰ δὲν ἔχει πανταχοῦ ἐπαρκῆ ἀριθμὸν ἰσχυρῶν ὑπολήφων. Χαρακτηριστικῶς εἶναι δι. τι συμβαίνει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ, ἐνθα ἡναγκάσθη νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν συμπαρίαν τῶν λεγομένων «ἀνεξαρτήτων». Ἐὰν ὁ συνδυασμὸς καταρισθῇ ἐκ τῶν ὀνομάτων, ἅτινα ἀναφέρονται καὶ περιλάβῃ, ἐξ ἐνός μὲν τὸν Κ. Καλλιμαρόν καὶ τὸν Κ. Λεβίτην καὶ τὸν Κ. Μουστόπουλον, ἐξ ἑτέρου δὲ τὸν Κ. Σκουζὲν καὶ τὸν Κ. Ψύλλαν καὶ τὸν Κ. Ζυγομαλάη, θὰ ᾔναι βεβαίως ἰσχυρότατος. Ἀλλὰ ποῖον δικαίωμα ἔχουσιν πλέον ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦ «ἀνεξαρτήτου» ἀνθρωποὶ ἐννοῦμενοι πρὸς κομματικὸν συνδυασμόν καὶ συντελοῦντες εἰς τὴν ἀνύψωσιν ἐνός κομματάρχου ἀντὶ ἄλλου; Καὶ ὁ Κ. Σκουζὲς καὶ ὁ Κ. Ψύλλας καὶ ὁ Κ. Ζυγομαλάς ἔζησαν τὰς ψήφους τῶν Ἀθηναίων ὡς τρικοῦπικοί. Ἐκτοτε ἀπεγοητεύθησαν καὶ ἀεσπασθήσαν ἀπὸ τοῦ Κ. Τρικοῦπης, εἶναι δὲ πληρέστατα δικαιολογημένοι, διότι ὁ πῶτον πρωθυπουργὸς, ἐλθὼν, ὅπως ἀποσοβήσῃ τὴν χρεωκοπίαν, ἐγχερωκόπτης καὶ δὲν κατάρθωσιν καὶ νὰ συμβιβασθῇ ἡ Ἀλ' ὁ Κ. Δεληγιάννης, οὐ ἐποδοκίμασαν τὴν ἀπομυπὴν πρὸ τριετίας. τί ἔπραξεν ἐκτοτε, ὥστε νὰ κρίνεται σήμερον ἄξιον νὰ κατάρθωσῃ δι. δὲν κατάρθωσεν ὁ ἀντίπαλος τοῦ; Ἡ ἀπὸ τοῦ 1892 δράσις του περιορίζεται μόνον εἰς λόγους καὶ οἱ λόγοι οὗτοι δὲν περιέχουσι καὶ νέον τι πρόγραμμα, καὶνὴν τὴν ἐπαγγελίαν. Λογικώτατα θὰ ἦτον ἡ ἐνωσις τῶν «ἀνεξαρτήτων» πρὸς τὸν Κ. Ράλλην, ὅστις, τοῦλάχιστον, δὲν ἐδοκιμάσθη καὶ ἐπαγγέλλεται δι. θὰ διοικήσῃ ἄλλως καὶ οἱ δύο μεγάλοι κομματάρχαι· ἀλλὰ τὸ λογικώτατον θὰ ἦτον νὰ κατατρίβων ἴδιον συνδυασμόν ἐκ στοιχείων ἀππληλαγμένων κομματικῶν δεσφῶν καὶ νὰ προσπαθῶσιν νὰ εἰσαγάγουν εἰς τὸ βουλευτήριον ἐπὶλεκτον ὁμάδα συνένοχων τὴν φαριστικὴν ἀκολασίαν. Ἰσως θὰ ἤττωτο· ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἤτοι: πολλῶν νικῶν ἀξιοπρεπέστεραι. Ὁ Κ. Σκουζὲς ἐπεκροτήθη δι. κατηγγείλαν ἀπὸ τοῦ βήματος τὴν πρωθυπουργικὴν δικτατορίαν ὡς ἀπορρῆν δῶλον τῶν κακῶν τῆς Ἑλλάδος. Μένει ὅμως πιστός εἰς τὸ δόγμα ἐκείνου συντελῶν διὰ τῆς δημοκλιότητος του εἰς τὸν ὁριαμὸν ἄλλου πρωθυπουργικοῦ δικτατορος ἀντὶ τοῦ μόλις ἀνατρίπτοντος; Εὐτυχῶς, παρὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἐξάρτησιν τῶν «ἀνεξαρτήτων», δὲν φαίνεται πιθανὴ ἡ ἀνανέωσις τῆς ἐξδόμης Ἀπριλίου καὶ τῆς δεκάτης τετάρτης Ὀκτωβρίου, συμφωνοῦ δὲ μετὰ τῆς «Ἐρημερίδος» δι. ἐν ταῖς δεδομέναις περιστάσεσιν δι. δύναμειος νὰ ἐλπίσμεν αἰσιώτερον εἶναι ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν κομμάτων, ἀποκαθίσταν κομματικὴν τὴν ἰσορροπίαν ἐν τῇ Βουλῇ, περιετέλλων τὴν ἀμέριστον ἐπικρατίαν μίαν φατρίαν καὶ ἐκτρέφον εἰς τὸ Στέμμα ἡ ἀσκή αὐστηρότερον ἔλεγχον. Τὰ ὑπουργεῖα θὰ ᾔναι ἰσως βραχυβιότερα, ἀλλ' ἀρ' οὗτου εἰδομένης τοῦ καρποῦ τετραετῶν κυβερνήσεων, τὸ κακὸν τοῦτο δὲν φαίνεται τόσον μέγα. Ἡ κοινοβουλευτικὴ ἐλιγρχία, κατεταρμυμένη, θὰ κατιστῇ ἀβλαβέστερα καὶ ὁ εἰς θ' ἀπαλάσθη ἡμᾶς ταχέως ἀπὸ τοῦ ἄλλου, ἀρκεῖ νὰ παραδεχθῇ ἐκ τοῦ προτέρου ὁ βασιλεὺς ὡς ἀπαρχαλλικτον κανὸνα εἰς δὲν θὰ προβρίνῃ εἰς διάλυσιν Βουλῆς ἀνευ ἀπο-

λύτου ἀνάγκης καὶ θ' ἀφήνῃ τὰς διαφόρους ὁμάδας νὰ κατρίτῃσι συμμαχικὰς κυβερνήσεις. Ἀρὸς συνδυάζονται μετὰ τόσης εὐκολίας ἐκτός τοῦ βουλευτηρίου, ὡς μάθωσι νὰ συνδυάζονται καὶ ἐντός αὐτοῦ!

Κατὰ τηλεγράφημα τοῦ πρακτορείου Ρόυτερ ἐξ Ἀθηνῶν, πρὸ τῆς παρατήρησις τοῦ ὑπουργείου Τρικοῦπης, αἱ κυβερνήσεις Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Γερμανίας εἶχον συμφωνήσῃ ἐντονότερον διάβημα ὑπὲρ τῶν ἀξιώσεων τῶν ὁμολογιούχων. Ἀλλὰ, μετὰ τὴν ὑπουργικὴν μεταβολήν, ἀπεράσισαν ν' ἀναβάλωσι τὸ διάβημα τοῦτο, ἔως οὐ βολιδσκοπήσωνι τὰς διαθέσεις τῶν νέων ὑπουργῶν, οἵτινες νῦν φρίνεται πρῶτον νὰ ἐξετάσωσι σπουδαίως καὶ ἀμερολήπτως πᾶσαν νέαν πρότασιν τῶν ὁμολογιούχων καὶ δηλοῦσιν δι. ἐὰν αἱ προτάσεις αὗται κριθῶσιν εὐπρόσδεκτοι, δὲν θ' ἀρνηθῶσι νὰ ἀνανεώσωνι τὰς διαπραγματεύσεις, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς ἐγκρίσεως τῆς Βουλῆς. Ἡ κυβερνήσις ἀπεκδέχεται αἰτίαν τὴν ἀπάντησιν τῶν δυνάμεων εἰς τὴν δηλῶσιν ταύτην.

Ἐν Ἀθήναις, 28/9 Φεβρουαρίου. — Διὰ φορεῖς εἰδήσεις. — Ἐν ἡλικίᾳ δύο καὶ ἐξήκοντα ἐτῶν ἀτελεύτησεν ἐκ βασιαντικῆς νόσου τῆς καρδίας ὁ ἐθνικὸς ποιητῆς Ἀχιλλεὺς Παράσχος, γεννηθεὶς ἐν Ναυπλίῳ, Κίος ὅμως τὸ γένος. Ἡ κηδεὶα τοῦ ἐτελέθη γῆδς ἐν μέσῳ δημοσίων ἐκδηλώσεων συμπλέτων. Ὁ βασιλεὺς, ὁ διάδοχος, οἱ σύλλογοι, αἱ συντεχναίαι, οἱ φοιτηταί, προσεβλήσαν ἐν σώματι περὶ τοὺς 500, ἐκάλυψαν τὸ σέφτερον δι' ἀνθόν, λόγους ἐφευρόμενον ὁ ὑπουργὸς τῆς ἐκπαίδεσεως Ἀγγ. Βλάχος, ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἐρημερίδος» Ἀρ. Ρούκης ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Παρνασσοῦ καὶ 15 ἄλλοι ῥήτορες. Ὁ Σουρῆς ἀπήγγειλε συγκλητικώτατον ἐλεγίον. — Ἐτελεύτησε, ποιμάνας ἐπὶ βροχῶν μόνον χρόνον, ὁ καθολικὸς ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Ζαφείριος, ἐπαρχὸς-σεβασμιος καὶ διαλλακτικὸς. — Ἐθνομιστοῦθ Β. Διάταγμα, δι' οὗ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν ὑπὸ τὸν διάδοχον καταρτισθεῖσαν ἐπιτροπὴν τῶν Διεθνῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων νὰ παριστῇ τὰ ἀπαιτούμενα

Ὁ ὑπουργικὸς «Τύπος» τῆς Βιέννης ἐπιτιμᾷ τὰ «*Η.Μ. Νέα*» τοῦ Λονδίνου ὡς διαδίδοντα ἀνυσταστὸν ἀνισχυρικὴν εἰδήσειν περὶ Ἄνα-τολίαν. Οὗτω πρὸς τὸν ὄγκον τῶν Ἀγγλικῶν φιλελευθέρων ἐφημε-ρίων τηλεγράφου καὶ Κωνσταντινουπόλεως, ἀγγέλων δὲ θῆθεν ἡ Πύλη καλεῖ εἰς τὰ ὅπλα ἐν μέρος τῆς ἀρεθραίας καὶ διὰ τὸ μέτρον τοῦτο ἀποδίδεται ὑπὸ τινων μὲν εἰς τὴν συγκέντρωσιν ῥωσικῶν στρατευμάτων παρὰ τὰ σύνορα τῆς Ἀρμενίας, ὑπ' ἄλλων δὲ εἰς τοσαύτας ἐκτατάσεις ἐν Βιτωλίας καὶ εἰς τὴν ἐν Μακεδονίᾳ ἐρείθισιν. Πάσαι αὗται αἱ εἰ-δήσεις εἶναι, κατὰ τὸν βιενναῖον («Τύπον», φαντασιώδεις. Τὰ ἐν Καυ-κάσῳ ῥωσικὰ στρατεύματα ἀκούσι πρὸς πᾶσαν μικρὰν τοπικὴν διά-στασιν, διὰ δ' ἡ Ῥωσία σχεδιάζει μελίσαν πολέμικην ἐνέργειαν οὐδεὶς πιστεύει, οὐδ' αὐτοὶ οἱ συντάκται τῶν «*Η.Μ. Νέων*». Ἡ Ῥωσία ἔχει μεγάλη συμφοράνα ἐν ὑπερστροφίᾳ κατὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἀνὰ μέσον Σικιχίας καὶ Ἰαπωνίας εἰρήνης, ἐν τούτῃ δὲ στιγμήν δὲν θὰ προ-καλέσῃ βαθεῖαν διάστασιν περιπόλικας, δι' ὃν θὰ περιήρχετο πρῶτως εἰς ἀποκάλυπτον ἀλλοτρίαν πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Ὅτι ἀπὸρᾷ τὴν Μακεδο-νίαν, εἶναι μὲν γνωστὸν διὰ τὸ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐκείνῃ χρόνος ἐρείσματος ὑπεδαλωσθῇ ἐπ' ἐσχάτων ἀνωτέρας καὶ Βουλγαρίας, ἐξ ἵσου γνωστὸν εἶναι ἕως εἰς τῇ Πύλῃ ἐνίσχυσιν ἀπὸ μηνῶν δὲ ἐν Μακεδονίᾳ εἰσροαίης καὶ διὰ τὴν ὑπάρχουσαν τορκικὰν στρατιάν ἐναι πλέον ἡ ἐπαρχία, ὅπως καταστειλῇ ἐνθὺς πᾶσαν ἀπείτησαν ἐξέγερσιν. «Ὡστε (λέγει ἐν τῇ «*Τύπῳ*») οὗτε ἐνεκεν μακεδονικῶν κινήσεων, οὔτε ἐνεκεν τῆς συγκεντρώσεως ῥωσικῶν στρατευμάτων ἐν Ἀσίᾳ πρᾶξῃ ἡ Πύλη λόγον νὰ προβῇ εἰς ἀπανηρόν ἐπιστάσειν.»

Τόσα διακρίματα καθ' ἐκδοτὴν παρόλκιμα καὶ ἐρικυδῆ κα-κούρηγμα εἰς τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Εὐρώπης, ὥστε δυσεξήγητος ἀποδίδει, τῇ ἀληθείᾳ, ὁ πᾶσιως, ὁ διεγερθεὶς ἐνεκεν τῆς συλλήψεως συμμορίας κυδαλὼν κλειστὸν ἐν Πέστη. Αἱ ἐρημικαὶ τῆς Βιέννης, τῆς Πέστης, τῆς Τεργέστης ἐγκαλοῦσιν ἀποστασίαν καθ' ἐκδοτὴν πλη-ροφωρὰς κατὰ τὸ μέλλον καὶ ἵπτον μυθικά, ἐθιμοτυπία καὶ δὲ καὶ αἰ εἰκόνας τινων. Ὁ Παπικώστας καὶ ὁ Ἀρρενδάκης φαίνονται νεοὶ εὐαίεδις καὶ νοήμονες· ἀλλ' ὁ Στάλιος ἔχει μορφήν κτηνώδη. Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπιστολῶν, αἰνέως κατεσθέρησαν, ἐγένοντο καὶ ἄλλαι συλλήψεις. Ἐν Ῥώσῳ τῆς Οὐγγαρίας συνελθόντῃ Ἰωσήφ τῳ, περὶ οὗ ἡ ἀτυνομία φρονεῖ διὰ εἶναι ὁ Βούλγαρος Ἰωάννης Ῥίσιτες, ἐξακουστὸς κλέπτης διὰ ῤ-ξους. Ἐν Μοναχῷ συνελθόντῃ Ἀρμένιος τις, ὀνόματι Παρμενοσιάν, περὶ οὗ εἰκατέται διὰ ἐπώλης τὰς κλεπτομενὰς ἀξίας. Ὁ Παρμενοσιάν ἵπτον πικρὸν ἐνέμου βιενναῖον ἐμπόρου καὶ ἐπισκεπτόντῃ, κατ' ἐντολήν αὐτοῦ, Σωφὸν καὶ Ἀντωνίον, ἐπιστρέφει δὲ διὰ λογαριασμὸν τοῦ καταστήματος χυλιδάς φλωρινῶν, οὐδέποτε κατεγράψαντο οὐδ' ὀφελόν. Καὶ ἐν Νικαίᾳ συνεκλήθη ἐπὶ ὑποδοῇ κλοπῆς Ἡβλῆν τῳ, ὀνόματι Ἀριστείδης Πανά-ρετος. Ἐξ ἡ ἐν σπατάλῃ, ἔφερε δὲ πλάστιν διαβητήριον ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀλῆ-βετ.

Πολλὰ καὶ εὐλογα παρόπανα ἠκούσαμεν περὶ τὸν δυσερεῖων, αἰνέως παρεμβάλλονται ἐν Ἐντίει εἰς-τὴν διὰ Τεργέστης εἰσαγωγὴν τῶν σαρκικῶν οὐν. Ὁν μέγα μέρος καταναλίσκουσι, ὡς γνωστὸν, ἐν Ἰταλίᾳ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι προστίθενται ἐν ἐπιτακτοῦσιν τὴν ἀρωγὴν τῶν ἐν Τεργέστῃ καὶ Ἐντίει θωακισμῶν προεβένων, ἅτινα δὲν ἀμειβί-λομεν εἰς θὰ ἐργασίαν μετὰ ἑλλοι πρὸς ἄσιν τῶν προσκομιμάτων. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυβερνήτης τῆς Σάμου ὑπὸ τὸν νέον ἡγεμόνα, περὶ οὗ εὐμενείας ἐπεστέλλαν ἡμῶν κρίσεις, ὁρᾷται νὰ πρᾶξῃ διὰ δυνατὸν ὑπὲρ τοῦ τιμωτικῶν προϊόντων τῆς νήσου, ἀπευθύνοντα τὰς δεύσας παραστά-σεις εἰς τὸν Ἰταλὸν προεβένον πράκτορα, ὅστις, καθὼς Σάμιος, ἀληθὴ ὑπερστὶν θὰ παράσχη εἰς τοὺς συμπολίτας τὸν φωτισμὸν τὰς ἀρμοδίας ἱταλικῆς ἀρχάς.

ΙΤΑΛΙΑ.

Οἱ ἱεολόγοι κατακραυγάζουσι κατὰ τὸν Κρίστη ὡς σαφῶς ἀντας δικτατορικῶς τοὺς διοικητὰς καὶ διοικητικῶς ἀμειβούσας τῆς Τραπεζῆς τῆς Νεαπόλεως καὶ ἐγκαθιδρύσαντος κυβερνητικὸν ἐπίτροπον. Ἀλλ' αἱ ἀποκαλύψεις περὶ τὸν καταγρησμένον, αἰνέως διεπράττοντο, ἀποδεικνύουσιν διὰ, ἐν μῇ ἐλαμμένῳ τὸ ριζικὸν τοῦ μέτρον, τὸ πιστωτικὸν ἱερῶμα, ἐν ᾧ συνοψίζεται ὅλος ὁ οικονομικὸς τῆς Ἰταλίας βίος καὶ ὁ κυ-κλοφορῶν χρητονομία ἀνεγέρεται εἰς 242 ἐκατομύρια, καὶ ἐκ ὁρῶσιν ἐπαίον τῇ βραδίῳ ἐλευσίαν. Τὰ κεφάλαια εἶχον διατεθῇ εἰς συναλλαγ-μῶνς διηρκῶς ἀνενομήσαντας καὶ ἀποτελούσας πράγματα χροῦς πά-νων. Ἀλλ' ἀπίστευτον εἶναι ἴδιως αἱ καταγρησῆς, αἱ διαπραχθεῖσαι εἰς τὰ ἐνυπόθετα δάνεια. Ἐν ἐκατομυρίῳ καὶ τριακσίῳ χυλιδάς λιρῶν ἐδόθησαν ὡς πρώτη ὑπόθηξις ἐπὶ κτήματος διῶς ἀνυπόκτου. Εἰς συμ-βολαιογράφους καὶ τινες ὑπάλληλοι τῆς Τραπεζῆς κατεδικάζονταν ἐνεκεν τοῦ δόλου τοῦτο· ἀλλ' αἱ 130 μυριάδες λιρῶν ἀποκλήθησαν. Ἐπὶ ἄλλῳ κτήματος, ὅπου εἶχον ἐκτιμῶν ὡς ἀξιόζων 4 ἐκατομύρια, ἡ Τρά-πεζα ἐδάνειον δὲ καὶ ἡμῶν ἐκατομυρίῳ, δὲν ἡνυμῆθη δὲ βραδύτερον νὰ πωλήσῃ αὐτὸ οὗτε ἀντὶ ἡμισείας ἐκατομυρίων. Ὑπολογίζεται εἰς ὑπὸ χρηστὴν διαχείρισιν, θὰ παρέλθῃ μία δὲ δεκαπενταετία, ὅπως ἀνακύβῃ ἡ καταληπτεῖσα Τράπεζα.

Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, ὁ πρῶτον πρωθυπουργὸς Ζολιτς ὁ ἀπο-τίσῃ ἀδρῶς τὰ ἀντίπαινα τῆς ἐλευσίας αὐτοῦ διαγωγῆς, ἥτις ἀπέδρασε τοσοῦτον λυπηρὰς ἐπὶ τοῦ δημοσίου βίου. Ὁ ἀνταποκρίτης, εἰς δὲν ἐπε-δόθησαν αἱ καὶ αὐτοῦ μηνύσει ἐπὶ ἐξουρίαι, ἐπὶ συγκαταστή, αἱ κα-τασκευαίαι δημοσίων ἐγγραμῶν, ἐξέδωκε καὶ αὐτοῦ, διαβιόντων ἐν Γερμανίᾳ, κλητήριον ἐγγραμῶν. Ἐὰν δὲν προσέβη κατὰ τὴν τεταγμέ-νην ἡμέραν, θὰ ἐκδοθῇ ἐνταλμα συλλήψεως.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ.

Ἐκ Βερολίνου ἀγγέλλεται διὰ τὸ Ἐρνέστος Κόρτιος ἐπατήρη ὑπὸ ἐλκήθρου. Το ἡμέρας καθιστᾷ τὴν πύστιν οὐχὶ ἀκίνητον, διήλθε δ' ὁ σφοδρὸς καθηγήτης τὴν νύκτα τῆς χθὲς ἀλγῶν καὶ ἀπύων.

ΓΑΛΛΙΑ.

Ἀνδρῶν σοφῶν καὶ ἐξέχον συγγραφέντων εὐμοίρουσι καὶ ἄλλαι τῆς Εὐρώπης χώραι. Ἀλλ' ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία μένει οὐχ ἑνὶ ἱερῶμα μοναδικῶν καὶ αἱ ἐπίτροποι αὐτῆς συνεδριάσεις ἀποτελοῦσιν ἀληθὴ πνευ-ματικὴν ἀπλόαν καὶ διεγερτοὺ τοῦ ἐνδιαφέρον τοῦ λογικοῦ κόσμου σύμπαντος. Μόνοι οἱ Γαλλοὶ κέντρουται τὴν τέχνῃ νὰ καθιστοῦσι τερ-πνά καὶ τὰ ἐργότατα θέματα, νὰ κατακρίνωσιν, ἐν ᾧ φαίνονται ἐπαυνοῦ-τες, νὰ σώκωσι, ἐν ᾧ φαίνονται θαυμάζοντες. Ἡ εἰς τὸ ἐπικρατὸν λε-πτοσύνη τῆς γλώσσας, ἡ ἐκπαινεὶς ἡ εὐρηστικὴ εὐχὴ, ἀποβάνει ἀπαρμυλλῶν ὄντων ἐν ταῖς χειρὶ δεινῶν συγγραφέων, εἶναι δὲ τοιοῦτοι οἱ παρα-καθήμενοι ἐπὶ τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ. Ἡ τελευταία συνεδρίασις ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέρουσα. Ὁ ἱστορικὸς Σορὲλ, ὁ ἐπὶ τῆς συνεκτικῆς τῆς Διπλωματικῆς ἱστορίας τῆς Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως προσήλθεν, ὅπως πλέθῃ τὸ ἐγκύμιον τοῦ προκλήτου τοῦ Ταῖν, τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ καὶ φιλοσόφου, τὸν νέον δ' ἀκαδημαϊκὸν προσεγγίζοντες ὁ δουδὲ τὸ Βρότλ, διεικνύων ὡς συγγραφεὺς οὐχ ἵπτον ἡ ὡς πολιτικῶν. Καὶ οἱ δύο λόγοι ἐθαυμάσθησαν ὡς ἀριστουργήματα ἀκαδημαϊκῆς εὐγλωττίας, αἱ ἱστορικαὶ δὲ καὶ φιλοσοφικαὶ θεωρίαι τοῦ Ταῖν ἐκλήθησαν ὑπὸ ἐκτενέρον τῶν ῤ-τόρων εἰς ἀλλότρια ἀπέμους. Ὁ Σορὲλ παρέρχεται τὸν προκλήτον τοῦ ἐκ ἐλευθερίας ἀσέβοντος ἁπλῶς τὴν χριστιανικὴν ὁρμηλίαν. «Ὡς ἐν τῇ ἐποικίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας ἐν τῇ κατ' ἡμέραν πάλῃ (εἶπεν) ἐθεώρει, κατὰ τὰ τελευταία τῆς ζωῆς ἐτῆ, τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ἡ περὶ καὶ ἡ μελέτη τῆς ἱστορίας ἤγαγον αὐτὸν πρὸς τὸν χρι-στιανισμόν ἀπὸ τῆς ἀπλῆς ἀντιλήψεως εἰς τὴν συμπαθεῖαν καὶ εἰς τὸ σεβασμὸν. Δὲν ἵπτον ἐκ τῶν λεγόντων «*χρεαίεστις ὁρμηλία ὑπὲρ τοῦ λαοῦ*». Ἡ γνῶσκον διὰ εἰς μεθὰ πάντες λαὸς ἐνόησαν τῆς δυνάμει, τοῦ αἰνέματος τῆς ὑπαρξέως, τὸν ἐναντιοῦσιν τῆς δικαιοσύνης, τοῦ σπαργαμοῦ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ἀδύλου τῆς ἐλπίδος. Ἀλλ' ἐν ἐξήτει ὑπὲρ τῶν πι-στῶν πάλῃ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνευθείας μετὰ πασῶν αὐτῶν τῶν συνευμένων, ἐὰν ἀνεγνώριον ἐν τῷ Ἠγγέλλῳ «*ὅτι ἀριστὸν ἐκίκομεν τοῦ κοινωνικοῦ ὁρμητισμοῦ, ἐὰν παρεβῇ τὴν πίστιν εἰς τὴν κείμενον περικλυτὴν τοῦ ὁρθοῦ λόγου, οὐδέποτε διέρρηξεν τὰς σιδηρὰς πᾶδας, ἀς ἐγκαλῶμεν ἐλευθερίᾳ ὑπὲρ αὐτοῦ, οὐδέποτε δυνήσων τὴν ἀβυσσον, ἢν ὁ πιστὸς διάνειν δι' ἐνὸς πτερυγίσματος καὶ ἥτις χωρίζει τὴν ὑποταγὴν εἰς μοιραίους νόμους ἀπὸ τῆς ἐμπειροσύνης ἐπὶ τὴν ἀπειρον ἀγαθότητα παρέρχον.*» Ἀλλ' ὁ Βρότλ, συνηρπῶν ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ εὐσεβῆς κα-θολικῆς ἐκ πεποιθήσεως καὶ παραδόσεως, τὴν μεταστροφήν τοῦ Ταῖν πρὸς τὸν χριστιανισμόν παρίστανει ὡς δικαιοκρατὴν πρῶτως ἐπὶ τοῦ θανάτου. «Ὡς ἐν τῇ πρὸς τὰ πρῶτα ἐξέλιξι τῆς ἐκλεκτικῆς αὐτοῦ δια-κρίσεως (εἶπεν) ἐπιτραπῆναι μοι νὰ συμπεριλάβω καὶ τὴν ἀπορροήσαν μεταστροφήν, τῆς ἐμνήσθηται ἀπὸ τῶν νεανικῶν προλήψεων εἰς τὴν συμ-παθεῖαν πρὸς τὴν ἀγνήν πηγὴν καὶ τὴν κοινωνικὴν ἐπίπρασιν τῶν ἀλη-θειῶν καὶ τῶν ἀρετῶν τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ εὐθερία ἡ πρὸς τὴν ἀντιφρόνησιν δὲν ὑπῆρξεν πλήρης καὶ συνεκλογισμένη ὑπὸ ἀτομικῶν πεποιθήσεων, οὐδὲ ληρηνοῦσα καὶ ἀπὸ ἀνομιολογίας ἐπὶ οὐδὲν ἤλθοντο ν' ἀντικατα-στήσῃ τὴν ὁρμητικὴν πίστιν ὡς μέσον πρὸς στερεώσιν καὶ ἡθικὴν ἀνέμωσιν τῶν κοινωνικῶν, ἐγκαλοῦσιν νομικῶν αὐτὴν ἀσφαλιστὸν πρὸς τὰς ἀδωσεις τῆς ἐπιστήμης. Ἀλλ' ἐὰν ἀρῇκεν ἄλυστον τὸ ζήτημα, ἀ-ρῇκε καὶ τὸ ἔργον τὸ ἡμετέρας, τὸ δὲ συμπεράσμα, ὅπου δὲν ἐξήνεγε-κα, οὐδεὶς δικαιούται νὰ ἐκέρχῃ ἐν ὀνόματι τοῦ. Ἐπιτραπῆναι ἡμῶν νὰ πιστεύωμεν εἰς τὸν δὲν θὰ ἐπαρτοῦ τὸ ὑπερτόπου διαταμῶν βίου κατανα-λυνόμενα εἰς ἀναξήτησιν τῆς ἀληθείας.»

Ὁ οὖος τοῦ στρατάρχου Κανροβέρ, ὑπολαχρῶς, ἐμονομάχηται με-τὰ τοῦ βιενναῖου βουλοῦτο Χουβέρ, προσβαλόντων τὴν μνήμην τοῦ πα-πρὸς τοῦ κατὰ τὴν ἐν Βουλῇ συζήτησιν περὶ τῆς πιστώσεως, ἐπὶ ἡρώσι δὲ τὸν ὕβριστὴ εἰς τὴν δέξιαν πλάων.

Αὐστηρὸν μολίμα ἔδεικεν εἰς τὴν ἀντισημίας ὁ Γάλλος πρ-ωθυπουργὸς Ῥιβώ. Ἐπερωτηθεὶς περὶ τῆς εἰσαγωγῆς Ἰουδαίων εἰς ἀξι-ώματα διοικητικῶν σχετῶν ἐγένοντο πρὸς τὴν πολιτικὴν, ἀπεκρίθη «*ἄθρο* τῆς διατυπώσεως τοῦ λεγομένου ἰουδαϊκοῦ ζητήματος ἡ κυβερνήτης δύ-ναται τὸ πολὺ πολὺ ν' ἀπαντήσῃ διὰ ἐν χώρα ταύτῃ πάλαι θρησκευ-τικῇ πεποιθὸς εἶναι σεβαστῇ, οὐδ' ἐρωτῶμεν εἰς οὐ ὑπάλληλοι ροι-τῶν εἰς τοὺς ναοὺς, ἢ εἶναι Ἰουδαῖοι καὶ Φραγκομάνοι. Παρὰ τῶν

ὁπαλλήλων ἀπατοῦμαι μόνον ἀνεπίληπτον διαγωγὴν. Θέλωμεν αὐτοὺς ὑποδεχόμενα ἀκεραϊστήτως καὶ εὐνοειδέως.» Ἡ Βουλὴ ἐπεδοκίμασε τὰς δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ διὰ ἡμέραν 268 κατὰ 208.

ΑΓΓΛΙΑ.

Κατὰ τὴν συζήτησιν τοῦ ἀντισημίας ἐν τῇ Βουλῇ τῶν λόρων ὁ Σαλιουβούρς ὡμίλησε μὲν μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως, ἔμεινεν ὅμως λαπυτῶς τὴν ἐνέργειαν τῆς κυβερνήσεως ἐν τῷ ἀρμενικῷ ζητήματι ὡς διαβουλοῦσιν διὰ κενῶν ἐλπίδων τοὺς Ἀρμένιους καὶ δυναμικῶν νὰ ἐμβάλῃ τὴν Ἀγγλίαν εἰς περιπόλικας. «Περὶ τῶν φρικαλεωτήτων, αἰνέως λεγεται διὰ διεπρήχθησαν ἐν Ἀρμενίᾳ (εἶπεν ὁ μέγα σημερινὸν ἡγήτης τῆς ἀντιπολιτεύσεως) ἀπέμω πᾶσης ῥωστικῆς κρίσεως νῦν, διότι ἐκ τοῦ βασιλικοῦ λόγου ἀπληροπορήθησαν ἐν τῷ ζήτημα διατελεῖ νῦν ἐκπερ-μῆς, sub judice, θὰ ἵπτον δ' ἀίστον καὶ σχεδὸν ἀναιδές, ἐὰν ἐξέτασιν ἡ γνώμην, πρὶν ἢ ἐξετάσῃ τὰ πράγματα καὶ συντάξῃ τὴν ἐκθεσίαν τοῦ ὁ Ἀγγλὸς ἐπίτροπος. Ἐξέσιν ὅμως ὄλιγον ἴδων διὰ τὸ βασιλικὸς λόγος τῶς κατόπιν τῆς Ἀρμενίας ἀποκαλεῖται ὁ Ἀρμένιος ἐν τινι δια-μερισμῳ τῆς Μικρᾷ Ἀσίᾳ.» Ἡ ἐμὴ γνώμη εἶναι διὰ οἱ Ἀγγελοὶ δὲν οὐκοῦν τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, καὶ ἀναιδέως περὶ τὴν ἀντιφρόνησιν τῆς Μικρᾷ Ἀσίᾳ, πολὺ ἀπολύστερον δ' ἵπτον, νομίζω, νὰ ἀνομιολογῶν ἐν ἀνθρώπῳ, περὶ ὃν ὁ λόγος, κατόικον τῆς Ἀρμενίας. (Εὐγε! Εὐγε!) Παρατρεπὸν προστάτοιν διὰ ἀμειβίλλω ἐὰν θὰ ἦναι ἀρκεύοντες πλήρως αἱ ἀνακρίσεις, περιορίζονται εἰς μόναν τὰς υποτιθέμενας παροτρύσεις ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν τοῦ Σουλτάνου. Ἐὰν αἱ περιγραφαί, ἀς ἀνεγνώσκωμεν, εἶναι ἀκριβεῖς, διεπρήχθησαν παροτρύσεις καὶ ὑπὸ πολ-λῶν ἀνθρώπων, οἵτινες δὲν εἶναι ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται τοῦ Σουλ-τάνου. Λέγεται μάλιστα (εἶπεν οὐδ' ἐπὶ στιγμήν) ἰσχυρίζονται διὰ τὰ λε-γόμενα εἶναι ἀληθῆ διὰ αἱ παρεκτροπαὶ δὲν περιορίζονται εἰς παρὸς τοῦ ἐνός ἢ τοῦ ἑτέρου θρησκευμάτων. Οὐδέποτε κατακρίνω τοὺς μέτρον, εἰς δ' ἐπρόβῃ ἡ κυβερνήτης. Ὅτι, ὅμως ἀπορρᾷ τὸ μέλλον, τολλὰ τα-πεινῶς νὰ συστήσῃ τῇ κυβερνήσει, νὰ φέρῃ κατὰ νῦν διὰ διαπραγμα-τεύεται τὸ ἀκανθώδεσταν δὲν τῶν προβλημάτων, εἰς πρόκειται περὶ κοινωνίας διηρημένῃς ριζήδων λόγῳ φυλῆς καὶ ὁρμητικῆς καὶ εἰ, ἐὰν δώσῃ εἰς ἐν συγχεῖτον τούτῃς κοινωνίας τὴν ἐλπίδα εἰς αἱ εὐθείας τοῦ θὰ ὑποστηρίχθωσιν ἐξωθεν, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὴν ἀπόραυν νὰ πλη-ρώσῃ τοιαύτας ἐλπίδας, ὁ ἀναλφάβητος εὐθύνει ἀνυπόληπτον. Ὅστις ἀ-ναρῶνται τοιαύται ἀτυχεῖς περιστάσεις, δύναται εἶναι ν' ἀναεῖρη ἐπιχει-ρήματα ὑπὲρ ταύτης ἡ ὑπὲρ ἐκείνης τῆς πολιτικῆς ἢ ἀλλ' ἡ κερίστη πολιτικὴ εἶναι νὰ γεννηταὶ παρά τινος τῶν ἀνατολικῶν πληθύνων ἡ ἐν-τύπωση διὰ πρόκειται νὰ τύχουσιν κραταιὰς ὑποστηρίξεως καὶ πάλιν αὐτοῦ καὶ οἱ πόθοι, ὅταν δ' ἐνακλήσῃ ἡ κρίσις, ν' ἀρῇται ἀρροήθης, μετὰ παραμυθιτικῶν τῶν φράσεων, ἀπάντησι τῆς μελίσκος βόρτης τῶν δυνατῶν τοῦ. (Εὐγε!) Μολόδοι! Μετῆλθον εἰς ἀνέγκη γλώσσαν ἵδων ἄριστον ἢ ἄλλὰ προκειμένου περὶ τοιοῦτον θεματικὸν καὶ περὶ διαπραγματεύσεων πρὸς μεγάλας δυνάμεις, συναισθησάμενοι βαδίζοντα τὸν κίνδυνον, ἐν συνε-πάγειν πᾶσα ἐν τῷ κοινωβουλῳ ἐκέρχεται.»

Ἐς ἵπτον ἐπιμένον, εὐθὺς ἀπὸ τῶν πρώτων συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, οἱ ρίλοι τῶν Ἀρμενίων ῥηζάντο πείσιντες τῇ κυβερνήσει, ὅπως ὑποβάλῃ τὰ διπλωματικὰ ἐγγραμμά, ἀλλὰ μετὰ τού-τῃς ἡ κυβερνήτης ἀνίσταται κατὰ τῆς πείσεως. «Ἡ κυβερνήτης (εἶπεν ὁ ὑπουργὸς Γρεῦ) ἀπέχευε μέχρι τοῦδε τῆς ἀνακωμικῆς τῶν ἐγγραμῶν, διότι φρονεῖ διὰ ἡ δημοσίευσιν αὐτῶν δὲν ἔπρεπε συντελεσθῆναι εἰς τὸ καλὸν τῶν Ἀρμενίων, οὐδὲ θὰ πρῶτῃ τὴν κοινὴν ἐνέργειαν τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, ἥτις κρημνίται τοσοῦτον εὐκαίᾳ καὶ οὐσίῳ. Ἐνεκεν αὐτοῦ τοῦτο τοῦ λόγου δὲν δύναται καὶ σήμερον νὰ ὑποσχεθῇ διὰ τὰ ἐγγραμμά θὰ ὑποβληθῶσιν εἰς τὴν Βουλὴν. Ὁ Σβᾶν ῥηστέως ἐὰν τὰ ἐγγραμμά δὲν ἐδημοσιεύοντο, διότι περιεχόν πράγματα λίαν ἐρι-κώδη. «Ὁχι, Κύριε! (ἀπεκρίθη ὁ ὀρυπορῶν) εἰλικρινῶς μάλιστα λέγω εἰς τὰ περὶ τοῦ ἐπιστολῶν τοῦ Σασιόν ληρθέντα ἐγγραμμά εἶναι ἀσυ-κρίτη τῇ λόγῳ σφαριώτερον πάντων τῶν προσηρθέντων ἐγγραμμάτων. Ὁ Σβεφένων ῥηστέως τότε ἐὰν ἡ κυβερνήτης ἔχεν ὑποσχεθῇ πρὸς τὴν Πύλην εἰς δὲν δὲν ἐδημοσίευσεν τὰ ἐγγραμμά. «Ὁχι, Κύριε! (ἀπεκρίθη ὁ Γρεῦ) οὐδεὶν ἐδωκάμεν τοιαύτην ὑπόσχεσιν.»

Ἀριστὸν ἐντύπωση ἐνέπαιον ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ εἰρήνη τῶν «*Η.Μ. Νέων*» διὰ τὸ Σουλτατικὸν ἐπεστέριον τὸν πρῶτον ἡγεμόνα τῆς Σάμου Ἀλ. Καραθεωδωρῆν νὰ συντάξῃ σχεδὸν μεταρρυθμίσεως ὑπὲρ τῆς Ἀρμενίας. Συνοπτικὸν τὸ σχεδὸν ὑπερήλκῃ ἥτις εἰς τὴν ἐκρίσιν τοῦ· ἀλλ' ὁ Σουλ-τάνος ἐκρίνει αὐτὸ ἀτελεῖς, ἐνεκαὶ τοῦ δ' εἰς τὸν Καραθεωδωρῆν νὰ συν-τάξῃ τὸ σχεδὸν αὐτοῦ ὅσα τὸ δυνατὸν πληρύτερον. Τὰ «*Η.Μ. Νέα*» ἀποκαλοῦν τὸν Καραθεωδωρῆν «*ἐνα τὸν ἱκανοτάτων καὶ ἡντιμωτάτων ἐπὶ τῇ ὑπερβολῇ τῆς Πύλης Γραμμῶν*». Ἐν γένει ὁ ἀνὴρ ἀπολαίει ἐξο-ρετικῆς τιμῆς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀπομένῃ δ' ἀνερπρᾷ πρὸς τινος ὑπὸ ἀγγλικῶν φύλλων διὰ ἐπρόκειτο νὰ διορισθῇ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, ἢ Γ. Δι-οικητῆς τῆς Κρήτης. Τὴν ἐγνομήσαν τὸν ἀγγλίσιν διὰ ἐπαμειβίαν τὸ Σουλτατικὸν χρησιμοποιοῦν τὸ ἀγαθὸν τοῦ Καραθεωδωρῆ ἵδων, ὅπως περ-σὴν αἰσίος τὸ ἀρμενικὸν ἐπεστέριον καὶ διασκεδᾷ τὸν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐκδηλουμέναν ἀπὸ τινος θυσιμενείας διαθέσεις.

ΡΩΣΙΑ.

Ὁ Γερμανὸς αὐτοκράτωρ ἐπεμψε δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλμένου εἰς τὸν Τσάρον τὸ βραβάνον γαμήλιον αὐτοῦ δούρον, θαυμαστὰν ἐπιτακτικῶν συσκευῆν ἐκ ποικελάνης, καὶ τὸ φιλοφρόνησιν δὲ τοῦτο, ἐρῶν ἀνὰ μέσον συγγενῶν ἡγεμόνων, ἔδεικεν εἰς τὰς ἐφημερίδας ἀφωρμὴν νὰ παρα-μαυτοῦσι διὰ βελτιωτῶν τὸν ῥωσογεωμερικῶν σχέσεων. Τὰ «*Νέα*» τῆς Πετροπολῆως γράφουσι. «Κατ' ἀρχάς ἀπεβιόντων εἰς τὸν αὐτο-κράτορα Γουλιέλμῳ φιλοπολίᾳ διαδέσσει· ἀλλὰ πᾶν ἔτος ἐπείρσι τὴν πεποιθὴν διὰ θέλει εἰλικρινῶς τὴν εἰρήνην. Ἀπορῶναι ἐπιμολῶς πᾶσαν ἀρρομὴν συγκρούσεως καὶ προσπαθεῖ νὰ καθιστᾷ ἡντιμωτέρῃ τὴν ὁρᾶν τῆς τριπλῆς συμμαχίας. Εἰρηνοχὴ ἵπτον ἡ πολιτικὴ τὸ Καπρίθ καὶ εἰρηνοχὴ εἶναι ἡ τὸ Χουλέν. Ἐπειδὴ δὲ γίνεται λόγος περὶ ἀνα-νεώσεως τῶν συνθηκῶν τῆς τριπλῆς συμμαχίας, καὶρός εἶναι νὰ λεχθῇ περὶ αὐτῆς ἡ ἀλήθεια. Ἡ τριπλὴ συμμαχία δὲ ἤλυστο νὰ καταστῇ ἐπικίνδυνος τῇ εἰρήνῃ, ἐὰν μὴ ὑπῆρχεν ἀνεμωμένης ἡ δύναμις τῆς Ῥωσσίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ἀπὸ ἀποκατέστη ἡ πολεμὴ ἱερότητα, πᾶσα ἀρρομὴ ἀνυστασίως ἐξέλειπεν. Ὁ αὐτοκράτωρ Γουλιέλμῳ, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Βίμπαρκα, δὲν διόρρ ἐν τῇ τριπλῇ συμμαχίᾳ μένον ἐκπερῶν τοῦ τῶν λοιπῶν δυνάμεων καὶ περὶ πλείστον ποιεῖται τὴν εἰρηνοχὴν ἐργα-σίαν πάντων τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Ἡ εἰς ἄνεστος εἰρήνη εἶναι λίαν διαπρηγῆ, οὐχὺς δ' ἔργον εἶναι νὰ ἐκδηλωθῶσιν πράγματι αἱ ἀγαθαὶ διαθέσεις τῶν μοναρχῶν καὶ νὰ μετῶσιν αἱ θυσίαι, εἰς ἀς ὑποβάλλεται ἡ εἰρήνη χροῦ τοῦ πολέμου. Μόνον ἐπὶ τοιοῦτο ἔργον δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ κοινῆς ἐργασίας τῶν χριστιανικῶν λαῶν.»

ΑΣΙΑ.

Ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐν τῇ Ἑρῳ πολέμου καὶ τῆς ἀποβόσεως τοῦ στρατηγικοῦ Ὀσμά εἰς Κορέαν μέχρι τῆς βυδελκτικῆς Δεκεμβρίου οἱ Ἰάπωνες συνεκρίσαντο 17 μήνας, πᾶσις μετ' αἰολίας ἐκτάσεως, ἀπέλε-σάντες 418 νεκρῶν καὶ 1665 τραυματίαν. Ἐκ τῶν Κινέζων ἐρέονταν 6620 καὶ ἐπληγμένοι 9500, ἐζώοντες δὲ 1164. Εἰς χείρας τῶν νικητῶν περρήλθον τὰ ἐξῆς λάφυρα· 608 τηλεβόλα, 7900 ὅπλα, πολυμερῆς ἀξίας 12½ ἐκατομυρίων φράκων, ἀντικειμένη ἡμερομηνία ἀξίας 5 ἐκατομυρίων, 268 ἱπποὶ, 3326 σκυλά, 3 πολεμικὰ καὶ 21 ἐμπροκτικὰ σκάφη. Ἡ ὀλίγη τὸν λαφύρων ἐξῆς ἀν

ΝΕΑ

ΗΜΕΡΑ

Ἐκδίδεται ἀπὸ τῆς ἐβδομάδος.

Τὴν ἑτήρως συνδρομῆς.
Ἐν Ἀυστρῳιᾳ φλουρίνα 16
Ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς χώραις φράγκα 40

Αἱ συνδρομαὶ πρέπει νὰ λήγῃσι τῇ 30 Ἰου-
νίου ἢ 31 Δεκεμβρίου (ἐτ. ν.).

Ἐλθοντοῖσι, ἀγγελίαι καὶ διατρίβει δημοσι-
εύονται ἐν τῇ τετάρτῃ σελίδι ἀντὶ 30 σολ. κατὰ στήλον.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ἐβδομαδιαία ἐπιθεώρησις. — Ἡ παρακμὴ τῆς Πορτογαλίας. — Ἡ φυλετικὴ πάλιν ἐπὶ τῆς βαλκανικῆς χερσονήσου. — Τὰ ἐν Ἑλ-
λάδι. — Τελευταίαι ἐθέσεις καὶ τηλεγραφήματα.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Τεργέστη, 5/17 Ἰανουαρίου.

Ἡ πτώσις τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου, εὐθὺς ἀπὸ τῶν
πρώτων συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς, προσδοκᾷτο· οὐδεὶς
ὅμως προσεδόκα ἐν τῇ κρίσει ἐμελλε νὰ προσλάβῃ πρω-
τοφανὸς σοβαρὰς διαστάσεις, νὰ παρασύρῃ τὸν πρόεδρον
τῆς δημοκρατίας καὶ νὰ ἐμβάλῃ τὸ καθεστὸς εἰς κινδύνον,
ὡς ἐφαινότο ἀπ᾽ αὐτὰς ἐξ ἡμερησίου τὴν προσωπικὴν χρη-
στότητα τῶν μελῶν τῆς, κατεκρίνετο ὡς μὴ ἀντεπεξέρχο-
μένη κατὰ τῶν ἐνόχων μετὰ τῆς δευτέρας αὐστηρότητος.
Ἡ μομφὴ αὕτη δὲν ἦτον δικαία. Τὸ ὑπουργεῖον Δουποιῦ,
συμμορφούμενον προδήλως πρὸς εὐχὴν τοῦ Καζιμίρ Περιέ,
ὅστις ἀνήλθεν εἰς τὸ ὕψος ἀξιώματι μετὰ τῆς ἀποφάσεως
νὰ καθάρῃ τὴν πολιτικὴν ἀτμοσφαῖραν καὶ ν' ἀνακαινίσῃ
ἠθικῶς τὴν δημοκρατίαν, παρέσχεν ἐπιχειρηματικὰς ἀπο-
δείξεις εὐσταθείας. Ἡ σπείρα τῶν φαύλων ἐκείνων δημο-
σιογράφων, οἵτινες, ἀνακαλύπτοντες καταρτήσεις, ἀντὶ νὰ
ἐπιτελέσωσι τὸ καθήκον τῆς στήλιτεσεως, ἐξεμεταλεύ-
οντο αὐτὰς ὡς μέσον ἐκβιαστικῶν καὶ ἀπέστησαν παρὰ τῶν
ἐνόχων χρήματα, ἐπατάχθη ἀδυσωπῆτως, οἱ διευθυνταὶ τῆς
νοτίας σιδηροδρομικῆς γραμμῆς ἐβρίβησαν εἰς τὰς φυλα-
κὰς, ὁ δ' ἄλλως ἱκανώτατος διοικητὴς τοῦ Τογκίνου, ὅστις
ἐπωράθη προδίδων μυστικὰ τῆς ὑπηρεσίας εἰς ἓνα τῶν ἐκ-
βιαστικῶν δημοσιογράφων καὶ ὁργανισμῶν μετ' αὐτοῦ κερδο-
σκοπικὰς ἐπιχειρήσεις, ἐπαύθη τηλεγραφικῶς. Ἀλλὰ τὸ μέγα
σκάνδαλον, παναμαϊκὰς ἔχον αὐτοχρημα διαστάσεις, ἀπορ-
βεί ἐκ τῶν συμβάσεων πρὸς τὰς μεγάλας σιδηροδρομικὰς
Ἑταιρίας, καὶ κατὰ τοῦ σκανδάλου τούτου προέκυρσε καὶ
τὸ ὑπουργεῖον Δουποιῦ, καίπερ μηδεμίαν ὑπέχον εὐθύνην.
Ἀπὸ ἐτῶν οἱ σοσιαλισταὶ τὰς σιδηροδρομικὰς συμβάσεις
προτάσσουσι διαρκῶς ὡς ἀποδείξιν διὰ τὸ πὼς τὸ κοινωνικὸν
καθεστὸς ἡ Γαλλία δημοκρατεῖται μὲν ὀνόματι, πλουτο-
κρατεῖται δὲ πράγματι καὶ ἐπὶ τοὺς φόρους τοῦ λαοῦ ἐκ-
μυζῶσι τὰ ὠργανωμένα κεφάλαια, εἰναὶ δ' ἀντιπρότερον διὰ
τὴν ἱστορίαν τῶν συμβάσεων, καὶ ἐὰν δὲν ὑποκρίνεται κατὰ-
χρησιν, μαρτυρεῖ τὴν ἐπιπολαιότητα καὶ τὴν ἀσυνειδησίαν,
μετ' ἧς κυβερνήσεις καὶ Βουλὰὶ ἐν ταῖς κοινοβουλευτικαῖς
συμφορματικαῖς χώραις, ἐνθὰ ὑποτίθεται ὅτι ὁ ἐλεγχὸς εἶναι
μετρίων, διακυβεύονται καὶ φέρονται καὶ δημοσίου οικονομίᾳ.
Δὲν πρόκειται περὶ παριουυχίδος. Τὸ κεφάλαιον τῶν με-
γάλων σιδηροδρομικῶν Ἑταιριῶν ἀνέρχεται εἰς ἑνδεκά χι-
λιάκιον τοις μίλιον φράγκα, διηρημένα εἰς 34 ἐκατομμύρια με-
τοχῶν, τοὺς τόκους δὲ τοῦ κολοσσίου τούτου ποσοῦ ἡγ-
γυῖσθαι ἐν ἔτει 1859 τὸ κρῆτος καὶ ἑκτοσε οἱ μέτοχοι ἦσαν
πεπεισμένοι διὰ τὴν ἐγγύτητα διὰ διήρκει μέχρι τῆς ἀποσβέ-
σεως τοῦ κεφαλαίου. Καὶ ὅμως ἡ προϋπόθεσις αὐτῆς ἐπε-
δέχτο ἀμφισβήτησιν, διότι ἡ ἐγγύτησις δὲν ἦτον ἀπὸ
ἑαυτῶν. Ὅπως οὐδὲποτε ἴσχυεν ἀπὸ ἐκείνου σχεδόν ἐτῶν, ὅτε ἔπει
1883 ἤρξατο ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μεγάλου πλάνου σχεδίου τοῦ
Φρασιόν, δι' οὗ ἐπρόκειτο ν' ἀπλωθῇ ἐν ὅλῃ τῇ Γαλ-
λίᾳ πυκνότητα σιδηροδρομικῶν σύμπλημα. Καὶ τότε συ-
νομολογήθησαν, ὑπογράφοντες ἐπὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν
τοῦ 'Ραυνάλ, «καὶ κακοῦργοι συμβάσεις», καὶ ὡς μάλιστα
νῦν οἱ σοσιαλισταὶ. Δι' αὐτῶν κατηγορήθη πᾶσα διάκρισις
μεταξὺ τῶν πάλαιων καὶ τῶν νέων γραμμῶν καὶ ἐθεσπί-
σθησαν ὑπὲρ ἐκείνης τῶν ἐξ μεγάλων σιδηροδρομικῶν
Ἑταιριῶν ἰδιαιτέροι ὅροι. Καὶ περὶ τεσσάρων μὲν ἐξ αὐτῶν
ὠρίσθη ἀκριβῶς ἡ ἐποχὴ, καὶ ἦν ὅλ' ἄγνηεν ἡ ἐγγύτης
τῶν τόκων ὑπὸ τῷ κράτει. Ἀλλὰ περὶ τῶν Ἑταιριῶν
τῆς Μεσημβρίας καὶ τῆς Ἀδριατικῆς δὲν ὠρίσθη χρόνος. Ἡ
οικονομικὴ αὐτῶν κατάστασις ἦτον ἀμείψαι καὶ ἐβελτιοῦτο
κατ' ἔτος. Ἡ κυβερνήσις ἐξήτει ὅμως παρ' αὐτῶν βραρεῖας
βυσίας καὶ αἱ Ἑταιρίαι ἀπήτησαν ὡς ἀποζημιώσεις τὴν ἐ-
πὶ τῇ ἀπαιτήσιν καὶ τὴν παράτασιν τῆς ἐγγυήσεως. Ὁ δὲ
πρὸς τὸν ἐγγυητὴν ὡς τὰς Βουλὰς, περιλήφθη δι' εἰς
τὰς συμβάσεις γριφώδες ἄρθρον λέγον δι' «καὶ διατάξεις
τῶν προγενεστέρων συμβάσεων περὶ ἐγγυήσεως τῶν τόκων

καὶ περὶ διανομῆς τῶν κερδῶν ἀντικαθίσταντο ὅσοι
τῶν νέων διατάξεων». Ὅλη ἡ ἀμφισβήτησις θεμελιώται
νῦν ἐπὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήματος ἀντικαθίσταν, remplace.
Αἱ Ἑταιρίαι ἱσχυρίζονται ὅτι τὸ κείμενον τοῦ ἄρθρου ἐνέ-
φαινε τὴν ἀπλὴν κατάρχησιν τοῦ ὅρου τῆς ἐγγυήσεως τοῦ
τόκου καὶ δι' ἡ ἐγγύτης θὰ παύσῃ μόνον, ὅταν θὰ λήξῃ
καὶ ἡ παραχώρησις. Ἀλλ' οἱ ῥιζοσπάστες ἐβόων ἀπὸ πολ-
λοῦ δι' ἡ ἐρμηνεία αὕτη ἀπετέλει κατὰχρησιν ἐπιχειμα-
τικὴν εἰς τὸν δημοσίον καὶ ἐπαυμένην ἀνεκρίτως τὸν συμ-
βούλιον ἐν τῇ Βουλῇ, εἰς τὴν πείσαν δ' αὐτῶν ὑπεύουσα
ἡ κυβερνήσις ὑπέβαλε τὴν ἀμφισβήτησιν εἰς τὸ ἐπὶ τοῦ
ἀμφισβητούμενου διοικητικοῦ τμήματος τοῦ συμβουλίου τῆς
ἐπικρατείας. Παρ' ἐλπίδα τὸ συμβούλιον ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῶν
Ἑταιριῶν καὶ κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ τότε ὁ ὑπουργὸς τῶν
δημοσίων ἔργων Βαρθὸν παρητήθη, ἡ παρατήρησις δ' αὐτοῦ
ἐσσεύεν ἐκ βάρθρον τὸ ὑπουργεῖον Δουποιῦ. Ὁ περὶ τὴν Δευ-
τέραν προσήλθεν εἰς τὴν Βουλὴν μετὰ τῆς βεβίαιότητος δι' ἡ
ἀντετρέπη. Τὸ ζήτημα ἀνεκρίτως δεξιῶς ὁ ῥιζοσπάστης
Μιλλερὰν, ἱσχυρισθεὶς διὰ διὰ τῆς ἀποφάσεως τοῦ συμ-
βουλίου τῆς ἐπικρατείας δὲν ἐβλήθη μόνος ὁ ὑπουργὸς τῶν
δημοσίων ἔργων, ἀλλὰ τὸ ὑπουργεῖον ὁλόκληρον, ὁ περ
συμμεριστὴν τὴν γνώμην τοῦ Βαρθὸν. Ἡ ὑπὲρ τῶν (ἐπὶ-
νησεν) εὐθὺς ἀπερρίθη καὶ εὐθὺς ἀνέστωται. Ἐπρό-
κειτο περὶ ἐνός καὶ ἡμισέως χιλιεκατομμυρίου καὶ ζήτημα
τοιαύτης σπουδαιότητος δὲν ἔπρεπε νὰ παραδοθῇ εἰς τὰς
τυχαίας περιπετείας τῆς ἐνώπιον τοῦ διοικητικοῦ δικαστη-
ρίου τύχης. Πρὸ παντὸς ἄλλου ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθῇ τὸ κοι-
νοβούλιον καὶ νὰ ἐκδηλωθῇ ἡ κυρίαρχος αὐτοῦ θέλησις.
Ὁ Μιλλερὰν προέβη εἰς αἰσθητὴν κατηγορητήριον κατὰ
τοῦ 'Ραυνάλ. «Τὸ συμβούλιον τῆς ἐπικρατείας (εἶπεν) ἀ-
πεφάνθη ὑπὲρ τῶν Ἑταιριῶν, διότι ὁ ἐν ἔτει 1883 ὑπουρ-
γὸς παρέλειψε νὰ ὀρίσῃ τὴν διάρκειαν τῆς ἐγγυήσεως, ἥτις
οὕτως ἐξυπακούεται ὡς λήγουσα μόνον ἐν ἔτει 1950. Ὁ
ὑπουργὸς ἐκείνος ἐοίχθη, ὅτε εἰς τὰς γενικὰς συνελεύσεις
τῶν μετόχων ἐξεδηλώθη ἡ γνώμη αὕτη τῶν Ἑταιριῶν,
κατὰ τὴν μαρτυρίαν δὲ τοῦ ἐισηγητοῦ Ρουβιέ, ὁδὸδως
ἐβίβε τὸ ζήτημα τῆς διαρκείας τῆς ἐγγυήσεως ἐνώπιον
τῆς ἐπιτροπῆς τῆς Βουλῆς». Ὁ πρωθυπουργὸς Δουποιῦ δι-
έκοψε τὸν ῥήτορα παρατηρῶν δι' ἡν ἐδικάζετο εἰς πρῶν
ὑπουργὸς. «Ἐγχετε δίκαιον (ἀπεκρίθη ὁ Μιλλερὰν) διότι
πρόκειται περὶ ζήτηματος πολὺ σοβαροῦς ὁλοκληρῶς
προσωπικῆς δικῆς. Καὶ μετὰ τὴν παρέκβασιν ταύτην ἐξ-
κολούθησε τὸ ἀμείλικτον αὐτοῦ κατηγορητήριον κατὰ τοῦ
'Ραυνάλ. «Ἡ σιωπὴ τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ 1883 ἐπέτρεψε νὰ
ψηφισθῇ τοιαύται συμβάσεις. Ὁ ὑπουργὸς ἐκείνος ἠπά-
τησε καὶ τότε καὶ ἐκτοσε τὰς Βουλὰς καὶ πρέπει νὰ ἐκ-
κριθῇ, ἐὰν ἡ παράδοξις διαχωρῇ τὸν ὑπὲρ τῶν ἀπορρί-
κτικῶν καὶ ἐνόχων συνενοήσεων». Ὁ Μιλλερὰν κατέπαυ-
σε τὴν ῥήσιν τὸν σχηματικῶς ἀντικριτικῆς ἐπιτροπῆς, ὅπως
καθορίσθη, ἐὰν ἡ Βουλὴ θὰ ἐχρησιμοποιεῖ τὸ δικαίωμα τῆς
εἰς δικὴν παραπομπῆς ὑπουργῶν, ἢ θὰ παρέπεμπε τὴν ὁ-
πόθεν εἰς τὴν συνήθη δικαστήριον. Ὁ δὲ συνηθὺς 'Ραυνάλ
ἀνέστη εἰς τὸ βῆμα, ὅπως ἀπολογηθῇ ἄλλ' ἢ ἀπολογία
τοῦ, ἐὰν ἐπεισε πολλοὺς δι' ἡν ὑπῆρξεν ἐνοχὸς καταρ-
χῆσεως, δὲν ἀπέπλυνεν αὐτὸν τῆς μομφῆς, δι' ἡ ἀσυνή-
του κρυφότητος διεκύβησε κολοσσιαία δημόσια συμμέ-
ροντα. Ἐβεβαίωσεν ὅτι, διαρκουστῶς τῶν διαπραγματεύσεων,
αἱ Ἑταιρίαι οὐδέποτε ἤγειραν ἀξιώσεις παρατάσεως τῆς
ἐγγυήσεως καὶ δι' οἱ ὑπουργοὶ δὲν εἶχον καθήκον ν' ἀντε-
πεξέριχον κατὰ ἱσχυρισμῶν ἐκπερομένων ἐν συνελεύσει
μετόχων, δι' ἡ, κατὰ τὴν πεποίθησιν τοῦ, ἡ ἐγγύτης ἐ-
λήγη ἐν ἔτει 1914 «Παραδόξως (ἐφώνησε) πληρώσεται τὸ
συμπεράσματι κατὰ ἀγορεύσεως τοῦ Μιλλερὰν. Ἡ πάντων
τῶν πολιτικῶν εἰμαὶ ἴσως ὁ μόνος, ὅστις οὐδέποτε ἐπέτρεψε
τὴν ἐλπίσθησαν προσβολὴν τῆς τιμῆς μου καὶ δὲν βέλπω
τὴν ὥραν νὰ παραστῶ ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, ἔνα καται-
σχύνω τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος σκανδαλοποιούς καὶ συκο-
φάντας». Αἱ λέξεις αὗται ἐξοικονομήθησαν ὑπὸ τὸν κέν-
τρον, προεκάλεισαν ὅμως ἐρωτικὰ ἐπιφωνήματα τῶν σοσι-
αλιστῶν, ὅτε δ' ὁ 'Ραυνάλ κατήλθε τοῦ βήματος, ὀλίγαι
ἐτάχθησαν πρὸς αὐτὸν χεῖρες καὶ πολλοὶ τῶν πρῶν φίλων
ἀπέστρεψαν τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ πρωθυπουργὸς ἐβόλῃσε
τότε δι' ἀπὸ ἐπὶ τοῦ τοῦ αὐτοῦ ὁ 'Ραυνάλ, ἀπεδέχετο
τὴν ὑπὸ τοῦ Μιλλερὰν προταθείσαν ἀνάκρισιν καὶ ἡ Βουλὴ
ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ κατεργασμένου τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς
διὰ ψήφων 253 κατὰ 225. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ὁ πρωθυ-
πουργὸς ἀπήτησε νὰ προηγηθῇ πάσης ἄλλης προτάσεως

ἡ πρότασις ὑπουργικοῦ βουλευτοῦ, ἡ ἀνακρίτουσα τὸ
πρὸς τὸν χωρισμὸν τῶν ἐξουσιῶν σέβας τῆς Βουλῆς, ἡ
προταγήσις δ' ἀπερίφρη διὰ ψήφων 263 κατὰ 241. Καὶ
τότε ὁ πρωθυπουργὸς ἀνήγγειλεν δι' ἡ κυβερνήσις δὲν ἡ-
δύνατο πλέον νὰ συμεταλάβῃ τῆς συζητήσεως καὶ οἱ ὑ-
πουργοὶ, ἐξεβλήθη τῆς αἵθουσας, ἀπῆλθον εἰς τὰ Ἡλύ-
σια, ὅπως ὑποβλήσιν τὰς παρατηρήσεις των.
Ὅλοι ἐπίστευον δι' ἡ καταρτίσεως τοῦ νέου ὑπουρ-
γείου δὲν θὰ προσέκυρε κατ' ἐξαιρετικὴν δυσχερίαν, ἐπεί-
νοντο δ' ὡς πιθανὸν πρωθυπουργοὶ ὁ Βουρζουά, ὁ συνίστα
ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς Βρισσὸν, ἡ δ' Βαλδὲν-Ρουσσὸν,
ὕπερ οὗ ἐλέγετο δι' ἡ εἶχεν ἀποφανθῇ ὁ πρόεδρος τῆς Γε-
ρουσίας Σαλλεμὲλ-Λακούρ. Ἀλλ' ἄλλα ἐβουλεύετο ὁ πρό-
εδρος τῆς δημοκρατίας, τὰς πρώτας δ' ὑπονοίας δι' ἡ ἐγε-
νέθη ἐκτακτὸν ἐν ἐγγύτησι τῆς ἡμέρας αὐτοῦ συνδιάλεξις
πρὸς τὸν Σαλλεμὲλ-Λακούρ καὶ τὸ σκυθρωπὸν ὄρος τοῦ
προέδρου τῆς Γερουσίας, ὅτε ἐξήρχετο τῶν Ἡλυσίων. Περὶ
τοῦ ἐστέρας τῆς Τρίτης ἡ σοβαρὰ ἀπόφασις ἀνεκρινώθη εἰς
τὸν παρατηθέντα πρωθυπουργὸν Δουποιῦ, ὅστις ἐπείραξε δι' ἡ
δύναται, ὅπως μεταπέσῃ τὸν Καζιμίρ-Περιέ ἄλλ' ἢ μάτην.
Καὶ ἡ γρηναία τοῦ προέδρου μίτηρ παρεκλήθη νὰ χρησι-
μοποιήσῃ τὴν ἐπιβροχὴν τῆς λέγειται δ' ὅτι ἀνὰ μέσον αὐτῆς,
τὸν Καζιμίρ καὶ τῆς συνήθως τοῦ διδασκαλικοῦ συνη-
θῆσιν. Ἀλλὰ τῆς ἀρχαϊκῆς τὸ φρονιμὸν μητρὸς κα-
τίσχευεν ἡ περὶ τῆς ζωῆς προσφιλοῦς συζύγου τρέμουσα
σύζυγος, ἥτις ἐλάμβανεν ἐπ' ἐσχάτων ἀπειλητικὰς ἐπιστο-
λάς κατὰ τῶν ἀναρχικῶν. Ἡ Παρισίους ἡ εἰδησις ἐγνώ-
σθη περὶ ὥραν ἐνδεκάτην τῆς νυκτός διὰ δηλώσεως τοῦ
πρακτορείου Χαβὰς, λεγούσης περίπου δι' καὶ τὸ διὰ γ-
γελμα τῆς παρατήσεως, ἐπρόβλεπε δὲ κατὰ πληθύνει καὶ
βαθυστάτων ἀδυσμίας. Τὰ ἐκτακτα παρατηρήματα τῶν ἐρη-
μεριῶν ἀνηρπάζοντο ἀνὰ χιλιάδας καὶ αἱ λεωφόροι ἐβρίσθη-
σαν λαοὺ συζητούντων τὸ μέγα γεγονός καὶ τὰς πιθανὰς συνε-
πειάς. Καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἡ συγκίνησις ὑπῆρξεν ὅση
ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς δολοφονίας τοῦ Κανρὼ. Ἐν γένει
ἡ ἀπόφασις τοῦ Καζιμίρ-Περιέ ἐκρίθη ἀδικιολόγητος. Κατὰ
τὴν ἐπαύσησιν αὐτοῦ ἀρχὴν δὲν ἀπῆντησαν ἐκτακτοὺς δυ-
σκολίας οὐδ' ἀκατανίκητον ἀντίπραξιν. Τὸ ὑπουργεῖον Δου-
ποιῦ εἶναι τὸ πρῶτον ὑπουργεῖον, ὁ περ ἀνέτραψεν ὑπ' αὐτόν,
δὲν ἐγένετο δὲ δοκιμὴ τίς, ὅπως ἀποδείξῃ ἐὰν θὰ ἦτον
λίαν δυσχερὴς ἡ ἀντικατάστασις. Ἀλλ' ἡ ὑπουργικὴ κρίσις
ὑπῆρξε προδήλως πρόφασις μίσθων, ἡ ἀπορρίψαι καὶ ἡ ἀ-
πόφασις τῆς παρατήσεως ἦτον καὶ πρότερον ὠριμὰ ἐν τῷ
νῷ τοῦ Καζιμίρ-Περιέ. Ἡ δὲ ἐν διαστήματι ἐλίγων ἐβδο-
μάδων ἐκλογῇ τοῦ Βρισσὸν ὡς προέδρου τῆς Βουλῆς ἐξε-
λήθη ὑπ' αὐτοῦ ὡς δυσμενὴς προσωπικὴ ἐκδήλωσις, διότι
ὁ ἥγητος τῶν ῥιζοσπαστῶν ὑπῆρξεν ἀνταπικτικῆς τοῦ ἐν
τῷ ἀπορρίψει πρὸς αὐτόν. Ἐπὶ προσβλητικωτέραν ἐρ-
μηνείαν ἔδωκεν εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Γερὼ-Ρικάρ ὡς βου-
λευτοῦ Παρισίων, ἀπὸ ὁ χυδαῖος ἐκείνος λιβελλολογῶν
οὐδὲν ἄλλο ἔφερε προσην, ἢ δι' εἶχε κατεδικασθῇ δικαίως
εἰς φυλάκισιν ὡς ὑβριστὴς αὐτοῦ καὶ τῆς οἰκονομίας του.
Δυσχερῶς ἐβίβεν αὐτὸν καὶ ἡ ἀπόφασις τῆς Βουλῆς, ὅ-
πως ἐνεργηθῶσαν ἀνακρίσεις κατὰ τοῦ 'Ραυνάλ, διότι ὑπὸ
τὸ ὑπουργεῖον τοῦ 1883 εἶχεν ὑπηρετήσῃ καὶ αὐτὸς ὡς
ὑπουργός. Ἡ γλώσσα τοῦ σοσιαλιστικοῦ τύπου ἐναντίον
τοῦ εἶχεν ὑπερβῇ πᾶν ὄριον ὕβρεως καὶ ἀπρεπειᾶς, τοὺς
σοσιαλιστὰς δ' ἐνίσχυον ἐκ κομματικῆς ἐμπειρίας οἱ ῥιζο-
σπαστὰς. Καὶ ὅμως ἡ τύχη τοῦ ὑπουργείου Δουποιῦ ἀπέ-
δειξε δι' ἡ τῇ Βουλῇ δὲν ὑπῆρξεν ἄνευ τῶν ῥιζοσπα-
στῶν συμπαγῆς πλειονοψηφία καὶ ὁ ἀπεχθὴς Βρισσὸν ἡ-
τοιμάζετο νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῷ ὡς πρωθυπουργὸν τὸν Βουρζουά
καὶ ὑπουργεῖον «δημοκρατικῆς συγκέντρωσεως», περιλαμβάν-
ον ἀναμείκτους κεραισποκτοῦ καὶ ῥιζοσπαστὰς καὶ ἀνίκανον ὡς
ἐκ τοῦ καταρτίσθαι τοῦ νὰ κυβερνήσῃ καὶ ὡς ἀντικατα-
γραμμὰ καὶ νὰ ἐπιτελέσῃ διττὴν γενναίαν. Τὰς ἀληθεῖς
ἀπορρίψαι τῆς παρατήσεως ὑπανίσταται καὶ τὸ διάγελμα
τῆς παρατήσεως, ὁ περ ἀνεγνώσθη χθὲς ἐνώπιον τῶν Βου-
λῶν. «Ἡ προεδρία τῆς δημοκρατίας (λέγει) ἐσπερημένη
παντός μέσου δρᾶσεως καὶ ἐλέγχου, ἐκ μόνῃς τῆς ἐμπί-
στοσύνης τοῦ ἔθνους δύναται ν' ἀρσῇ τὴν ἥλικὴν δύνα-
μιν, ἥτις εἶναι ὅρος ἀπαρατήρητος τῆς ὑπερβολῆς τῆς. Ἀλλὰ,
τοῦλάχιστον, ἀπὸ ἐξ ἀγνῶν ὠργανωμένη ἀληθὴς ἐκστρατεία
συκοφαντικῶν καὶ ὕβρεων κατὰ τὸ στρατόν, κατὰ τῆς δι-
καιοσύνης, κατὰ τοῦ κοινοβουλίου καὶ κατὰ τοῦ ἀνεύθυνου
ἀρχηγοῦ τοῦ κράτους. Ὁ σεβασμὸς πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειαν

τῆς Γαλλίας δὲν μοι ἐπιτρέπει ν' ἀνέχωμαι, ὅπως ὕβρι-
ζονται καὶ ἐκστῶν οἱ ἀριτοὶ τῆς πατρίδος ὑπηρεταί. Δὲν
πρέπει ν' ἀσκήσῃς ἀξιώματι, ἐὰν μὴ ἔχῃ τὴν πεποίθησιν
ὅτι ὑπηρετεῖ χρησίμως τὴν χώραν, οἱ ψῆφοι δὲ συνταγμα-
τικοὶ τύποι δὲν ἴσχυον νὰ καταπνίξωσι τὰς ὑπαγορεύσεις
τῆς συνειδήσεως. Τὰς μεταρρυθμίσεις, αἵτινες ἐπιβάλλονται
ὁσμὲραι ἐπιτακτικώτερον, θὰ ἡδύνατο νὰ ἐπιτελέσῃ μόνον
κυβερνήσις ἐξασφαλιστοῦσα τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς νόμους
καὶ τὴν ὑπακοὴν εἰς τὰς ἱεραρχίας, συνενοῦσα δὲ περὶ ἐ-
αυτὴν ἐν κοινῷ ἔργῳ πάντας τοὺς δημοσίους λειτουργούς». Τὸ
διάγελμα περὶν δι' ἐκπρόσωπον πίστεως ἐπὶ μέλλον
προόδου καὶ δικαιοσύνης. Ἀλλ' ἐν ταῖς Βουλαῖς ἡ ἐξ αὐτοῦ
ἐντύπωσις δὲν ὑπῆρξεν εὐμενῆς. Πλέον ἡ ἀπαξ ἡ ἀνά-
γνωσις διεκρίθη διὰ διαμαρτυρήσεως, ἡκούσθη δὲ καὶ ἡ
λέξις «λιποταξία». Ἡ συνεδρίασις ἐλύθη ἐν μέσῳ θορύ-
βου. Οἱ σοσιαλισταὶ ἐκράζον «ζήτω ἡ κοινωνικὴ δημοκρα-
τία!» ὁ δὲ παράρορος μοναρχικὸς Βισδὺ-Βασσὸν ἀνερῶ-
νησε «Κάτω ἡ δημοκρατία! Ζήτω ὁ βασιλεὺς!» Σήμερον
τὴν μεσημβρίαν δὲ συγχροτήθη, κατὰ τὸ Σύνταγμα, ἐν
Βερσαλλίαις ἡ Συνέλευσις τῶν δύο Βουλῶν, ἥτις θὰ ἐκλέξῃ
τὸν νέον πρόεδρον. Ὡς πιθανὴ θεωρεῖται ἡ ἐπιτυχία τοῦ
Βρισσὸν, ὅστις ὑπολογίζεται δι' εὐθὺς κατὰ τὴν πρώτῃν
ἐμφανίσειν. Ὁ πλειονοψηφία τῆς Γερουσίας ἀποσπᾷται ἐν ἐπιφανῇ
πολιτικῶν καὶ δικηγόρων Βαλδὲν-Ρουσσὸν, ὑπέρχοντι δὲ καὶ
καὶ πολλοὶ μετροπαθέεις δημοκρατικοὶ, ἐπιβλόντες δι' ἐν τῇ
διαμάχῃ ῥιζοσπαστῶν καὶ κεραισποκτῶν ἡ πλειονοψηφία θὰ
συγκεντρωθῇ περὶ ὄνομα παρέχον τὰ πιστὰ εἰς πᾶσας τὰς
ἀποχρώσεις τοῦ δημοκρατικοῦ κόμματος ὅλον τὸν Καβαί-
νικ. Οἰοσθόητε ὅμως ἂν ἐκλεχθῇ, ἀμυβλήτων δὲν ἐπι-
δέχεται δι' ἡ τῆς παρατήσεως τοῦ Καζιμίρ-Περιέ τὸ
προεδρικὸν ἀξίωμα ἐταπεινώθη καὶ αὕτη ἡ κοινοβουλευτικὴ
δημοκρατία ἐπρωτῇ ἀνεπαρκησιότητος. Ἡ λογικὴ συνέπει-
α τοιαύτης παρατήσεως εἶναι, οὐχί ἡ ἐκλογὴ ἀντικαταστά-
του, ἀλλ' ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Συντάγματος κατὰ τρόπον πα-
ραχωρόντα εἰς τὸν πρόεδρον τῆς δημοκρατίας δικτατορι-
κωτέραν ἐξουσίαν. Δὲν εἶναι δικαίον νὰ προσάπτηται εἰς
ἀνδρα ἄροβον κατ' οἰκονομικὴν παράδοσιν, παρασχόντα δὲ
κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον καὶ ἀποδείξει προσω-
πικῆς ἀπορίας ρωσικὴ ἡ ψυχικὴ ἀνακορία, ἡ οἰκονομικὴ δὲ
ἀποχώρησις τοιούτου ἀνδρός, μετὰ ἐπτάμηνον μόλις περ-
ραν, ὑπονομεύει ἐκ τοῦ προτέρου καὶ τὸ ἔργον τοῦ διαδῶ-
ντος. Πάντα τοῦ ἡ περὶ τῆς τοῦ Καζιμίρ-Περιέ ἐξελέ-
θη ὡς θριαμβὸς τῶν ῥιζοσπαστῶν, ἡ μάλλον τῶν σοσια-
λιστῶν, διότι ὑπ' αὐτὸν κυρίως ἐπολεμήθη, ἀλαχαμῶς δὲ
θριαμβοῦ εἶναι καὶ ἡ προκήρυξις, ἡ ἐξομολογήσεως οἱ σο-
σιαλισταί. «Μετ' αἰώνους μόνον μῆνας (λέγει) ὁ Καζιμίρ
τὸ θάρρος νὰ παλαίσῃ κατ' ἡμῶν, καὶ καταλείπει τοὺς ῥί-
λους τοῦ ἐπὶ τῶν ἐπαλξεων. Ὅποιος θριαμβὸς διὰ τὸν σο-
σιαλισμὸν, ὅποιος ἦται διὰ τὸ κεφάλαιον! Ἐχάλασεν ὅπλα
κατ' ἡμῶν καὶ οἱ ἀντιδραστικοὶ ἐξώσαν αὐτὸν εἰς πρακτι-
κήματα. Ἀλλ' αἱ βέβαιαι, ἐρ' ὡς ἐπηρεῖτο ἐσεισθήσαν καὶ
ἡναγκάσθη ν' ἀπέλθῃ. Μετ' αὐτοῦ καταβρέει τὸ δλον οἰκο-
δόμημα τῆς διαφθορᾶς, ὡς ἦτον ἡ κορινθία. Ἡ τελικὴ κρί-
σις ἐγγίχει. Καὶ πράγματι, ἐὰν μὴ ἐπέλθῃ ἐγκαίρως σω-
στικὴ ἀντίδρασις, ἐὰν μὴ οἱ ῥιζοσπαστὰς διαβρῆξουσιν πάντα
πρὸς τοὺς σοσιαλιστὰς δεσμούς, εἶναι πρόβλημα δι' ἡ δη-
μοκρατία φέρεται ἀκατασχέτως πρὸς τὰ κάτω, ἐπειδὴ δι' ἡ
ἀναρχία εἶναι ἐν τῷ βῆμα ἐξόχως πεπολιτισμένων ἐθνῶν
παροδικὴ μόνον φάσις, τὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀνατρεπτικῶν
στοιχείων προβλέπουσι χαιρεκρότωσις οἱ μοναρχικοὶ, ἐπιβλόν-
τες δι' αὐτοὶ θὰ δρᾶνται ὅταν τὴν βράδιον τοὺς κεραισ-
ποκτῶν. Οἰοσθόητε ἂν ἡ δὲ νέος πρόεδρος (γράφει τὸ ὄργανον τῶν
ὀρλεανῶν) οὐδὲν ἂν ἀσκήσῃ αὐτοῦ καὶ τὰ Ἡλυσία θὰ ἦναι
ἀπὸ τοῦδε γενομένου δειγμάτων ἐνερμονεῖς διαβλάτας.»

Δὲν καθυεῖται ἐπὶ ῥόδων καὶ ἐν Ἑταλίας ὁ Κρίσπος.
ἀλλ' ἡ θέσις τοῦ ἐβελτιώθη ἀνατιβρόχους ἀπὸ τῆς δικαιοσύ-
της Βουλῆς, τὴν δημοτικότητά του δὲ μικρὸν ἐμείωσεν καὶ
ἀποκαλύψει τοῦ φακέλου τοῦ Ζολίτη, ἐὰν τις, τοῦλάχισ-
τον, κρίνῃ ἐκ τῶν διαδηλώσεων, δὲς προεκάλει

καίωμα να παραστή δικαστή της κυβερνήσεως, ή κυβερνήσις παρέστη δικαστής της Βουλής. «Τὴν δικαιοσύνην τὴν διακοπὴν (εἶπεν) ὁ Κρίστιανς εἰκόνασεν εἰς τὸν βασιλέα τὴν Βουλὴν καὶ ταραχόναν, ἐνθὺ δὲ παρῆσαντες εἰς τὴν τελευταίαν συνεδρίαν οὐδέποτε ἀπολύθησαν οὐδὲν, τοῦναντίον, ἐπεδείχθη γαλήνη, ἀνοχὴ, σέβας πρὸς τὸν λόγον πάντων. Ἡ διακοπὴ ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν, ἡν καὶ τὴν ἐξέτασις, ἡν ἐπὶ τὰς καὶ ἄλλας οὐδεὶς ἔφησε ν' ἀφῆρηται ὁ πρωθυπουργός, ἀφ' οὗ ἐπρόκειτο περὶ τῆς ἡλικίας αὐτοῦ εὐθύνης. Ἡ Βουλὴ διεμαρτυρήθη, ὡς εἶχε τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον Σῶμα πολιτικὸν κύριον τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐξετελιζόμενον δὲν ἔχει λόγον ὑπάρξεως, ἀντὶ δὲ νὰ διὰ γὰρ βίον ἀναξιοπρεπῆ, προτιμότερον νὰ «συντριβῇ». Τὸ δλον κυβερνητικὸν σύστημα τὸν Κρίστιαν κατήγγειλεν ὁ Ζαναρδέλλης καὶ ἐπικίνδυνον εἰς τοὺς ἐλευθεροὺς θεσμοὺς, ὡς ἀθετοῦν τὰ προνόμια τῶν Βουλῶν, ὡς ἀντικαθίστων τοὺς νόμους διὰ διαταγμάτων. Ἰσως τινὲς τῶν ἱσχυρισμῶν τούτων μετέχουσιν ἀληθείας· ἀλλ' ἡ Ἱταλία αἰσθάνεται οὐχ ἥτιον τὴν ἀνάγκην τῆς ἱσχυρᾶς χειρὸς τοῦ Κρίστιαν καὶ συγχωρεῖ διὰ τοῦτο πολλὰς αὐτοῦ παρεκτροπὰς. Τὸ ἐνικὸν πρόνυμ μὲν πολὺ «ποστρόν» τὸν Ζαναρδέλλην ἡρμάνυσεν ἄλλος ἐπιφανὴς πολιτικὸς, ὁ Πεδεμόντιος Κοπέλλιν, ἡρμάνυσας εἰς τὴν θέσιν ὑπὲρ ὁ Κρίστιαν τὰ πράγματα. «Ὑπῆρχεν ἑκατὸν καὶ πενήκοντα ἑκατομμυρίων ἑλλειμῶν καὶ χρεώγραφα κατακυλίνοντα, τὸ χαρτονομίσμα ὑπεμῖατο διαρκῶς καὶ δύο μεγάλαι ἐπαρχίαι διετέλουν ἐν κεκρυμμένῃ στάσει. Ἐξήτηθη τότε ὁ ἀνὴρ, ὁ ἔχων τὸ θάρρος ν' ἀνυψώσῃ μετὰ τῆς δημοσίας τάξεως τὴν δημοσίαν πίστιν, καὶ ὁ ἀνὴρ εὐρέθη, τὸ κατ' ἐμὲ δὲ τρέφω βαθυτάτον σεβασμὸν, βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην πρὸς πάντα ἀνδρὰ ἐπιτελούντα, ἔστω καὶ πρὸς στείγην, ἔργον μέγα καὶ χροῖον. Πᾶς ὁ ἐπιβαλλόμενος εἰς τοὺς ἄλλους μαρτυρεῖ διὰ τοῦτο καὶ μόνου τὴν ὑπεροχὴν. Μισῶ τὴν μετριότητα, τὴν ἔρπονσαν καὶ ὑπόψαν τὴν κεφαλὴν μόνον, ὅπως διακρίσθῃ τὸν ἀνὴρ ἱστάμενον. Τὸν Κρίστιαν γνωρίζω ἀπὸ πολλοῦ καὶ ὑπέρβα δις συνάδελφός του. Τί ἀξίζει δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων ἐνὸς φακέλου καὶ τῶν ὑπανικτῶν ἐνὸς δημοσιογράφου. Εἶναι ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἐξεγείρουσι σφοδρὰ πάθη, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐπαίτουτων ψήφους. Πεποιθὸς ἐφ' ἑαυτὸν καὶ ἐπὶ τὸ ἐργάζεσθαι, χωρὶς ἀκρίβειας πρὸς τὰ πρῶτα, ἐν μέσῳ μου φωνὴν καὶ ἐπαίνον.» Οὐχὶ ἐνυπαγομένην μαρτυρίαν εἶναι καὶ ἡ τοῦ γρηγοῦ ἀπομύχου ἐνδοξότερον ἄγωνον, τοῦ Βόγγην, ὅστις, παρουσιασθεὶς ἐνώπιον τοῦ βασιλέως καὶ ἐρωτηθεὶς περὶ τῆς γνῶμης του, διετύπωσε αὐτὴν ὡς ἑξῆς: «Αἰ. Πρέπει νὰ διατηρηθῇ ὁ Κρίστιαν εἰς τὴν ἐξουσίαν. Εἶναι ἀναγκαῖος, εἶναι ὁ μόνος τῶν πολιτικῶν ἡμῶν ἀνδρῶν ἴσος πρὸς τὴν σπουδαιότητα τῶν πραγμάτων.» Β' Πρέπει νὰ διαλυθῇ ὁ Βουλὴ. Γ' Πρέπει ἡ νέα Βουλὴ νὰ μετατρέψῃ εἰς νόμους τὰ διατάγματα, διατρανοῦσα οὕτω τὸ σεβας πρὸς τὸ Σύνταγμα.» Ὁ βασιλεὺς, κατὰ τὸν Βόγγην, συμμεριθεὶς πλεονεξία τὰς ἰδέας ταύτας, ἡ δὲ διάλυσις τῆς Βουλῆς κρίνεται πλέον ἀναποφύετος. Ἡ ἀντιπολίτευσις ὡς νίκη τῆς διασταλτικῆς τὴν ἐξέτασιν τῶν προσφάτων ἀναπλασματικῶν ἐκλογῶν· ἀλλ' αὐταὶ προβλήτως ἐλαχίστην εἶχον σημασίαν, προκειμένην περὶ Βουλῆς ἐτοιμοθανάτου. Ἐπιβόρον κοινωνικὸν σύμπτωμα εἶναι μόνον ἡ ἐν Παλέρμῳ ἐκλογὴ τοῦ Βόσκου, ἐνὸς τῶν ἡγετῶν τῆς περυσινῆς ἐν Σικελίᾳ ἐξεγέρσεως, καταδικασθέντος εἰς πολυετὴ φυλάκισιν. Ἀλλὰ τὰ ἀνατρεπτικὰ πάθη στρέφονται καθ' ὅλου τοῦ κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ καθεστώτος, οὐχὶ κατὰ μίαν ὠρισμένην κυβερνήσεως, ὑπάρχουσι δὲ καὶ εἰς τοὺς ὑπόλοιποις δι' ἡ νίκη τοῦ ἀναρχικοῦ οὐρεῖται εἰς τὴν τερατώδη ὑποστρίψιν τῶν Σικελίων τιμαρτυρίων, φοβουμένων ἀλλήλους τὰς γενναίας μεταρρυθμίσεις, ἃς σχεδιάζει ὁ Κρίστιαν ὑπὲρ καὶ ἡ ἐκλογὴ τοῦ Παλέρμου ἀποδεικνύει ἐκ περισσοῦ δι' εἶναι ἀνάγκη νὰ μὴ διαταραχθῇ διὰ νέων κρίσεων τὸ κυβερνητικὸν ἔργον καὶ νὰ μὴ παραδοθῇ ἡ ἐξουσία εἰς ἀντιπολίτευσιν, ἥτις, καταρτιθεῖσα διὰ τοῦ συνασπισμοῦ δύο ἄκρων, στερεοταί συνοχῆς καὶ δὲν θ' ἤρυντο νὰ ἐφαρμοσθῇ εὐκρινὲς καὶ εὐτολμον πρόγραμμα. Καὶ διεθνῶς ὁ ὅριζος τῆς Ἱταλίας δὲν εἶναι ἀπηλλαγμένον νεφῶν. Ἡ ἀνάκλησις τῆς Ρώμης, γενομένη μετὰ σπουδῆς καὶ βίας καὶ σχολιασθεῖσα ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον ὑπὸ τῶν ἐρμημερίων, παρῶντων αὐτὴς τὰς πρὸς τὴν Γαλλίαν σχέσεις, καὶ πρότερον ἀπορροφάει, ἐν Ἀρρικῇ δὲ τὸ ἀτυχὲς τῶν Ἰταλῶν ἀποικιακὸν πείραμα ἀπειλεῖται ἐκ δύο συγχρόνων διευθύνσεων. Οἱ Δερβίσις ἐλλοχεύουσιν περὶ τὴν Κασσάταν, τὴν Κυριακὴν δ' ὁ Βαρβαρὶνς συνεπλάκην ἐν Κοατὶ πρὸς τοὺς ὑπὸ τὸν Ραῦ Μαχκασσάν Ἀβυσσινίους, οὗς τὸ ἐπίσημον τηλεγράφημα ἀναβιβάζει εἰς 15 χιλιάδας, μὴ περιλαμβανομένων τῶν φερόντων ἀρχιμάχων καὶ οὐχὶ πυροβόλα ὅπλα. Καὶ τὴν πρώτην μὲν ἡμέραν οἱ Ἀβυσσινιοὶ ἠγαγκάσθησαν νὰ καταλάβουν τὸ στρατοπέδον τῶν καὶ νὰ γύρουν πρὸς τὰ ὄρη. Τῇ ἐπαύριον ὅμως ἀνέκυψαν τὴν προσβολήν, ἀποπειραθέντες καὶ νὰ ὑπερβαλλῶνται τοὺς Ἰταλοὺς. Αἱ ἐφοδοὶ τῶν ἀπεκροσθέντων μετὰ φθορᾶς· ἀλλ' ἡ μάχη δὲν ὑπῆρξε κρίσιμος, ἀφοῦ καὶ τὸ Ἰταλικὸν δελτίον ἀνυπολόγει διὰ τὸ πῦρ παρεπλάθῃ ἀρραῶς μέχρι τῆς ἑσπέρης καὶ οἱ ὁ Βαρβαρὶνς κατέλαβεν ὁχυρὰς θέσεις ἐν Κοατὶ, ἔχων πάντοτε ἀπέναντί του τοὺς Ἀβυσσινίους. Ἐν Ρώμῃ, ὡς δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ τῆς γλώσσης τῶν φύλλων, ἐπικρατεῖ πάντοτε ἀνησυχία, ἐνέτοιχε δ' ἰδίως αἰσθησὶν ὁ ἀριμὸς

τῶν Ἀβυσσινίων, ὡς καὶ ἡ τόλμη, μετ' ἧς, ἀπᾶς ἀποκρουσθέντες, ἀπεπειρώσαντο νέαν ἐπιθεσιν.

Εὐτυχῶς αἱ ἐν Γαλλίᾳ καὶ Ἱταλίᾳ κρίσεις οὐδαμῶς ἀπειλούν τὴν καθόλου εἰρήνην, ἥτις ἔχει ἀσφαλῆς ἐρείσματα ὑπὸ συντηρητικῶν ἀρχῶν διεποικίνας μοναρχίας τῆς ἡπείρου. Ἐν Ρωσσίᾳ ὁ Νικόλαος Β', ἀπονεύμας, κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου εἰς τὸν ὑποφύον τῶν στρατιωτικῶν Βαννφόρην, ἔζηρε τὰς ὑπηρεσίας του περὶ τὴν ὁργάνωσιν τοῦ στρατοῦ. «Ὁ βασιμὸς στρατὸς (λέγει τὸ αὐτοκρατορικὸν γράμμα) ἡδυνάμενος κατ' ἀριθμὸν, κάλλιον ἡσυχάζοντος, φέρων τὰ τελεώτατα τεχνικὰ ἐφόδια, ἀποτελεῖ τὸν ἀριστον ἐχέγγυον καὶ ἐρείσμα τῆς εἰρήνης, διηγενοῦς μελέηματος τοῦ πατρός μου, τοῦ μεγάλου εἰρηνοποιοῦ, οὗ ἦτον δὲ προσφιλοῦς καὶ ἐλπίην ἐμὴν καρδίαν.» Ὁσημέρι καθίσταται καταθλιπτότερον ἐπὶ τῇ ῥωσικῇ πολιτικῇ οὐδεμίαν ὑπέστη ἀπότομον μεταβολὴν διὰ τῆς μεταβολῆς ἐπὶ τὸν θρόνον· ἀλλ' αἱ εἰδήσεις ἐκ Γαλλίας εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιδράσιν νηρηλῶς ἐπὶ τῶν σκέψεων τῶν ἐν Πετρούπολει. Δημοκρατία, ἥτις αὐριον θὰ ἔχῃ πρόεδρον τὸν Βρισάων καὶ μετὰ ἐξ ἱσῶς μὴνας τὸν Γοβλέ, δὲν εἶναι ἡ φυσικὴ σύμμαχος αὐτοκρατορίας, ἐνθα ἔχει τὸν δυνάμιν ἡ μοναρχικὴ παράδοσις. Τὸ ἀκυβέρνητον τῶν Γάλλων θὰ ἐκμεταλλεῖται κατὰ πάντα τρόπον ἡ Γερμανία, ὅπως ἐλκυσθῇ ἐπὶ μάλλον πρὸς ἐαυτὴν τὴν Ρωσσίαν, ἐν τοιούτῳ δὲ πνεύματι ἀσκέται, ὡς γνωστὸν, καὶ ἡ ὁσημέρι μεῖζον ἐπιβρὸν τοῦ Βίσμαρκ. Ὁ πρίγκηψ Χοενλόε ἀπῆλθεν, διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος, εἰς Φράνκφουρτον, ὅπως ἀκροασθῇ τῶν συμβουλίων τοῦ ἐνδόξου προκατόχου του, οἱ δύο δὲ πολιτικοί, διασχίζοντες ἐπὶ ἐλκίθρου τὸν χιονοσκεπῆ περὶ τὴν ἐπαυλιν ὁρμὸν, συνδιελέγησαν διὰ μακρὸν ἐπὶ πάντων τῶν ἐκκενῶν πολιτικῶν ζητημάτων. Ἐξ ἀρχῆς ὁ συνδυασμός, ἐν προτίμῃ ὁ Βίσμαρκ, ἦτον, οὐχὶ ἡ τριπλὴ σύμμαχος, ἡν συνωμολόγησαν ἐξ ἀνάγκης ὡς ἀναπληρωσιν, μετὰ τὴν πρὸς τὴν Ρωσσίαν διάστασιν, ἀλλ' ἡ σύμμαχος τῶν τριῶν αὐτοκρατορῶν, ἡ ἀνάστασις δὲ τῆς ἀρχαίας σχέσεως, ἥτις διήρκει ἀνὰ μέσον τῶν βορείων αὐλῶν μέχρι τοῦ βερολινικοῦ Συνεδρίου, παρίσταται πολὺ πιθανότερα τῆς συμμαχίας Ρωσσίας, Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας, ἣν διεισδύνεται τὰ «Νέα» τῆς Πετρούπολεως ἐνεκεν τῆς τυχαίας συμπαρέσεως ἐν τῷ ἀμερικανικῷ ἐπιστάθμῳ. Ρωσσία καὶ Ἀγγλία κοινὰ ἔχουσιν σήμερ' ἐκ συμφέροντος πρὸς μόνον τὴν Ἰαπωνίαν, συζητοῦντα δὲ τοὺς θρυλομένους ἄνους τῆς εἰρήνης, τὰ ῥωσικὰ φύλλα κηρύττουσιν δι' αἱ δύο δυνάμεις δὲν θὰ ἐπιτρέψωσι νὰ διαταραχθῇ βεβαίως ἡ ἐν τῇ Ῥώμᾳ ἰσορροπία καὶ δι' ἡ Ρωσσία ἰδίως δὲν ὀνεχθῇ νὰ ὑποταχθῇ ἀμέσως ἡ ἐμείσεως ἡ Κορέα εἰς τὴν ἰαπωνικὴν ἐπικρατείαν. «Οἱ παρὰ τὸ στενότερον ἀνατολικὸν ζήτημα, ὡς μελετιώδης ἀνάγκη τῆς ῥωσικῆς πολιτικῆς διατυπώται ἀπὸ τινος ἡ ἐπίτευξις τοῦ ἐλευθέρου διὰ τῶν προημῶν δαίλων. Καὶ τὰ «Νέα» ἀποφαινοῦνται δι' ἡ Ρωσσία τὸ ἀμερικανικὸν ἐπιστάθμον εἶναι νὰ χρησιμοποιοῖται μόνον, ὅπως ἀνοίξῃ ἐαυτῇ τὸν Ἑλλήσποντον. «Ἡ Μικρὰ Ἀσία (λέγει τὸ ῥωσικὸν φύλλον) ἔχει πρὸς τὴν Ρωσσίαν μεῖζον, καὶ ἡ βελανκινὴ χερσὸν ἡ σπουδαιότητα καὶ διὰ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας εὐχερέστερον ἡ διὰ τοῦ Αἰμαὺ δυνάμειν νὰ ἐπιτύχωμεν τὸν ἀκώλυτον διάπλουν τὸν πορθμῶν, ὁ δὲ Σουλτάνος εἶναι πρόθυμος νὰ παραχωρήσῃ ἡμῖν τὸ δικαίωμα τοῦτο, ἐὰν ἐγγυηθῶμεν τὴν ἐδαφικὴν ἀκεραιότητα τοῦ κράτους. Ἀνυπερλέστατα δύναται νὰ ἐργασθῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἡ ῥωσικὴ διπλωματία διὰ τοῦ Γάλλου πρεσβυτοῦ, ὅστις ἀσκέι τὴν κρατοῦσαν ἐπιβρὸν.» Καὶ ἐὰν μὲν ἡ γαλλικὴ ἐπιβρὸν παρὰ τὸν Βόσπορον κατασχέσῃ τῆς γερμανικῆς εἶναι ἀμφίβολον Ἀλλὰ κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς ἐπιδυνάμειται σφοδρὰ τὴν ὁρμήν. Ὁ Σουλτάνος ἀποφασίζει ἐπὶ τῇ Ρωσσίᾳ, καὶ τὸν Ρωστικὸν ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ν' ἀναρῇ τὰς ὁρμίας περὶ τὴν Ῥωσσίαν καὶ τὸ Τούρκικον ἐκφράσεις τοῦ Γιάδστον, ἀλλ' ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσις ἀπεκρίθη δι' ὁ Γιάδστον εἶναι ἀπλῶς βουλευτὴς, κηκτὴν δὲ, κατὰ τοὺς ἀγγλικούς θεσμούς, τὸ δικαίωμα νὰ πραγματοποιῇ ἀκώλυτος οἰονόγητος ζήτημα. Ἡ ἐκ τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐντύπωσις ὑπῆρξε τοσοῦτον διασπαστικός, ὥστε ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀνταποκριτὴς τῆς «Σημίας» ἐτηλεγράφησεν δι' ὁ Γιάδστον, μὴ χαλιναγωγῆσαι τὴν φυσικὴν τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὁρμήν, ἐξημῶσε τὴν ὑπόθεσιν, ὑπὲρ ἧς ἐνδιαφέρεται καὶ κατέστησε δεκάκις δυσχερέστερας τὰς προσπαθείας τῆς ἀγγλικῆς πρεσβείας πρὸς βελτίωσιν τῆς τύχης τῶν Ἀρμενίων. Ἀλλ' ὁ φόβος οὗτος εἶναι πιθανῶς ἀνυπόστατος, τὰς μεριποκαθεῖς δὲ καὶ διὰλλακτικὰς διαθέσεις, ὡς ἐμφανεῖται, ἐμπεριόρουν ὁ Ἀβδουλ-Χαμίτ, δεχθεὶς εὐμενῶς εἰς ἀκρόασιν τὸν νέον τῶν Ἀρμενίων πατριάρχη, καὶ ἀρῶν ἐν τῷ λόγῳ, δὲ ἐξεφώνησε κατὰ τὸν ἐνθρονισμὸν του, τὴν πίστιν ἐαυτοῦ καὶ τοῦ ποιμανίου του συνέδεσεν εὐπαρρησιάζως πρὸς τὴν ἐπίτευσιν μεζόνος ἀσφαλούς ζωῆς, περιουσίας καὶ τιμῆς. Αἰσῶς οἱ ὅμως ἀγαθὸν διαθέσεις καὶ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν γένος εἶναι ἡ συγκατάθεσις τῆς κρητικῆς Συνελεύσεως, ἥτις θὰ συνέλθῃ κατ' Ἀρριον, ὡς καὶ ἡ εἰδήσις δι' ἐκ τὸν παλιὸν οὐδέμιαν διατυπώται ἀντήρσις κατὰ τῆς εἰς τὸν πατριάρχικὸν θρόνον ἐπανόδου τοῦ Ἰωακείμ, ὑπὲρ οὗ παρηγγέθησαν ῥητῶς νὰ ψηφισαῖν πάντες ὁ ἀντιπροσωπεῖν τῶν ἐλληνικῶν πληθυσμῶν τῆς θωμάτικῆς αὐτοκρατορίας.

Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑΣ.

Ἀτέλεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως εἶναι δι' αἰθανόμειν ἐν τοῖς παθηματικῶν ἀνακούσιν βλεπόντες πᾶσαντας καὶ αὐτὰ καὶ ἄλλους. Ἐκ τῆς ἰδέας ταύτης ἀγόμενοι μεταρραζόμενοι τὸ περὶ τῆς παρακμῆς τῆς Πορτογαλίας ἀρβρον τοῦ «Ἡμ. Νέων», ἐξ οὗ ἐξέκτειται δι' ἡ χρεωκοπία ἐπιφέρει πανταχοῦ καὶ πάντοτε τὰ αὐτὰ ἀποτελέσματα καὶ δι' τὰ κράτη, τὴν κυβερνηθέντα ἀνευ χρηστότητος καὶ προνοίας καὶ κατατρίβαντα διὰ τοῦτο εἰς οικονομικὴν καταστροφὴν, ἀποτίουν καὶ δι' ὁλίγων στερήσεων τὰ ἀντίποινα τῆς ἀτιμώσεως. Τὰς πληροφορίας ἡρῶσθη τὸ ἀγγλικὸν φύλλον ἐκ τῆς ἐκτενοῦς ἐκθέσεως τοῦ γραμματέως τῆς ἐν Λισαβῶνι ἀγγλικῆς πρεσβείας, ὑποδεικνύοντος συγχρόνως καὶ τὰς ἀπορμίας τῆς ἐνστάσεως καχεξίας καὶ τὰ μέσα τῆς θεραπείας. Φύσει ἡ Πορτογαλία εἶναι χώρα ἐκπληκτικῆς πλουσίας. «Ἐξ ἐνός (γράφει ὁ γραμματεὺς) ἑκάστος τόνος εὐφροσύνης, ὥστε καὶ αὐτὴ ἡ βάρδης τοῦ Ἀραὼν φουτεομένη θὰ ἐκπρόσφορε, κλίμα δὲ ὑγιεινὸν, εὐκράες, ἀπληλαγμένον τῶν ἐλεθρίων νυκτερινῶν παγετῶν. Ἐξ ἑτέρου, πρωτεύουσα, κειμένη ἐκ τὰ πρόθυρα τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως, παρὰ τὰς ἐκβολὰς ἐνός τῶν ὠραιοτάτων ποταμῶν τοῦ κόσμου, μὴ κυλιόμενος μὲν ἴσως χρυσὸν εἰς τὰς ἀμύμας του, ὡς λέγειν ἡ παράδοσις, δυνάμενον ὅμως νὰ φέρῃ, ὡς ἄλλοτε, ἐπὶ τὴν κυμάτων του τὰ πλοῦτη καὶ τῶν δύο Ἰνδιῶν.» Δυστυχῶς τὰ φυσικὰ ταῦτα πλεονεκτήματα ἐκμεταλλεῖται ὑπὸ ἀργευστικῶν γεωργικῶν μεθόδων καὶ ἀμελεῖται καταβλητικῶς δασμολογίᾳ. Τὸ ἐμπορίον φθίνει καὶ τὰ δημοσία οικονομικὰ διατελοῦσιν εἰς ἀμνηχανίαν, ἐπικρατεῖ δὲ πένια, ἥτις δὲν θὰ παρέλθῃ, ἐὰν μὴ μεταβληθῇ οὐκ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐπικρατεῖ τὸ ἀνησυχητικὸν προσιόνημα, καὶ θάττον ἡ βράδιον ἡ ὑπομονὴ τῶν φορολογουμένων θὰ ἐξαντληθῇ. Ἀπαριθμῶν τὰς ἀπορμίας, ὡς ἐνεκεν ἡ Πορτογαλία ἐξέπεσε κατὰ μικρὸν ἐκ τῆς προτέρας εὐμερίας, ὁ γραμματεὺς ὁρῶντων ἀποδεικνύει δι' περὶ τὰ μέσα τοῦ αἰῶνος τοῦτο ἤρφατο ἡ εἰσροὴ ξενικῶν κεφαλαιῶν, δι' ὧν κατὰ μικρὸν τὸ κράτος τῆς χώρας ἀνῆλθεν εἰς τὸ κολλοσιαστὸν ποσὸν 150 ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν. Τυχικὴ ζήτησις πορτογαλικῶν ὀνίων, προελθοῦσα ἐκ τῶν καταστροφῶν τῆς φυλλοξήρας ἐν Γαλλίᾳ, ἐπηξήσθη τὴν παλαιὰν εὐμερίαν. Αἱ δλως ἐκρυβῆται τιμὰι τῶν ὀνίων, συμπεσοῦσιν πρὸς τὴν παλινοστήσιν Πορτογαλῶν μετακαταστὰν ἐπιωφελεσάντων κολλοσιαστὰς περιουσίας ἐν Βρασίλιᾳ, ἐπιβρῆσθαι τῇ ζήτησιν ξένων βιομηχανημάτων. Ἀρ' ἑτέρου, ἐπειδὴ τὸν ἀγρὸς ἀντικαθίσταν ἀμειωμένους, ἡδύσαν ἡ εἰσαγωγὴ τῶν σιτηρῶν. Οὕτως ἐν συνόλῳ, παρὰ τὴν μεγάλην ἐξαγωγήν τῶν ὀνίων, ἡ Πορτογαλία περιήλθεν εἰς ἐμπορικὸν ἀνισοζυγίον καὶ τὴν διαφοράν ἠναγκάσθητο νὰ καταβάλλῃ τοῖς μετρητοῖς. Ἐν τοιαύτῃ πραγματικῶν θέσει ἐνέστηκεν ἡ φυλλοξήρα, ἐπῆυσεν ἡ ἐκ Γαλλίας ζήτησις, ἐπῆλθεν ἡ πρὸς τὴν Ἀγγλίαν ἐρις καὶ ἐν Βρασίλιᾳ μετεβλήθη τὸ πολίτευμα. «Ἄμω ὡς ἐπαυσεν ἡ παρὰ τῶν ξένων κεφαλαιούχων ὑποστήριξις, ἡ χρεωκοπία ἐπῆλθεν εὐθύς. Ἡ ἐξαγωγὴ χρυσοῦ, ἀνελθοῦσα ἀπὸ 4 ἑκατομμυρίων λιρῶν ἐν ἔτει 1881 εἰς 6 ἑκατομμύρια κατὰ τὰ ἔτη 1890—1893, ἐξήντησεν τὸ μεταλλικὸν ταμίευμα τῆς Πορτογαλικῆς Τραπεζῆς. Πρὸς ἀποσβῆσιν τῆς καταστροφῆς ἐψηφίσθη ἐξάμνηρον χρεωστάσιον, μετὰ τὸ πέρας δ' αὐτοῦ ἤρφατο ἡ βασιλεία τοῦ χρεωστονομίσματος. Ἡ λίρα στερλίνῃ ἀπερριβήθη κατὰ ἑπτὰ σελίνια καὶ οὐδέποτε ἡ ὑπερτίμησις ὑπῆρξεν ἐλάσσων τῶν τεσσάρων σελινίων. Ἐπηκολούθησεν ἡ περικοπὴ τοῦ δημοσίου χρέους, ἐλαττωσὰ κατὰ τριῶντον τοῦ ἐκατὸν τῶν πρόσθεν τῶν ὑπαγεμένων ὁμολογημάτων καὶ κατενεγκοῦσα οὕτω νέον τραυμὰ εἰς τὴν γερμῶν εὐμερίαν. Ἐν ἔτει 1892 ἐξεδόθη νέον δασμολογίον, τοσοῦτον ἀπαγορευτικὸν τὰς διατάξεις, ὥστε νὰ καθιστᾷ τὰ ξένα βιομηχανήματα προσεῖς εἰς μόνους τοὺς πλουσίους. Τὸ ἀμεσον ἀποτελέσμα τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ ὑπῆρξεν ἐλάττωσις 600 χιλιάδων λιρῶν εἰς τὰ τελωνιακὰ ἔσοδα τοῦ ἔτους. Οἱ ἐκπονήσαντες τὸ δασμολογίον ἠθέλησαν νὰ υποβιβάζωσι τὴν ἐγγύρουν βιομηχανίαν, ἀλλ' ἐξ ἀνάγκης ἡ Πορτογαλία ἐξέκολλουθεῖ εἰσάγουσα εἶδη, αἵτινα δὲν δύναται νὰ κατασκευασθῶσι κατ' οἶκον, καὶ τὰ ὑπάρχοντα ἐργαστήρια δὲν ἐπαρκούντων οὐδ' εἰς τὰς ἀπλουστάτας ἀνάγκας ἔθνους ἐκ 4 3/4 ἑκατομμυρίων ψυχῶν. Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτέων λοιπὸν πάλιν καὶ κατὰ τὸ παρελθόν ἔτος ἀνῆλθεν εἰς 8 1/2 ἑκατομμύρια λιρῶν, ἀποδοῦσα μὲν τέλη 2 1/2 ἑκατομμυρίων, ἐπιβάρυνσας ὅμως ἐπὶ μάλλον λαὸν, ἔρη ἀπορήτους βεβαρηνμένον. Τὸ ἐμπορικὸν ἀνισοζυγίον ἐξακολουθεῖ δι' δυσμενὲς καὶ μετὰ πόπου ἐξουσιάζεται ὁ χρυσὸς πρὸς καλὸν τὸν ἐλλείμματος τοῦ τόκου εἶναι πρόδηλον δι' μεταβολὴν ἐπὶ τὰ κρείττω δὲν θὰ ἐπέλθῃ ἀπλῶς δι' οικονομίαν τῆς κυβερνήσεως καὶ διὰ τῆς κατεργικῆς ἀντοχῆς τοῦ λαοῦ. Ἀρρωγίτις ἐξωθεν εἶναι ἀπαραίτητος, πρέπει δὲ νὰ ἐξευμενισθῶσι τὰ ξενικὰ κεφάλαια καὶ νὰ πεισθῶσιν νὰ ἐπιστρέψωσιν. Ἀλλ' ὁ Κ. Ὁρῶντων ἐπὶ μεζῶνα σημάσιαν φαίνεται ἀποδίδων εἰς τὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ δασμολογίου κατὰ τρόπον ἀνοήγωνα αὐτὴς ἐπιεικῶς τὴν χώραν εἰς τὸ παγκόσμιον ἐμπορίον.»

Τὸ ἄρθρον τοῦτο φαίνεται γραπὸν περὶ Ἑλλάδος, οὐχὶ

περὶ Πορτογαλίας. Ἡ ὁμοίότης ἀνὰ μέσον τῆς θέσεως τῶν δύο χωρῶν ἐπεκτείνεται καὶ εἰς τὰς λεπτομερείας, εἰς τὴν περίοδον τῆς προακροῦ καὶ τεχνικῆς εὐμερίας, ἣν ἐγέννησεν ἡ ἐκ Γαλλίας ζήτησις ὀνίων καὶ οἰονομαρῶν ὀνίων καὶ ἡ σφοδρὴ ὁμογενὴς πλουσισθέντων ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Τὸ δὲ συμπέρασμα, εἰς ὁ καταλήγουσι τὰ «Ἡμ. Νέα», ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐπιστημῶν πληροφοριῶν τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας, ποῖον εἶναι; «Ὅτι χώρα ἐκπεσοῦσα δυνάμειν Πορτογαλία δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀνάρθωθι οικονομικῶς διὰ μόνης τῆς περικοπῆς τῶν δαπανῶν τῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς μαρτυρικῆς ἀντοχῆς τοῦ λαοῦ ἐν ταῖς στερήσεσιν. Ἀπαίτεται «ἡ ἀρωγὴ τῆς ἀλλοδαπῆς, ἡ ἀναζωπύρωσις τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν ξενικῶν κεφαλαιῶν. Τὸ ἐμπορικὸν ἀνισοζυγίον δὲν θεραπεύεται διὰ τῆς παρειαγωγῆς ἀπαγορευτικῶν τελῶν εἰς τὸ δασμολογίον καὶ τὰ οικονομικὰ τοῦ κράτους δὲν διορθοῦνται, ἐὰν μὴ ἀνακυψῶσι προσηγομένως διὰ νοήμονος ἐργασίας τὰ ἐκονομικὰ τοῦ τόπου. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα εἶναι πάντοτε, ἐὰν ἡ ἐν Πορτογαλίᾳ καὶ Ἑλλάδι κρατοῦσα κακοδιοικησις ἐπιτρέπει τοιαύτην ἐργασίαν.

Η ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΠΑΛΗ ΕΠΙ ΤΗΣ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗΣ ΧΕΡΣΟΝΗΣΟΥ.

(Ἐκ τῆς «Ἱταλικῆς Ἀνθολογίας».)

«Ὅτε ἀνεγίνωσκα τὴν ἀρχαίαν ἱστορίαν, μικρὰν παχὺον πίστιν εἰς τοὺς συγγραφεῖς ἐκείνους, οἵτινες ἐκ παντὸς διδομένην ἐβεβαίουν δι' ἡ Ἱταλία καὶ ἄλλαι εὐρωπαϊκαὶ χώραι κατακυλίνοντες ἐν χρόνοις παναρχαίους ὑπὸ ἰθαγενῶν λαῶν, οὗς κατὰ μικρὸν ἐξηρπᾶσαν ἐξοῖς ἐπιδορμείας. Καὶ ὅμως παροιμία μεταβολὴ ἐπετελέσθη καὶ ἐπιτελεῖται ὑπ' αὐτὰ ἡμῶν τὰ ὅπλα καὶ οὐ μακρὰν ἡ ἐισβολὴ τῶν Σλάβων εἰς τὴν βαλκανικὴν χερσονήσον εἶναι ἐν τῶν σημερινωτάτων γεγονότων δι' τὴν ἱστορίαν τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν μεσαιῶνα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους, πρὶν δ' ἡ παρελθὺς αἰῶνας πολλοί, ἡ χερσονήσος ἐκείνη θὰ καλεῖται σλαβική, ὡς καλεῖται ἰταλικὴ ἡ μετέρα καὶ ἰβηρικὴ ἡ τῶν Πυρηναίων.

«Ἢδὲ κατὰ τὸν Β' καὶ Γ' αἰῶνα μετὰ Χριστὸν σλαβικαὶ πατριαὶ κατήλθον εἰς τὴν χερσονήσον. Ἀλλ' αἱ μετὰ καὶ ἐπιδόμοι ἀγένοισι κατὰ τὸν Στ' καὶ Ζ' αἰῶνα καὶ ἐξηκολούθησαν ἐκτοσε, προκαλούμεναι ὑπὸ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατορῶν καὶ τῶν ἡγεμόνων τῶν γεωτόνων κρατῶν, ἵνα κατοικήθωσιν αὐτῆς χώραι, ἐρημωθεῖσαι ὑπὸ καταπραπτικῶν πολέμων. Περὶ τὸν Στ' αἰῶνα οἱ Σλάβοι κατέβησαν μετὰ τῆς κυρίας Ἑλλάδος καὶ τῆς Κρήτης, κατὰ δὲ τὸν Ο' αἰῶνα ἡσπάρθσαν τὸν χριστιανισμὸν καὶ ἐπέλθῃ οἱ ἐραποτόμοι ἐξεπείσαντο συγχρόνως ἐξ ἀνατολῶν καὶ ἐκ δυσμῶν, ἐκ Βυζαντίου καὶ ἐκ Ρώμης, οἱ μὲν Σέρβοι ἐγένοντο ὁρβόδοι, οἱ δὲ Κροαταὶ καθολικοί· οἱ Σέρβοι εἰς μεγίστην δυνάμιν ἀνῆλθον ἐν ἔτει 1349 ὑπὸ τὸν αὐτοκράτορα Στέφανον, οὗ τὸ κράτος ἐπεξετάθη ἀπὸ τοῦ Αἰγίου μέχρι τῆς Ἀδριῆς ἐπὶ τῆς Σερβίας, Βουλγαρίας, Μακεδονίας, Θεσσαλίας, Ἡπείρου, Ἀλβανίας. Ἀλλ' ἡ ἀκραιὴ μάχη τοῦ Κοσσυποπεδίου ἐν ἔτει 1389 κατέβριψε τὸ ἐρήμερον κράτος πρὸς ὄρελους τῶν Ὀθωμανῶν. Ἐμεινεν ἐλευθεροὶ ἐπὶ τῶν ἀποσπαστῶν ὁρίων τῶν μ

τοῦ Αἰγαίου, ἐπὶ τινων αἰγιαλῶν τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐν Κρήτῃ, ἐπὶ τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου καὶ τοῦ Ἰονίου πελάγους, εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐζεῖνου μέχρι τῆς Ἀζορικῆς καὶ τῆς Ἀρμενίας, πρὸς δυσμὰς δὲ ἐν τῇ νοτίᾳ Ἰταλίᾳ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Κορσικῇ, ἔνθα ὑπάρχει μικρὰ ἀποικία Μανιανῶν. Ἐπὶ τῆς κυρίως Ἑλλάδος ὁ πληθυσμὸς αὐθαῖς βραδέως, διότι ἐξωθεῖται εἰς μετανάστασιν ὑπὸ τῆς τραχύτητος τοῦ ἔδαφους. Ὁ ἑλικὸς τῶν Ἑλλήνων ἀριθμὸς υπολογίζεται εἰς τέσσαρα εκατομμύρια· εἶναι ὀλίγοι, ἀλλ' ἔχουσιν ὅλοι, καὶ οἱ ἐν Ἑλλάδι καὶ οἱ ἐν Τουρκίᾳ, ζωηρὰν τὴν συνειδήσιν τοῦ ἐθνισμοῦ των καὶ τὴν εὐλογον ἐπ' αὐτῷ υπερηφάνειαν.

Τὴν στερὰν κατώκησιν πρὸ τῶν Ἑλλήνων ἕτερος λαὸς ἀρχαιότερος καὶ ὁ λαὸς οὗτος ἦτον ὁ ἱλιυρικός. Πόσα δὲν ἐλεγχόμεθα καὶ περὶ τῶν ἀρχαίων Ἰλλυριῶν! Ἀλλ' ἡ μάλλον ἐγκυρος γνώμη εἶναι δι' ἣσαν οἱ προπάτορες τῶν Ἑλλήνων. Ὁ ἀναλόγιζόμενος δι' οἱ Ἀλβανοὶ κατέγονον ἐπὶ νῦν ἐπενεγῶν παρὰ τὰ νότια περάλια τῆς Ἀριετικῆς, δι' ἀποτελοῦσαν οἰνοεὶ νηϊδῶς ἐν μέσῳ πληθυσμῶν ἀλλοφύλων, δι' μισοῦσι κατὰ παράδοσιν πάντα ἐπιδορούμε, δι' οὐδεὶς γινώσκει πότε καὶ πόθεν ἦλθον, δι' ὧν ἀνατρέχει τις εἰς τὸ παρελθόν, βλέπει εἰς ὁ χάρος, ὃν κατεῖχον, ἦτον ἐκτενέστερος, καταλήγει εἰς τὸ συμπέρασμα δι' οἱ Ἀλβανοὶ εἶναι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἰλλυριῶν, τοῦτέστι τοῦ πελασγικοῦ ἐκείνου λαοῦ, ὅστις ὥκει ὅλην τὴν βαλκανικὴν χερσόνησον, ἡ μέγα αὐτῆς μέρος. Κατὰ τὸν Οὐγγρον γραμματικὸν Πέθου, αὐτοὶ οἱ Δάκες, εἰς τὰς κατόνομας οἱ Ρωμαιοὶ, εἶχον ἱλλιυρὴν τὴν καταγωγὴν, διότι ἐν πολλαῖς λέξεσιν, ἐν τοῖς ἄρθροισι, ἐν ταῖς κλίσεσι τῶν ῥημάτων καὶ τῶν ἄρθρων εἶναι καταφανὴς ἡ ὁμοιότης τῆς ὁμωνυμικῆς πρὸς τὴν ἀλβανικὴν. Ὅπωςδ' ὅποτε οἱ Ἀλβανοὶ, ὥς οἱ Βάσκοι εἰς τὸ ἄλλο τῆς Εὐρώπης ἔχον, εἶναι ἐκ τῶν περιεργωτάτων λαῶν. Ἀλκιμοὶ καὶ μάχιμοι, πεποικισμένοι διὰ παντίων χρησιμάτων, οἱ συμπαιριῶται τοῦ Σκενδέρ ὅσωναι εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν αυτοκρατορίαν τὸν Διοκλητιανόν, εἰς τὴν Αἴγυπτον τὴν ἐνεστῶσαν δυναστείαν τῆς, εἰς τὴν Τουρκίαν τῶν ἀνδοριστοῦτων καὶ φαντατικῶτων στρατηλάτας καὶ πολιτικούς, ὥς τὰς τρεῖς γενεὰς τῶν Κρουπριλῆ, εἰς τὴν Ἰταλίαν ἕνα τῶν μεγίστων αὐτῆς συμφωτιστῶν καὶ ὑπουργῶν, εἰς δὲ τὴν Ἑλλάδα τὸν Μισοῦλην, τὸν Κανάνρη (·)· τὸν Βότσαρη καὶ πολλοὺς ἄλλους ἦσαν τοῦ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας ἀγῶνος Κρίπερ μὴ ὄντες λαὸς ναυτικός, ἐγένοντο, μεταναστεύσαντες εἰς Ὑδραν καὶ Σπέρτσας, οἱ πρῶτοι ναῦται τοῦ Αἰγαίου καὶ ἀπληράνασαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ ὄνομα τῶν δύο ἐκείνων νήσων, ὅπερ φέρουσι νῦν τὰ δύο κραταιώτα σκάφη τοῦ ἑλληνικοῦ στόλου. Ἰσχυρίζονται οἱ Ἀλβανοὶ δι' ὁμοφύλιον νῦν ἦσαν Φίλιππος ὁ Μακεδὼν καὶ ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, οὐδὲ φαίνεται ὁ ἰσχυρισμὸς ὅλως ἀποτοπος. Καὶ ὅμως κατὰ μικρὸν τὸ ἥρωϊκὸν γένος ἡρωϊκῶς καὶ ἀφωμοῦνται πρὸς τοὺς περαιοῦς λαοὺς, Ἑλλήνας, Ρωμαιοὺς, Ὀθωμανοὺς, Ἰταλοὺς, ἐλαττωμένον δὲ κατὰ τοῦτο παντὸς ἄλλου εὐρωπαϊκοῦ γένους, οὐδέποτε κατάρθρωσε ν' ἀποκτήσῃ ἰδίαν φιλολογίαν καὶ τέχνην. Δητηρμένον εἰς τρία ὁρθεκίεματα καὶ εἰς πλείονας διαλέκτους οὐδέποτε, πλὴν ἴσως τῆς παροδικῆς ἐποχῆς τοῦ Σκενδέρβη, κατάρθρωσε ν' ἀποκτήσῃ ἰδίαν ἐθνικὴν συνειδησιν. Παρέχει μόνον ἐν τῇ συγχρόνῳ Εὐρώπῃ τὸ παράδειγμα τῆς ἀρκετοῦ ὁργανωμένης ἀνὰ πατριὰς, ὧν ἡ μάλλον αὐτόνομος εἶναι ἡ ἀποτελοῦσα τὴν καθολικὴν ἡγεμονίαν τῶν Μιρδιτῶν· ἀλλ' αἱ πατρίαι αὗται διατελοῦσιν, ὡς ἐλεγε-ῖν ὁ Πλούταχος, διηγεώμεν εἰς πάλιν πρὸς ἀλλήλας καὶ πρὸς τοὺς Σλάβους γείτονας. Αὕτη εἶναι ἴσως ἡ κυρία ἀφορμὴ τῆς θανασίμου αὐτῶν παρακμῆς, ἣν ὑπέβρεψεν ἡ μακρὰ ὀθωμανικὴ κυριαρχία. Οἱ Ἀλβανοὶ ἐλαττωμένοι μικρὸν τῶν δύο ἑκατομμυρίων, ἐξ ὧν 200 χιλιάδες ἐν Ἑλλάδι, 100 χιλιάδες ἐν Ἰταλίᾳ καὶ ὀλίγα· χιλιάδες ἐν Ὁρσάρ, Βουλγαρίᾳ, Σλαβονίᾳ, Δαλματίᾳ, Βασσαράβιᾳ καὶ ἄλλαι.

Ἡ βαλκανικὴ χερσονήσος ἀνήκει ἐν ὅλῃ ἡ κατὰ μέγα μέρος εἰς τοὺς Ἰλλυριοὺς καὶ νοτιώτερον εἰς τοὺς Ἑλληνας, ὅτε ῥῆζαντο δμοσθεν εἰς ῥωμαϊκὰ ἐπιθροῦναι. Οἱ Ῥωμαῖοι ἀφῆκαν καὶ ἐπὶ τῆς χερσονήσου, εἰς πανταχοῦ, πολυαριθμὰ ἱχθὺς τῆς διαβάσεώς των, ἐπιγραφὰς, τά φους, μνημεῖα, γεφύρα, ὁδοὺς, τὰ ἱχθὺς δὲ ταῦτα ἀνακῶ πρὸς αὐτὸς τὸ φῶς, ἐπ' ὅσον αἱ χώραι ἐκείναι ἀποδίδονται εἰς τὸν πολιτισμὸν. Μετὰ τὸν πόλεμον κατὰ τὸν Δακκὸν, συγγενῶν ἴσως τῶν Ἰλλυριῶν, ὁ Τραιανὸς ἐπεμφε, κατὰ τὸν Εὐρῶπτον, εἰς Δακκίαν καὶ εἰς Ὀρθριν ἀναριθμήτους ἀποίκους εἰς παντὸς τιμημάτων τῆς αὐτοκρατορίας καὶ ἐξ αὐτῆς εἰς τὴν Μικρᾷ Ἀσίᾳ. Οἱ λατινῶνθρωποι ἐκεῖνοι ἀποικοὶ ἀνεμίσχθησαν μετὰ τὸν Δακκὸν καὶ τὸν Ὀρθρῶν, ἐπέβαλον εἰς ὅλην τὴν χώραν τὴν γλῶσσάν των καὶ παρήγαγον τοὺς Βλάχους, εἶναι δὲ γνωστὸν εἰς δὲ τῆς μίσεως διαφόρων γενῶν παράγονται οἱ εὐρωσσότεροι λαοί. Κυρία ἔδρα τῶν Βλάχων εἶναι ἡ Ῥωμουνία· ἀλλὰ Ῥωμουνίῳ οἰκοῦσι καὶ τὴν Τρανσυλβανίαν καὶ τὸ Βανὰτον, ὄντες ἐν Οὐγγαρίᾳ τὸ πολυαριθμότερον γένος μετὰ τοὺς

πατρίδος. Ἐν Αὐστρίᾳ ζῶσιν ἐν Βουκοβίνα, μεμονωμένοι δὲ συνοικισμοὶ ἀπανταῖς καὶ ἐν Ἰστρίᾳ καὶ ἐπὶ τῆς νήσου Βέλλας ἐν Κουαρνέρο. Εἶναι πολυάριθμοι ἐν τῇ νοτίᾳ Ῥωσσίᾳ, ἐν Σερβίᾳ, εὐρισκόμενοι δὲ διεσκορπισμένοι ἐν ᾧ ἑλθς τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου μέχρι τῶν ἑξαπύλων τῆς Πελοποννήσου. Ὑπ' αὐτῶν οἰκονοῖται σφενδὸν ἀπολλευστικῶς καὶ ἀπώπωρειται τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πίνδου, διάγουσι δὲ βίον ἀνεκτόνομον ἐν Ζαγορίῳ. Τινὲς τῶν Βλάχων τοῦ Πίνδου ἐγένοντο υπέρτατοι ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ· ἄλλοι πλείστοι εἰσὶν ἀμαθεῖς ποιμένες, νομαδὶκὸν διάγοντες βίον καὶ κατὰ μικρὸν συγχωνεύονται πρὸς τὸν λοιπὸν πληθυσμόν. Ἄλλοτε ἔσαν πολλοὶ μᾶλλον ἐξηλεκτισμένοι καὶ κατέχον μὲγα μέρος τῆς Μακεδονίας καὶ τὴν Θεσσαλίαν, ἥτις ἔλεγτο Μεγάλη Ἑλλάς. Οἱ Βλάχοι υπερβαίνουσι τὰ 8 ἐκατομμύρια. Ἐξ αὐτῶν 4238 000 ζῶσιν ἐν Ῥωμανίᾳ, 143 684 ἐν Σερβίᾳ, 2,800,973 ἐν Αὐστρίᾳ, 600,000 ἐν Βασσαράβιᾳ. Οἱ ἐν Βουλγαρίᾳ, Τουρκίᾳ καὶ Ἑλλάδι ὑπολογίζονται συνήθως εἰς 400 χιλιάδας, ἀλλ' εἶναι πιθανὰ διπλάσιοι. Οὐδεὶς λαὸς ἔργασθαι τῇ Ἱταλίᾳ πλείστορον τῶν Ῥωμάνων, οὔτινες θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς τὴν ἀρχαίαν πατρίδα. Ὡς οἱ Ἕλληνας, τὰς αὐτὴν παλιγγενεσίας ἀγωνίζονται ν' ἀναστήσωσι, κατὰ τὸ ἐνόν, τὴν προπατρίαν γλῶσσαν, οὕτως καὶ οἱ Ῥωμῶνες ἐκλιπνίσκονται ἐπὶ μᾶλλον τὴν γλῶσσάν των, ἐξομῶντες αὐτὴν πρὸς τὴν ἡμετέραν καὶ ἐξοβελίζοντες ἐν τῇ παραφύᾳ τοῦ σλαβικοῦ χαρακτήρος. Δὲν εἶναι δὲ τοῦτο τὸ τεκμήριον τεκμήριον τῆς ἀντιχῆς καὶ τῆς ἀπομοικτικῆς δυσέμεως, ἣν τηροῦσιν εἰς τὰ δύο ἄκρα τῆς βαλκανικῆς χερσονήσου τὰ δύο ἀρχαῖα γένη, τὸ ἑλληνικὸν καὶ τὸ Ῥωμανικόν.

Εἰς τὴν μεταρῶν τῆς ἑδρας τῆς αὐτοκρατορίας εἰς
Βυζάντιον ἐπηκολούθησαν εὐθὺς εἰ ἀρχῇ μεταναστά-
σας λαὸν, ἐπελθόντων βίῃ ἢ προσκλήσει τῶν αὐτοκρατό-
ρων, ἐκ τῶν μεταναστάσεων δὲ τούτων προέκυψαν ἐθνο-
λογικαί μεταβολαί βαθυτέραι τῶν ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ μετὰ τὴν
πρώτην τοῦ ρωμαίου κράτους. Πληγὴν τὰς Σλαβῶν, οἱ Βούλ-
γαροι, ὄρμαι φινικιαί κτηρινόχορες, τηροῦσαι ἐτι καὶ νῦν τὸν
ἐθνικὸν τύπον εἰς τὰ προέγνατα ζυγομάτια καὶ τοὺς ἀμυ-
γδαλοειδῆς ὀφθαλμοὺς, καίπερ ἀναμικρύνετες πρὸς Τουρκο-
ῦλους καὶ Σλάβους, κατέβησαν ἐκ τοῦ Βόλγα, ἐνθα λέ-
γεται διὰ σωζόμενων ἐτι ἔχνη τοῦ αἵματος τῶν. Ἠδῇ κατὰ
τὴν τέλην τοῦ Ε' αἰῶνος ἀπεπαραβάνην νὰ χωριεῖσθαι με-
ταξὺ αὐτῶν, περὶ τὰ μέσα τοῦ Στ' διέσχισαν τὸ δυσμικρὸν ἡ-
μισυ τῆς χερσονήσου μέχρι τοῦ Αἰγαίου, περὶ τὰ τέλην τοῦ
Ἰδρουσαν βασιλεῖον ἀνεξάρτητον, ὅπερ ἐπεξετάθη μέχρι
τῆς Ἀδριατικῆς, ἕως οὗ ἡ μάχη τοῦ Κοσσυποπόλεως ὑπέ-
στην ταυτοχρόνως εἰς τὴν ὁθωμανικὴν ἐξουσίαν Σέρβους
καὶ Βουλγάρων. Μολὺς ἐν ἔτει 1878 ἀνιῶσθαι αὐτῆς βουλ-

γαρική ἡγεμονία, ἀποῦ προηγουμένως οἱ Βούλγαροι ἀπέ-
σεισαν τὴν ἐπικράτησιν τοῦ γραικικοῦ κλήρου. Ὁ ἀριθμὸς
τῶν Βουλγάρων ὑπερβαίνει κατὰ μικρὸν τὰ τέσσαρα ἑκα-
τομύρια, εἰς ὧν 2½ ἑκατομύρια ἐν τῇ ἡγεμονίᾳ. Κατέ-
χουσιν ὅλον τὸ ἀνατολικὸν ἡμισυ τῆς χερσονήσου, χωρι-
ζόμενοι ἀπὸ τῆς θαλάσσης δι' ἑλληνικῶν πληθυσμῶν, καί
τὸ μέγιστον μέρος τῆς Μακεδονίας, ἔθνα εἶναι ἀναμειγ-
νένοι πρὸς οὐ μικρὸν ἀριθμὸν Σέρβων. Οἱ ἀσπασιήτες τῶν
μωμαβιανισμῶν Βούλγαροι, οἱ Πομάκοι, ἐμπνέουσιν φόβον
εἰς τοὺς γείτονας. Βουλγαρικοὶ συνοικισμοὶ ἀπαντῶσι καὶ
ἐν Βασσαράβιᾳ καὶ ἐν Βανάτφ καὶ ἐν Σερβίᾳ καὶ ἐν Ἀλ-
βανίᾳ.

Δὲν συνεπληρώθη ὁ κατάλογος τῶν ξένων ἐπιδρομῶν. Ἀποικία Τουρκομάνων ἐπέμβησαν ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Θεοφίλου ἐκ τῶν περσιτικῶν συνόρων εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀξίου ᾗθι κατὰ τὸν ἑνατον αἰῶνα, οἱ ἀπόγονοι δ' αὐτῶν ἀπαντῶσι ἐτι καὶ νῦν ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θεσσαλονίκης ἰδίως περὶ τὰς Σέρρας, ὡς ποιεῖμεν. Ἄλλαι ἀποικίαι γενῶν οὐραλοαλταϊκῶν (Οὐζοι, Πετσενέγκοι, Κουμάνοι) ἐπέμβησαν εἰς Μακεδονίαν, Θράκην καὶ Θεσσαλίαν κατὰ τὸν I, IA' καὶ IB' αἰῶνα ὑπὸ τῶν αυτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου. Ἄλλ' αἱ ἐγκαταστάσεις ἐκείναι ἀσιατικῶν πληθυσμῶν οὐδέποτε εἶχον πολιτικὴν σημασίαν ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν Ὀθωμανῶν, οἵτινες ἤλθον εἰς τὴν βαλκανικὴν χερσόνησον ὡς κατακτηταὶ καὶ ἐπέβλησαν τὸ κράτος τῶν. Τὸ μάχικον ἐκείνο γένος ἀπὸ τοῦ 1356 ἐκυρίευσεν κατὰ μικρὸν ὅλην τὴν ἀνατολικὴν αυτοκρατορίαν. Ἐνταυτοῦ προσελλήκθη αὐτῶν τῶν χριστιανῶν ἕνεκεν τῶν διαιρέσεών των, ὡς ὑπὸ τῶν Βογομίλων τῆς Βοσνίας καὶ ὑπὸ τῶν μοναχῶν τῶν Ἀθῶν, οἵτινες εἰς πρὸ τῆς πτώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπεκατέσθην τὴν προστασίαν τῶν Τούρκων, τυχόντες τὴν προνομίαν, ὧν ἀπολαύσαντι καὶ νῦν. Ἀλλὰ, μὴ λογιζομένων τῶν ἀσπασθέντων τῶν ἱταλισμῶν λαῶν, οἱ κυρίως Ὀθωμανοὶ ἀπέτελσαν πάντοτε μικρὰν μειονότητα τοῦ πληθυσμοῦ, ὅστις ἡλλάξε μὲν νόμους, ᾗθι καὶ ἔθιμα, δὲν ἀνέμιξεν ὁμοῦς τὸ αἷμά των πρὸς τὸν κατακτητὴν. Ὁ μέγιστος αὐτῶν ἀριθμὸς ἐγκατέστη ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, πολλοὶ δὲ κατέβησαν καὶ εἰς Μακεδονίαν καὶ Θεσσαλίαν, ἐνθα προὔπληχρον ᾗθι συνοικισμὸν. Ὁ Βαγιαζίτ καὶ ὁ Μουράτ εἰσήγαγον τὸ τιμαριωτικὸν σύστημα, διανεύσαντες τὰς γαῖας εἰς τοὺς Σελεουκίδας καὶ ἄλ-

αὐτοὺς ἀπογόνους ἐπιπράων οἰκῶν, ὅντινες ζῶσιν ἐτι ἐν Μακεδονίᾳ σχεδὸν ἀνέφартητοι. Ἐκτοτε κατέβησαν πολυαριθμοὶ ἀποίκαι· Ταρταρῶν καὶ 200 χιλιάδες Κιρκάσι, μετὰ τὴν κατάρτησιν τοῦ Καυκάσου ὑπὸ τῶν Ρώσων. Πανθολογοῦμενον γεγονός ἐστὶν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν γνησίων Ὀθωμανῶν ἐλάττωται. Ἐρῶσιν τοὶ κρῶτος ἀποβάλλει ἐπαρχίας, ὁ μωαμεθανοὶ ἐγκαταλείπουν τὰς εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἀποδιδομένας χώρας Ὅσοι ἂν ἀπολαύουν σεβασμῶν, δὲν δύνανται μὴ τερήσῃσι τὰ ψευδαρχικὰ αὐτῶν προνόμια, οὐδ' ἀνέχονται τὴν ἐξίσωσιν των πρὸς τοὺς πρῶην δούλους καὶ τὴν ἐξίσωσιν τῆς θρησκείας των πρὸς τὰς τῶν ὑποτεταγμένων γένων. Ἡ ἔξοδος ἐπαναφέρει αὐτοὺς κατὰ μικρὸν ἐν τὴν ἀρχαίαν ἐστίναν ἐν Ἀσίᾳ. Ἐν Βουλγαρίᾳ πρὸ 668 χιλιάδων ἐν ἔτει 1888 εἶχον ἐλαττωθῆ ἐν ἔτει 1893 εἰς 643 χιλιάδας. Ἐν Μαυροβουνίῳ, ἐν Σερβίᾳ, ἐν Ρωμανίᾳ, ἐν Αὐστρίᾳ (πλὴν τῆς Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης), ἐν Ἑλλάδι (πλὴν τῆς Θεσσαλίας) δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν πλεόν μωαμεθανοί. Ἐλάττωσι τις τοῦ μωαμεθανικοῦ πληθυσμοῦ παρατηρεῖται καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει· καὶ ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ Φυλὴ διαπρέμματα εἰπερ τις καὶ ἄλλη περὶ τὰ ὅπλα, ἀσθάνεται τὰς συνεπειάς, ἐξ ἑνὸς μὲν τῆς περὶ τὰ ἐπιτηδεύματα τῆς εἰρήνης· νωθρότητος, ἐξ ἑτέρου δὲ τῆς συνεπειᾶς ἐξαντλήσεως ἐν πολέμοις, ὧν ὕρισται ὅλα τὰ βάρη, τῶν ὑποτεταγμένων γένων μὴ στρατευομένων. Οἱ γνησίοι Ὀθωμανοὶ ἄνευ τῶν ἄλλοσυνων μωαμεθανῶν δὲν ὑπερβαίνουν σήμερον τὰς 140 μυριάδας, ἴσως καὶ ποτε ἡ θωμανικὴ κατάρτησις θὰ καταλήπῃ ἐπὶ τῆς βαλκανικῆς χερσονήσου ἀρίστην ἵχνην, καὶ τῶν Σαρακηνῶν ἐν Σικελίᾳ καὶ τῶν Μαυριτανῶν ἐν Ἰσπανίᾳ.

Ἐκ τῶν κατὰ μεταγενεστέρους χρόνους ἐπελθόντων γεννῶν δευτερεύουσιν ἡμισίαν ἐθνολογικῶς τε καὶ πολιτικῶς ἡ κοινωνικῶς κέκτηται 600 χιλιάδες Ἑβραῖοι μεταστέουσιν ἐξ Ἰσπανίας. Τὰ δύο τρίτα αὐτῶν οἰκοῦν ἐν Ῥωμανίᾳ. Οἱ ἡμίσεις τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης εἶναι Ἰουδαῖοι. Καθ' ὅλην τὴν χερσόνησον, ὡς καὶ ἐν Οὐγγαρίᾳ, πληθύνονται ἐκκλητικῶς, καθὼς πολυτέκνοι, ἀνέγκοντες ἐς νόσους καὶ θρησκύοντες αὐστηράν οἰκογενειακὴν ἥθειαν. Καὶ αἱ 40 μυριάδες τῶν Ἀθιγγάνων αὐξάνουσιν ἐπ' ὅλην. Οἱ ἡμίσεις αὐτῶν ζῶσιν ἐν Ῥωμανίᾳ, 51,754 ἐν Βουλγαρίᾳ, 37,581 ἐν Σερβίᾳ. Οἱ ἐν Τουρκίᾳ φιλοῦσιν τὴν χερσικὴν καὶ εἶναι μομαβεβαῖοι. Ἐκτὸς τῆς Ῥωμανίας συγκεντρὼται πολλὰκις πρὸς τοὺς Βλάχους, 200 χιλιάδες Ἀρμενίων ζῶσιν ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσιν.

ΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ.

Ἐν Ἀθήναις, 31/12 Ἰανουαρίου.

Ἡ σκαριδικὴ κυμαρδία ἐσθλῆθεν εἰς νέαν φάσιν. Ἡ ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς, ἀφ’ οὗ συνάσκηθαι μετὰ τὸν προέδρου τῆς κυβερνήσεως, ἐπέβαλε τρία νομοσχέδια. Διὰ τὸ πρῶτον ἰδρύνοντα διὰ δημοπρασίας καθ’ ὅλον τὸ κράτος ὁπῶ Γενικά Ἀποθῆκαι ὑπὸ τῆν ἐγγύτην τῆς κυβερνήσεως. Διὰ τὸ δεύτερον ἰδρύνει Ἐστιαρικὴν Τράπεζαν μετὰ κεφαλῶν 5 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, ὅπου θὰ ἐξυρῆθῃ διὰ δανείου ἐπὶ τόκῳ 6 τοῖς ἑκατὸν ὑπὸ τῆν ἐγγύτην τῆς κυβερνήσεως. Ἡ Ἐστιαρικὴ Τράπεζα θὰ δανείη εἰς τοὺς καλλιεργητὰς ἐπὶ τόκῳ 8 τοῖς ἑκατὸν, ἐνεχυρίζουσα τὸν ἐν ταῖς Ἀποθῆκαις στανιδόκαρπον. Διὰ τὸ τρίτον κανονίζονται οἱ ὅροι τῶν δανείων. Ὅτι καὶ τὰ μέτρα ταῦτα θὰ λάβωσιν εἰς τέλος τὴν τύχην τῆς παρακρήσεως, ἥτις δις ἐληφίσθη καὶ δις ἀπερίσθη, ἡξέουσιν ἐκ τοῦ προτέρου ὅλοι, καὶ οἱ ἀπειθήσαντες καὶ οἱ ὑποβελόντες καὶ οἱ ψηφιστὲς. Ἡ Βουλὴ αὐτὴ οὐδὲν εἶναι πλέον ἰκανὴ νὰ ἐπιτελέσῃ καὶ διὰ κατάρθρωσιν ἐν τῇ ψηφιστῇ ὁριστικῶς οὐτὴ τὴν κατάρτησιν τῶν διατυλίων, διὰ δὲ ἀντιπλοῖταισις, ὅπου ἐξ ἑνὸς ἰνδιεῖ διηρηκώς τὴν κυβερνήσιν οὐ μὴδὲν πράττουσαν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ταλαιπωρουμένων πληθυσμῶν, ἐξ ἑτέρου πρᾶττει συστημικῶς πᾶν εἶς δυνατὸν, ὅπως ματαιωσθὶ αὐτὸ ὀλίποτε προσπᾶθειαν τῆς κυβερνήσεως. Παρακολουθῶν ἀπὸ πολλοὺ καὶ ἑλληνικὰ πρᾶγματα, οὐρίην καὶ ὁμολογῆσαι ὅτι οὐδέποτε εἶδα κυβερνήσιν πλέον ἄβουλον καὶ ἀντιπλοῖταισιν πλέον παραλλογῶν. Οἱ αὐτοὶ βουλευταὶ οἵτινες ἀντιπλοῖταισις δι’ ἀβουλίαν ἐπὶ ἐπὶ ἀποφασιστικῶν καὶ Κ. Τραπεζῶν

[illegible]

Φωμί, διὰ τὰ θησαυρίζωντι οἱ Θεσσαλοί;» Ἄλλ' ἐὰν πρό-
 κριται ν' αὐξήσῃ ὁ φόρος ἐπὶ τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐπι-
 τρεψμάτων, ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ κατάργησις ἄλλου ἀπεχθονοῦς
 φόρου, οἱ Ἀθηναῖοι ὀργισμένοι ἐξ ἰσχύ καὶ περισσώτερον καὶ
 ὀργανίζονται διαζηρώσεις ἐν ταῖς αἰναιῖς καὶ πέμπουσι πρε-
 σβείας εἰς τὸν βασιλέα. Οἱ Πελοποννήσιοι καταγγέλλουσι
 μετὰ φόβου καὶ δυσθυμίας τοῦ Ἐπαγρησίου οὗ φορολο-
 γουμένου ἡπώτερον καὶ αἱ ἀνεγκλίψεις αὐταὶ ὀλιγον ἔ-
 λειπε νὰ ἐπιφέρωσι προχρῆξ ἀδρῇ σκηνῇ γρονθομαχίας ἐν
 τῷ βουλευτηρίῳ καὶ θὰ ἀπολῇσιν ἰσως εἰς μονομαχίαν
 μεταξύ τοῦ Κ. Θεοτόκῃ καὶ τοῦ Πετμεζῇ. Πρέπει νὰ ἦναι
 τυράς καὶ τὸν τοῦν καὶ τὰ ὅτα καὶ τὰ ὅματα ὁστις δὲν
 ἔννοει τί σημαίνει τὰ συμπτώματα ταῦτα καὶ ποῦ φε-
 ροῦνται. Καὶ ὅμως καὶ ἐν μέσῳ τῆς κοινωνικῆς ταύτης κα-
 τήγριδος, ἥτις συμπεκνύεται ὁσημέρῃ ἀπειλητικώτερῃ, ἡ
 ἀντιπολιτεὺσις ὑποδαυλίζει τὴν πυρὴν καὶ φαντάζεται δι-
 τὰ δι' ὁρρωθῶσιν ἔλα ως ἐκ θαύματος διὰ μιᾶς ὑποურγῆς
 μεταβολῆς ἐκ τῶν συνήθων, τί δὲ δὲν ἀκούει κατ' ἐκαστην
 ὁ δυστυχὴς βασιλεὺς, διότι δὲν ἐπισπεύδει τὴν ἐπὶ τῶν ὑ-
 ποურγιῶν ἐδρῶν ἀλλαγὴν διώκων τὸν Τριχοῦτην! Ἡ ἂν Ἐ-
 πταμερὶς ἔπαυσε πάλιν τὰ κεράλαι γράμματα καὶ ῥήγιτε-
 τας ἀπολῇς, τὰ δὲ ὄργανα τοῦ Κ. Δελφινιάνῃ διηγούνται
 τί ἕκαστος φορᾷ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀποκλεισμοῦ καὶ τὴν
 συνομοσίαν Βισμαρῆ, Σαλίσבורν, Κάλων καὶ Ροβιλὰν
 κατὰ τοῦ μεγάλου ἀνδρὸς τῆς Γερμανίας. Τὸ κατ' ἐμέ, εἰ-
 μάκα τόσον πεπεισμένος περὶ τοῦ ἀκόμτου τοῦ ἔργου τοῦ
 Κ. Τριχοῦτη, ὥστε δὲν θὰ δυσπρεστοῦμαι, ἐὰν εἶδω τόπον
 τῇ ὀργῇ παραιτούμενος, καὶ νομίζω δι, μετὰ τὴν ἀποτυ-
 χίαν τοῦ συμβιβασμοῦ, ἡ παρείρησις θὰ ᾔσων πλέον δικαι-
 λογημένη, ἡ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ δανείου. Ἀλλ' ἡ
 ἀλλαγή τῆς κυβερνήσεως, οἰκιοθελῆς ἡ ἐπιβεβλημένη,
 κατὰ τί θὰ ἐβελτίαι τὰ πράγματα; τίνα δὲ πόρον θερα-
 πείας περιέχει πλέον τὸ καθεστὸς, ὅπερ οἱ δημοκράτοι ἀγω-
 νίζονται νὰ παραινεῖσιν διὰ συνταγματικῶν φωνασκιῶν;
 Τοῦ ἐλληνικοῦ ζητήματι δὲν εἶναι πλέον ζήτημα Τριχοῦτη,
 Δελφινιάνῃ, ἡ Ῥάλλη Βασιλεία ἀργομίστου, κόμματα νε-
 κρόμενα ἐκ περιτρώσεως τὴν Ἑλλάδα ως χώρον κατακτητικῆς
 πόλεως, θεσμοὶ κατακαλίσκοντες ἑλὰς τὰς δυνάμεις τοῦ ἔ-
 λοντος εἰς ἄπαντος λογομαχίαν, ἰδοὺ αἱ ἀφορμαὶ τῆς ἀξι-
 οβαρῆς ἐκπτώσεως, εἰς ἣν κατηντήσονται, καὶ αἱ ἀφορμαὶ
 ἀπὸ τῆς δὲν ἔλθουσι δι' ὑποურγῆς μεταβολῆς.

Κατὰ τὰ τηλεγραφήματα ἐξ Ἀθηνῶν, ἐν Πάρισι καὶ ἐν ἄλλαις πόλεσι τῆς Πελοποννήσου ἀνεκρίθησαν μεγάλα συλλλητήρια, ὅπως διατυπώσονται κατὰ τὴν ἀναγκαίαν τὸν ὅρον εἰς τὴν ἐκδομὴν τῆς ἀντιρρητικῆς. Ὁ βασιλεὺς προσελήλυθ' ἐν Ἀχαρίᾳ τὸ δικαστικὸν τῆς ἀντιρρητικῆς, ἐὰν ἡ Βουλὴ ὑψηλὸν τὸ μέτρον, εἰς δὲ βουλευτικῆς Παρτίου ἀφῆκεν εἰς. καὶ ἐὰν ὁ βασιλεὺς κυρώσῃ τοὺς νέους φόρους, ὁ λαὸς πρὸς τὴν ἀντιρρητικὴν καταβολὴν. — Ἡ «Ἀρχοῦτος» κατα-
λύσκει εἰς τὸ δικαστικὸν τὴν «Εἰρημικὴν, ἰσχυρισθεὶς ὅτι διε-
λύσκει διὰ χρημάτων ὑπὸ τῆς αὐτῆς.

Κατὰ τὸν ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτὴν τοῦ «Χρόνου», ἡ ἑλληνικὴ κυβερνήσις ἀπεκρίθη εἰς τὴν κοινὴν διακωνίαν τοῦ Ἀγγλοῦ, τοῦ Γερμανοῦ καὶ τοῦ Ἰαλλοῦ πρόεδρος εἰς ἑνὶ πρόβλημα πρὸς διορίσιν ἐμπροσθέν, εἰς τὰ κοιμητὰ στεγασίον· ὃ ἀνεκωλύθη ἀπὸ διαπραγματεύσεως ἐπὶ ἧς βάσει τῆς μοναρχαρρελίας οὐσάμενης τῆς 22 Ἰουλίου. Ἐν ἐναντίᾳ περιστάσει ὅς ἀνεκωλύθη ἀπὸ υποδείξιν εἰς τὴν Βουλὴν μέτρα πρὸς ὀρίσιν διευθερίαν τοῦ ζητήματος τοῦ δημοσίου χρήσου. (Ἡ ἀπάντησις αὕτῃ ἐμφαίνει μελέσθον πληρηκαρίαν, ἡ σύνεσις. Ἐὰν ὁ Κ. Τρικοῦπς ἀνταγείλῃ διὰ δυνατόν ἐν λύσῃ αὐταίρεσις τὸ ζήτημα τοῦ δημοσίου χρήσου ἐναντίον τῆς ρητῆς ἀπαγορεύσεως τριῶν δυνάμεων, οὐδὲν ἄλλο συμβαλεῖ ἐν εἰσώματι περὶ αὐτοῦ, ἡ δὲ ἐλπίς εἶναι ὅτις ἀντιπάλος τοῦ Κ. Τρικοῦπς ἐνὶ οὗτοι πρὸ δεκαετίας ἤθελε ἐν πάρῃ τὰ Ἰωάννινα ἐναντίον τῆς θαλάσσης τῆς Εὐρώπης ὀλης).

Ἐν Ἀθήναις, 31/12 Ἰανουαρίου. — Δι' ἄφοροι εἰδήσεις. —
 Ἡ ἐμπροσθί, ἣν ἀνέστη ἡ διανομή τῶν ἀποφραζαντων γαίων τῆς
 ὑπαιτίας, ὑπερέλκεν τὴν ὑπὸ κέρειν καὶ μετὰ τῆς Ἑταιρίας πρωτο-
 ὄλλα καὶ τὰ διαγράμματα. Οἱ ἰδιοκτῆται ἐξήρουν 18000 στρέμματα,
 καὶ ἡ Ἑταιρία προσέφερε 15 γιλιάδας. Ἐξέστη λοιπὸν νὰ περικυπῶνται
 οἱ ἰδιοκτῆται ἀπαιτήσεις κατὰ 23 τοὺς ἑκατον, ἀλλὰ τὴν περικυπὴν δι-
 ατίθη ἡ σπουδαία αὐξήσις τῆς ἀξίας τῶν γαίων διὰ τῆς ἀποφραζάνσεως.
 — Αἱ τελευταῖαι τρικυμῖαι ἔβλεψαν μεγάλως τὸν κυμένον τοῦ κατα-
 νόμου. Ἐκ τῶν κυματοθραύσεων ἀποσπάρξαντες οὐκ ὀλίγοι δαγκήλιοι, τὸ
 εἰς κρητίζωμα διαβέβηκ ἐπὶ μήκους 40 μέτρων. — Ἡ Κυρία Σαγγροῦ
 προσήνεκε 1500 δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ βρεσοκομίου. — Ἡ βασιλεῖσα
 προσήνεκε αἱ τὴν Κ. Πρετενέριον 1000 δραχμὰς πρὸς διακοσμητικὴν
 τῷ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου. — Διαφωτανθὲν ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας τῶν
 φιλομαθῶν Καλλιτέχνων ἑκθέσις, ἣς συμμετέσχον ἐγκριτοὶ Καλλι-
 τέχναι. Διεκρίθη ἡ εὐκαίριος τῶν Λυτρά «τὸ ἀγαθὸν ἐγόντων», ἀγο-
 ράσκειται ἀντὶ 1500 δραχμῶν ὑπὸ τοῦ Κ. Θωόν. — Περὶ τῆς τῆς Ἀρ-
 χαιολογικῆς Ἑταιρίας ἐξελέχθη διὰ φήραν 93 ἐπὶ 115 ὑποφωτισμένοι
 οἱ εἰσαγγελλοὶ τῶν Ἀρεῶν Παύου Κ. Τσιφάντσουλος — Δημήτρ.
 Αἱ Πειρώς μεταβάντων αἱ τὴν νέαν θέσιν τοῦ 6 μέτροι τοῦτε ὑποδι-
 κτῆς Κρήτης καὶ τὴν ὑψόμενον Σάμου Γεωργίου Βερόφιτι, δροσδεδω-
 ῖαν ἀπὸ ἀκ Σαφιδά. — Ἡ αὐτοκρατορικὴ οικογένεια τῆς Ῥωσικῆς
 ἱερῆς καὶ ἐξέτος, κατὰ τὸ σύνθημα, ἐπὶ τὴν βασιλικὴν ἡμῶν οικογέ-
 νειαν δι' ἱστορικὸν ἀποταλμένον βαρύνει διὰ ἐπὶ τῇ εὐκαίριᾳ τῶν
 μ. — Αἱ τελωνιακὰ ἐπιστροφὰς τοῦ Νοεμβρίου ἀνῆλθον αἱ δρ.
 929.144 ἀπέμεινον δρ. 2.028.364 κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν μὲν τῇ

293 Ἐν συνόλῳ ἀπὸ 1.200,000 κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν ἡμῶν τοῦ π. 1893, ἔλαβον ἀπὸ 1.200,000 κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν ἡμῶν τοῦ π. 1893, 29,775,453 ἀπὸ 1.200,000 κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν ἡμῶν τοῦ π. 1893, 20,213,589 κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν ἡμῶν τοῦ π. 1893. Ὅποτε, κατὰ τὸ λήγον ἔτος, τὰ τελευτήσια ἀπέσπασαν ἐπὶ πλέον, ἐν διαστήματι 11 μηνῶν, πρὸς 3,761,865 — ἢ ὅσον ὀφείλαν τὸν ἑνὸς πλημμελῶς παθόντων Κυπρίων ἐπιτροπῇ ἀποδοῦναι ἐπιλήρησι εἰς τὰ εἰσπραθμένα αὐθημένα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἢ ἀπὸ τῶν ἀπὸ τῶν εἰσπραθμένων βεβαίων προλήψεων οἱ συνεισφέροντες τὸν ἑνὸς κατέστη ἀνάθεμα ἡ Κύπρος ἐν τῷ καθόλου ἑλληνικῷ καὶ τῷ ἀναγνόντι ἐγκραδυνώσεως ἔχοντι οἱ πολυταλεῖς νησιῶται. Προέβρε τῆς ἐπιτροπῆς εἶναι οἱ μητροπολίται, μέλη δ' αὐτῆς οἱ Κ. Βουζούρης, Ρενιέρης, Σκουλοδελῖς, Σωγγραῖς, Π. Σκούζης, Ἀνάστης ἀναστασίου. — Ἐδωμισέθη ὑπὸ τοῦ στατιστικοῦ γραφεῖου τοῦ ὑπουργείου τὸν οικονομικὸν τὸ δελτίον τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου τοῦ εἰσκομῆς περὶ τοῦ ἑλλαδικοῦ. Κατὰ τὸ τελεῖος τοῦτο τὰ εἰσπραθμένα ἑμπορεύονται ἀπὸ 1.200,000 πληρωσάμενα τέλη πρὸς 20,965,186, τὰ δὲ ἐξῆχθησαν ἀπὸ 29,775,453 πρὸς 88,938,452 πληρωσάμενα τέλη πρὸς 1,292,538. Κατὰ τὴν ἀντιστοιχίαν οὗτοι τοῦ τμήματος ἡ ἐξαγωγή ὑπερβαίνει τῆς εἰσαγωγῆς κατὰ 800,000 δραχμῶν. Ὡς πρὸς τὸ ἀντιστοιχῶν διάστημα τοῦ 1893 τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ 1894 ὑπερβαίνει ἐκείνην κατὰ 9,800,000, ἡ δὲ ἐξαγωγή κατὰ 11,000,000 εἰς στρογγύλους ἀριθμούς. Ἐπισκοποῦντες τὴν ἀντιστοιχίαν τὸν πινάκων βλέπομεν οὐ κατὰ τοὺς 10 πρῶτους τοῦ 1893 μῆνας εἰσπράττων ἐπὶ πλέον τοῦ 1893· Δημιουργοὶ καρποὶ ἀπὸ πρὸς 1,618,865, ὄψακα καὶ νήματα ἀπὸ 5,512,298 καὶ τὰ ἑλκῶνα ἐν ἀναλογίᾳ ἐπὶ ἑλλανοῦ δέ: Ζῶα ἀπὸ πρὸς 627,877, βοῦντων ἀπὸ πρὸς 101,974. Ἐξήχθησαν δέ: Σταῖρις ἐπὶ πλέον 28,921,747 καὶ ἀζίας 3,822,739 πρὸς, ἐλαιολατὶ καὶ ὀξὺς ἐπὶ πλέον 4,940,000 καὶ ἀπὸ πρὸς 4,446,000, ἐλαίαι ἐπὶ πλέον 1,608,520 καὶ ἀζίας 723, 0 δραχμῶν ἐπὶ πλέον 2,326,000 καὶ ἀζίας 653,000 πρὸς. Καὶ οὕτως καὶ ὅσατις ἐξήχθησαν περισσότερα, ὀλιγωτέρων δὲ 6 καντῶν κατὰ πρὸς 2,000 καὶ ἀζίας 250,000 πρὸς, κονιάκ ἐξήχθη κατὰ τοὺς 10 πρῶτους τοῦ μηνὸς ἀζίας 433,500 ἀζίας 1,300,500 δραχμῶν. Δὲ ὁ μῆνας ἐπὶ δὲ ἐν τῇ ἀντιστοιχίᾳ στήλη τοῦ 1893 ἡ ἐξαγωγή, ὅπως γένηται παραβολή.

ΑΥΣΤΡΟΟΥΓΓΑΡΙΑ.

Ἡ ἐν Οὐγγαρία κλοπὴς ἔληξεν αἰσῶς καὶ τὸ νέον ὑπουργεῖον ἠρξάτο ὑπὸ τὸν πρέσβη τῆς Βουλγ. βασιάνου Βάνερην. Τρεῖς ἐκ τῶν ἠρξάντων, ὁ βαρὼνος Φανεράβρης, ὁ κόμης Φέστετις καὶ ὁ Ἰσθφάβις πέριον καὶ ὑπὸ τὸν Βέκερλε, οἱ δὲ λοιποὶ, καίπερ οὐχὶ πολιτικοὶ ὄντες, ἐκ τῶν κορυφαίων ἀπολαύσαντες τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ φιλελευθ. κόμματος καὶ ἐληλίκται, ὅτι θά ἐργαζάμην χρησίμως, ὥπως πράξαι τὰς ἐκ ἐσχάτων ἀναρτίσεις ἀντιθέσει.

Φίλος, οὐ ἐκτιμῶμεν καὶ τὴν ἀσυνήθη νομοσύνην καὶ τὴν ἀνελπιστοῦσαν προέφρονιν, ἐπιστάλλει καὶ Ἰδαν, ἀναπαύσας τὰς ἐν Κ. Η. μαζὰς ἀνὰ ὁμοφροσύνην καὶ τὴν οικονομίαν πολιτικῆς τοῦ Κ. Ἰδαντος. Φροεὶ δὲ ὁ πᾶσι τοῖς καί, καί, καὶ ἀσφαλτοῦν τὰς ἀ-
εὐας τοῦ, ἐργάζεται πάντοτε συντόμως πρὸς ἐπίτευξιν ἀκριβοτάτου
παραπομπῆς, οὐδέποτε δὲ εἶναι ἀξιοκατακρίτους, δὲν χρίνι παροδοῖα
ὑπερβολῆς τοῦ τύπου, χρίνι βελτιστοῦν τῆς Μιὰς αὐτοῦ θέσεως, δὲν
ῥέζει τὰ συμφέροντα τριῶν νέων γενεῶν Ἑλλήνων. Ἀλλὰ πῶς, πρὸς
τὴν, διορὸν ὁ ἀξιοπύλος φίλος τοιοῦτον κινδύνον; Τὰ ἀήματα τῶν
οὐλοφύλων, καθορισθέντα ἐν τῇ ψήφισι τῆς Συνδιαλέξεως τῶν
αὐτῶν, εἶναι βίβη, αὐτὴ ἢ ἐν τῇ μέτρῳ διανομῇ τοῦ πλειοκρίματος ἐν
ὑπερλίαν προέδωκεν, ὅτ' ἡ παροχὴ ἀξιοπύλου ἐντρυφῶν κατὰ νέας
ποσότητας ἐκείνων ἀνέστη. Τὰς τῶν Διοσέων δὲν, πᾶσι, πᾶσι, πᾶσι

αὐτὴν τὴν θυσίαν τῶν ἑλληνικῶν συμπεριπνέων ἐπὶ γενεάς; Το καὶ ἡμᾶς πλὴν ἡ ἀπαξ ἀποφασίζομεν ὅτι νομιζομένη προτιμότερον τὸ σύστημα τῆς ἀνέγερσος τῶν ποσούτων καὶ ὀρίσμεναι κλίμακα, εἰς πόσον μὴ ἡ εἰς ἑστέον τροπὴ δόριον πλεονακμάτων διαταραχὴν περιορίσας νομιματικὴν ἀγορὰν τούτων ἐξερημεύοιεν. Ἄλλα καὶ ἡ παροχὴ τῶν συστήματος, οὐ υπερμαζύοντα τὰ κοινότητα, ἐστὶ συνειθεῖα μετὰ τῶν δεόντων προσηλυτικῶν μέτρων, οὐδὲν ἔχει τὸ θυμικὸν καὶ προκλήσει τούτων πορρωτάκις καταστροφάς. Ἐν μόνον τέταρτον τὸ πλεονακμῶδες πρόκειται ἀπὸ διατήρησις πρὸς βελτίαν τῶν τοκομολογῶν, τὸ τέταρτον δὲ τούτο ἐπὶ μακρὰν ἀσρὰν δύνανται εἶναι λίαν ἀπῆλθον διὰ θὰ υπερβῇ τὰς 3—4 εκατομύρια δραχμῶν κατ' ἑτος. Ἀλλὰ τὸ τέταρτον, ὅπου θὰ διατηρήται ἡ χρυσολογία, δὲν εἶναι δυνατόν ν' ἀποκομῇ τ. Κ. Τρικλίνης, οὐ ἡ νομογραφηθεῖσα σύμβασις ἐθελουσίῳ ἐπὶ τῆς ταχίστης ἀπορρέουσας τὸν κεφαλαίου. Ἀπομένει ἀληθὺς ὁ ἑσπερος πόρος, οὐ περὶ τὴν ἐγγύρησιν. Ἄλλ', ὁ πόρος οὗτος, οὐ μόνον δὲν ἀπέλει τὰς μελλούσας γενεὰς τῶν ἑλλήνων, ἀλλὰ παρέχει, τούτωντι, αὐταῖς χρηστάς ἐπίβας διὰ δὲν ἀπ' αὐθιγῶν εἰς ἐπῆλθεν ἡ ἀνεστῆται ἀπὸ κακοδοκίμιας καὶ κατῳκίσαν ἀνὸν ἀνεξέλεγκτον. Ἡ λύσις, πρὸς ἣν εἰναιεταί συντασσόμεν ἡ ν' ἑλλαδική κοινή γνώμη, ὁ καταρτιστικὸς ἰδίας εἰς τὸν δημοτικὸν χρόνον πειρατῆς λειτουργικῶς νόμου ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τῆς διαθερίας ἀνέγερσιν ἐπὶ ἐπιδόσεις, παρεχέει ἑσπερος ἀξιοπρεπεστάτης συνεννοήσεως. Τὴν ἀντικίνη κυριαρχίαν, μὲναια διατρέχουσαν ἀπὸ τῆς κίνουον, προτάσσουσιν ὡς πρᾶξιν μόνον οἱ ῥιζοτότες ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ διὰ ἐν μέρος τῶν ἡμετέρων προσώπων ἀρκεῖται καὶ ἐξερημῇ εἰ τῶν δυνάμεν τῆς πατρίδας, εἰς τῆς ὁρμῶν εἰς ὁρμῶν κατὰ τῆς ἐξουσίας ἡ νομιματὴ καὶ ἀπὸ τῆς νίκης. Εἰς τὴν ὁρελίᾳ ἡ περιήγησις κυριαρχία, ἀπὸ ἡ διακινῶν τῆς θυμικαῖς καὶ τῆς πεινᾶς, ἡ γενεὴ ἡ χρωματικῶν, καταδικάζει τὴν ἑλλάδα εἰς παντελεῖ ἀφένειαν ἐννοτικῶν τῆς ἀπατελουμένης ἀνικητικῶν τῶν ἀνατολικῶν ζητημάτων. Ὑπάρχει λογικὴ ἀνθρωπος παραδεχόμενος διὰ θὰ ἔχει λόγον ὑπέρθεως κυριαρχῶν ἑλλήνων βασιλείων, ἐν ἐπείθουον ἐκτός τῶν συνήρων μεταβολῇ συμπαρήροισαι τὴν ἀκμῶν τῶν ἐλλήνωνισμῶν καὶ τὸν ὁρισμὸν ἀντικεινῶν ἐννοτικῶν. Εἰς ἀρροῖσταιν θέλουσι καὶ μεταβολῇ τὴν ἑλλάδα καὶ τὰς μελλούσας γενεὰς τῶν ἑλλήνων ἐπιβουλοῦσιν ὅτι ἀνικητικῶν ὑπὸς τῆς παραδεχόμεν τῆς ἐννοτικῆς ἀλλοιότητος, ὅχι δὲν κρᾶζουσιν ἱκετικῶς ἀπόδοσις ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ ἀλλοτρίοις θυσιᾷ εἰς τὴν πατρίδα τὴν ἐμμένειαν τῆς ἀλλοτρίας, τὴν ποτῶν ἐν Ἀνατολίᾳ καὶ ἐν Ἑυρώπῃ ὄναι. Ὁ ἀξιοπρεπὸς φίλος βραβείον διὰ τὸ Κ. Τρικλίνης ἐναι πεπερασμένον περὶ τῆς ἀντικίνης ταῦτης καὶ ἀγρυπτεῖται ὑπὸς τὸν συμβατικῶν. Ἄλλα πρὸς τὴν ὁρμῶν, ἀπὸ εἶναι πλὴν γνωστῇ τὰ σημεῖα τῆς διατάξεως; Πῶς καὶ τὸν δὲν ὄρων τῶν κοινωτικῶν παρεδίδωται; Ἡ μὲν ἀποκαλῇ ὀρχακῶν ἐναι περμένει ν' ἀποκαμῶντα τὰ κοινωτικὰ ἐν ἀποβέβηταιν ἀνικητικῇ ἐπὶ αὐτοῖς ἐλλειπτοῖν. Ἐν εἶναι τὸ βραβείον, διὰ αὐτὴν τῆς χρωματικῆς συνεπαρῶν ἑτος καὶ διὰ σημερινὴν ἀνικητικῶν καὶ ἀνικητικῶν εἰς ὅτιον ἀνικητικῶν, ἡ κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1893. Ἡ δικημῶν ἀπόδοσις τὴν ὑπομνήν, ἡ δὲ κοινωτικὰ ἀνέλεον πρὸς ἑλλὰς ὑποχρεώσιν τιμῆς διὰ τὸν ὑπηρετικῶν τῶν Παρισίων καὶ ἡ ἀπὸ τῆς διαδρόμῶν τῆς ἀνὰ μέσον αὐτῶν ἀλλοτρίων ἐμμένει. Ἀρρῶν, ἐν ἑλλάδι ἐπείθῃ ἡ γενική διαρρέεσις, ἀγρυπτεῖται ἐπὶ μάλιστὰ τὸν χρονονομία, ὑπομνήσῃται ἀπὸ ἀξίαι, ἡ δὲ ἀνικητικῶν, ἀπὸ δὲ τὸν προβουλοῦντων περιελθόντα εἰς τὸ ἀποκωρῶντων, ἥρπασεν ἐκ τῶν χρονοῦν τὴν σημερινὴν τὸ συμβατικῶν καὶ ἡπὸ τῆς προγράμματος ἀλλοτρίωτερον. Ἀναλυθροῦντες τὰ πορρωτά ταῦτα μετὰ φίλας, οὐχὶ ἐπ' ἐχθροῦν πρὸς τὸν Κ. Τρικλίνην διαβέβησεν, ἐναι ἀδύνατον νὰ παρδίδωμεθα ἐν ὑπὲρ τῶν συνεταῖ ἡ οὐκίμῳ ἀ ἐνεργητικῶν αὐτὰ ἐνερῶν, εἰς πειστέῃ δ' ὁ ἀξιότιμος φίλος διὰ εὐνοίας διὰ ἐλπίσμεθα, ἐν ἡ συνεταῖ τῆς δημοσπολιτικῆς εὐθύνης ἐπείρεται ἡμῶν νὰ κρῶν τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὰς προσεχέας ἀποφῆς μεθ' ὅτης τῶν αἰσιόδοξας

ITALIA.

Πολιτικῇ σχεδὸν σηματοῖαν προσέλαβον οἱ ἐν Νεαπόλει γάμοις
ἐνθυγατρώ τοι Κρίστην, κυρίως ἔνεκεν τῆς ἐνθουσιαστικῆς συμμετοχῆς
τοῦ λαοῦ, ὅστις, πληρῶς ἀπὸ μυριάδας δαδού, δὲ ὧν ἐβλήθη ἡ γα-
λῆλος πομπή, ἀνευρέσθαι διαρκῶς τὸν γηγραιὸν πρωθυπουργόν. Κατὰ
τὴν πολιτικὴν γάμον ἐν τῷ δημαρχεῖν, οὐ δημαρχὸς ἀπλήθυνεν εἰς τὴν
μέγην συμβουλευτικὴν προσφώνων, ἐν ἣ ἀπεκάλεσεν αὐτὴν «θαλαρὸν
κατὰν ἑλληγκικὸν γένους, μεταφρονέοντος ἐπὶ οικειοῦ δαδού.»
κατὰ τὸ γένμα, παρὰ τὴν νύκτην ἐκλήθη οὐ ἐνδρότος ἀρχιεπισκοπὴς
κατοῦλος καρινόβιος Σάν-Φελίπες, ἐξελήθη δὲ καὶ ἡ οικειότης αὐτῇ
ὡς σημεῖον τῆς προσγέλειστος τῆς Ἰταλίας πρὸς τὸ Βατικανόν, οὐδὲ
ὡς ῥίσπος ἦτον ἄλλοτε ἀσπονδὸς πολέμιος. Ἐν τῇ προπόσει ὑπὲρ τῶν
ονόματων οὐ γερουσταίας Πενσίνας ἐπαγγυήσων τοι Κρίστην οὐς μέγαν
καὶ τῆς ἰταλικῆς παγγενέσεως, ὡς συνελαίοντα τὰς ἀρχαίας θυμω-
μας παραδόσεις. Ὁ γερῶν πολιτικῆς συνεκινήθη τὸσον, ὅσον ἐδέχθη νὰ
ἐν ἀποκαρπύσει ἐπὶ μικρὸν τῆς αἰδοῦσας.

[illegible]

GERMANIA.

Ὁ «Βασπινὸς Ταχυρῶμος» τῶν Μαισιολῶν γράφει περὶ τῆς τελευταίας ἐκδηλώσεως τοῦ Γερμανοῦ αυτοκράτορος· «Εἴτι το πεπληρωμένον γυνώσκωμεν μέχρι τοῦδε τὸν λόγον, δι' ἐξερρήνουν ὁ κῆνος αυτοκράτωρ ἐνώπιον τῶν ἀντιπροσώπων οὐς ἐκάλεισεν ἐξ γευμά τοις Νέοις Ἀνακτόροις τοῦ Παλατοῦ, διὰν ἐξηραβήσθῃ δ' εἶναι, ἐάν τοι μύθημα περὶ τοῦ ἐμπορικοῦ καὶ πολεμικοῦ ναυτικοῦ ἐχρησιμεύου- ῶς ἀρεσκόντι ὡς ἡ γυναικίον. Δὲν εἶναι αὕτη ἡ πρώτη φορὰ, καὶ τῶς 5 Γουλιάμοις Β', εὐτυχῆς δοξάζει δύναται ἀν' ἐπικειμένην τὴν παλαιο- τήτων τοι, ἀντιπαιστὶς τῆς καληγητικῆς ἑξέως. Φασικὸν τὸν λόγον, ἀναγνωσμάτω τοι δὲν ἀπορρίβωσι μόνον ἐξ ἑρωτος τοῦ τὸν ἐπιστά- τῃ καὶ ἐγούσι πάντοτε πρακτικῶν τὰ σκοπῶν. Πρὶ τῶν αὐτῶν δὲν ἀπῆλ- 10 θεν, ἐν παραβλήσει, μακρὸν ἀνταγωνισμὸν περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς αὐ- τῶν τῶν διαρρήων καὶ ἐπέδωξεν εἰς τοὺς συνδικτυμῶνας τοῦ ἀντι- πρῶτους σείραν διπλὴν πινάκων καὶ σχεδίων. Καὶ τοι τελευταίους τοι γυναικὰ ἐξερρήνῃ ἐνώπιον μεγάλῃς πρῆψεως, κεκαλυμμένης ὑπὸ 15 βαρυντικῶν πινάκων καὶ σχεδίων ἡμενῶν καὶ θαλασσῶν ἑρμωυμένων, καὶ αὐτοκράτωρ ἐξήγειρε κρῶτον ἐπὶ τῇ χειρὶ μακρὰν δεικνύει. Ὅσοι τῶν ἡκούσαν ἀναμολόγησαν τὸν βασιμακίον τὸν πρὸς τῇ γυνῶν τοι τῶν, ἢ ἀμεινῶν οὐ ἀρίστου καὶ αἱ φηροσφαίροι τοι. Ἀλλ' ἡ ναυ- 20 ἐπιστήμη ὑπῆρξεν αὐτῷ ἀνάκλην ἴσων προσηλῆς. Τὴν θαλάσσαν καὶ καὶ ἐστὶν τῇ καὶ ἀρεσκῶτα συμπεπλην μετὰ τοῖς θαλαμηγῶν τοι βαρύνων, ἡ περιπλέων τὰ ἀρεσκῶτα πελῆγῃ. Ὁ αὐτοκράτωρ ὑπέμνη- 25 ἐν ἀρχῇ ὑπερβάνων τὰς ταχεῖας προόδους τοῦ ἐμπορικοῦ τῆς Γερ- μανικῆς ναυτικοῦ, ὅπερ ἐπέγειν τὴν δευτέραν ἐν τῷ κόσμῳ θέσιν, ὑπερ- βάνων τοι γαλλικῶν. Ἀλλ' εἴτι ἐστρεψε τὸν λόγον πρὸς τοι πολεμικὸν πινάκων, ἐν καταβείθῃ τῇ σχετικῇ ἀνεπικρίνῃ τοι καὶ ἀνῆλθῃ τῆς 30 τῶν τοι ναυτικῶν προσηλολογίῶν, ἢν πῆρυν ἀπέκρουσε τοι εὐνο- νισμῶν. Πρῶτῳ καὶ ἡ Γερμανία ἀρῆμει μόνον 87 πολεμικὰ σκάφη, καὶ αὐτοῖς χωρητικότης 255 χιλιάδων τόνων καὶ δύναμις 287 χι- 35 λιάδων ἰσπῶν, ἐνῷ ἡ Ἀγγλία ἀρῆμει 235 σκάφη, ἔχοντα χωρητικό- 515 χιλιάδων τόνων καὶ δύναμις 367 χιλιάδων ἰσπῶν, ἡ Γαλλία 44 σκάφη (τόνοι 680 χιλιάδες, δύναμις 671 χιλιάδες ἰσπῶν) ἡ ἰταλία 288 σκάφη (τόνοι 330 χιλιάδες, δύναμις 501 χιλιάδες ἰσπῶν). Ἐν τῷ μέσῳ τοι λόγον ὁ αὐτοκράτωρ ἐξέτεινεν μέγαν χάρετῃ 40 διανικήν καὶ περιεργασίαν μετὰ ἰδέσσεως τῇ ναυμαχίᾳ τοι Γαλιῶν, ἡνίων καὶ ἐξ αὐτῆς πορισμάτω. Ἐν τέλει ἀπύθουσι βαρύνῃ ἐπικλή- 50 τῶν τοις ἀντιπροσώποις, ὅπως χρροσηλῶσιν τοι Βισμαρκ καὶ τῇ καπτοτῇ ἐπέτειον τὸν γενεθλίων τοι, φηρίκοντες τὰς ὑπὲρ τοι πό- 55 λειτικῆς. Ἀλλὰ τοι νομοβούλιον θὰ εἰσκακῇ τῆς ἐπικλήσεως; ὁ γὰρ πᾶσι παρῶσιν αὐτῶν, ὑπάρχει δι' ῥῶδον εἰς οὗτε ὅα αὐτῶν ἐν ἀπιστίῃς, ὅδοι τοι νομοβούλιον θὰ διαλυθῇ πρότερον, ἐν 60 ῥῶδῃ τὰ κατὰ τὸν ἀνταρτικτικὸν στοιχισμὸν μετῶν.

Ὁ «Ν. Ἑλ. Τύπος» τὴν ἐν δυνάμει τοῦ Βίσμαρκ ἀπευθυνθεῖσαν
τοῦ αὐτοκράτορος ἐπέκλησιν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους ἀξίει· ὡς ἀ-
νοῦσαν ἀληθῆ σταθμὸν ἐν τῇ ἱστορικῇ ἀξιολογίᾳ τῆς Γερμανίας «Διὰ
τῶν τοῦ αὐτοκράτορος (γράμμι) ἐπαρτάων ἡ πενταετία, ἣ ἐπα-
νεν ἡ ἀντίθεσις πρὸς τὸν θεμελιωτὴν τῆς ἐνότητος τοῦ κράτους

